COLECȚIA

Jubiri de poveste

CAROLINE LINDEN

Între rațiune și scandal

CAROLINE LINDEN
ÎNTRE RAŢIUNE ŞI SCANDAL

***It Takes a Scandal by* Caroline Linden**

Copyright © 2014 P.F. Belsley
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire/Graal Soft

Prolog

1816

Se trezi brusc, cu inima bubuindu-i cu putere. Francezii se năpustiseră asupra lui – soldaţii săreau peste baricade, muschetele lor lungi străluceau în timp ce încercau, de pe poziţiile lor, să îi doboare baricada. Urechile îi ţiuiau, asurzite de primul foc de armă care îi spulberă genunchiul. Pentru o clipă, se zbătu să respire în aşteptarea celui de-al doilea foc de armă care ar fi însemnat sfârşitul.

Surzeala persistă; al doilea foc de armă nu mai veni. Îşi dădu mai târziu seama că nu fusese trasă nicio împuşcătură – nu în noaptea aceea. Nu se afla pe câmpul de luptă din Belgia şi nici nu încerca disperat să învingă dintr-o tranşee trupele împăratului. Era acasă în Anglia şi dormea pe un fotoliu, cu genunchiul distrus întins în faţa lui, lângă focul molatic care ardea în şemineu.

Sebastian Vane se rezemă de pielea uzată a fotoliului, epuizat, în timp ce inima lui continua să bată cu putere cât pe ce să-i spargă pieptul. Îşi şterse cu o mână tremurândă sudoarea rece de pe faţă. Nu era niciun francez acolo – rămăseseră numai coşmarurile cu ei provocate de laudanum.

Un zgomot uşor îl făcu să tresară. Se uită spre uşă, dar era închisă. O altă uşă se trânti, iar după zgomot bănui era cea de la parter.

Probabil se trezise menajera şi se apucase de lucru. Doamna Jones nu îşi mai vedea capul de treburi cu un soţ care căzuse la pat în ultimele săptămâni şi pe care trebuia să-l îngrijească, tot aşa cum mai îngrijea un nebun şi un infirm. Sărmana femeie! Sebastian pipăi după ceas; era târziu, trecut de miezul nopţii.

Aţipise două ore şi simţea că nu mai putea dormi,

ceea ce era mare păcat.

Noaptea fusese liniştită până în acel moment. Nebunia tatălui lui părea să dea înapoi un pic şi să îl scoată mai mult la iveală pe părintele de care îşi amintea Sebastian, nu pe nebunul străin pe care îl găsise la întoarcerea lui din război. Michael Vane îmbucase câte ceva la cină înainte să pună deoparte platoul şi să şoptească ceva despre o otravă. Nu îl lovise pe Sebastian când îl ajutase să se dezbrace, ci doar înjurase. Iar când îl aşezase în pat, tatăl lui fusese docil ca un copil şi îşi înfăşurase mâna în bucata zdrenţuită de material care fusese pe vremuri cămaşa de noapte a soţiei lui. Cămaşa aceea era o adevărată mană cerească; Michael devenea mai calm şi mai ascultător cu ea în mână.

Ei bine... Nu mai era chiar tatăl de care îşi amintea – calm şi ascultător, alinat de o cămaşă de noapte veche –, dar era mult mai bine decât nebunul agitat care era de obicei. Sebastian se foi în fotoliu şi încercă să îşi întindă piciorul fără să îşi redeschidă rana. Tatăl lui îl lovise cu o zi înainte şi îi deschisese cicatricea de la genunchi, ceea ce îl lăsase fără suflu şi o făcuse pe doamna Jones să alerge în grabă după laudanum. Nenorocit lucru, laudanumul acela. Aproape că se obişnuise fără el înainte de lovitură şi ura că trebuia să îl ia din nou.

Vântul şuieră prin ferestre, geamurile de sticlă zăngăniră şi uşa de dedesubt se trânti iar, mai tare. Îşi ridică fruntea şi se încruntă. Părea să fi fost uşa de la intrare.

— Doamnă Jones! strigă el.

Poate că ieşise afară şi nu reuşise să închidă zăvorul când revenise. Nu primi niciun răspuns de jos, ci doar o bufnitură uşoară a uşii. Doamna Jones trebuia să se fi dus la culcare şi nu îl putea auzi din camera ei aflată în spatele bucătăriei.

Sebastian oftă. Putea să sune din clopoţel şi să o

trezească, dar oricum nu ar fi adormit prea curând. Nu voia el să fie independent din nou? Se mişcă uşor şi prudent în fotoliul său, apoi puse piciorul stâng pe podea. Se ridică anevoios, nesigur, până ce îşi aranjă cârja.

Coridorul era întunecat, doar o lumină palidă sângera pe scări. Când ajunse în capul treptelor, se mai auzi un zgomot înăbuşit, însoţit de o rafală de aer rece. Când înjurând, când ţinându-şi respiraţia, şchiopătă până jos şi văzu că uşa de la intrare rămăsese deschisă, fără zăvorul pus, şi se legăna uşor în bătaia vântului.

Nedumerit, Sebastian îşi sprijini umărul de tocul uşii şi prinse cu o mână uşa care se îndrepta de el. Nu putea să se închidă, pentru că bara grea care ar fi trebuit să o ţină închisă zăcea pe prag. Bara aceea era menită să stea ca proptea ca să împiedice deschiderea uşii dinspre exterior. Părea că cineva îndepărtase bara şi o aruncase pur şi simplu pe jos.

Simţi furnicături în ceafă. O singură persoană din casă ar fi făcut asta… dar Michael Vane era încuiat în siguranţă în camera lui de la etaj. Însuşi Sebastian îl încuia acolo în fiecare seară pentru propriul bine al părintelui lui.

Totuşi, împinse uşa şi privi afară. O semilună subţire se desena pe cer şi vântul rece biciuia arbuştii şi copacii într-o ondulare frenetică. Dar cerul era senin şi era suficientă lumină cât să îşi dea seama că nu era nimeni acolo. Clătină din cap; trebuie să fi fost menajera care era fără îndoială epuizată până la delir. Închise uşa şi puse bara la locul ei înainte să şchiopăteze pe scări înapoi spre camera lui.

Abia dacă se aşeză la loc pe fotoliu când auzi o altă bubuitură de dedesubt. De data aceea nu mai era uşa, ci o persoană care bătea în uşă.

— Vane! strigă o voce familiară în geamătul vântului. Naiba să te ia, Vane, trezeşte-te!

Izbiturile în uşă continuară pe când Sebastian îşi croi

drum înapoi pe scări înjurând, în vreme ce genunchiul lui ardea. Se luptă să dea bara la o parte, după care vizitatorul deschise uşa şi păşi dincolo de prag.

— Unde este? întrebă Benedict Lennox. Dumnezeu îmi este martor, Vane, dacă ai atins-o…

— Pe cine?

— Pe Samantha, se răsti Benedict.

Sebastian se încruntă.

— De ce ar fi sora ta aici, la ora asta din noapte? Nu are decât şaisprezece ani…

— Probabil că de aceea a şi plecat şi a făcut un lucru atât de idiot! Benedict coborî vocea. Vane, dacă mi-o aduci acum, eu o duc acasă fără întrebări sau ceartă. Nimeni nu ştie încă de lipsa ei.

Vocea lui Sebastian se subţie.

— Nu este aici.

Benedict se uită urât la el.

— Nu? Mi-a spus că e îndrăgostită de tine de ani de zile.

— Pasiune de şcolăriţă, spuse Sebastian cu un ton scăzut.

— Dar o şcolăriţă încăpăţânată şi impulsivă ar fi uşor de convins să fugă împreună cu…

Se opri brusc, dar Sebastian completă în gând restul ideii: „fiul infirm şi sărac al unui nebun”.

— Cât de măgulitor, spuse el sec. Nu m-aş fi gândit niciodată că farmecul meu personal ar fi atât de puternic încât să o convingă pe fiica unui conte să se arunce în braţele mele, falit şi şchiop cum sunt.

Ochii lui Benedict se aprinseră de furie.

— Ştii că ar fugi cu tine dacă i-ai cere-o, mârâi el.

— Dar nu i-am cerut-o, sublinie Sebastian. Oricum nu s-ar schimba nimic.

Benedict pornise deja pe coridor şi deschidea fiecare uşă pe lângă care trecea. Sebastian stătea nemişcat şi

asculta căutările lui cu o umilinţă neputincioasă. Ştia că Samantha îşi închipuise că era îndrăgostită de el, dar nu fusese decât o dragoste adolescentină. Şi, chiar dacă nu ar fi fost, trebuia să fie conştientă că tatăl ei, contele de Stratford, nu i-ar fi permis niciodată să se mărite cu fiul lui Michael Vane Nebunul. Toată lumea ştia asta. Iar îndrăgosteala Samanthei, cândva amuzantă şi măgulitoare, fusese transformată într-o sursă de înjosire din moment ce familia ei avea grijă ca toată lumea să ştie că o astfel de căsătorie ar fi fost absolut de neconceput.

Şi acum, fratele Samanthei, care îi fusese pe vremuri cel mai drag prieten din lume, se gândise că Sebastian plănuise să fugă cu ea. Şchiopătă până la baza scărilor şi se sprijini de stâlpul lor. Benedict cerceta în amănunt; cunoştea foarte bine casa. Locuise practic acolo când era copil şi fugea de stricteţea de la Stratford Court, refugiindu-se în pădurile şi dealurile de la Montrose House. Pe vremuri, venirea lui Benedict în miezul nopţii l-ar fi umplut pe Sebastian de bucurie şi entuziasm, şi amândoi s-ar fi furişat în pădure pentru o aventură clandestină nocturnă.

Dar asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă.

Benedict reveni pe coridor cu o expresie mai gravă ca niciodată.

— Mă duc sus.

— Nu prea te pot opri, spuse Sebastian în şoaptă. Benedict se îndrepta deja spre scări, dar de data aceea îl urmă.

După cum era de aşteptat, Benedict se purtă cu mai multă grijă odată ajuns sus. Deschise uşa din capătul scărilor şi se opri când văzu sticla de laudanum aşezată pe poliţa şemineului. Îi aruncă lui Sebastian o privire prudentă; părea să îi fi observat pentru prima dată piciorul bandajat, cârja şi halatul pe care îl purta.

— Ai putea să mă ajuţi să o caut, spuse el pe un ton mai calm.

— Nu este aici. Sebastian se sprijini în cârjă, cu respiraţia îngreunată de urcatul şi coborâtul des al scărilor. Dacă te ajut sau nu, tot nu o s-o găseşti.

Expresia de pe faţa lui Benedict deveni rigidă şi trecu la uşa următoare. Îşi croi repede drum pe coridor; toate camerele erau goale, chiar şi dulapul cu lenjerie. Totul fusese vândut. Însă, odată ajuns la capătul coridorului, Sebastian îl opri.

— Aia e camera tatei, îi spuse în clipa în care Benedict puse mâna pe mâner. E încuiată.

Dar nu era. Uşa se deschise uşor sub apăsarea mâinii lui Benedict.

Fostul lui prieten îl privi. Sebastian se uită şocat la uşă. O încuiase cu propriile mâini. Grăbindu-se, şontâcăi greoi până ajunse sus. Cheia zăcea la locul ei pe perete, la îndemână lângă uşă în cazul în care ar fi avut loc un incendiu. Era convins – era *sigur* – că o încuiase cu câteva ore în urmă. Şi totuşi, uşa nu era încuiată şi scârţâi uşor când Benedict o deschise.

În cameră era întuneric beznă. Nu exista niciun fel de lumânare sau lampă din moment ce Michael Vane încercase să-şi dea foc. Sebastian şchiopătă până la fereastră şi deschise unul din obloane. Benedict scoase un strigăt uşor de uimire când văzu barele puse la geam atât de aproape unele de altele, încât abia putea trece o mână printre ele, dar Sebastian se uita spre pat.

Patul era gol.

Îl apucă pe Benedict de haină.

— De ce-ai venit aici?

— Ca să… o caut pe sora mea. Şi Benedict era buimăcit.

— De ce dracu’ credeai că e aici? întrebă el.

Benedict îl privi insistent.

— Pentru că a spus că nimic nu o s-o împiedice să se mărite cu tine.

Sebastian înjură din nou.

— Dacă tatăl tău nu ar împiedica-o – deşi cred cu tărie că ar face-o aş împiedica-o *eu.* Lovi cu cârja ca pentru a-şi întări spusele. Dar de ce ai crezut că este *aici?*

— Eu… a dispărut, spuse Benedict, înţelegând în cele din urmă cât de şubredă îi fusese logica. Nu am putut să o găsesc…

— Nu este aici, nu a fost niciodată aici. Sebastian ieşi şchiopătând din cameră, sprijinindu-se bine în cârjă. Şi acum, nu mai e nici tatăl meu.

Era încă ameţit de laudanum; la naiba, probabil că uitase să închidă uşa. Oare cât trecuse de când fugise Michael? În frigul şi întunericul de afară, era esenţial să-l găsească la timp.

Se întoarse spre scări. În spatele lui auzea cum Benedict deschidea ultimele uşi rămase, care dădeau spre încăperi goale. Benedict îl prinse din urmă în holul de jos, în timp ce Sebastian îşi punea pălăria şi haina.

— Unde ar mai putea fi? întrebă el, doar uşor potolit.

— Habar n-am. E sora ta. Sebastian deschise uşa şi îi făcu un semn. Du-te acasă, Ben. Poate s-a dus după vreo carte în bibliotecă sau după o cană de lapte cald la bucătărie.

Benedict se încruntă, de data aceea cu o îngrijorare sinceră.

— Am căutat şi acolo. Am căutat peste tot. Nu era, ţi-am spus. Şi tu… şi ea…

Sebastian ridică din umeri. Ţinea la Samantha… cum ar fi ţinut un frate sau un văr. Cu promisiunea frumuseţii ei, cu poziţia şi bogăţia tatălui ei, s-ar fi măritat cu cineva mult mai bun ca el, un soldat infirm al cărui tată îşi pierduse averea deoarece crezuse că era urmărit de diavol. Chiar Sebastian îi spusese Samanthei că nu ar fi un soţ potrivit pentru ea; intenţionase să îi transmită elegant că afecţiunea ei pentru el era cu totul nelalocul ei. Era nevoie

de el acasă ca să îşi îngrijească tatăl şi iată că se dovedise neglijent şi în privinţa acelui lucru.

— De ce erau gratii la geam?

Sebastian ridică din sprâncene la auzul întrebării şovăitoare.

— Pentru că a înnebunit – nu ai auzit? Este un pericol pentru el însuşi şi trebuie să rămână încuiat în fiecare noapte.

Benedict privi în sus spre scări.

— Dar uşa nu era închisă. Poate că Samantha…

— A trecut râul pe întuneric, a urcat dealul, a găsit drumul prin casă, a deschis uşa şi apoi a plecat fără să fie văzută de nimeni? termină Sebastian fraza neîncheiată a lui Benedict. Cât de posibil e să se fi întâmplat aşa ceva? Şi oricum, ce ar fi avut de câştigat din asta?

Clătină din cap, dibuindu-şi nasturii şi blestemând laudanumul care îl făcuse atât de stângaci – şi de neglijent – în seara aceea.

— Nu, murmură Benedict. Ştiu că şi dacă s-ar fi gândit… Vreau să zic, tot ar mai fi… Se înroşi şi se opri, fără să mai spună ceea ce ştiau amândoi.

— Chiar dacă el ar muri, nu ar schimba nimic? Sebastian îi aruncă o privire dură. Te sfătuiesc să mergi acasă şi să-ţi găseşti sora.

Benedict şovăi, apoi întoarse capul. Ieşi afară şi îşi dezlegă calul legat de stâlp. Cu o mişcare rapidă şi uşoară care îi stârni lui Sebastian un fior de invidie inutilă, se ridică în şa şi îşi întoarse calul.

— Noroc, îi spuse după un moment de pauză.

Sebastian dădu o dată din cap.

— Şi ţie.

Benedict dispăru în noapte. Îi lua aproape o oră să ajungă în galop acasă. Va trebui să meargă călare până la Richmond şi să-l trezească pe barcagiu, deşi poate că îl plătise să îl aştepte atunci când trecuse râul prima dată. Va

fi înfrigurat şi înţepenit când va ajunge acasă – atât de mult se temuse că sora lui fusese convinsă să fugă cu Sebastian. Asta era o altă dovadă că prietenia lor se încheiase definitiv.

Sebastian se uită cu jind la grajdurile lui întunecate şi goale, dorindu-şi să fi avut şi el un cal. I-ar fi fost mai uşor să-şi caute tatăl dacă ar fi fost nevoit s-o ia prin pădure. Desigur, nu putea călări nicăieri. Din cauza genunchiului distrus, încălecatul ar fi fost o adevărată agonie şi, oricum, nu mai aveau niciun cal din cauza halucinaţiilor tatălui său. Se duse să trezească familia Jones, însă fără să poată răspunde la întrebările lor alarmate despre împrejurările în care fugise domnul Vane. După ce-l căută prin casă şi prin grajduri fără să-l găsească, porni în grabă spre pădure.

În timp ce mergea şchiopătat pe alea accidentată, ecoul propriilor cuvinte răsună în urma lui. „Chiar dacă ar muri, nu s-ar schimba nimic.” Nu era chiar adevărat. Dacă tatăl lui ar fi murit, nu ar mai fi trebui să doarmă în fotoliul lui, pregătit în orice moment să reacţioneze dacă Michael ar fi avut o nouă criză. Nu ar mai fi fost rănit în timp ce încerca să-şi împiedice tatăl să îi rănească şi pe alţii. Nu ar mai fi trebuit să îşi vadă tatăl, cândva un om inteligent şi practic, transformat într-o carcasă deformată a propriei persoane, murdar şi nebun, delirând despre demonii care îl bântuiau. În multe privinţe, Sebastian ştia că moartea ar fi fost o binecuvântare.

Dar nu l-ar fi făcut mai bun de însurătoare. Samantha trebuia să ştie asta la fel de bine ca oricine altcineva. Benedict o va găsi în siguranţă acasă şi se va simţi ca un idiot pentru că se grăbise să ajungă la Montrose Hill. Sebastian se întrebă dacă prietenul său de odinioară şi-ar fi cerut iertare pentru acuzaţii, apoi îndepărtă acel gând. Şansele erau foarte slabe şi, dacă nu ar fi fost vizita lui Benedict, nu ar fi aflat decât în dimineaţa următoare că tatăl lui lipsea. Poate că el ar fi trebuit să-i mulţumească lui

Benedict pentru că fusese atât suspicios. Îşi ridică şi mai sus felinarul şi încercă să se gândească unde ar fi putut să se ducă tatăl lui.

*

În zori, domnul Jones îl găsi pe Sebastian şi îl târî înapoi spre casă ca să doarmă câteva ore. Împreună cu domnul Jones, scotocise lunca şi dragase fundul heleşteului, ceea ce îl făcuse pe domnul Jones să cadă iar la pat, cu frisoane şi tuse.

Primi două scrisori în ziua aceea. Una era de la Benedict în care îşi cerea scuze că îl deranjase. Într-adevăr, Samantha fusese în siguranţă acasă. A doua era chiar de la Samantha care-l implora pe Sebastian să o viziteze. Sebastian bănuia că Benedict îi povestise ce se întâmplase şi dorea şi ea să îi ceară iertare. Spera că doar atât avea să-i spună; cu cât îşi îndrepta mai repede sentimentele asupra altei persoane, cu atât era mai bine pentru toată lumea. Sebastian aruncă ambele scrisori în foc.

Însă, în acea noapte, Michael Vane dispăruse fără urmă. Şi, în loc să schimbe lucrurile în bine, dispariţia tatălui său nu făcuse decât să înrăutăţească mult mai mult totul.

Capitolul 1

1822
Richmond-on-Thames

— Şi, draga mea, ce părere ai?

Thomas Weston stătea cu braţele larg deschise în mijlocul holului de la Hart House şi radia de fericire.

— Nu este bine că ai o casă la Londra? întrebă soţia lui, aruncând o privire încruntată la firele de praf ce pluteau în lumina soarelui care intra pe uşa deschisă şi prin ferestrele înalte care o încadrau.

Agentul imobiliar care îi adusese să vadă casa aştepta discret afară.

— Londra e Londra. O casă la ţară îl individualizează pe om şi îl transformă într-un gentleman.

— Dar este şi ceva care-i risipeşte averea şi îl îndeamnă să cheltuiască şi mai mult pe redecorare, construcţii şi distracţie. Soţia lui îşi lăsă capul pe spate. Tencuiala este deja crăpată. O să ajungi un cerşetor până la sfârşitul anului tot punând la punct fiecare detaliu din casa asta.

— Un pic de tencuială crăpată! o luă el în râs. Casa este solidă, doamnă Weston! E la o zi depărtare de oraş, astfel că puteţi să vă duceţi şi să vă întoarceţi după bunul plac. Nu veţi fi despărţită nici de croitoresele dumneavoastră, nici de magazinele de bonete şi de zorzoane în care am impresia că nu vă pare rău când îmi cheltuiţi averea.

— O bonetă nu e nimic în comparaţie cu costul unei case noi, replică ea tăios. Ca să nu mai vorbim de amenajarea terenului, de mobilier şi de personal.

Domnul Weston îşi puse mâinile în şold şi oftă.

— Dar gândeşte-te la petrecerile pe care poţi să le organizezi aici, îmbrăcată în cele mai frumoase rochii de pe Bond Street, o linguşi el. Doamna Weston de la Hart House! Nu am nicio îndoială că o să fie cea mai râvnită invitaţie din Richmond. Şi gândeşte-te la fete – imaginează-ţi-le pe fiicele noastre coborând pe scările astea, în rochii noi şi superbe, dansând cu domnii din vecinătate şi împrietenindu-se cu fetele nobilimii din zonă. Îi puse mâna pe umăr şi o trase chiar în mijlocul holului. Imaginează-ţi: noi doi am sta aici şi le-am ura bun-venit nobililor noştri

musafiri. „Domnule, doamnă.” Făcu o plecăciune exagerată unui cuplu imaginar. „Ce onoare să o primim pe înălţimea Voastră în umila noastră reşedinţă. Îmi permiteţi să v-o prezint pe soţia mea?” El îi luă mâna să i-o sărute şi îi aruncă o privire piezişă, plină de speranţă. Doamna Weston îşi arcui cu plăcere buzele într-o încercare evidentă de a-şi reţine zâmbetul. Încurajat, el continuă: „Da, domnule, este cea mai frumoasă femeie din Surrey şi cea mai graţioasă gazdă. Într-adevăr, doamnă, rochia ei este în pas cu cele mai noi tendinţe; sunt convins că vă va recomanda croitorului dumneaei.” Doamna Weston îşi dădu ochii peste cap la glumele pe care le făcea soţul ei.

Din capul scării circulare de deasupra lor, Penelope Weston veni mai aproape de sora ei. După ce exploraseră camerele de la etaj, priveau de acolo jocul de roluri al părinţilor lor.

— Exagerează un pic, nu?

— Aşteaptă numai, răspunse Abigail. Ştii ce urmează…

De parcă ar fi auzit-o, tatăl ei îşi duse o mână la inimă.

— „Şi trebuie să le cunoaşteţi pe fiicele mele! Două fete mai frumoase şi mai încântătoare cum nu aţi mai cunoscut şi la fel de frumoase ca mama lor. Ce anume? Aveţi un fiu necăsătorit care vă este moştenitor? Un domn în căutarea unei soţii? O soţie dintr-o familie rafinată şi respectabilă, cu proprietăţi în Londra şi Richmond?”

— Iată! spuse Abigail cu un zâmbet crispat.

Penelope îi răspunse pufnind scurt.

— Gata, Thomas! Doamna Weston izbucni în râs şi îl lovi uşor pe umăr. Eşti prea ridicol… de parcă dacă am cumpăra casa asta i-am asigura vreuneia dintre fiicele noastre – sau amândurora – căsătoria!

— Ei bine, nu poate să ne facă rău, nu? El îi zâmbi victorios. Vino, Clara; ce spui? E o casă frumoasă, nu?

— Da, e foarte frumoasă, încuviinţă ea. Mult prea de frumoasă! Trebuie să coste o avere. Şi cam cât timp o să petrecem noi aici în sălbăticie?

— Sălbăticie! exclamă el şi îşi aruncă o mână în sus. Sunt mai puţin de şaisprezece kilometri până la Londra.

— Stăm în oraş, continuă ea. Ne este bine acolo. Şi nu iei în calcul nici cum ne afectează să împachetăm totul şi să ne mutăm casa chiar şi la mai puţin de şaisprezece kilometri.

— Dar de îndată ce ne stabilim aici, o să pară un fleac. Putem să facem plimbări pe râu. O să îţi cumpăr un şlep cu zece egipteni cu care să navighezi încolo şi încoace, ca o Cleopatră modernă. El se apropie sfios de ea. Ce te-ar convinge, dragostea mea?

Femeia îi aruncă o privire aspră.

— De fapt, amândoi ştim că nu-mi ceri acordul. Bănuiesc că ai cumpărat-o deja?

— Dar tot îmi doresc să fii mulţumită, îi răspunse el fără să nege.

Sus, Abigail îşi înăbuşi un hohot de râs. Cam la fel ca tatăl ei. Deci, asta urma să fie casa lor de la ţară. Privi în jur cu alţi ochi. Chiar era o clădire frumoasă. Mama va fi de acord de îndată ce va trebui să aleagă covoare şi mobilă, asta în cazul în care *papa* nu o va convinge mai devreme. Cu toate că de obicei reuşea.

— Acum mă duc să-mi aleg camera, şopti Penelope. Cât mai departe de camera mamei. Dispăru spre dormitoare.

Abigail coborî şi trecu pe lângă părinţii ei în timp ce mama ei continua să mimeze o dezaprobare indignată, şi *papa o* tot linguşea, apoi o luă pe aleea cu pietriş. Casa în sine nu era mare, dar era bine proporţionată şi plăcută. Peisajul era liniştit şi frumos şi aerul era cu siguranţă mai curat decât la oraş. Da, mama va fi de acord. Într-un an, o va prefera casei lor din Grosvenor Square.

Fratele ei James veni de după casă. Inspectase probabil grajdurile.

— Ce părere ai, Abby?

— *Papa* a cumpărat-o deja.

El încuviinţă din cap, cu ochii mijiţi din cauza razelor de soare.

— Ştiu.

— Poftim? se miră ea. Ţie ţi-a spus, şi mamei nu?

El schiţă un zâmbet şters.

— Dacă o cumpărat-o înainte să i-o arate, mama nu are cum să-l convingă să renunţe, nu?

— A trişat!

James izbucni în râs.

— Bănuiesc că în dragoste totul este permis. Tata îşi doreşte de multă vreme o casă la ţară şi asta e numai bună; casa e solidă, nu are nevoie decât de redecorare şi de câteva modernizări minore. Priveliştea e ideală, va fi şi mama de acord când va putea să organizeze picnicuri şi excursii cu barca. Iar preţul a fost rezonabil.

Abigail clătină din cap.

— *Papa* e înăuntru şi îi spune cum, graţie acestei case, eu şi Pen o să avem toate şansele să întâlnim domni cu titluri.

— Nici nu mă îndoiesc. Reşedinţa contelui de Stratford e prin apropiere şi mai sunt alte câteva zeci de conace şi mici proprietăţi unde vine nobilimea pentru aerul proaspăt de aici.

— Contele de Stratford! pufni Abigail. Acum eşti la fel de fantezist ca *papa.*

— Nu am spus că vreunul dintre ei o să te ia de nevastă, sublinie el. Doar că sunt şanse să îi întâlneşti – oricât ar fi de graşi, gutoşi, senili sau libidinoşi. În plus, lordul Stratford este de-o seamă cu *papa* şi e deja căsătorit. Are un fiu, dar cred că e plecat în armată. N-aveţi noroc la asta; poate că marchiza de Dorre, care deţine Penton

Lodge din apropiere de Kew, o să-şi aducă fiii. Deşi am auzit zvonuri cum că băiatul mijlociu e de evitat.

— De unde ştii toate astea?

James ridică din umeri.

— Sunt atent. Tu nu?

Abigail îşi muşcă buza. Era atentă la bârfele despre domni, cu titluri sau fără. Şi totuşi, nu ştia nimic despre fiul mijlociu al marchizei de Dorre; oare ce făcuse de oamenii erau sfătuiţi să îl evite?

— Acum că avem o proprietate în provincie, poate o să întâlneşti o tânără doamnă. De fapt, din moment ce casa o să fie a ta într-o bună zi, sunt toate şansele să-ţi prindă în capcană şi o soţie.

Buzele lui se schimonosiră.

— Nu ştii că sunt lipsit de speranţă? Chiar Penelope mi-a spus-o.

— Nu, a spus că eşti plictisitor şi lipsit de imaginaţie şi nimeni nu vrea să se căsătorească cu un bărbat plictisitor. Abigail rânji. Chiar cred că mai repede te însori tu cu o fată din vreo familie aristocratică decât să-şi facă apariţia din neant vreun viconte sau conte care să ne viziteze pe mine sau pe Pen.

— Nu pune pariu pe asta, spuse el scurt.

Ea râse.

— Crede-mă, nu pun. Nu am învăţat în toţi anii ăştia că de obicei câştigi?

O luară împreună pe o pasarelă acoperită care ducea spre o pajişte plăcută cu vedere la râu. Casa era construită pe o pantă uşoară care dădea spre râu şi probabil că se putea ajunge de acolo cu barca fix în inima Londrei. Chiar dacă mamei nu îi plăcea acolo, Abigail se gândi că ei chiar îi plăcea.

Cu toate acestea, raţionamentul tatălui ei fusese cumva nebunesc.

— Trebuie să ştie amândoi că sunt slabe şanse pentru

oricare noi, murmură ea.

Fratele ei îi aruncă o privire indescifrabilă. Abigail îl lovi uşor cu o mână.

— Soţi din familii nobiliare – sau soţie. Toţi o să se uite la noi de sus ca la nişte negustoraşi parveniţi.

— Nobilii, spuse James cu privirea îndreptată spre râul scânteietor, s-au căsătorit cu actriţe. Amante. Americance. Vreun lord pe undeva probabil s-a căsătorit cu o spălătoreasă. Nu e chiar greu de imaginat că o fată drăguţă cu o zestre frumuşică ar putea să pună mâna pe unul. O să se lupte cu îndârjire dacă se pun la bătaie bani suficienţi.

— *Ar putea* să pună mâna pe unul, repetă ea şi puse accentul pe primele cuvinte. Nu înseamnă neapărat că *va* pune mâna pe unul.

Şi dacă nu-mi place niciunul dintre cei care binevoiesc să mă vrea? Mama l-a ales pe fiul unui avocat umil şi pare să fie destul de fericită. Poate că sunt predestinată să fiu nevastă de măcelar.

— Căsătoria prietenei tale a încurajat speranţele mamei. Îi aruncă o privire piezişă. Ca să nu mai vorbim de speranţele tatei.

Abigail se strâmbă. Prietena ei dragă, Joan Bennet, care fusese la fel de ignorată ca Abigail şi Penelope de către nobilii de la Londra, se căsătorise de curând cu unul dintre cei mai doriţi şi greu de prins bărbaţi, vicontele Burke. Bineînţeles că toată lumea fusese luată prin surprindere – inclusiv Joan, dacă era să o crezi. Dar domnul şi doamna Weston fuseseră, într-adevăr, încântaţi de veste.

— Îţi aminteşti că povestea n-a început prea promiţător, îi reaminti ea fratelui ei. Ea l-a detestat mai întâi, iar el chinuit-o.

— A chinuit-o? James ridică din sprâncene. Îmi amintesc de poveştile oribile în care el dansa cu ea şi de o istorisire şi mai chinuitoare despre cum a plimbat-o cu balonul. Draga mea soră, să-mi dai îndată de veste dacă

vreun conte bun de însurătoare şi bogat te chinuieşte aşa. Mă duc direct la casa de pariuri şi-mi pariez întreaga avere că o să te măriţi cu flăcăul înainte de sfârşitul anului.

— Termină! Abigail se încruntă la el. Evident că a încetat s-o mai chinuiască. Dar, chiar şi aşa, tatăl lui Joan este baronet; unchiul ei este contele de Doncaster. Ea are legături, noi nu.

— Nu te descuraja, Abby. Îi aruncă unul dintre rânjetele lui rare, viclene. Sunt sigur că măcelarul o să te preţuiască din toată inima lui.

— Ar face bine, răspunse ea înainte să râdă cu poftă.

Şi fratele ei izbucni în râs câteva secunde mai târziu.

— Ce e aşa de amuzant? Penelope li se alătură, cu o expresie uşor sumbră. Jamie, ştiai că *papa* a cumpărat deja casa?

— Da.

Se strâmbă la el.

— Şi nu ne-ai spus! Ca sursă de bârfă, eşti absolut inutil.

— Să-mi ţin gura este o abilitate utilă. Ai putea să încerci şi tu din când în când.

Penelope pufni.

— Şi unde ar mai fi plăcerea dacă fac asta? Apoi se întoarse spre Abigail. Casa asta are un defect absolut, şi sunt sigură că ştii care este.

— Ah… Abigail îl privi în treacăt pe fratele ei, care ridică din umeri.

— Ştii, repetă cu subînţeles Penelope, că aici în Richmond suntem departe de toate magazinele din Londra.

— Să ştii că sunt magazine şi aici, îi spuse fratele ei.

— Dar nu magazinele potrivite, îi răspunse ea fără să-l privească. Parcă voia să facă o gaură în Abigail cu ochii ei de un albastru strălucitor. Cum o să facem rost de loţiunea potrivită, de ruj şi de pudră? O să arătăm ca nişte druizi care şi-au făcut tabără în mlaştini.

— Cumpără mai multe din Londra şi adu-le aici cu tine, sugeră James. Puţină planificare o să rezolve aproape orice problemă.

Penelope strânse din dinţi şi o privi cu înverşunare pe Abigail.

— Dar chiar am putea să rămânem fără. Şi dacă mă îngraş aici cu atât de puţine baluri la care să particip? Aş avea nevoie de un corset nou – poate chiar de unul din acelea cu clini suplimentari sub sâni, ştii, tipul ăla care îi ţine separaţi…

— Regret că-ţi subestimez suferinţa, îi zise James în grabă. Mai bine îi ceri sfatul mamei.

Plecă tiptil şi într-un minut se făcu nevăzut.

— Sărmanul Jamie! spuse amuzată Abigail. Cum o să se însoare vreodată dacă de la simpla menţiune a unui corset i se face rău?

— Cum o să se însoare vreodată dacă nu vorbeşte decât despre cai şi despre bani? Penelope făcu o mişcare rapidă cu mâna şi alungă gândul despre fratele lor. Tu ştii ce-am vrut să spun, nu-i aşa?

— Cred că da.

Abigail se întoarse şi se mai îndepărtă puţin de casă. Cine ştie când vor ieşi părinţii ei afară să admire priveliştea? Mama ei părea uneori să posede un auz supranatural şi, spre deosebire de sora ei, Abigail era suficient de înţeleaptă încât să nu i-l pună la încercare.

Penelope o urmă.

— Cum o să putem noi să aducem până aici noile numere din *50 de moduri de a păcătui?* Ne-au trebuit săptămâni întregi ca să descoperim librarul de pe Madox Street. Din câte ştim, nimeni nu le vinde în Richmond.

— Poate că nu ar trebui să le căutăm pe toate. Abigail îi aruncă o privire aspră. Ştii că eşti încă pe lista neagră a mamei pentru asta. Să întrebăm la toţi vânzătorii de cărţi din Richmond o să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

50 de moduri de a păcătui era cea mai cunoscută revistă din toată Londra. Fiecare apariţie povestea cu detalii luxuriante şi explicite una dintre aventurile amoroase pe care le avea autoarea cu diferiţi domni remarcabili. Autoarea, care-şi spunea Lady Constance, ascundea numele iubiţilor ei, dar scria despre ei într-un fel care făcea ca toată lumea să încerce cu disperare să demaşte identitatea domnilor implicaţi. Adevăratele identităţi ale bărbaţilor, ca să nu mai vorbim de însăşi Lady Constance, erau aprig dezbătute de aproape întreaga Londră, iar broşurile erau extrem de râvnite. Natura erotică a poveştilor le făcea să fie vândute mai degrabă pe sub mână; trebuia să ştii la ce librari să le cauţi, şi pentru că broşurile nu erau publicate cu regularitate trebuia să le ceri la momentul potrivit, altfel toate erau deja vândute. Nu exista un admirator mai entuziast decât Penelope, chiar dacă şi Abigail era aproape la fel de absorbită.

Împreună cu prietena lor, Joan Bennet – devenită vicontesa Burke –, analizaseră în detaliu fiecare nouă apariţie. *50 de moduri de a păcătui* le instruise remarcabil pe teme care le erau în mod normal interzise tinerelor domnişoare. Totuşi, ispita acelui fruct interzis fusese căderea lui Penelope. În dorinţa ei aprigă de a citi una din broşuri, fusese prinsă de mama ei şi în clipa aceea se afla încă sub atenta ei supraveghere. Abigail scăpase până atunci de verificarea meticuloasă a mamei şi intenţiona ca lucrurile să rămână aşa.

Chipul surorii ei se încreţi de frustrare.

— Ştiu! O, la naiba! De ce a trebuit să-i dai lui Joan toate exemplarele noastre?

Când prietena lor se căsătorise, după o poveste cu iz de scandal trecut sub tăcere, surorile Weston căzuseră de acord că Joan avea mai multă nevoie de ele şi îi oferiseră toate numerele pe care le găsiseră. Cu un soţ ca al ei, Joan putea chiar să încerce câteva dintre cele mai îndrăzneţe

fapte povestite în ele, apoi – presupunând că era, într-adevăr, o prietenă foarte bună – urma să le spună adevărul. Singura problemă era că soţul ei o dusese la proprietatea lui de la ţară şi broşurile plecaseră odată cu ea. Sau, în orice caz, aşa credea Abigail; dacă ar fi avut un soţ chipeş, şi ea şi-ar fi luat, cu siguranţă, fiecare exemplar cu ea pentru sugestii folositoare şi îndrumare.

— Ai fost de acord, îi reaminti Abigail surorii ei.

— Ştiu! Penelope îşi duse mâinile la tâmplă. Am crezut că va apărea un număr nou sau trei sau patru până acum. Cum să treacă o lună fără să mai apară vreunul?

— Poate că şi Lady Constance s-a retras la ţară pentru vacanţa de vară.

— Nu spune asta! Penelope lovi cu piciorul în pământ, făcând o pietricică să se rostogolească în iarbă. *Papa* a hotărât deja că o să organizăm un bal. Intenţionează să impresioneze pe toată lumea din Richmond de la bun început.

— Deja? Abigail se simţi brusc interesată. Nici măcar nu am intrat în posesia casei. Când vrea să-l organizeze?

— Peste vreo două săptămâni. Suficient timp pentru ca mama să-şi comande o rochie nouă, încheie Penelope, imitându-l pe tatăl lor. Trebuia să ne întrebe pe noi! Joan nu o să fie aici, nu o să cunoaştem pe nimeni şi tata o să se aştepte să îi atragem în mrejele noastre pe toţi nobilii care o să apară ca prin minune în faţa noastră şi o să ne implore pentru fiecare dans al serii. În tonul vocii ei se simţea îndoiala.

— O să fie nevoie să răbdăm cât de bine putem, murmură sec Abigail.

Sora ei se mulţumi să se încrunte.

— Ar putea să fie o schimbare uimitoare, sublinie ea. Am avut o mulţime de şanse să întâlnim domni la Londra, dar fără prea mult noroc. Poate că în Richmond sunt mai mulţi bărbaţi cu gusturi şi umor de calitate, şi mai puţin

orgoliu şi condescendenţă.

— Poate, spuse Penelope sceptică. Dar e atât de multă linişte! De ce şi-ar petrece cineva interesant timpul aici?

— E doar o vară! râse Abigail. O spui de parcă am rămâne aici într-un exil etern. Şi o să te şicanez mult şi bine dacă îl întâlneşti aici pe bărbatul visurilor tale.

— Am îndoieli serioase. Aici îi găseşti pe domnii agricultori şi pe nobilii de ţară. Penelope o împinse cu umărul şi îi zâmbi uşor. O să mă păstrez pentru un bărbat interesant şi misterios de la oraş, care ar face moarte de om ca să petreacă o singură noapte în braţele mele.

— Asta ar fi o căsnicie de scurtă durată, remarcă Abigail. Ca să nu mai vorbim de ce ar spune mama. Ştia cât de iritată era Penelope pentru că era atât de atent supravegheată.

Sora ei scoase un oftat ţâfnos.

— Mama! De parcă aş avea vreodată norocul unui sărut secret când ea care îmi suflă în ceafă la tot pasul! Abby, trebuie să mă ajuţi – altfel, îţi jur că înnebunesc. O să-ţi rămân etern îndatorată dacă îmi promiţi.

Abigail se gândi la spusele surorii ei. Dacă cineva voia să se furişeze, nu exista un uneltitor mai priceput decât Penelope. O astfel de favoare îi va fi de folos la un moment dat. În plus, ştia sigur ce îşi dorea sora ei, iar lucrul îi convenea de minune şi ei.

— Foarte bine. Te ajut să găseşti orice exemplar din *50 de moduri de a păcătui* care a scăpat necumpărat în Londra.

— Mulţumesc! Penelope îi luă mâna şi o strânse până o duru. Fii binecuvântată, Abby!

— În schimb, să nu mă baţi atâta la cap pe tema asta. Îşi retrase mâna din strânsoarea înflăcărată a surorii ei. Vorbesc serios, Pen. O să încerc să le găsesc, dar dacă mă cicăleşti…

— Nici măcar un pic! Sora ei părea ofensată. Doar o să ajut puţin.

Abigail mai avusese de suferit de pe urma ajutorului lui Penelope. Ridică o mână.

— Numai dacă îţi cer eu ajutorul. Altfel, promite-mi că o să stai liniştită.

Penelope îşi dădu ochii peste cap.

— Foarte bine.

— Şi încă o promisiune... O privi fix în ochi pe sora ei. Eu citesc prima.

Capitolul 2

Mama rezistase probabil mai mult decât de obicei la încercările lui *papa* de a o convinge, căci o aştepta o surpriză în noua ei garderobă când familia Weston reveni la Hart House după o săptămână, cu bagajele după ei. Abigail şi Penelope veniră în grabă când auziră ţipetele mamei lor şi constatară că erau exclamaţii de încântare când dădură buzna în încăpere. Doamna Weston ţinea aproape de obraz un ghem de blăniţă neagră şi maro care se zvârcolea. După limbuţă roz care o lingea frenetic pe faţă, fetele îşi dădură seama cum îşi propusese tatăl lor să îi câştige bunăvoinţa.

— Nu e un scump? strigă mama lor în timp ce ţinea în braţe căţeluşul.

Era un animăluţ micuţ care încăpea într-o singură mână. Penelope sări în sus de bucurie şi alergă mai aproape să îl vadă.

— O doamnă are nevoie de un câine la reşedinţa ei de la ţară, explică *papa* din partea cealaltă a camerei.

Rămăsese pironit în uşa încăperii de lângă dormitor şi

părea foarte mulţumit de sine.

— O, Thomas, nu trebuia! îi răspunse soţia lui, însă zâmbetul ei strălucitor nega fiecare cuvânt rostit. Ce creatură drăguţă!

— Sper că atunci când o să-l vezi cum zburdă prin iarbă o să iubeşti mai mult Hart House. *Papa* îi făcu cu ochiul.

— Eşti un mare pişicher, Thomas Weston! Mama lăsă căţeluşul să îi lingă încă o dată faţa, apoi i-l dădu lui Penelope care gânguri spre el la fel ca mama ei. Dar măcar o dată îţi mulţumesc din suflet. Traversă cameră şi îl sărută pe obraz.

— Măcar o dată! *Papa* îşi aruncă mâinile în sus în semn de exasperare. Dacă ştiam că un vânător de dăunători îţi va fura inima, ţi-l luam de acum un an.

— Vânător de dăunători! Nu! protestă soţia lui şi se grăbi înapoi ca să mângâie urechile noului ei animal de companie.

— E prea adorabil pentru asta, adaugă Penelope şi izbucni în râs când câinele începu să roadă funda rochiei ei.

Papa clătină din cap.

— Ce nume îi pui, draga mea?

Mama se uită cu drag la noul ei copilaş.

— Milo.

Milo ajunse în scurt timp în centrul atenţiei la Hart House, şi la bine, şi la rău. Doamna Weston îl lua cu ea peste tot, dar era mai viclean ca o vidră şi nu avea nevoie decât de o clipă ca să scape de sub privirile ei şi să dispară în vreun dulap sau vreo debara. De mai multe ori pe zi, un strigăt era menit să declanşeze căutarea lui Milo. După prima căutare frenetică, domnul Weston declarase că era de datoria unui câine să îşi găsească singur drumul înapoi spre casă şi refuzase să mai mişte un deget ca să îl găsească. Aparent, James dezvoltase brusc dificultăţi de auz de fiecare dată când era menţionat numele lui Milo.

Penelope îl iubea pe Milo aproape la fel de mult ca mama ei, dar cumva nu era niciodată prin preajmă când Milo dispărea şi trebuia să fie găsit. Ca de obicei, Abigail era prinsă la mijloc, atrasă fără pic de entuziasm de rugăminţile mamei în fiecare căutare a căţelului. După părerea ei, căţelul era mic şi drăgălaş, dar şi o mare pacoste.

Problema atinse apogeul în seara balului. *Papa* îl plănuise cu o săptămână înainte de sosirea lor, adică într-un timp şocant de scurt pentru un astfel de eveniment. Ca de obicei, mamei îi ieşise de minune, dar răsturnase casa cu susul în jos. Şi, bineînţeles, în întreaga confuzie Milo dispăruse.

— Unde a dispărut? se agită doamna Weston când o întâlni pe Abigail în sala cea mare decorată cu tot felul de plante şi panglici de mătase. I-am spus lui Marie să-l închidă în camera mea, dar i-a dat drumul. L-ai văzut, Abigail?

— De după-amiază nu l-am mai văzut.

— O, Doamne! Mama îşi duse o mână la buze. Sper că nu s-a dus pe afară. E aşa de mic, ar putea să fie zdrobit de cai sau de roţile trăsurilor.

— Mă duc să arunc o privire, se oferi ea. M-am îmbrăcat deja, şi tu ai alte treburi acum.

Să o scoată pe Penelope din minţi, bunăoară; Abigail nu voia să ia parte la asta. De când sosiseră la Richmond, Abigail avusese parte din plin de dispoziţiile proaste ale surorii ei şi, dintr-un motiv sau altul, Penelope era într-una dintre cele mai crunte în ziua aceea.

— Mulţumesc, draga mea. Mama îi strânse cu recunoştinţă mâna. Să nu te duci prea departe totuşi. Dacă nu e de găsit pe lângă casă, o să-l rog pe James să-l caute din moment ce refuză să participe la bal, încheie ea din scurt. Ce am făcut să îi merit pe bărbaţii ăştia în viaţa mea… Clătină din cap aparent iritată.

— N-o să mă îndepărtez prea mult, îi promise Abigail.

Sunt sigură că e pe aproape. Are picioarele prea scurte ca să ajungă prea departe.

Mama ei zâmbi şi dădu din mâini, apoi dispăru în grabă. Abigail ieşi afară. Cu servitorii grăbiţi în jurul ei ca să pună totul la punct, mai multe uşi fuseseră lăsate deschise şi un câine mic putea cu uşurinţă să iasă neobservat.

O luă de-a lungul aleii cu pietriş, uitându-se în dreapta şi în stânga după animalul de companie al mamei ei pe care îl striga. Era minunat să fie afară unde era linişte şi răcoare şi unde nu trebuia să asculte bombănelile lui Penelope. În decurs de o săptămână, Penelope făcuse o listă lungă cu lucruri care nu-i plăceau: zgomotele făcute de barcagii pe râu, lipsa magazinelor prin apropiere, scârţâitul uşii de la dormitorul ei. Dar pentru Abigail cel mai insuportabil lucru era tocmai să îndure nemulţumirea surorii ei; altminteri, credea că *papa* făcuse o alegere minunată. Oricât de mult îi plăceau agitaţia şi forfota din Londra, la Richmond era o linişte pe care nu o putea găsi la oraş. Până şi aerul era diferit, mai cald şi mai dulce într-un fel, fără mirosurile oraşului, înainte chiar de a găsi o alee străjuită cu arbuşti înfloriţi şi copaci. Mirosea absolut divin pe aleea aceea care devenise unul dintre locurile ei preferate de pe pământ. O apucă pe acolo fără să stea pe gânduri şi inspiră adânc în semn de apreciere. Hart House i se potrivea de minune.

Ajunse la capătul aleii parfumate şi se opri să se uite în jur.

— Milo! îl strigă ea din nou. Unde eşti, câine prostuţ? Auzi un foşnet în tufişurile din faţa ei. Se îndreptă spre ele şi fluieră un cântecel. Vino aici, Milo! Stăpâna ta îşi face griji pentru tine.

Ascultător, Milo ţâşni pe alee dintre tufişuri, cu capul sus şi dând din coadă. Însă, spre groaza lui Abigail, avea ceva care i se zvârcolea în gură.

— Milo! se răsti ea. Lasă-l jos!

Cățelul o zări și sări ușor, cu ochii strălucitori de bucurie. O, nu, credea că era o joacă.

— Milo, spuse ea cu asprime, dă-i drumul iepurelui.

Pentru că un iepuraș părea să se zbată înnebunit între dinții lui. Stomacul i se strânse la gândul că trebuia să ducă spre casă cățelul pătat de sângele unui iepuraș.

Milo scutură din cap, aproape ca un răspuns la cererea ei, și iepurele mai scoase un sunet disperat. Abigail își duse mâna la gură; nu știuse că iepurii puteau scoate asemenea sunete.

Abigail se lăsă pe vine cu grijă ca să nu își târască rochia prin praf.

— Milo, spuse ea blând, dar ferm, vino aici! Nu știa cum să scoată iepurele din botul lui, dar părea să-i fie mai ușor dacă prindea întâi cățelul. Hai, băiete!

El se retrase, dând din coada scurtă. Abigail strânse din buze; ar fi trebuit să aducă ceva bun cu care să îl ispitească.

— Vino, spuse ea din nou, în timp ce înainta pe vârfuri. Vino aici.

Drept răspuns, el se întoarse și o zbughi cu prada între dinți. Abigail se ridică și o luă la fugă după el.

— Milo, bestie mică, vino aici!

Doar că el alerga mai repede și dădea din când în când din cap, apoi o luă la stânga pe o cărare mai sălbatică, o cărăruie prăfuită care se pierdea printre copaci. Abigail se opri și își prinse rochia cu o mână. Mama îi spusese să nu meargă prea departe. Nu avea nicio speranță să găsească un cățeluș maro în pădure prin crepusculul care se lăsa treptat. Cel mai înțelept lucru era să se întoarcă spre casă și să o lase pe mama ei să îl trimită pe James afară prin crângul des după jalnicul ucigaș de iepuri.

— Nu vin după tine pe acolo, murmură după câine, pe care încă îl mai putea auzi foșnind prin tufișuri chiar dacă nu îl mai vedea. Nu ți-ar strica să-ți petreci noaptea în

pădure. Nu voia să se gândească la ce li se putea întâmpla animăluţelor prin pădure.

Când dădu să revină spre casă, se auzi un chelălăit ascuţit – Milo –, apoi lătratul aprig şi ameninţător al unui câine cu mult mai mare. Mai auzi un chelălăit, de data aceea mai ascuţit, care sună îndurerat, şi Milo începu să scâncească. Abigail se răsuci şi uită de supărarea ei. Mama avea să fie distrusă dacă i se întâmpla ceva căţeluşului.

— Milo! strigă ea şi se avântă prin pădure. Unde eşti? Dădea într-o parte şi în alta cât putea de bine ramurile şi viţele, dar simţea cum şuviţele îi alunecau din acele de păr. Îşi suflecă şi îşi strânse mai bine fusta în jurul ei şi se adânci în pădure. Milo!

Auzea ceva – spera să fie animalul de companie al mamei – care se lupta în faţa ei cu frunzele şi ramurile şi scâncea tot mai tare. Dacă se agăţase în ceva, era mai uşor de prins. Cât despre câinele care lătrase atât de puternic… nici nu voia să se gândească.

Aproape că leşină de uimire când un animal mare şi negru apăru în faţa ei. El ridică spre ea capul pătrăţos cu fălci mari şi o privi cu ochi liniştiţi, apoi mai scoase un lătrat adânc şi răsunător. Părea că însuşi câinele iadului lătra la ea, dar animalul dădea impresia să fie liniştit.

— Nu-l băgaţi în seamă, spuse o voce. Nu o să vă rănească.

Vocea cuiva care se afla atât de aproape de ea aproape o făcu să se piardă cu firea. Îi luă o clipă să îl găsească din priviri pe cel care vorbise. Purta o haină maro care se confunda cu copacii, dar îşi scoase pălăria când se apropie.

— M-a speriat, îngăimă ea.

Străinul strâmbă din buze.

— Face asta uneori. Şezi, îi spuse câinelui care se aşeză cuminte. Câinele prins în tufişuri e al dumneavoastră?

— Da. Adică e câinele mamei mele, răspunse ea. Milo. E doar un căţeluş, dar a fugit şi cred că avea un iepure în gură.

Se uită în direcţia schelălăiturilor.

— Un terrier?

— Da, unul mic, maro-auriu.

El încuviinţă din cap.

— Îl scot eu de acolo. Se uită la rochia ei. Nu păreţi îmbrăcată corespunzător pentru o plimbare prin pădure.

Ea se înroşi şi îşi dădu seama că îşi mai ţinea încă rochia într-o strânsoare puternică, iar materialul era ridicat în jurul şoldurilor, iar picioarele îi erau la vedere până aproape de genunchi.

— Nu intenţionam să fac o plimbare prin pădure. Blestematul de căţel a fugit şi eu îl urmăream. Dădu drumul fustei şi o înfoie puţin.

Privirea lui se îndreptă în jos şi urmări cum îi coborâră faldurile fustei.

— Pare că mergeţi la o petrecere foarte elegantă. Nu vreau să vă reţin.

Îşi atârnă pălăria de o creangă şi se îndreptă spre hăţişul de ferigi şi copaci căzuţi, fluierând printre dinţi pe măsură ce înainta. Abia când fu nevoit să păşească peste o creangă observă Abigail că folosea un baston, apăsat strâns pe partea stângă.

— Vă mulţumesc, domnule, strigă stângaci în urma lui.

Era ciudat să fii lăsat în mijlocul pădurii alături de câinele acela imens care o privea, chiar dacă nu se mişcase de când stăpânul lui îi poruncise să şadă. În plus, nici nu ştia cum să reacţioneze la comentariul lui. Evident că nu urma să întârzie la balul părinţilor ei din vina lui; era vina lui Milo şi a ei, şi a smintitei ăleia de Marie, dacă era să fie corectă. Se întrebă cine era bărbatul. Părinţii ei invitaseră la bal toată lumea din Richmond şi cei mai mulţi acceptaseră.

În mod evident, el nu, sau poate că nu era din Richmond.

Dar domnul acela îl recupera pe Milo, lucru pe care îl aprecia profund. Îşi încordă privirea, îl văzu cum îngenunchează şi dispare în spatele unui arbust, apoi revine după câteva minute cu Milo în mână. Se întoarse încet spre ea printre tufişuri, folosindu-şi din când în când bastonul ca să îndepărteze câteva ferigi din calea lui.

— Vă mulţumesc, spuse ea din nou când el ajunse mai aproape. Nici nu pot să vă spun cât de puţin îmi doream să intru eu însămi acolo. Întinse braţele spre căţeluş.

Omul îl ridică de ceafă şi se uită atent la el. Milo dădea din picioare şi gemea, dar tăcu la un scurt „sst!” pe care i-l spuse bărbatul.

— E murdar. Apoi o privi în treacăt. Vă va distruge rochia.

Abigail îşi ţuguie buzele. Putea să vadă şi ea noroiul de pe blana căţeluşului şi care, într-adevăr, avea să îi distrugă frumoasa rochie din mătase deschisă la culoare.

— Pot să o schimb.

— Îl voi duce eu acasă. El lăsă în jos căţelul şi îl ascunse sub braţ. La Hart House?

Abigail îl privi.

— Da, de unde ştiţi?

Nicio urmă de zâmbet nu îi flutură pe buze.

— Nu puteaţi să veniţi de departe, iar Hart House este cea mai apropiată casă de aici. În plus, Hart House a fost recent cumpărată de un domn care are două fiice frumoase. Presupun că sunteţi una din ele.

— Eu sunt domnişoara Abigail Weston, spuse ea uşor şi nesigur. Fusese un compliment? O invitaţie pentru prezentare?

— Mă gândeam eu. El se întinse şi îşi luă pălăria de pe creanga pe care o lăsase mai devreme. Mergem?

Ar fi vrut să-l întrebe cine este. Ar fi vrut să-l întrebe

ce căuta prin pădure; din câte vedea, nu avea armă, deci nu ieşise la vânătoare. Şi, chiar dacă ştia că pădurea mai era împărţită cu un alt proprietar, Abigail era aproape sigură că se aflau încă pe proprietatea tatălui ei.

— Ce v-a făcut să credeţi că eu sunt domnişoara Weston?

— Zvonurile. El îi arătă cu bastonul ieşirea din zona cu tufişuri. Luaţi-o înainte, vă rog.

— Dacă aţi avea nişte sfoară, aş putea să o leg în jurul gâtului lui Milo şi să-l duc acasă pe acolo, spuse ea într-un ultim efort.

— Nu am.

Nu părea nerăbdător, ci doar plictisit, ca şi cum ea îl împiedica să îşi ducă la bun sfârşit un fel de îndatorire. Şi poate că aşa era; nu părea să fie încântat de nimic din ce se întâmpla.

Abigail îşi spuse că trebuia să îi fie recunoscătoare, iar tonul vocii ei se înmuie.

— Vă mulţumesc. Îmi pare rău că vă dau atâtea bătăi de cap,

O privi îndelung.

— Nu e nicio problemă, domnişoară Weston, spuse el cu o voce adâncă. N-ar trebui să ieşim din pădure înainte să se lase întunericul şi să nu mai vedem nimic?

Privirea ei se aţinti spre cer.

— O! Ba da.

Se făcea târziu, şi ea trebuia să îşi schimbe pantofii şi poate chiar şi rochia ca să participe la bal. *Papa* se va enerva, până şi mama va face un mare tam-tam ca Abigail să se grăbească. Ea se întoarse şi o luă printre ferigi în timp ce auzea zgomotul paşilor lui în urmă. El murmură ceva spre câinele lui care o luă după ei, dar rămase tăcut.

Merseră câteva minute, unul în spatele celuilalt, pe poteca îngustă de pământ. Abigail nu ştia ce să spună. El avea un mers liniştit, iar ea nu putea să audă decât

respiraţia dulăului. Îndepărtă discret câteva frunze care i se prinseseră în păr şi pe rochie. Trebuia să se furişeze în camera ei ca să analizeze în oglindă pagubele incursiunii. Ar fi fost mult mai rău dacă ar fi trebuit să se târască ea însăşi printre tufişurile sălbatice, dar, fără îndoială, aspectul avusese de suferit chiar şi aşa.

De îndată ce cărarea se lărgi, Abigail încetini pasul ca să meargă alături de el. Fusese ciudat să meargă în faţa lui ca o prinţesă cu un servitor la dispoziţia ei. Bărbatul se deplasa fără greutate, chiar dacă avea baston; dacă nu îl observa, ar fi spus că nu avea decât o urmă vagă de şchiopătat. Însă, în timp ce mergea lângă el, văzu cum se sprijinea ferm cu braţul în baston.

— Aţi văzut vreo urmă de iepure când l-aţi găsit pe Milo? întrebă ea, încercând să rupă tăcerea apăsătoare.

— Nu. Nu era nici urmă de sânge pe el, deci presupun că a scăpat.

— Slavă cerului! exclamă ea. Îmi era groază să îi spun mamei că a omorât un iepuraş.

El îi aruncă o privire piezişă.

— Asta fac terrierii. Vânează dăunători.

— Ăsta nu ar trebui, răspunse ea. E o creatură micuţă pe care tata i-a oferit-o mamei ca să-l ierte.

— Atunci ar fi bine să îl dreseze şi să-l ţină în casă.

— E mai uşor de zis decât de făcut, spuse ea în şoaptă. Dar aveţi recunoştinţa mea eternă pentru că v-aţi dus să-l luaţi de acolo. Era prins în ceva?

— Era prins în nişte mărăcini. Ridică din nou căţelul.

Milo îşi scoase limbuţă afară şi pufăi bucuros în timp ce Abigail se uită urât la el.

— Renunţaţi la blăniţa lui dacă nu vreţi să se prindă în fiecare ghimpe pe lângă care trece. Bărbatul se opri. De ce şi-a cerut iertare tatăl dumneavoastră?

— O… Ea roşi şi privi drept înainte. Mama nu ar fi iertat-o niciodată dacă îi spunea unui străin că *papa* îl

cumpărase pe Milo ca să îl ierte pentru casă.

— Infatuare.

— A… El ascunse la loc sub braţ căţelul. Sper că scuzele au fost acceptate.

— Evident – acceptate şi păstrate în adâncul inimii. Abigail îşi dădu ochii peste cap. Mama ne va întâmpina probabil la uşă cu jumătate din jandarmerie lângă ea, gata să-l caute peste tot.

— Acum n-ar trebui să îşi primească musafirii?

— A… da, poate, murmură ea. Deci, ştia despre bal şi când urma să înceapă. Cine era el? Îmi cer iertare, domnule, dar nu vă ştiu numele.

Pentru prima dată un zâmbet discret îi arcui buzele.

— Nu v-aţi dat seama până acum?

Abigail se chinui să îşi dea seama. Care era numele proprietăţii care se învecina cu a lor? Montgomery… Merrymont… Montrose Hill, îşi aminti ea, uşurată.

— Sunteţi proprietarul de la Montrose Hill.

El ezită uşor înainte să îi răspundă.

— Într-adevăr.

Abigail aşteptă, dar el nu se prezentă. Nu mai spuse nimic şi continuă să meargă în acelaşi ritm constant. Sincer, era un pic nepoliticos.

— Îmi pare rău că nu aţi putut să participaţi la balul mamei. Şi ce spuse ea era puţin nepoliticos, dar ştia că mama ei trimisese o invitaţie la Montrose Hill. Pur şi simplu nu-şi putea aminti numele stăpânului.

— Nu a fost mai bine că nu am putut să particip? răspunse el imperturbabil. Dacă mă pregăteam de bal, nu mă aflam în pădure să vă salvez câinele.

— Dar ne puteam întâlni în condiţii mai prietenoase.

Se uită din nou la ea, cu ochii lui întunecaţi şi de nepătruns. Abigail îi susţinu privirea. Bărbatul acesta avea o prezenţă impresionantă, într-un fel melancolic. Părul lui negru şi ondulat ajungea deasupra gulerului, iar umerii îi

erau laţi sub haină. Îl ţinea cu uşurinţă pe Milo într-o mână mare, chiar dacă nu era un bărbat masiv, ci mai degrabă subţire şi zvelt. Dar chipul lui îi atrăsese atenţia. Nasul îi era ascuţit şi uşor coroiat. Ochii aveau pleoape grele, păreau un pic somnoroşi în ciuda scânteii intense din privire. Niciun rid de râs nu îi încadra gura, chiar dacă buzele îi erau ferme şi senzuale. Un bărbat sobru, se gândi ea, misterios.

— Ce s-ar fi schimbat dacă ne-am fi cunoscut în condiţii mai prietenoase? întrebă el foarte încet în cele din urmă. Nu merg la baluri.

— Niciodată? izbucni ea surprinsă.

— Nu. El se uită în altă parte. Veţi afla foarte curând de ce.

— E foarte misterios, murmură ea.

— Scuzele mele. Nu trebuia să fie aşa. În depărtare se vedea deja casa. Mergeţi şi chemaţi o servitoare.

Abigail se încruntă pentru că i se ordonase pe un ton atât de nepăsător.

— Vă rog să intraţi, domnule. Mama îşi va dori să vă mulţumească pentru că i-aţi salvat scumpetea.

Bărbatul oftă.

— Mulţumirile dumneavoastră sunt de ajuns. El se opri şi îl mută pe Milo care începu să se zvârcolească pe măsură ce se apropiau de casă. Stt, îi spuse căţeluşului care se potoli puţin. O s-o ia la fugă dacă îi dau drumul.

— Atunci daţi-mi-l mie. Îşi îndreptă iar mâna spre căţel.

De data aceasta nu mai era nicio licărire în privirea lui. Ochii lui îi cercetară părul, în care erau prinse crenguţe de iasomie, chipul, apoi coborâră încet de-a lungul trupului ei până în vârful pantofilor din satin verde. Abigail încremeni sub intensitatea privirii lui, chiar dacă el nu făcuse altceva decât să se uite la ea.

— Vă va strica rochia, îi spuse el. Nu l-am cărat până aici doar ca să vă murdăriţi la final. Arătaţi prea bine ca să

vă stricaţi înfăţişarea.

Fusese salvată de la un răspuns de apariţia fratelui ei care se plimba cu paşi mari în jurul casei. Când îi zări se opri la jumătatea unui pas, apoi li se alătură.

— Abigail! Iată-te. Mama începea să se îngrijoreze.

— Milo a fugit în pădure şi acest domn a fost îndeajuns de amabil cât să-l prindă.

Ea îi întoarse străinului o privire plină de provocare. Era nevoit să se prezinte.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. James se înclină. James Weston, la dispoziţia dumneavoastră.

Ochii străinului alunecară din nou în direcţia ei înainte să îi întoarcă plecăciunea lui James.

— Sebastian Vane de la Montrose Hill.

— Vă mulţumesc că aţi adus-o acasă pe sora mea. James îi aruncă lui Milo o privire întunecată. Mi-ar plăcea să pot să spun acelaşi lucru şi despre şobolan.

— Nu este un şobolan! ripostă Abigail, chiar dacă avusese câteva gânduri neomenoase la adresa lui Milo. Mama îl iubeşte, după cum bine ştii.

— Nu avem ce face. Este un vânător de şobolani, iar dacă nu era „un pumn drăgălaş de puf” se afla în grajduri acum şi făcea fix asta, replică James după ce imită descrierea pe care Penelope i-o făcuse câinelui.

— Probabil că şi el ar prefera acelaşi lucru. Domnul Vane întinse căţelul agitat şi James îl luă. Bună seara, domnule.

— Nu vreţi să intraţi? Mama va dori să-şi exprime mulţumirile.

James îl luă pe Milo fără tragere de inimă şi ţinu departe de haina lui căţeluşul plin de noroi. Milo dădea din coadă şi limbuţă lui roz atârna veselă afară.

— Sora dumneavoastră a avut amabilitatea să-mi facă aceeaşi invitaţie, dar trebuie să o refuz. Îşi atinse uşor

pălăria cu boruri mari. Bună seara, domnişoară Weston, domnule Weston.

De data asta abia dacă o privi când se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă şchiopătând, cu câinele mare care îl urmă liniştit.

— Ei bine, spuse James după ce bărbatul dispăru din nou pe cărare. O cucerire deja.

Abigail se încruntă la el.

— Te referi la Milo? Te asigur că omul ăla abia dacă m-a privit. Nici măcar nu mi-a spus numele lui.

Fratele lui rânji.

— Te tachinez doar, Abby. Sebastian Vane! Am auzit că este un singuratic. Mama a fost uimită când i-a refuzat invitaţia la bal, dar tata a asigurat-o că Vane nu iese niciodată în societate.

— De ce nu?

Abigail se întoarse ca să se uite după el. Putea să creadă că era un singuratic; nu părea deloc obişnuit să vorbească. Dar fusese ceva în ochii lui, ultima dată când o privise, ceva foarte asemănător cu dorinţa. Ca şi cum voia să îi accepte invitaţia, dar nu putea. Şi îi spusese că era frumoasă.

James ridică din umeri.

— Cred că a avut o viaţă grea. Şchiopătatul probabil că nu îl ajută. Dacă un bărbat nu poate să danseze şi nu-şi permite să îşi asigure un aspect exterior mulţumitor…

— Oh! Abigail continua să privească spre pădure chiar dacă domnul Vane dispăruse de multă vreme. Nu din cauza asta ar trebui cineva să devină singuratic.

— Bărbaţii sunt mândri, Abby, spuse el. Şi cred că mama o să se supere dacă pierzi vremea pe aici în timp ce ea întâmpină pe toată lumea din Richmond. Fuguţa, fuguţa, soră dragă.

— Pentru asta poţi să ai grijă de Milo. Ea zâmbi dulce când îi văzu expresia feţei. Să îi scoţi tot noroiul ăla din

urechi, da?

Îl lăsă pe James care se încruntă la căţeluş şi intră în casă unde se îndreptă repede pe scări spre camera ei. O privire fugară în oglindă îi arătă că avea frunze şi nişte ace de pin în păr, dar numai câteva urme de praf pe tivul rochiei. Cu mişcări rapide le îndepărtă în cea mai mare parte şi se aşeză la măsuţa de toaletă ca să-şi aranjeze părul.

Un singuratic. De ce? Poate că avusese o viaţă grea, dar casa lui era elegantă şi frumoasă, un conac superb făcut din cărămidă. Putea să îl vadă cu uşurinţă pentru că era aşezat pe coama dealului care se ridica dincolo de Hart House. Şi era destul de chipeş – fără să ia în seamă rezerva lui –, pentru ca majoritatea fetelor să ignore un şchiopătat, asta dacă îl remarcau. Aproape că nici nu se observa când folosea bastonul. Ba mai mult, lui Abigail nu i păruse că îşi dorea să fie un singuratic. Putea să se retragă atunci când o văzuse că îl căuta pe Milo şi să o evite complet; nici măcar nu îi observase prezenţa până nu îi vorbise. Nu fusese nevoie să o însoţească înapoi spre casă. Nu fusese nevoie să îi arunce privirea aceea lungă şi scrutătoare de la final ca şi cum ar fi absorbit fiecare detaliu al înfăţişării ei.

Ei bine… Dacă balurile erau bune la ceva, erau sigur bune pentru bârfă. Cu siguranţă, un bărbat atât de misterios precum Sebastian Vane iscase multe bârfe. Mai prinse o ultimă crenguţă de iasomie din părul ei şi coborî, hotărâtă să afle totul.

Capitolul 3

Sebastian ştiuse că dăduse de necaz încă din prima clipă în care fata îşi făcuse apariţia dintre copaci.

Nu doar pentru că îi întrerupsese plimbarea solitară în

care încerca încă o dată să îşi obişnuiască şi mai mult genunchiul rănit cu greutatea lui. Doctorii îi spuseseră că avea să fie pentru totdeauna mai slab decât celălalt, dar refuza să le accepte diagnosticul chiar şi după şapte ani. În fiecare seară făcea o plimbare lungă pe proprietatea lui şi scrâşnea din dinţi de durere când se forţa să meargă drept, chiar dacă încet, şi încerca să diminueze răul făcut de gloanţele francezilor.

Şi nici pentru că îşi dăduse seama din prima clipă că trebuia să o ajute. Era îmbrăcată ca pentru o sală de bal, nu pentru un desiş sufocant de ferigi şi de tufişuri spinoase. Rochia ei de un verde pal strălucise în lumina asfinţitului, iar panglicile de la decolteu fluturaseră când ea se grăbise printre copaci şi se împiedicase de pietre. Era frumoasă şi strălucitoare ca o zână ce zbura prin pădurea întunecată, şi el rămăsese hipnotizat pentru o clipă.

Ştiuse că era condamnat în clipa în care fata îl privise, iar el îi zărise chipul. Obrajii îi erau la fel de roz ca piersicile. Pielea ei era la fel de fină şi de lucioasă ca o perlă încadrată de buclele castanii care îi erau prinse în vârful capului. Buzele ei roz se depărtaseră surprinse când îl văzuse, însă ochii fuseseră cei care îl răpuseseră: ochi frumoşi şi cenuşii, cu gene dese şi măriţi de uimire şi de curiozitate, fără vreo urmă de teamă sau dezaprobare. Sebastian blestemase încet în clipa aceea. Ochii aceia puteau să subjuge un bărbat. Tatăl lui i-o spusese odată, însă apoi înnebunise, iar Sebastian bănuise că vorbise sminteala din el.

Acum ştia că nu era aşa.

Evitase să spună prea multe în timp ce îi scotea căţelul din noroiul de sub mărăcinii în care se agăţase blana lui lungă. Îi fusese greu să nu o privească în timp ce se întorceau la Hart House şi ea încercase să îl ademenească într-o discuţie. Sebastian învăţase că discuţiile nu făceau decât să conducă la şi mai multe bârfe despre el, mereu neonorante, şi nu avea nici cea mai vagă idee dacă

domnişoara Weston putea să îşi ţină gura.

Dar îşi dăduse seama la final că ea nu ştia cine era el sau care era povestea lui îngrozitoare şi pentru un moment scurt şi dureros fusese tentat să... Din fericire, fratele ei apăruse şi îl salvase dintr-o situaţie delicată.

Totuşi, nu se gândise decât la ea pe drumul lung şi întunecat spre casă. De obicei, îi plăcea pădurea. Era liniştită şi sălbatică, un cotlon uitat de lume care îi mai rămăsese din moşia şi pământurile lui de la Hart House. Ultimul moşier de la Hart House fusese o văduvă bătrână care părăsea rar pajiştile îngrijite care dădeau spre râu. Doamna Burton îi cedase lui implicit pădurile acelea; în rarele ocazii în care se întâlniseră, îl saluta cu o înclinare regală din cap, fără să îl invite să se cunoască mai bine. Sebastian trebuia să ţină minte că Hart House aparţinea altcuiva şi că el trebuia să păstreze distanţa. Cel mai probabil incursiunea în pădure a domnişoarei Weston fusese o întâmplare determinată de fuga terrierului, dar nu putea risca să se repete.

Boris pufni pe urmele lui şi îl trezi din reverie. Dulăul se înghionti în genunchiul lui sănătos de parcă îşi dorea să îl împingă înainte.

— Ştiu, îi spuse el câinelui şi îşi ridică bastonul.

Îl lua cu el de nevoie în cazul în care genunchiul lui rănit ceda. O durere surdă începu să îi ardă piciorul când mergea fără să se sprijine în baston, dar îşi lăsă mintea să alunece din nou la felul ambiguu în care domnişoara Weston strânsese din buze şi durerea păru să se domolească.

Ajuns în vârful dealului, se întoarse. De acolo putea să vadă o parte din Hart House care strălucea de lumină. Părea că fusese unul dintre puţinii care îşi trimiseseră scuzele că nu putea lua parte la bal. Se întrebă ce făcea ea în acel moment; dansa cu toţi tinerii buni de însurătoare de prin împrejurimi? Flirta cu puţinii nobili care erau prezenţi la

bal? Sigur veniseră câţiva. Şi era greu de imaginat că nu vor fi cu toţii fascinaţi de zâna cu păr castaniu şi zâmbet luminos.

Sebastian aflase toate bârfele chiar dacă că nu îi plăcea să fie subiectul lor. Hart House fusese cumpărată de un parvenit pe nume Weston. Erau câteva incertitudini legate de modul în care făcuse avere – speculaţii, bursă sau poate vreun pariu enorm cu contele de Hastings –, dar averea era fără îndoială mare. Avea două fiice şi un fiu, şi toţi aveau aşteptări mari. Era suficient pentru ca fiicele lui să fie considerate nişte frumuseţi înainte măcar de a fi văzute. Deşi, cel puţin într-unul din cazuri, bârfele erau întru totul îndreptăţite. Domnişoara Abigail Weston era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată.

Era în egală măsură tânără, inocentă şi bogată. Frumuseţea şi inocenţa nu aveau ce căuta în viaţa lui şi chiar dacă bogăţia putea să fie o schimbare bine-venită, ea era la fel de probabilă ca o vizită din partea regelui. Trebuia să-şi ferească ochii atunci când Abigail avea să treacă pe lângă el şi să îşi reamintească de nenumăratele motive pentru care ea nu era făcută pentru el.

Intră în casă în căutarea cremenii şi a lumânării care se aflau pe raftul din spatele uşii. După ce aprinse lumina, o luă pe coridorul întunecat spre salon. Îşi puse deoparte haina şi pălăria înainte să se cufunde cu un geamăt de uşurare abia reţinut în fotoliul vechi din piele. Drumul de la Hart House spre casă fusese mai lung decât plimbarea lui obişnuită, şi piciorul îi zvâcnea.

— Iată-vă! Menajera lui, doamna Jones, intră în încăpere. Începeam să îmi fac griji pentru dumneavoastră, tinere domn!

El rânji fără să deschidă ochii.

— Ba nu. Boris m-ar fi târât până acasă.

— De parcă asta ar trebui să mă liniştească. Scoateţi-vă cizmele alea şi lăsaţi-mă să vă aduc cina. Pocni din

degete spre Boris care stătea atent în uşă. Mâncarea pentru tine e la bucătărie, Boris. La cuvântul mâncare dulăul sări cu agilitatea unui căţeluş, ieşi grăbit din cameră, iar labele lui răsunară pe podeaua din lemn.

— Bănuiesc că aveţi nevoie de o doză de seară, îl mustră doamna Jones.

Sebastian se gândi din nou la Abigail Weston cu rochia suflecată şi la picioarele ei neacoperite de la genunchi în jos.

— Nu chiar, nu.

— Nu e nevoie să îndurați o noapte de agonie, îi spuse menajera în timp ce îi strângea haina şi pălăria. Nu fiţi nechibzuit. Îl pun pe domnul Jones să vă pregătească o baie bună şi fierbinte şi să vă aducă cina sus. Ieşi în coridor şi îl chemă pe soţul ei.

Era rutina lui zilnică. Se plimba până când se extenua, şi doamna Jones îi făcea morală ca o mamă unui copilaş. Uneori doar îndura; alteori se bucura de asta. Uneori nu îşi dorea decât ca toată lumea să plece şi să îl lase în pace. Alteori îşi dorea să trăiască viaţa altcuiva şi să vadă dacă într-adevăr exista fericire pe pământ. Dacă ar fi fost alt om, în acel moment s-ar fi aflat la Hart House. Ar fi putut s-o vadă zâmbind, să vadă lumina lumânărilor pe chipul ei, chiar să îi atingă mâna şi să o ţină în braţe pentru un dans. Preţ de o clipă, gândurile îi zburară aiurea…

Dar apoi se scuturã. Cu gândul la toate acelea, devenea la fel de nebun ca tatăl lui. Era cine era, fiul lui Michael Vane Nebunul, cel cu piciorul distrus şi moşia în faliment. Cel care ştia mult prea bine că nu avea nimic de oferit unei femei. Cel care nu putea dansa dacă voia. Nici măcar nu mai avea haine decente. Domnişoara Weston avea să fie bucuroasă că i-a scăpat de îndată ce va afla bârfele.

Se ridică de pe fotoliu cu o grimasă. Şchiopătă pe scări până spre camera lui unde doamna Jones trăgea lângă

foc vechea cadă de baie, în vreme ce soţul ei încălzea apă în bucătăria de dedesubt. Dacă nu făcea o baie fierbinte, a doua zi era olog. Într-o oră, doamna Jones urma să îi aducă şi cina, pui rece şi cartofi fierţi cu o cană cu bere. Nu mai aveau bani pentru vin. Se va scufunda în apa fierbinte şi îşi va mânca masa de seară, singur, cu excepţia lui Boris care va sforăi pe covor, şi apoi poate că se va băga în pat.

Singur, ca de obicei. Aşa cum fusese aproape întotdeauna.

*

— Unde ai fost? întrebă Penelope de îndată ce Abigail ajunse în salon.

— L-am căutat pe Milo. Câinele ăla ar trebui ţinut într-o cuşcă.

— O, nu! Nu scumpul de Milo! protestă sora ei. E aşa de adorabil de pufos.

— Blana aia i s-a agăţat în nişte mărăcini.

Abigail îşi făcu drum prin sufragerie. Toate uşile fuseseră deschise ca să creeze un lung traseu la parter. O căută pe mama ei prin cameră ca să îi spună că Milo era în siguranţă acasă şi că James îl curăţa în grajd. Domnul Vane le refuzase invitaţia, dar nu mulţi făcuseră la fel ca el; încăperile erau pline de musafiri.

— Cum l-ai scos din mărăcinii ăia? Penelope refuza să o lase în pace.

Abigail se întrebă dacă se zărea ceva de la fereastră.

— Vecinul nostru se plimba prin pădure şi a avut amabilitatea să-l scoată de acolo în locul meu. I-am dat lui James căţelul obraznic ca să-l cureţe, pentru că s-a murdărit tot de noroi.

— Care vecin?

Abigail îşi miji ochii.

— Domnul Vane, de la Montrose Hill.

Sora ei suspină de încântare.

— Domnul Vane! Cel mai delicios de discret dintre vecinii noştri! Cum este?

Bineînţeles că Penelope ştia despre el, în timp ce Abigail nici măcar nu fusese în stare să îşi amintească numele lui.

— Rezervat. A refuzat să intre şi să accepte mulţumirile mamei pentru Milo.

Penelope pufni.

— Asta arată înţelepciune, dacă mă întrebi pe mine. Eu cu siguranţă aş evita-o pe mama dacă aş putea… Dar cum arată în realitate domnul Vane? De ce nu a venit la bal? Este la fel de negru ca un diavol? Este deformat? Este înspăimântător şi periculos?

— O, serios, Penelope! spuse Abigail cu un oftat. A fost foarte amabil să se aventureze în pădure şi să-l scoată pe prostul ăla de căţel din mărăcini. Mi-aş fi distrus rochia, dar nu numai că l-a prins pe Milo, a şi insistat să vină cu mine acasă ca să nu fiu nevoită să aduc în braţe mica bestie plină de noroi.

— Deci, de fapt, este bun şi amabil? se încruntă Penelope. E mult mai interesant să fii irascibil şi periculos…

— Ce-ai mai auzit despre el?

Nu avea de ce să îşi ascundă curiozitatea. Penelope s-ar fi bucurat să-i spună tot ce ştia, iar Abigail nu putea să ascundă că era curioasă.

— Nu multe. E genul ăla de singuratic care iese rareori. Nu-mi amintesc mai multe, trebuie să o întrebăm pe Lady Samantha. O luă pe Abigail de braţ şi o trase după ea spre partea din faţă a camerei. O s-o adori. *Papa* a fost copleşit când au ajuns ea şi sora ei; ştii tu, fiicele contelui de Stratford.

— Dar vreau să îi spun mamei că Milo este în siguranţă acasă, obiectă Abigail în vreme ce sora ei o trăgea după ea.

— Sunt sigură că bănuieşte asta, murmură Penelope. La urma urmei, te-ai dus după el şi tu eşti fata cea bună care-i face mereu fericiţi pe părinţii ei.

— Cred ca pui prea multe la suflet.

— După cum ai face şi tu dacă ai fi ţinută la distanţă de toate lucrurile interesante din viaţă. Penelope îşi potrivi un zâmbet larg pe faţă când se apropiară de un grup de doamne foarte elegante, una apropiată ca vârstă de Abigail, şi alta cu câţiva ani mai mare. Lady Turley, Lady Samantha, îmi permiteţi să v-o prezint pe sora mea, domnişoara Abigail Weston? Abigail, vicontensa Turley şi Lady Samantha Lennox. Tatăl dumnealor este contele de Stratford, cel care deţine minunata casă de peste râu.

— Sunt încântată să vă cunosc. Abigail făcu o reverenţă şi la fel făcură şi doamnele.

— Bine aţi venit în Richmond. Lady Turley zâmbi. Înaltă şi zveltă, arăta la fel de aristocratic pe cât se putea aştepta cineva să arate o vicontesă. Părinţii noştri îşi trimit regretele şi speră să vă cunoască părinţii în scurtă vreme.

Aceasta era o primire mult mai călduroasă decât se aşteptase Abigail; din experienţa ei londoneză, conţii şi alţi nobili nu erau prea dornici să îi cunoască. Dar şi primirea aceea era bine-venită, aşa că zâmbi.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră. Ne bucurăm că aţi putut să veniţi la bal.

Lady Samantha schiţă un zâmbet uşor. Era o tânără frumoasă cu părul de un blond-închis şi ochi blânzi şi verzi.

— O, nu, noi trebuie să vă mulţumim! Richmond este un orăşel liniştit. Oamenii noi sunt mereu bine-veniţi.

Abigail ignoră privirea întunecată a lui Penelope auzind că Richmond era un orăşel liniştit.

— Mereu mi-a plăcut liniştea. La Londra vara e atât de cald şi e aşa de mult praf! Suntem foarte mulţumite de Hart House, nu-i aşa, Penelope?

Penelope zâmbi uşor.

— Desigur! Dar sper să îmi scuzaţi curiozitatea. Unul dintre vecinii noştri ne-a trimis regretele sale, şi trebuie să mărturisesc că nu ştiu de ce. Domnul Vane de la Montrose House. Îl cunoaşteţi?

Lady Turley ezită şi îi aruncă surorii ei o privire ciudată înainte să răspundă:

— Nu chiar. Sunt convinsă că îl veţi întâlni la un moment dat, domnişoară Weston.

— Da, moşia noastră se învecinează cu a dumnealui, nu-i aşa? continuă Penelope, săpând fără vreo urmă de remuşcare.

Dacă Abigail nu ar fi murit de curiozitate, ar fi schimbat subiectul, dar cum nu era cazul, încercă doar să fie politicoasă.

— Cred chiar că proprietăţile noastre împart un petic de pădure. Sora mea l-a întâlnit astă-seară în timp ce se plimba pe acolo.

— Ne-am întâlnit din întâmplare, spuse Abigail. L-a salvat pe căţeluşul mamei mele dintr-o tufă de mărăcini.

Pe chipul lui Lady Samantha apăru o expresie plină de uimire. Lady Turley încremeni şi o privi iar pe sora ei, de data aceasta aproape îngrijorată.

— Cât de amabil, spuse ea după un moment de pauză.

— E un om destul de retras, murmură Lady Samantha. A fost… foarte amabil.

Urmă un moment foarte ciudat de tăcere. Poate că nu fusese o idee bună să le întrebe pe ele. Până şi Penelope îşi dădu seamă că adusese în discuţie ceva stânjenitor şi nu ştia ce să mai spună.

Lady Turley rupse tăcerea:

— Aţi descoperit Cărarea înmiresmată? Hart House e foarte cunoscută pentru asta.

— Da, am descoperit cărarea, spuse Abigail recunoscătoare. Nu ştiam că are un nume, dar Cărarea

înmiresmată i se potriveşte de minune. Am auzit că ducea iniţial la o grotă, dar Lady Burton a astupat-o cu mulţi ani în urmă.

— Într-adevăr, exclamă Lady Samantha cu evidentă uşurare. Dorinţa cea mai mare a fratelui nostru când era copil era să descopere rămăşiţele grotei. Chiar i-a cerut voie lui Lady Burton, vechea proprietară de la Hart House, să exploreze pădurea în căutarea ei.

Mai discutară câteva minute despre curiozităţi locale, înainte ca mama lor să li se alăture şi să oprească orice posibilitate de a afla alte bârfe pe seama domnului Vane. În cele din urmă trebuiră să se scuze să meargă să salute şi alţi musafiri, dar Abigail spera ca mai ales Lady Samantha să le devină prietenă. Nu părea să fie exagerat de mândră şi, cu excepţia şocului evident provocat de numele domnului Vane, părea o persoană caldă şi amabilă.

Pe urmă, balul se desfăşură destul de agreabil. Dansă cu mai mulţi domni şi cunoscu numeroase doamne mai în vârstă. *Papa* părea cât se poate de încântat când petrecerea se termină.

— Ştiam eu că Richmond va fi numai bun pentru noi, spuse el încântat. Clara, dragostea mea, sunt convins că nu a mai fost vreodată un bal mai frumos în tot oraşul ăsta.

— Mă bucur să te văd atât de încântat, dragul meu. Îl lăsă să o sărute pe obraz. Dar acum mă duc în pat şi să nu mă căutaţi până mâine după-amiază. Picioarele mele!

— O să-ţi masez fiecare deget cu ulei de migdale, îi promise el. Noapte bună, frumoasele mele fiice. Se opri ca să le sărute pe frunte pe Abigail şi Penelope. Nu a avut *papa* al vostru dreptate cu balul?

— Ca de obicei, îi spuse Abigail.

Penelope îşi dădu ochii peste cap, dar Abigail era sigură că şi ea era mulţumită. Îşi urmară părinţii pe scări, dar Penelope veni direct în camera ei.

— Ce părere ai acum despre Richmond? Abigail se

aşează ca să îşi scoată bijuteriile. Tot mai eşti convinsă că suntem condamnate la plictiseală?

— Mă întreb ce a făcut-o pe Lady Samantha să fie atât de încordată când am întrebat de domnul Vane, cugetă Penelope.

Degetele lui Abigail zăboviră pe colier.

— Habar nu am.

— Pun pariu că ascunde un secret delicios. Penelope se rezemă de stâlpul baldachinului cu o licărire de îngrijorare în ochi. Mă întreb de ce e atât de retras.

— Du-te la culcare, Penelope. Abigail se simţi uşurată când servitoarea ei, Betsy, intră în cameră. Habar nu am ce este cu domnul Vane.

Dar, pentru prima dată, era mai interesată de răspuns decât sora ei.

Capitolul 4

— Cred că asta e cea mai mare speranţă a noastră.

Abigail privi librăria. Era mare şi curată, cu geamuri care străluceau în lumina dimineţii. Părea primitoare şi respectabilă şi foarte diferită de magazinul din Londra în care se vindea *50 de moduri de a păcătui.* După bal, mama considera că ele fuseseră prezentate şi făceau parte din societatea Richmondului. Când Penelope întrebase dacă puteau să facă o plimbare pe la magazinele din oraş, mama acceptase şi se asigurase că James le însoţea. Fratele lor plecase aproape imediat pentru propriile treburi şi le lăsase în faţa magazinului unei modiste. Penelope avea, bineînţeles, alte planuri şi o purtase pe Abigail printre străduţe până la librărie.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că nu, şopti Penelope. De aia trebuie să

intri şi să întrebi.

— Asta arată ca un magazin în care ar intra mama, îi răspunse Abigail şi continuă să opună rezistenţă încercărilor surorii ei de a o înghionti înăuntru. O să ne bagi pe amândouă în belele, Pen.

— Mi-am dat cuvântul că iau toată vina asupra mea dacă ceva nu merge bine. Şi tu ţi-ai dat cuvântul că o să încerci. Te rog, Abby, te rog. În vocea lui Penelope se citea o notă de disperare. Mă usuc de plictiseală şi de frustrare…

— Nu eşti în Richmond decât de unsprezece zile, murmură Abigail, dar cedă în faţa expresiei pe care o avea sora ei.

Spre deosebire de ea, Penelope nu se mulţumea cu o carte bună şi un loc agreabil unde să citească. Penelope râvnea la aventură şi bârfe şi forfotă, dar de când fusese prinsă în urmă cu o lună citind scandaloasa revistă, nu mai prea avusese parte de nimic din toate acelea. Mama îi impusese limite lui Penelope, de parcă libertatea era un viciu. I se permitea să participe din nou la serate dansante şi la petreceri, dar nu să umble în voie şi să discute cu prietenele ei; i se cerea să stea în apropierea mamei şi să danseze cu domnii pe care aceasta îi alegea. Avusese voie să meargă în oraş doar pentru că sora ei o însoţea.

Dar şi Abigail ştia – la fel de bine ca sora ei – că, dacă erau descoperite în misiunea aceea, aveau să intre în belele. Atunci când Penelope fusese prinsă, jurase pe viaţa ei că Abigail nu avusese niciun rol şi că nici măcar nu ştiuse de revistă. Desigur, fusese o minciună sfruntată, dar care o lăsase liberă pe Abigail… liberă să meargă prin ce magazine voia. Dar dacă mama afla că încercase să cumpere revista, afla şi că Penelope încercase să o mintă şi, mai rău de atât, că Abigail o ajutase să o înşele. Viaţa amândurora ar fi devenit un chin.

— Foarte bine, spuse ea într-un final. Ai face bine să păstrezi distanţa. Jamie se va întoarce repede după noi,

deci nu avem mult timp la dispoziţie.

Faţa surorii ei se lumină de bucurie şi dorinţă aprigă.

— Mulţumesc, Abby! Mulţumesc! Voi fi extraordinar de sfioasă şi o să tac mâlc. Doar cere-o politicos şi încearcă să pari matură şi sofisticată când faci asta.

Intrară în librărie unde un clopoţel răsună deasupra uşii. Magazinul era aranjat foarte frumos, rafturi pline de cărţi îi căptuşeau pereţii şi o băncuţă era pusă în mijloc. Era un loc calm şi liniştit, exact aşa cum trebuia să fie o librărie. Şi, slavă cerului, nu prea erau martori care să fie părtaşi la odioasa faptă. Penelope se apropie încet de una dintre biblioteci şi se prefăcu interesată de cărţile de acolo, chiar dacă Abigail ştia că atenţia surorii ei se concentra asupra ei.

Încercă, după cum îi sugerase Penelope, să arate matură şi sofisticată, în ciuda inimii care îi bătea cu putere, şi se apropie de tejghea, unde proprietara de vârstă mijlocie ambala o carte pentru o altă doamnă. După ce clienta părăsi librăria cu pachetul ei, Abigail se lăsă pe tejghea.

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă? întrebă amabilă librăreasa.

Abigail scoase o bucată de hârtie pe care erau scrise două titluri, unul pentru ea şi unul pe care şi-l dorea fratele ei. Avea voie să le cumpere pe acelea. Spusese în gând o mică rugăciune pe care nimeni nu o auzise vreodată şi scrisese un al treilea titlu pe listă după ce primise aprobarea mamei ei.

— Sper. Le aveţi cumva pe acestea?

Librăreasa citi lista, apoi îi aruncă o privire fugară şi uşor scrutătoare.

— Cred că da, spuse ea cu pe ton neutru. Trebuie să verific în spate, mai ales pentru ultima.

— Vă mulţumesc.

Abigail înclină elegant din cap, şi femeia se făcu

nevăzută în spatele magazinului. Toate bune până acolo. Aruncând o privire peste umărul stâng, surprinse privirea surorii ei. Penelope ţinea în faţa ei ceva ce părea să fie o carte de rugăciuni, dar privirea îi era aţintită spre Abigail. La mişcarea discretă din cap pe care i-o făcu Abigail, ochii ei se luminară de speranţă înainte să revină asupra cărţii de rugăciuni. Întoarse pagina cu o grijă exagerată, însă Abigail observă că ochii ei nu se mişcau de-a lungul paginilor.

Clinchetul clopoţelului de deasupra uşii se auzi din nou în spatele ei, răsunând puternic în tăcerea din librărie. Abigail aruncă o privire precaută pe sub marginea bonetei şi se rugă să nu fi venit fratele ei să le ia mai devreme, dar rămase uimită când văzu cine era.

— Domnule Vane!

El stătea pe jumătate întors în prag de parcă ar fi dat să plece. Păru să tresară când îi auzi cuvintele, dar se întoarse spre ea fără greutate.

— Domnişoară Weston. Se înclină.

Abigail răspunse la plecăciunea lui. Simţea în spate privirea plictisită a surorii ei, dar o ignoră.

— Cât de minunat să vă revăd.

La lumina zilei, era la fel de chipeş pe cât şi-l imaginase înainte. Abigail observă că ochii lui cu pleoape grele erau căprui şi, dacă ar fi zâmbit, efectul ar fi fost devastator. Îşi amintise de ce îi spusese James despre condiţiile modeste de trai şi îl studie mai atent, dar ţinuta de la ţară erau mai permisivă; nu putea să vadă nicio diferenţă între haina lui şi haina fratelui ei. De ce era omul acesta un singuratic?

El se apropie încet de tejghea.

— Plăcerea e toată de partea mea.

— Cu siguranţă că nu este! Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns pentru că l-aţi ajutat pe Milo seara trecută. Când m-am întors acasă şi am văzut cât de nearanjată eram doar

după ce alergasem după el, mi-am dat seama ce favoare mi-aţi făcut. Ea zâmbi cu tristeţe. Dacă m-aş fi dus în desişul acela, ar fi fost imposibil să mă arăt la bal.

O cercetă cu privirea.

— Mă bucur să văd că nu a fost cazul.

Un zâmbet uşor îi arcui buzele la auzul complimentului lui.

— Mama vă imploră să o vizitaţi într-una din zile ca să vă mulţumească ea însăşi.

— A fost un fleac, spuse el cu tonul lui liniştit.

Abigail continuă să zâmbească chiar dacă putea să o vadă cu coada ochiului pe sora ei care aproape se dezechilibră încercând să se uite mai bine la el. Penelope îşi păstrase promisiunea de a tăcea mâlc, dar nu îi promisese că îşi va ascunde curiozitatea ei nestăvilită în privinţa evazivului şi misteriosului domn. Abigail se întoarse nonşalant şi îi blocă şi mai mult vederea.

— M-a mirat că nu ştiu unde se termină domeniul tatălui meu. Nu mi-ar plăcea să vă încalc proprietatea. Îmi puteţi spune unde exact se află linia de demarcaţie ca să nu vă mai deranjez din nou?

Privirea domnului Vane se întoarse uşor într-o parte; o văzuse pe Penelope. Abigail spuse o rugăciune fierbinte pentru ca măcar o dată în viaţă sora ei să îşi ţină gura şi să îşi vadă de ale ei.

— Nici măcar eu nu mai sunt complet sigur, domnişoară Weston. Dar aveţi permisiunea mea să vă plimbaţi în voie prin pădure chiar dacă vă abateţi şi pe domeniul Montrose.

— Vă mulţumesc, e foarte amabil din partea dumneavoastră.

Nu prea mai avea ce să spună. Abigail nu îşi putea explica de ce îşi dorea să vorbească în continuare cu el, dar şi-o dorea. În ciuda atitudinii lui distante, domnul Vane avea ceva atrăgător. Îi plăcea sunetul vocii lui şi îşi dorea din

suflet îi vadă zâmbetul.

— Nu e amabil deloc, îi răspunse el. E doar corect. Când eram tânăr, mi s-a permis şi mie să explorez proprietatea Hart House în voie şi fără motiv şi nu am ratat nicio ocazie. Fosta proprietară, Lady Burton, era foarte cumsecade.

— Da. Am aflat că Hart House are foarte multe poveşti interesante. Am auzit că era pe acolo o grotă, sau aşa ceva, dar nimeni nu pare să ştie unde este – sau unde a fost.

Pentru prima dată, o scânteie străfulgeră privirea domnului Vane.

— Ştiu de grotă. Gura i se îmblânzi – nu chiar într-un zâmbet, ci într-o linie mai puţin sumbră ca de obicei.

Abigail se simţi neobişnuit de încurajată, şi inima îi tresăltă când el veni mai aproape de ea.

— Ştiu şi unde este.

— Ştiţi? murmură ea. Mai există încă? Am crezut că a fost astupată.

— Doar de pădure. Dar se înaintează cu greu până la ea prin mărăcini. De data asta, gura lui se arcui evident şi ceva ce semăna cu triumful aprinse pe chipul lui o expresie total diferită. Arăta mai tânăr, aproape degajat. Când am dat peste ea acum mai mulţi ani, m-am simţit cel mai cutezător explorator, de parcă aş fi descoperit izvorul Nilului pentru prima dată.

Lui Abigail îi era greu să fie atentă la cuvintele lui. Domnul Vane era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată. Doamne Sfinte! Citise despre femei fascinate de bărbaţi, îndrăgostite de la prima vedere. Până în acea ziua, nu reuşise niciodată să înţeleagă cum de se putea întâmpla aşa ceva. Femeile din Richmond erau oarbe? De ce nu era asediat de doamnele nemăritate?

— Trebuie să fi fost foarte cutezător, într-adevăr, spuse ea şi încercă să îşi vină în fire. Lady Samantha

Lennox ne-a spus că fratele ei a căutat grota, dar fără să o găsească vreodată.

Ca o lumânare ce se stinge, scânteia dispăru de pe chipul lui. Gura i se strânse în aceeaşi linie dreaptă şi păru să se retragă fără să mişte vreun muşchi.

— Nu.

— Asta e tot, domnişoară?

Vocea librăresei o făcu pe Abigail să tresară. Se întoarse fără să-şi fi revenit încă de pe urma transformării lui – atât în bine, cât şi în rău – şi observă alarmată că librăreasa îi găsise cărţile… pe toate. Şi chiar deasupra, neambalată şi la vedere pentru toată lumea, se afla *50 de moduri de a păcătui.*

Pentru o clipă absolut îngrozitoare, Abigail se uită nemişcată la ea. O, Doamne sfinte! Nu se aşteptase ca în genul acesta de librărie să se găsească şi cartea pe care o căuta. Nu se aşteptase ca femeia să i-o dea atât de neglijent; librăriile din Londra o împachetau în hârtie. Şi, cu siguranţă, nu se aşteptase să fie prinsă în orice fel de conversaţie între patru ochi cu domnul Vane când avea să-i fie adusă. Cu toate acestea, o parte din ea era încântată că găsise, în sfârşit, un exemplar. Ce punea la cale Lady Constance în noul număr?

— Da, izbucni ea, revenindu-şi din şoc. Vă mulţumesc. Îşi puse săculeţul pe carte ca să ascundă titlul, păru să caute în el banii şi îşi înclină boneta astfel încât borul să-i ascundă faţa îmbujorată.

— Pot să vă ajut, domnule? întrebă librăreasa, în timp ce Abigail scotocea după monede. În vocea femeii se simţi un ton rece când se întoarse spre domnul Vane.

— Caut *Almanahul nautic,* răspunse el. Ultima ediţie.

Ea pufni.

— Trebuie să văd dacă îl am.

— Vă mulţumesc, doamnă Driscoll.

Abigail aruncă o privire spre el pe sub borul bonetei.

Doamna Driscoll nu i se adresase ca unui domn respectabil, dar el nu păruse deloc deranjat. Îi întinse banii librăresei şi, fără să se gândească, îşi ridică săculeţul, iar după o clipă îşi aminti să ia şi volumele.

— O zi bună, domnule Vane, spuse Abigail când se întoarse spre el. Sper să ne revedem.

Pentru o fracţiune de secundă ochii lui se îndreptară spre cărţile pe care le ţinea în mână.

— Poate ne vom revedea, domnişoară Weston.

O, Doamne, Dumnezeule, o văzuse! Abigail se agită într-o reverenţă ciudată, cu faţa în flăcări. Poate că el nu ştia ce este. Poate se gândea că nu era a ei. Dar nu se pricepuse niciodată să mintă la fel de bine ca Penelope şi reacţionase atât de vinovat pe cât se simţea. Cu capul plecat, se grăbi să iasă din librărie şi îl lăsă lângă tejghea în aşteptarea cărţii.

— Ce-a fost asta? şuieră Penelope care ţopăia pe lângă ea.

Abigail uitase complet de sora ei.

— Te urăsc, Pen, spuse ea şi-şi ţinu privirea îndreptată înainte. Chiar te urăsc.

— Atât de mult? Penelope zâmbi răutăcios. Se uită la ea peste umăr. Deci, ăsta este misteriosul domn Vane! Cred că te place, Abby.

— Taci, sâsâi din nou Abigail printre dinţii încleştaţi.

— Am observat că erai foarte însufleţită când vorbeai cu el. Şi ţie îţi place de el? Penelope privi înapoi spre librărie. Şi ştii, se uită pe fereastră cum pleci.

— Întoarce-te, îi ordonă ea. Poate că se uită pentru că a văzut-o.

— Nu! Penelope căscă ochii de spaimă. De ce l-ai lăsat să o vadă?

— Nu l-am lăsat, librăreasa a trântit-o pur şi simplu în faţa ochilor lui înainte să apuc s-o opresc! Abigail scoase broşura buclucaşă şi i-o întinse surorii ei. Trebuie să găsim

o modalitate mai bună să facem rost de ea. Asta presupunând că mama nu o să afle de întâmplarea asta şi nu o să ne încuie în camerele noastre.

Penelope îndesă broşura în săculeţul ei.

— Ai dreptate. Sunt de acord. Dacă ştiam că va intra după tine în magazin un pretendent înflăcărat, nu te rugam să o cauţi astăzi.

Abigail îi aruncă surorii ei o privire ucigaşă şi o luă înainte fără să mai spună vreun cuvânt. Domnul Vane era cel mai puţin înflăcărat pretendent pe care şi-l imaginase vreodată. Problema era că… îşi dorea să fie. Sau, cel puţin, să arate vreun interes faţă de ea, pentru că îl considera fascinant.

Pe de altă parte, şi spre bine ei, trebuia să spere că nu o să îl mai întâlnească niciodată. El văzuse *50 de moduri de a păcătui.* Ştia că ea o cumpărase. Tot ce trebuia să facă era o întrebe pe doamna Driscoll despre ce carte era vorba, şi ea avea să dea de necaz. De fapt, poate că dăduse deja. Era de ajuns un singur cuvânt despre cum fetele Weston cumpăraseră povestea aceea depravată, iar mama ei ar fi aflat. Nimic din ce putea să spună Penelope nu avea să o mai salveze.

Pentru moment, nu putea decât să spere că el nu o va urmări.

*

— Asta e tot, domnule Vane? Doamna Driscoll împinse cartea spre el peste tejghea, ca şi cum nici măcar nu suporta să i-o înmâneze direct.

— Da, doamnă.

Sebastian scoase banii din pungă. Nu credea că i se va extinde creditul. Era mai uşor dacă avea pur şi simplu banii la el; nu putea să cheltuiască tot venitul lui limitat dacă trebuia să plătească peste tot pentru orice şi nimeni

nu putea să se plângă de obiceiul lui dacă plătea pe loc. Pe vremuri, doamna Driscoll fusese amabilă şi prietenoasă cu el, dar tatăl lui o atacase într-una din crizele lui de nebunie, şi Sebastian fusese de atunci privit cu suspiciune. Proprietara librăriei erau mereu precaută în preajma lui de parcă se aştepta ca din clipă în clipă să se năpustească şi el cu furie asupra ei.

Probabil că domnul Weston nu deschisese încă un cont acolo, dacă fiica lui plătise peşin. Degetele lui Sebastian încetiniră când puse banii pe tejghea. Trebuia să se aştepte să o întâlnească în ziua aceea, prima zi în care venise la oraş în ultimele săptămâni. Şi, fără să vrea, ceva în el tresăltase de plăcere când ea se întorsese spre el şi îi rostise numele cu atât de multă bucurie.

S-ar fi mulţumit doar să o salute şi să se uite la ea câteva minute. Părul ei părea mai roşiatic în lumina slabă din librărie, sau poate că doar era reflexia pelerinei ei de culoarea cireşii. Totuşi, ochii păstrau aceeaşi nuanţă de gri-deschis, şi fusese fascinat de invitaţia pe care o promiteau. Abigail dorise să-i vorbească. Zâmbise când o complimentase. Ochii i se aprinseseră când aflase că el ştia unde se afla vechea grotă. Pentru câteva clipe, Sebastian aproape că uitase cine era, orbit de zâmbetul şi de privirea ei, de felul în care îşi strânsese mâinile înmănuşate la piept…

Apoi îi menţionase pe Samantha şi Benedict şi îşi reamintise totul. Îşi amintise de tot ce pierduse şi de toate motivele pentru care nu putea să se bucure de mai mult decât o simplă întâlnire în oraş sau în pădure cu Abigail Weston. Ştia că trebuia să regrete că o invitase să se plimbe în voie peste tot, însă, pe de altă parte, era prea egoist ca să regrete. Doar o privire din când în când nu făcea niciun rău. Mai devreme sau mai târziu, cineva va fi bucuros să o îndepărteze de el, iar atunci nimic din ce făcea nu avea să mai conteze.

Totuşi, pentru un motiv oarecare, mai zăbovise la tejghea. Nu avea niciun drept la atenţia ei. Cu cât ştia mai puţine despre ea, cu atât mai bine. Dar să ştie şi să facă nu însemnau acelaşi lucru. Iar ea cumpărase ceva foarte interesant.

— V-aţi răzgândit? întrebă doamna Driscoll din scurt. Luă repede monedele, parcă de teamă ca Sebastian să nu le ia înapoi.

— Da. Îi aruncă o privire fermă când scoase o altă monedă chiar dacă nu prea îşi permitea s-o cheltuiască. Aş dori un exemplar din broşura aceea.

Ochii ei se îngustară precaut.

— Care?

— Cea pe care tocmai aţi vândut-o. *50 de moduri de a păcătui.*

Capitolul 5

Curiozitatea pe care o simţea Abigail faţă de persoana domnului Vane, care oricum fusese de la bun început mare, devenise de-a dreptul febrilă după întâlnirea din librărie. Scurta scânteie care îi însufleţise privirea o chinuia. O făcea să se gândească la faptul că nu era un singuratic din fire, ci alesese sau i se impusese să fie aşa. Doamna Driscoll fusese aproape nepoliticoasă cu el, chiar dacă îi vorbise destul de civilizat. Ce se întâmplase pentru ca o negustoreasă respectabilă să se ferească de un gentleman din partea locului? Unde se afla grota pierdută, cea a cărei descoperire îl făcuse să se simtă însufleţit? Şi de ce privirea i se întunecase când ea îi menţionase pe Lady Samantha şi pe fratele ei? Era atât de mistuită de întrebarea aceea, încât uitase complet să îi ceară lui Penelope noul număr din *50 de moduri de a păcătui* care îi dăduse atâtea bătăi de

cap.

Acordase o atenţie amănunţită bârfelor locale spuse de doamnele care veniseră în vizită la mama ei. Ascultase întotdeauna bârfele şi le savurase pe unele din ele chiar prea mult, dar acum aduna fiecare cuvânt ca pe un posibil indiciu referitor la misteriosul vecin.

Din păcate, nimeni nu părea să se intereseze de el la fel de mult ca ea. Până şi Penelope trecuse la subiecte mai incitante, precum domnii neînsuraţi care se mutau la Richmond peste vară, un subiect care era apropiat şi drag de inima mamei lor.

Se discutase despre tinerii celibatari la fiecare ocazie, cu fiecare doamnă care o vizitase pe doamna Weston. La început, lui Abigail i se păruse suficient; mai devreme sau mai târziu, avea să apară în discuţii şi numele lui. Nimeni nu părea să îl considere pe domnul Vane bun de însurătoare, iar Abigail devenea pe zi ce trece mai confuză. De ce nu era?

Contrar avertismentelor lui vagi despre nepotrivirea lui, era un bărbat frumos şi demn – dar nimeni nu-l menţionase.

În sfârşit, într-una din zile, în timp o ajuta pe mama ei să sorteze mătase pentru brodat, majordomul intră în cameră şi, spre uimirea ei, anunţă:

— Domnul Sebastian Vane doreşte să vă vadă, doamnă.

— Ah! Mama ei zâmbi încântată şi mângâie în treacăt blana lui Milo. În sfârşit. Pofteşte-l înăuntru, Thomson.

Abigail încremeni de uimire şi de o teamă neaşteptată. Era acolo în carne şi oase! Nu se aşteptase să apară după ce refuzase să îi viziteze. Putea să fie un prilej picat din ceruri ca să se lămurească în privinţa lui. Dar el cunoştea şi micul ei secret despre *50 de moduri de a păcătui* şi nu era cu putinţă să îl întâlnească înaintea mamei ei. Poate că nu ştia că era un secret. Putea să nu fie

de acord şi să îi spună mamei. Poate că hotărâse că Abigail avea o judecată sau o morală discutabile. Îşi dorea să se întrezărească o posibilitate cât de mică şi să dea fuga în holul de la intrare ca să aibă o discuţie rapidă cu el, apoi îşi dădu seama că nu ştia ce să-i zică. „Vă rog să nu îi spuneţi mamei că am cumpărat o revistă deocheată?” Cumva, asta nu părea o idee prea bună.

Se ridică încet în picioare când uşa se deschise. Auzi un pas măsurat, însoţit de o lovitură uşoară care îi anunţa bastonul, apoi Sebastian îşi făcu apariţia. Părul lui era dat pe spate şi purta o haină bleumarin, iar Abigail simţi cel mai ciudat impuls de a alerga spre el.

— Domnule Vane! Mama ei se îndreptă spre el cu mâna întinsă. Mă bucur atât de mult că vă cunosc, în sfârşit. Vă mulţumesc că aţi venit.

— Trebuia să vin mai devreme, doamnă Weston, pentru a vă ura bun venit la Richmond. Îi luă mâna şi făcu o plecăciune.

Ea zâmbi.

— Prostii! Nu pun mare preţ pe formalităţi. Vino, Abigail, salută-l pe vecinul nostru din moment ce aţi făcut deja cunoştinţă. Mama îi făcu semn să vină spre ei.

— Bună ziua, domnule Vane. Se înclină.

El făcu o plecăciune fără să îşi ia ochii de la ea.

— Cât de amabil din partea dumneavoastră să ne vizitaţi!

Abigail îşi dori să îi poată citi gândurile; expresia de pe chipul lui nu trăda nimic, chiar dacă o studia atât de atent, încât părea că voia să-i spună ceva.

— Bună ziua, domnişoară Weston, zise el după o scurtă pauză. Sper că sunteţi bine.

„Acum că sunteţi aici.” Ea se îmbujoră la gândul acela spontan.

— Foarte bine, domnule, vă mulţumesc.

— Mă bucur mult să aud acest lucru.

El şovăi din nou, privirea lui părea să mângâie fiecare centimetru de pe făptura ei.

— Sunt încântat să ştiu că sunt atât de bine-venit.

— Desigur! Mama îşi reluă locul pe divan şi flutură o mână spre scaunul din faţa ei. Vă rog să luaţi loc, domnule Vane. Pot să vă ofer un ceai?

— Vă mulţumesc. El se aşeză şi o uşoară încordare i se întrezări în maxilar.

Abigail îşi dădu seama că sprijinise bastonul de speteaza scaunului şi îl ocolise fără ajutor. Ea era aşezată în capătul celălalt al divanului şi îi oferi lui Milo o bucată de sfoară pe care James o înnodase ca să-i fie jucărie. Căţeluşul o luase între dinţi şi o puse pe pernă, mestecând bucuros din ea.

— Deţineţi Montrose Hill, nu-i aşa? Mama ei pregăti o ceaşcă cu ceai şi i-o oferi. De pe pajişte avem o vedere frumoasă spre casa dumneavoastră pe care am admirat-o adesea.

— Da. El se uită prin cameră. Pot să spun acelaşi lucru despre Hart House. Părea atât de singuratică după moartea doamnei Burton. Mă bucur să o văd revenită la viaţă.

Mama zâmbi.

— Vă mulţumesc, domnule. Soţul meu m-a asigurat că va fi un refugiu ideal în afara Londrei, şi trebuie să recunosc că a avut perfectă dreptate.

Domnul Vane încuviinţă din cap. Încă nu zâmbise şi, cu excepţia acelui moment în care o măsurase din priviri, nici nu se uitase la Abigail.

— Mi-am petrecut aici întreaga viaţă, doamnă, şi am preferat locul acesta oraşului.

— La fel ca mine, interveni Abigail, hotărâtă să nu fie ignorată. Este atât de liniştit.

Abia dacă se uită la ea.

— Într-adevăr, domnişoară Weston.

— Vă datorez calde mulţumiri pentru că l-aţi salvat pe

Milo, domnule Vane. Abigail mi-a povestit cum l-aţi salvat în pădure. Doamna Weston scărpină bărbia animalului de companie, care lătră scurt înainte să se hârjonească din nou cu sfoara. Nu ştiu ce mă făceam dacă i se întâmpla ceva.

— Nu am făcut decât să-l scot dintr-un tufiş, doamnă Weston. Fiica dumneavoastră are un merit mai mare în salvarea lui. Dumneaei l-a urmărit prin pădure. Tot fără zâmbet şi cu un aer grav, aruncă o privire rapidă spre Abigail.

— Şi a fost încântată că nu a mai fost nevoită să-l urmărească în continuare. Tonul mamei era delicat pe măsură ce îşi mângâia căţeluşul, dar ochii îi erau ageri şi iscoditori şi se uita la Abigail de parcă simţea tensiunea fiicei ei. Înţeleg că şi-a salvat rochia preferată.

— Da, spuse ea cu un zâmbet. Sunt foarte recunoscătoare. Puteam să găsim un alt câine, dar rochia aceea este unică.

Mama izbucni cu o indignare prefăcută:

— Milo, să nu crezi niciun cuvânt!

Căţeluşul dădu din coadă când îşi auzi numele.

— Mă voi preface că nu am auzit nimic.

— Trag nădejde că Milo nu a avut de suferit de pe urma incursiunii lui, spuse domnul Vane.

— Nimic ce nu a fost curăţat de o baie bună, îl asigură mama.

— Domnul Vane a sugerat să-i tunzi blana, mamă, ca să nu se mai agaţe în toţi mărăcinii. Abigail îl privea în timp ce vorbea.

Ochii lui Sebastian erau aţintiţi pe afurisitul de căţel care încă rodea dintr-un nod mare aproape cât capul lui. Era complet nedumerită. Venise doar ca s-o salute pe mama ei ca vecin? Dacă manierele îl îndemnau să facă una asta, de ce refuzase să îşi spună numele în seara în care se cunoscuseră? Părea foarte hotărât să o ignore, abia dacă o

privea şi răspundea succint la observaţiile ei.

— Să-i tundem blana! O, dar este aşa de frumuşel cu blana lui lungă, protestă mama. Vom sta cu ochii pe el de acum înainte şi nu-l mai lăsăm să fugă în pădure.

Milo, care fusese absorbit de rosul jucăriei lui din sfoară, sări brusc pe canapea. Stătea cu urechile ciulite, cu blana zbârlită şi mârâia uşor. Lătră o clipă înainte ca majordomul să bată la uşă.

— Doamna Huntley, doamnă, anunţă Thomson.

— Pofteşte-o înăuntru, îi spuse mama. Căţeluşul se cufundă la loc pe pernă, cu ochii negri aţintiţi spre uşă.

Domnul Vane era deja în picioare. Ceaşca lui cu ceai se afla deja pe masă – neatinsă, îşi dădu seama Abigail.

— A fost o plăcere, doamnă Weston, spuse el şi îşi luă bastonul. Nu vă mai reţin.

Mama păru uimită.

— Dar nu, vă rog să rămâneţi şi să vă terminaţi ceaiul, domnule.

— Vă mulţumesc, nu; trebuie să plec.

El făcu o plecăciune şi se întoarse; părea că voia mai mult decât orice pe lume să fugă pe uşă, însă aceasta se deschise înainte că el să ajungă la ea, iar Thomson o anunţă pe doamna Huntley.

Anna Huntley era soţia unui gentilom care avea o casă mare aflată în apropierea porţilor de la Richmond Park. Se zvonea că familia lui era descendenta unui slujitor preferat al regelui Carol al II-lea care îi oferise terenul. Cum însăşi doamna Huntley le spusese zvonul acela, Abigail presupusese că era adevărat şi că era un semn care indica mândria ei. Pentru un motiv oarecare, între ea şi mama ei se legase foarte repede o prietenie, dar Milo nu o plăcea. De fiecare dată când venea în vizită, căţelul lătra până când mama îl trimitea în altă cameră.

Şi de data aceasta se întâmplă la fel – Milo izbucni într-un lătrat furios de îndată ce femeia păşi în cameră –,

dar şi mai şocantă fu reacţia pe care domnul Vane şi doamna Huntley o avură când dădură cu ochii unul de celălalt.

Doamnei Huntley i se tăie respiraţia şi îşi duse o mână la piept ca să-şi oprească bătăile inimii.

Domnul Vane, cu faţa mai împietrită ca niciodată, se înclină foarte formal. Fără să mai spună vreun cuvânt, plecă.

Mama tot încerca să îl calmeze pe Milo şi nu observă. Dar Abigail putea să jure că doamna Huntley se trase din drumul lui de parcă ar fi fost ciumat. Era a doua persoană care se uita la domnul Vane de parcă mirosea a pucioasă în prezenţa lui.

Abigail îl luă repede pe Milo de pe canapea.

— Îl duc afară ca să te bucuri de vizita doamnei Huntley, îi spuse ea mamei şi, fără să îi aştepte permisiunea, se grăbi să iasă. Taci, câine, murmură ea spre Milo în timp ce mărea pasul pe coridor.

Cum de putuse domnul Vane să ajungă atât de departe, atât de repede? El umbla cu baston, în timp ce ea practic alerga. Până când ea smulse o lesă din cârligul din spatele uşii, domnul Vane se îndrepta cu paşi mari pe drum.

— Domnule Vane! îl strigă ea.

Pasul lui şovăi doar o clipă, dar nu se uită înapoi. Blestemând în şoaptă, Abigail îi puse lesa lui Milo şi îl lăsă jos. Acum că era departe de doamna Huntley, se opri din lătrat şi alergă în pas vioi, în vreme ce ea fugea după misteriosul bărbat.

— Domnule Vane!

El nu se opri decât când ea îl prinse din urmă.

— Da, domnişoară Weston?

— Aţi plecat atât de brusc, spuse ea şi încercă să-şi tragă răsuflarea. Sper că nu Milo a provocat acest lucru.

Mica pacoste îi mirosea cizmele fără să mai dea vreun

semn din isteria care îl cuprinsese cu câteva minute înainte. Acum că Abigail se gândea, Milo lătra la aproape toată lumea, dar nu şi la domnul Vane.

El se uită în jos spre Milo.

— Nu.

— Sper că nu aţi plecat din cauza mea, îndrăzni să spună.

— De ce aţi crede asta? El o privi, apoi se uită la câine. În niciun caz.

— Păreaţi atât de hotărât să nu vă uitaţi la mine, spuse ea încet. Dacă am făcut ceva jignitor…

— Nu aţi făcut. Trecu peste Milo şi continuă să meargă.

Abigail îşi dădu seama că el venise pe jos de la Montrose Hill.

Minunat, avea mai mult timp la dispoziţie ca să îl însoţească.

— Dar mă evitaţi. Ea ţinea pasul cu el, cu Milo la picioarele ei.

— Nu, spuse el privind înainte. Nu intenţionam să stau mult; cealaltă vizită nu a grăbit cu mult plecarea mea.

— Da, şi sunt *atât* de nerăbdătoare să aud totul despre rădăcinile ilustre ale domnului Huntley, mormăi ea. De data asta sunt de acord cu Milo.

Însoţitorul ei scoase un zgomot care semăna cu un fornăit slab.

— Cred că şi dumneavoastră sunteţi de acord cu el, spuse ea încurajată. Bănuiesc că doamna Huntley a fost motivul pentru care aţi plecat atât de repede.

El oftă.

— Dacă nu plecam eu, pleca dumneaei şi era neplăcut pentru mama dumneavoastră. Mi-am prezentat omagiile, aşa că am plecat.

— De ce pleca doamna Huntley? Abigail hotărâse că era mai bine să se prefacă a nu observa antipatia dintre ei.

Nu sunteţi atât de înfricoşător, domnule.

El o privi pieziş.

— De unde puteţi să ştiţi?

Abigail îşi ridică spre el capul şi îi întâlni privirea gânditoare.

— Pur şi simplu nu sunteţi. Nu, după părerea mea.

El se opri din mers.

— Şi dumneavoastră nu daţi greş?

— Bineînţeles că nu! râse ea. Nu am spus niciodată asta. Dar mă aştept să fiu mai înfricoşătoare ca dumneavoastră din moment ce se pare că vreţi să fugiţi de mine de fiecare dată când ne întâlnim.

Gura i se descreţi din nou. Era singura schimbare de pe chipul lui, dar avu un efect remarcabil.

— De unde ştiţi ce vreau eu?

— Nu mi-aţi spus numele dumneavoastră în prima seara în care ne-am cunoscut, sublinie ea. Aţi dat să ieşiţi pe uşă când m-aţi văzut în librărie. Astăzi abia dacă aţi privit în direcţia mea chiar şi când v-am vorbit direct. Ce concluzie aţi trage de aici, dacă aţi fi în locul meu?

Pentru un moment, el doar o privi în tăcere. Abigail îi întâlni privirea fără să tresară şi ignoră smuciturile uşoare pe care le făcea Milo care voia să se plimbe.

— Da, spuse el într-un final. Aveţi dreptate. Vreau să fug de dumneavoastră atunci când vă văd.

— De ce? Abigail se grăbi să ţină pasul în timp ce el continuă să meargă mai sprinten ca înainte. Ce-am făcut?

— Absolut nimic, spuse el şi adăugă în şoaptă: Şi sper ca lucrurile să rămână aşa.

— Atunci ce trebuie să fac?

Înaintaseră destul de mult pe drum. Fugise afară fără şal sau bonetă şi trebuia să-şi mijească ochii în lumina soarelui când se uita în sus spre el.

— Absolut nimic, repetă el. Pentru binele dumneavoastră.

— Dar dacă nu am făcut nimic să vă dezgust, nu are niciun sens să nu fac în continuare nimic.

El se opri.

— Nu mă dezgustaţi. Sebastian arătă pe lângă ea cu bastonul. Iată cărarea spre casa mea. Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Weston.

Îl lăsă să treacă, dar o luă pe urmele lui şi îl trase şi pe bietul Milo după ea.

— Dacă nu vă dezgust, de ce nu vorbiţi cu mine? Nu a fost decât momentul acela când mi-aţi povestit despre grotă când v-am simţit prietenos.

El scoase un oftat mut.

— Vă vorbesc acum, nu?

— Fără să spuneţi nimic, mormăi ea. Suntem vecini, domnule. Cu siguranţă putem să avem o relaţie prietenoasă.

Cu o viteză şi o graţie neaşteptate, el se răsuci spre ea. Abigail fu cât pe ce să cadă când făcu un salt înapoi, apoi continuă să se dea înapoi până se lovi cu spatele de un copac în timp ce el păşea spre ea. Sebastian se aplecă spre ea atât de aproape că Abigail putu să îi vadă ridurile din jurul ochilor, dar suficient de departe cât să nu o atingă.

— Prietenoasă, şopti el. Nu vom avea niciodată o relaţie prietenoasă.

— De ce nu? bâigui ea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

El zâmbi, dar totul era grav în zâmbetul lui. Era o expresie întunecată şi amară, iar ochii lui Abigail se măriră când îl privi.

— Pentru că sunt un om îngrozitor. Nu aţi auzit bârfele? Nebunia bântuie familia mea. Sunt complet ruinat. Oamenii mă fac hoţ. Spun chiar că mi-am ucis tatăl. Întrebaţi pe oricine în oraş şi vă va sfătui să staţi departe, foarte departe de mine. I-aş părea chiar întruparea diavolului unei tinere frumoase şi inocente.

— V-aţi ucis tatăl? După ce scăpă vorbele acelea, Abigail îşi dori să nu le fi rostit niciodată. Se încruntă. Mă îndoiesc.

— Dar *nu ştiţi.* Asta ar trebui să vă facă să fugiţi de mine.

Abigail se uită lung la el.

— Mă intrigaţi.

Sebastian se aplecă mai aproape. Confuză, ea închise ochii.

— Şi dumneavoastră mă intrigaţi pe mine, îi răspunse el. Respiraţia lui îi flutura părul de la tâmplă. De aceea vă evit.

— Acesta nu e un motiv ca să evitaţi pe cineva, nu? întrebă ea nesigur.

Putea să simtă parfumul săpunului lui de ras şi o mireasmă proaspătă care o făcu să se gândească la un câmp scăldat în razele soarelui. Aceea era atracţie, puternică, primitivă şi nesăbuită.

El se cutremură.

— Nu în cazul acesta.

Abigail se forţă să îşi deschidă ochii. Chipul lui era în continuare încordat şi iritat, dar ochii îi erau plini de dorinţă. El ridică încet o mână ca şi cum ar fi vrut să îi atingă obrazul, dar în ultima clipă o lăsă în jos.

— De ce aţi venit astăzi dacă vreţi să mă evitaţi?

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce făcea – se certa cu un bărbat care recunoscuse sincer că voia să fugă de fiecare dată când o vedea… chiar dacă ea îl intriga.

Sebastian se dădu înapoi.

— A fost o nebunie.

Ea nu se mişcă.

— Îmi veţi arăta grota înainte să mă ignoraţi pentru totdeauna?

— Nu.

— Atunci va trebui să o găsesc singură. Abigail se

îndepărtă de copac. Mi-aţi permis să mă plimb în voie prin pădure. Vreţi să reveniţi asupra acestui lucru?

Părea că voia foarte mult să spună da.

— Nu.

— Foarte bine atunci. Ea păşi mai aproape de el, încântată că ochii lui se întunecară şi mai mult şi respiraţia i se îngreună. Chiar o considera fascinantă. Abigail auzise destule zvonuri şi aluzii în viaţa ei încât să nu creadă nici jumătate din ceea ce se bârfea. Nu auzise încă suficiente lucruri despre Sebastian Vane ca să ştie ce să creadă despre el, dar vocea tăioasă cu care îi aruncase în faţă bârfele o făcuse să îi pară mai degrabă neîndreptăţit decât rău. Intenţionez să o caut în fiecare cotlon din pădurea asta până când o găsesc.

— Cum doriţi, domnişoară Weston.

Îl privi pe sub gene.

— Dacă nu vreţi să mă mai vedeţi, aţi face bine să evitaţi pădurea în orice moment.

— Nu voi uita acest lucru.

— Atunci presupun că ne luăm rămas-bun, domnule Vane.

Îl trase pe Milo din tufişurile prin care adulmeca bucuros şi trecu pe lângă el, foarte aproape. Când umărul ei aproape îl atinse pe al lui, ea se opri şi îl privi.

Răceala sumbră nu mai plana pe chipul lui; se uita la ea cu un amestec de prudenţă şi fascinaţie. Abigail hotărî să se concentreze pe fascinaţie, în speranţa că el se simţea la fel de neputincios pe cât se simţea şi ea.

— Cu toate că sper să nu.

Abigail se întoarse şi plecă fără să se uite înapoi, cu pulsul zvâcnindu-i în urechi.

Capitolul 6

Abigail hotărî că venise vremea să renunţe la subtilităţi. Când se întoarse acasă, îl lăsă pe Milo în grija unui valet şi plecă să o caute pe sora ei pe care o găsi în sera luminoasă din partea de sud a casei.

— Trebuia să vezi reacţia doamnei Huntley când l-a văzut pe domnul Vane aici în după-amiaza asta.

Penelope îşi lăsă deoparte cartea fără vreo ezitare. Lui Abigail i se păru că vede de sub paginile ei marginea unei reviste. Măcar de această dată Pen era mai atentă când citea *50 de moduri de a păcătui;* mama nu venea niciodată în seră pentru că strănuta.

— De ce nu mi-a spus nimeni că a fost aici?

— Abia dacă a fost aici. Abigail se trânti pe scaunul din faţa lui Penelope. Am fost foarte uimită să-l văd…

— Ai fost? murmură sora ei cu o privire vicleană.

— A venit doar ca să primească mulţumirile pentru salvarea lui Milo. Făcu o faţă plictisită. Abia dacă mi-a adresat vreun cuvânt. Dar atunci când a venit doamna Huntley, îţi jur, dacă putea să iasă pe geam, o făcea.

— E cumva de înţeles, spuse Penelope. Nu înţeleg ce vede mama la ea. Nu mai suport să o mai aud o dată cum vorbeşte despre ilustra legătură cu negustorul ambulant al unui rege de acum două sute de ani.

— Da, e ciudat cum o legătură regală face să pară o descendenţă umilă atât de atrăgătoare. Abigail zâmbi şi sora ei chicoti. Am avut aceeaşi dorinţă să fug întocmai ca domnul Vane, dar cred că am făcut-o mai bine ca el. Dar ciudat a fost că atunci când doamna Huntley a intrat în cameră, am crezut că va leşina când l-a văzut.

Penelope se îndreptă un pic din spate.

— Da?

— Pen, arăta de parcă i s-ar fi întors stomacul pe dos.

— El i-a spus ceva?

Abigail dădu din cap.

— Un salut politicos, nimic mai mult. Apoi s-a grăbit spre uşă!

Penelope era încântată.

— Dumnezeule! De ce? Pare perfect normal – un pic singuratic şi disperat de îndrăgostit de tine, dar altfel deloc extraordinar.

— În mod cert nu este îndrăgostit de mine! ripostă Abigail. A recunoscut că mă evită.

— Pentru că vrea să te pună la pământ şi să te iubească până când leşini.

Abigail simţi că faţa îi luă foc.

— Ei bine – probabil că nu… din păcate…

Penelope sări brusc în picioare.

— Chiar îţi place de el! Ştiam eu! O, Abby…

— Dacă spui cuiva, o duc pe mama direct la exemplarul tău ascuns din 50 *de moduri de a păcătui.* Abigail se opri.

Sora ei schiţă un zâmbet, o expresie vioaie şi afurisită.

— Că tot veni vorba, cred că eu trebuia să o citesc prima.

— Iat-o. Este savuroasă. Penelope scoase broşura clandestină şi o azvârli spre ea. Ce fel de gânduri necurate trezeşte în tine misteriosul domn Vane?

Abigail băgă cărţulia în buzunar.

— Mai degrabă curioase decât necurate. Este atât de fascinant, Pen…

— Bărbaţii întunecaţi şi visători sunt mereu aşa, încuviinţă sora ei.

— Dar mi-a spus că nu este potrivit pentru mine şi că voi afla în curând şi de ce. Deşi până acum nu am aflat nimic. Niciuna dintre musafirele mamei nu a bârfit nimic despre el. Nu am observat decât reacţia îngrozită a doamnei Huntley şi comportamentul prea puţin politicos al doamnei Driscoll în librărie şi, pe tot ce am mai scump, nu

pot să le dau niciun sens.

Nu pomeni ce-i spusese el pe cărare în ziua aceea; orice menţiune despre nebunie sau crimă era incendiară.

— Şi vrei să te ajut să afli mai multe, ghici Penelope.

Abigail încuviinţă din cap.

— O să mă ajuţi?

— Bineînţeles! exclamă sora ei. Era impresionant cum o poveste lascivă îi readusese buna dispoziţie. Trebuie să o întrebăm pe Lady Samantha. Nu e vreo doamnă scorţoasă care ar insista că nu îi miroase nimic urât şi dacă ar călca pe un ou stricat.

— Când o s-o revedem?

— Poimâine, dacă ţine vremea cu noi. Îţi aminteşti de picnic?

— A, da. Buzele lui Abigail se arcuiră.

Mama ei plănuise un picnic pe malul râului la care urma să participe şi Lady Samantha Lennox. *Papa* era atât de dornic ca ele să se împrietenească cu fiicele contelui, încât îi dăduse mamei mână liberă să distreze oricând şi pe oricine atâta timp cât erau prezente şi surorile Lennox. Din fericire, Abigail chiar o plăcea pe Lady Samantha.

— Sigur o să fie drăguţ.

*

Sebastian luă în serios avertismentul lui Abigail când plecă să se plimbe a doua seară. Ea îi spusese să evite pădurea, iar el aşa avea de gând să facă. Ca de obicei, se îndreptă spre pădure, însă doar o ocoli pe margine. Obişnuit să se zbenguiască prin tufişuri şi să vâneze animale mici, Boris scheună şi lătră spre el înainte să o ia singur la pas prin pădure. Sebastian se forţă să nu se ia după câinele care dispăru pe cărarea şerpuitoare care ducea la Hart House. Şansele să o întâlnească erau mici, dar părea că soarta îi fusese potrivnică în ultima vreme.

Bărbatul oftă şi merse mai departe. Pe vremuri ar fi luat cuvintele ei ca pe o invitaţie. Ar fi găsit motiv după motiv să stea la pândă la marginea proprietăţii Hart House şi să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să o întâlnească din „pură întâmplare”. Ar fi răspuns şi surâsurilor şi hohotelor ei vesele de râs cu tachinări şi zâmbete. Ar fi invitat-o la o plimbare pe Cărarea înmiresmată care părea special făcută pentru sărutări furate. I-ar fi arătat probabil şi grota unde cineva putea să fure mai mult decât un sărut cast de la o fată binevoitoare.

Aceea fusese, cu siguranţă, intenţia lui şi a lui Benedict Lennox când căutaseră grota în copilărie. Ei bine, nu de la început; când auziseră poveştile despre vechea grotă, nicio femeie nu făcuse parte din planurile lor. Nu aveau decât nouă şi zece ani şi erau convinşi că era o ascunzătoare perfectă din calea bătăilor şi a tutorilor sau a altor pedepse. Bătrâna Lady Burton se amuzase pe seama cerinţelor lor stăruitoare de a o căuta, dar le dăduse acordul, şi timp de zece ani scotociseră toate cotloanele din pădure. De-a lungul anilor, planurile lor se schimbaseră şi trecuseră de la ascunsul de tutori la depozitarea în grotă a diverselor mărfuri de contrabandă la care râvneau sau la ademenirea fetişcanelor de prin împrejurimi. Cum nu o găsiseră niciodată, toate planurile lor nu rămăseseră decât vânare de vânt.

Dar apoi Sebastian dăduse peste ea – literalmente, pentru că alunecase printre tufişurile care crescuseră pe treptele care duceau la ea. I-ar fi spus imediat lui Benedict dacă nu s-ar fi certat serios cu el cu o zi înainte. Sebastian nu fusese niciodată sigur de ce se certaseră atât de aprig. La vremea aceea, singurul lucru la care se putuse gândi fusese postul lui proaspăt cumpărat în cavalerie. Sigur, ştia că Benedict era invidios pe el – cine nu ar fi fost? —, dar Benedict era moştenitorul unui conte şi îi era interzis să facă orice putea să fie considerat periculos. Dar, în noaptea

aceea, Benedict fusese furios şi făcuse orice ca să iste o ceartă între ei. Aproape că ajunseseră să se bată înainte ca Ben să plece valvârtej…

Privind în urmă, Sebastian se gândi la ardoarea cu care Benedict îşi dorise să cumpere şi el un post care îi permitea să plece.

Îl înţelegea; lordul Stratford era un tată sever şi exigent, iar Benedict tânjise să scape de sub influenţa lui. Sebastian sperase ca ultima ceartă să fie uitată până când avea să se întoarcă, dar aceea rămăsese ultima dată când mai fuseseră prieteni. La întoarcerea lui din armată, totul se schimbase, iar zilele acelea de prietenie din copilărie nu deveniseră decât amintiri îndepărtate.

Ajunse la panta dealului, unde o mică adâncitură apărea înainte ca pământul să se umfle şi să se întindă spre râu. Se opri şi privi în jos spre versant. De acolo putea să vadă, pe cealaltă parte a râului, Stratford Court, conacul masiv construit în stil Tudor în care crescuse Benedict. Cărămizile lui roşii păreau negre pe măsură ce întunericul se adâncea, iar ferestrele străluceau ca argintul viu în vreme ce reflectau lumina palidă. Din locul în care stătea Sebastian, cineva putea să ridice un felinar care se vedea de la al doilea etaj, spre partea de nord a clădirii. O făcuse deseori când era copil ca să îi transmită semne lui Benedict.

Îşi încleştă maxilarul. Parcă totul se întâmplase într-o altă viaţă. Totul se întâmplase înainte ca un francez să îl împuşte în genunchi. Înainte ca tatăl lui să-şi piardă minţile. Înainte să se întoarcă din război şi să afle că părintele lui, adâncit cu fiecare zi mai mult în nebunie, vânduse două treimi din Montrose Hill la un preţ derizoriu – mai ales contelui de Stratford, tatăl lui Benedict. Înainte ca Sebastian să se chinuie să se ridice din pat, împotriva recomandărilor medicilor, şi să încerce să repare pagubele doar ca să i se închidă în nas toate uşile din oraş. Oamenii

şopteau că Michael Vane era posedat de diavol. Ceruseră ca datoriile lui să fie plătite pe loc. Îl priviseră pe fiul lui cu ochi precauţi, de parcă se aşteptau să îşi sfâşie hainele, să alerge dezbrăcat prin oraş şi să îi atace pe oameni. Oameni pe care îi cunoştea de o viaţă începuseră să îl evite brusc. Oameni în care avusese încredere şi pe care îi respectase refuzaseră să-l mai primească.

Apoi Michael Vane dispăruse, ceea ce agravase şi mai mult lucrurile. Apăruseră zvonuri cum că îl omorâse pe tatăl lui, un păcat de neiertat indiferent cât de nebun devenise acesta.

Asta era cea mai crudă ironie. Tatăl lui dispăruse, nu se dovedise că murise. Un om dat dispărut putea să fie declarat nebun, ceea ce însemna că Sebastian nu avea motive să conteste în instanţă vânzarea terenurilor lui. Un om dat dispărut nu era acelaşi lucru cu unul mort, lucru care însemna că Sebastian nici nu putea să moştenească ce mai îi rămăsese din avere şi să înceapă să o reconstruiască. După dispariţia tatălui său, rămăsese efectiv ruinat şi nu putuse să vândă moşia Montrose Hill, cu toate că abia dacă-şi permitea să o întreţină. În momentele lui cele mai crunte, se gândea că dacă l-ar fi ucis vreodată pe tatăl lui nu ar fi făcut-o în aşa fel încât să complice lucrurile pentru el. Măcar zvonul că era un hoţ părea să aibă mai mult sens, chiar dacă era la fel de fals.

Uneori, Sebastian se gândea că ar fi preferat să înnebunească. Aşa, poate că nu ar mai fi resimţit atât de dureros toate pierderile lui.

Se întoarse şi o luă în sus pe deal. Nu putea să înainteze; pământul acela care fusese pe vremuri al lui îi aparţinea lordului Stratford. Conform arhivelor, tatăl lui vânduse prima bucată de pământ, peste treizeci de hectare situate pe malul râului, pentru cincizeci de lire. Avocatul care se ocupase de cadou – pentru că nu se putea numi vânzare – îşi ceruse scuze când Sebastian îl înfruntase, dar

rămăsese neclintit: Michael Vane insistase să vândă terenul şi fusese mulţumit de preţ. Nimeni nu ştiuse în clipa aceea că era nebun. Nu mai putuse să facă nimic. Sebastian avea noroc că mai rămăsese cu ceva.

Pe măsură ce urca, Hart House apăru sub ochii lui jos, în dreapta. Piatra albă strălucea discret în lumina asfinţitului, o bijuterie frumoasă amplasată între pădurile verzi şi peluzele care o înconjurau. Spre deosebire de Montrose Hill, acolo nu se vorbea de penurie. Lucrul acela îl frapase destul de mult în vizita lui prost gândită de cu o zi înainte. Familia Weston avea o mulţime de bani. Nu economiseau până la ultima centimă în încercarea de a-şi salva ultimele rămăşiţe de demnitate. Abigail Weston habar nu avea ce făcea, îi tot dădea târcoale ca o albină în jurul unei flori, fără să-şi dea seama că floarea era otrăvită. Bănuia că-şi formase nişte idei romantice înflăcărate în legătură cu el; nimic altceva nu putea să explice interesul ei pentru el. Încercase să o pună în gardă. Singura problemă era că…

Privirea lui rătăci spre pădure. Tânăra spusese că intenţiona să cerceteze fiecare cotlon al ei în căutarea grotei. Poate că vorbise serios, poate că nu. Grota nu era departe de Cărarea înmiresmată, chiar dacă era bine ascunsă. Şi-o imagina în timp ce se mişca încet printre tufişurile şi ferigile sălbatice care năpădiseră intrarea. Şi-o imagina rostogolindu-se pe trepte şi spărgându-şi capul sau scrântindu-şi o gleznă. Trebuia să verifice blestemata aia de grotă în fiecare zi ca să se asigure că Abigail nu zăcea rănită pe fundul ei, cu pielea ei fină zgâriată şi tăiată, cu ochii inundaţi de durere. Şi dacă intenţiona să facă asta…

Boris ieşi din pădure şi dădu fericit din coadă. Se îndreptă în grabă spre Sebastian cu limba scoasă şi îşi împinse capul în mâna lui. Bărbatul îl scărpină între urechi şi se întrebă dacă nu cumva Boris o întâlnise prin pădure. Dar acela era norocul lui: câinele lui avea să o vadă, şi el

nu.

— Sunt un idiot de zile mari, îi spuse lui Boris în vreme ce continua să-l scarpine.

Câinele se rezemă de piciorul lui bun şi începu să geamă când Sebastian îşi înfipse degetele spre în locul acela din spatele urechii lui stângi care îl ducea pe Boris la extaz. Cu cealaltă mână Sebastian căută şi scoase din buzunar o cărţulie cam mototolită. *50 de moduri de a păcătui,* citi titlul cu litere citeţe. Arăta atât de banal, că putea să fie un tratat politic. Dacă domnişoara Weston nu ar fi roşit când i-o adusese doamna Driscoll, Sebastian nu ar fi aruncat broşurii o a doua privire. Dacă nu ar fi încercat să ascundă titlul, nu ar fi fost tentat s-o cumpere şi el. Îşi spusese că poate era vorba de vreo poveste moralizatoare sau de vreun ghid pentru tinerele doamne despre cum să îi evite pe domnii libidinoşi. Ce altceva cumpăra o tânără respectabilă şi cuviincioasă?

În schimb, era o poveste erotică, o descriere detaliată a întâlnirii pe întuneric dintre doi oameni care nu se cunoşteau. Cu o intensitate nefericită, Sebastian îşi imaginase scenele – şi şi-o imaginase pe Abigail Weston care i se oferea cu o pasiunea nebună. Se luase în mână şi îşi satisfăcuse dorinţa sălbatică din trup, căci imaginile fuseseră atât de reale. Doar gândul că ea citea aceeaşi poveste era de ajuns ca să se întărească din nou. Îl chinuia gândul cum va reacţiona ea când va citi povestea aceea excitantă.

Oroare? Teamă? Ruşine? Sau poate… curiozitate. Interes. Chiar dorinţă. Abigail o cumpărase la urma urmei… şi căuta compania lui.

Problema era că, deşi ştia că trebuia să o evite, nu era sigur dacă avea voinţa să o mai facă pentru multă vreme.

Capitolul 7

Abigail crezuse că nimeni nu poate avea mai mult tupeu decât Penelope, dar la picnicul organizat de mama ei îşi dădu seama că se înşelase. Printre musafiri se afla şi o tânără domnişoară, pe nume Lucy Walgrave, care în scurtă vreme se dovedise o expertă în bârfe. Părea la fel de fascinată de Sebastian Vane pe cât era şi Abigail – deşi într-un fel mult mai macabru.

— Îl cunoaşteţi pe vecinul dumneavoastră, Sebastian Vane? întrebă domnişoara Walgrave cu ochii scânteietori. Tinerele domnişoare aveau masa lor, aşezată la oarecare distanţă de mama şi de musafirii mai în vârstă. Aţi auzit multe despre el?

— Lucy, o mustră cu blândeţe Samantha.

Prietena ei o bătu pe braţ.

— Ştiu, dar locuiesc atât de aproape de el! Oricum vor auzi totul în cele din urmă.

Lady Samantha se uită în altă parte cu o expresie tulburată, şi Lucy se întoarse pe neaşteptate spre Penelope.

— Hm… vag, spuse Penelope aruncând o privire piezişă spre Abigail. Sora mea l-a întâlnit, la fel mama şi fratele meu.

— Doar în treacăt, preciză Abigail.

Lucy se aplecă nerăbdătoare mai aproape de ea.

— E mai mult decât pot să spună mulţi! Locuiesc aici de şase ani şi nu l-am întâlnit decât de două ori. Oamenii îi spun Mizantropul de la Montrose Hill. Abia dacă vorbeşte cu cineva, doar se plimbă pe pământurile lui însoţit de câinele ăla negru imens. Nimeni nu a mai văzut câinele ăla înainte de moartea tatălui lui, câţiva oameni se întreabă dacă nu cumva este un membru al familiei.

— Un spirit? întrebă şocată Penelope. E ridicol!

Lucy flutură o mână în aer.

— O, nu cred aşa ceva! Cel mai probabil, e doar o

coincidenţă. Totuşi, e un bărbat fioros, nu credeţi? Poate că ar fi chipeş dacă ar zâmbi, dar nu zâmbeşte niciodată sau cel puţin nimeni nu l-a văzut.

— Eu l-am văzut zâmbind, spuse uşor Lady Samantha.

— O, da. Lucy făcu o faţă pioasă. Mereu uit că tu-l ştii de *dinainte.*

— Dinainte de ce? puse Penelope întrebarea la care se gândea Abigail.

— Dinainte de război. Lady Samantha era mai degrabă palidă, dar vocea îi era neutră şi calmă. Pe vremuri era un bărbat foarte elegant şi foarte râvnit, dar a fost rănit la Waterloo şi... şi lucrurile i-au mers mai degrabă prost după aceea.

— Tatăl lui a înnebunit, şopti Lucy cu aerul că le împărtăşeşte un secret oribil. Nebun de legat. Alerga dezbrăcat pe străzile din Richmond, arunca blesteme în stânga şi în dreapta şi aiura despre diavolul care îl urmărea. Tăbăra pe oameni şi a fost nevoie să fie închis, ca să nu îi omoare.

Abigail schimbă o privire scurtă cu sora ei; Penelope părea la fel de surprinsă ca ea. Deci, asta nu fusese o exagerare.

— De aceea unii oameni din oraş par să-l evite pe fiul domnului Vane?

— Parţial, spuse Lucy. Prima dată când s-a întors din război, a înnebunit şi el un pic. I-a ameninţat pe unii oameni, apoi când tatăl lui a dispărut... Ea clătină din cap, dar fără să se prefacă îndurerată. Ei bine, părea doar că o ia pe urmele tatălui lui. Doamna Fairfax jură că a simţit un fior când a trecut o dată pe lângă ea.

— Doamna Fairfax are impresia că simte câte un fior la fiecare oră, remarcă Lady Samantha. Lucy, nu eşti corectă.

— Tot ce-am spus e adevărat, ripostă prietena ei. Şi nu am repetat cele mai lascive zvonuri.

— Doar pentru că sunt eu aici, replică Lady Samantha cu o strâmbătură. Se întoarse spre Abigail şi Penelope. Domnul Vane a fost cândva prieten cu fratele meu şi ne vizita des la Stratford Court. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă – acum vreo zece ani –, dar tot nu-mi place să îi aud pe oameni că îl vorbesc de rău.

— Atunci care este adevărul? Abigail ştia că era şansa ei să întrebe. Am auzit tot felul de lucruri: nebunie, faliment, furt… Ea ezită, dar Penelope o încurajă cu o mişcare din cap. Chiar că şi-ar fi ucis tatăl.

— Vezi? murmură Lucy. Ştiai că oricum vor afla totul.

Ochii lui Lady Samantha scăpărară.

— E o minciună că şi-a ucis tatăl. Bătrânul domn Vane nu se simţea bine, dar fiul lui nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. După ce s-a întors acasă, şi-a îngrijit cu mult devotament tatăl. Ce a fost mai rău s-a întâmplat cât a fost plecat în armată. Ea schiţă un zâmbet. Sunt sigură că nu aveţi de ce să vă fie teamă de el.

— Nu-mi este, spuse Abigail. Doar că mi s-a părut şocant să văd cum un om decent şi rezervat este complet ignorat în Richmond.

Lucy se apropie şi mai mult.

— L-aţi văzut în oraş?

— La librărie, răspunse Penelope. Mi s-a părut că misterios şi fascinant, dar comportamentul lui era normal.

— Şi totuşi, doamna Driscoll a fost aproape nepoliticoasă, adaugă Abigail. M-a uimit pentru că dumnealui a fost foarte politicos.

Lucy clătină din cap cu un aer atotştiutor.

— Când Michael Nebunul – aşa i se spunea bătrânului domn Vane – era într-una din crizele lui, şi-a sfâşiat hainele chiar în mijlocul Richmondului şi a atacat-o pe doamna Driscoll, ţipând că îl slujea pe diavolul care încerca să-l atragă în iad. A fost nevoie de trei bărbaţi ca să-l ia de pe ea şi s-a ales cu ceva vânătăi în cele din urmă. Nici nu mă

mir că îl evită şi pe fiul lui.

De data aceea, privirea pe care Penelope i-o aruncă lui Abigail nu era doar uimită, ci şi puţin speriată. Abigail o ignoră.

— Pare destul de înspăimântător, încuviinţă ea, dar cu siguranţă tânărul Vane nu a avut nimic de-a face cu asta.

— O, asta s-a întâmplat înainte ca el să se întoarcă din război.

Penelope se încruntă.

— Atunci de ce să fie evitat şi tratat cu atâta răceală?

Lucy aruncă o privire spre Lady Samantha.

— Nu a fost atât de rezervat când a revenit prima dată acasă. A ameninţat că-l bate pe Sir Richard Arnold şi aproape că a împărţit pumni cu alţi domni.

— Din ce cauză?

Lucy ezită din nou. Lady Samantha răspunse:

— Bătrânul domn Vane a vândut o mare parte din terenurile lui. Fiul lui a fost extrem de surprins când s-a întors acasă. Părea că era pe punctul de a mai spune ceva, dar se opri, iar când continuă păru să îşi aleagă cu grijă cuvintele. Îndrăznesc să spun că orice alt om s-ar fi simţit la fel, ca să nu mai vorbim de un om care a fost grav rănit şi care atunci când s-a întors acasă şi-a găsit tatăl atât de bolnav.

Asta se potrivea cu imaginea pe care o avea Abigail în minte. Fusese plecat, incapabil să-l împiedice pe tatăl lui să rănească pe cineva şi să îşi vândă moşia. Se întorsese acasă rănit şi găsise un părinte cufundat în nebunie şi o avere dispărută brusc… Fără îndoială că oricine şi-ar fi pierdut cumpătul.

Lady Samantha îşi împinse scaunul.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să-mi dezmorţesc puţin picioarele după picnicul acesta extraordinar.

— Să vin cu dumneavoastră? Abigail dădu să se ridice, dar Lady Samantha clătină din cap.

— Nu, mă întorc în câteva minute. Nu ratez niciodată desertul. O luă pe pajişte spre casă.

De îndată ce se îndepărtă de ele, Lucy se aplecă în faţă.

— Acum că a plecat, pot să vă spun ce mai ştiu despre Sebastian Vane.

Lui Abigail i se strânse stomacul de teamă.

— Nu-i place să audă că se vorbeşte de rău despre el, dar este singura din familia ei. Pe vremuri, domnul Vane era bine-venit la Stratford Court, dar acum numele lui nu se mai pronunţă acolo. Este adevărat că bătrânul Vane şi-a vândut toate bunurile; şi-a împuţinat de bunăvoie averea. Oamenii bănuiesc că fiul lui s-a descotorosit de el ca să nu vândă totul.

— Ce i s-a întâmplat cu adevărat bătrânului domn Vane? întrebă Abigail.

— Nimeni nu ştie! Lucy clătină sumbru din cap văzând expresia uluită a lui Abigail. A dispărut. Nu i s-a găsit niciodată cadavrul, dar singurii oameni din casă erau menajera şi soţul ei, domnul Vane şi fiul lui. Fiul a încercat să-l declare mort, dar în lipsa cadavrului… Ea ridică din umeri. E foarte uşor să arunci un om în râu.

— Dar de ce?

— Ca să scape de un nebun, evident, şi ca să-l moştenească. Tânăra se strâmbă. Trebuie să fie groaznic să ai un nebun în familie.

— Dacă tatăl nu poate să fie declarat mort, fiul nu poate să-l moştenească, sublinie Abigail.

Lucy se opri.

— O fi adevărat. Poate de aceea domnul Vane s-a lăsat tentat de furt.

— Poftim? exclamă Penelope.

Musafira lor dădu din cap.

— La puţin timp după dispariţia tatălui, o sumă mare de bani a dispărut de la Stratford Court. Ei bine, se spune

că Sebastian Vane ar fi avut o ceartă serioasă cu lordul Stratford cu câteva săptămâni înainte, în care l-a amenințat că avea să-l facă „să plătească”… Acestea au fost cuvintele lui. Şi apoi, când banii au dispărut…

Abigail se încruntă.

— Domnul Vane a fost arestat?

Lucy îşi întinse gâtul, se uită în direcţia în care o luase Samantha, apoi îşi coborî vocea şi mai mult.

— Nu a fost niciodată arestat, şi doar mulţumită Samanthei. Aţi auzit când a spus că domnul Vane a fost prieten cu fratele ei. Ce n-o să spună este că el era îndrăgostit nebuneşte de ea înainte de război şi de problemele din familia lui. Şi ea l-a iubit, cu toate că a fost un mare secret pentru că ea era atât de tânără, şi el nu era decât un gentleman, în timp ce tatăl ei era conte. Ei bine, când a revenit acasă, am auzit că s-a dus la Stratford Court şi a cerut – a pretins! — să se însoare cu ea. Nu vă daţi seama că zestrea ei îi rezolva toate problemele? Dar, din motive evidente, lordul Stratford a refuzat şi de aceea s-au certat atât de groaznic. Vane avea nevoie disperată de bani, aşa că a furat mai multe mii de guinee de la conte. Şi nu a fost arestat… adăugă ea când Penelope deschise gura ca să spună ceva, doar pentru că Lord Atherton, care fusese pe vremuri prietenul lui Vane, şi-a convins tatăl să nu o facă doar pentru binele surorii lui.

Abigail o privi cu îndoială.

— Pare destul de greu să dai buzna într-o casă, să furi o sumă mare de bani şi să scapi fără să fii prins şi toate acestea cu genunchiul rănit.

Lucy făcu un semn cu mâna şi ignoră detaliul.

— Dar pentru că îi vizitase atât de des, ştia exact cum să intre şi să găsească ce-şi dorea. Cred că e foarte posibil ca el să o fi făcut.

— Dacă a furat o grămadă de bani, întrebă Penelope, atunci de ce este tot în faliment?

— Nu ştiu! exclamă Lucy. Poate că nu este, ci doar spune că este. Nu-i aşa că dacă ar avea peste noapte foarte mulţi bani ar aduce mai multe dovezi care să susţină zvonurile? Sau poate a fost prea şiret ca să cheltuiască totul dintr-odată. Putea să-i îngroape în grădina lui şi să dezgroape câteva guinee când avea nevoie...

Penelope părea în continuare să nu fie convinsă.

— Contele de Stratford trebuie să fie un tată foarte devotat dacă a trecut cu vederea o astfel de pagubă şi i-a permis unui hoţ să umble în voie pe aceleaşi străzi cu fiica lui.

— Ei bine, toate lumea crede că el i-a furat, spuse Lucy aproape în defensivă. Nimeni nu-i va extinde creditul. Îndrăznesc să spun că nimeni nu crede că putea să ucidă pe cineva, dar un hoţ va continua să fure. Şi ştiu sigur asta: lordul Atherton nu a mai vorbit cu Sebastian Vane de atunci. Am auzit că au avut o despărţire dură din cauza poveştii de dragoste dintre Sebastian Vane şi Lady Samantha. Lordul Stratford e un om important aici şi bunăvoinţa lui contează. Nimeni din familia lui nu o să pronunţe măcar numele lui Vane.

Abigail îşi drese glasul.

— Lady Samantha doar ce a făcut-o şi a fost mai degrabă blândă cu el.

Lucy îi aruncă o privire uşor compătimitoare.

— Nu e evident? Încă îl mai iubeşte. Cred că şi el mai e îndrăgostit de ea şi de aceea nu iese niciodată. Vă imaginaţi cât de greu trebuie să fie pentru cineva să trăiască atât de aproape de aleasa inimii sale şi să ştie că este condamnat să nu o aibă niciodată? Bineînţeles că şi ei îi este interzis să-l vadă şi să-i vorbească, de aceea probabil nu s-a căsătorit chiar dacă este mai mare ca mine cu cel puţin un an.

Urmă un moment de tăcere uluită.

— Ei bine, cât de melodramatic! spuse Penelope într-

un final.

Lucy clătină din cap cu un oftat trist.

— Nu-i aşa? Şi este o fată atât de frumoasă şi de delicată. E îngrozitor să auzi astfel de scandaluri tragice în care e implicat numele ei.

— Dar nu suficient de tragice ca să nu fie repetate, spuse Penelope în şoaptă când se ridică. Din fericire, musafira lor nu apucase să le audă. Gata cu subiectul ăsta trist. Domnişoară Walgrave, aţi dori să vedeţi Cărarea înmiresmată?

Lucy păru un pic enervată că bârfitul se încheiase.

— Nu vreau să vă deranjez...

— Nu mă deranjaţi deloc. Penelope schiţă un zâmbet graţios. Veniţi, o veţi adora. Fratele meu spune că nu a mai văzut un loc mai romantic niciodată în viaţa lui.

Domnişoara Walgrave se lumină.

— Chiar aşa? Atunci trebuie să o văd.

Abigail o privi cu recunoştinţă pe sora ei în clipa în care musafira lor îşi luă şalul. Ştia foarte bine că Penelope o lua pe cealaltă fată cu ea ca să-i dea timp să cugete în linişte la ultima bârfă şocant de picantă. Sora ei abia dacă zâmbi şi o luă de braţ pe domnişoara Walgrave, chiar dacă o minţise când îi povestise despre interesul lui James pentru Cărarea înmiresmată, interes pe care fratele ei nu îl manifestase nici măcar o dată. Penelope voia să îl înveţe minte şi să asmuţă spre el fiecare tânără din oraş; Jamie refuzase să participe la petrecerile mamei şi refuzul lui nu îl făcuse decât să pară şi mai interesant în ochii domnişoarelor nemăritate de prin împrejurimi.

Dar se părea că domnul Vane avea alte motive pentru care evita ieşirile în public. Dumnezeule; crimă, furt şi o inimă sfărâmată! Oare după atâta vreme mai era chiar atât de îndrăgostit de Lady Samantha că nu suporta nici măcar să o vadă? Abigail încercă să analizeze totul atent şi să îndepărteze orice urmă de sentiment neplăcut. Hotărî că

era posibil, dar deloc probabil. Dacă domnul Vane nu suporta să o vadă pe Lady Samantha nici măcar pe stradă, îi era mult mai bine să îşi vândă casa şi să se mute altundeva. Nu părea să aibă prea mulţi prieteni care să îl reţină în Richmond. Şi totuşi, cei şapte ani în care se izolase de societate erau o perioadă îndelungată. Abigail recunoştea că îşi trăia sentimentele poate mai pătimaş decât alţii, dar nu reuşea să îşi imagineze cum de putea să îşi hrănească sufletul cu o dragoste neîmpărtăşită timp de un an, darămite de şapte.

Sigur, celelalte acuze auzite erau mult mai serioase. Putea să-şi ucidă tatăl? Nu voia să creadă aşa ceva. Poate că fusese un accident… Nu ştia ce să creadă despre banii furaţi, dar observase că povestea domnişoarei Walgrave fusese formulată mai degrabă ca o supoziţie, şi nu ca un fapt. Erau mai multe de zis, şi detesta să acuze un om doar pe baza bârfelor, mai ales dacă ele veneau de la o persoană entuziastă ca domnişoara Walgrave. Se gândise la cum domnul Vane îi aruncase în faţă toate acuzele acelea. Doar un om cu sânge-rece şi nervi de oţel putea să îşi aducă în discuţie crimele în felul în care o făcuse el.

Se ridică şi se îndreptă alene spre casă. Chiar dacă domnişoara Walgrave exagerase, ceva din comportamentul lui Lady Samantha o făcuse pe Abigail să creadă că existau câteva urme de adevăr în povestea aceea. Lady Samantha pălise de fiecare dată când numele domnului Vane fusese menţionat. Îl apărase când toţi ceilalţi păreau să fie fericiţi să îl vorbească de rău sau să îl ignore. Apoi mai fusese şi privirea pe care sora ei, Lady Tunley, i-o aruncase când Penelope menţionase pentru prima dată numele domnului Vane la balul familiei Weston. Lady Tunley arătase ca şi cum şi-ar fi făcut griji pentru Lady Samantha. Pentru o clipă, Abigail îşi dori să îi vadă pe Lady Samantha şi pe domnul Vane împreună ca să-şi dea seama dacă se mai iubeau, apoi hotărî că, de fapt, nu voia să vadă aşa ceva.

Era atât de cufundată în gânduri, că nici nu o observă pe Lady Samantha. Se afla la marginea terasei şi stătea cu spatele la râu. Sus, deasupra acoperişului de la Hart House, peste copaci, se vedea cu uşurinţă undeva în depărtare casa de la Montrose Hill. În lumina caldă a soarelui, cărămida pală era de un roz-deschis, liniile regulate ale ferestrelor străluceau ca argintul prin plantele agăţătoare care se căţărau pe-o parte a faţadei. De acolo arăta graţios şi confortabil, întruchiparea perfectă a unei case englezeşti.

De îndată ce Abigail o observă, Lady Samantha renunţă să mai cerceteze din priviri casa şi îşi reluă drumul spre locul de picnic. O zări pe Abigail şi se opri cu o urmă de zâmbet pe chip.

— Domnişoară Weston. Nu mi-am dat seama cât de aproape de Hart House este Montrose Hill.

— Chiar nu este. Tatăl meu a făcut o vizită şi a spus că trebuie să fie peste trei kilometri. Dealul acesta îl face să pară mai aproape.

— A, mă bucur că tatăl dumneavoastră l-a vizitat pe domnul Vane. Lady Samantha îşi muşcă buza. Aţi observat probabil că pălăvrăgeala lui Lucy a fost…

— Un pic zglobie în dezvăluirile ei şocante?

— Da. Ochii tinerei se întunecară. Mi-aş dori să nu mai repete fiecare prostioară frapantă pe care o aude.

— Îmi pare o nedreptate, încuviinţă Abigail. Oricare ar fi problemele de familie ale domnului Vane, este îngrozitor să bârfeşti prin colţuri despre crimă când vine vorba de dumnealui.

— În tinereţe era un bărbat râvnit. Probabil că ar mai fi şi acum dacă… Lady Samantha se opri şi se forţă să zâmbească. Dacă vecinii fără ocupaţie ca noi nu ar mai vorbi despre el! Nu sunt mai bună ca Lucy, nu?

— Sunteţi mult mai bună cu domnul Vane, zise încet Abigail. Şi de vreme ce l-aţi cunoscut la un moment dat, am mai multă încredere în cuvintele dumneavoastră decât în

cele spuse de domnişoara Walgrave.

Lady Samantha ezită.

— Îl cunoşteam pe domnul Vane cu foarte multă vreme în urmă, spuse ea într-un final. Nici eu nu pot să spun ce fel de om este astăzi şi nu ar trebui să vorbesc despre el ca şi cum l-aş cunoaşte. Poate că vă veţi face o părere complet diferită.

— Poate, încuviinţă Abigail.

Şi avea de gând să încerce.

Capitolul 8

A doua zi, Abigail se duse la bucătărie şi ceru ca prânzul să îi fie împachetat şi pus într-un coş. Purta hainele de plimbare preferate, care îi făceau ochii să pară uşor albaştri, şi o bonetă simplă de paie. Avea cu ea cartea pe care o cumpărase din oraş. Când mama ei o opri pe terasă şi o întrebă unde se ducea, Abigail răspunse inocent:

— Mă duc la plimbare şi am un roman nou cu mine dacă găsesc un loc potrivit.

Mama ei nu deveni bănuitoare.

— Foarte bine. Să nu mergi prea departe, draga mea, şi să te întorci la timp pentru cină.

— Da, mamă. Abigail zâmbi şi se îndreptă spre pădure.

Din păcate, nu ajunse departe.

— Unde te duci? întrebă Penelope în timp ce trecea prin grădină.

— La plimbare.

— O, am chef de o plimbare, spuse sora ei.

— O să fie lungă şi liniştită.

— Nu e altceva de făcut aici, răspunse Penelope. Aşteaptă-mă să-mi iau pelerina.

— Am de gând să mă plimb până găsesc un loc drăguţ unde să mă opresc şi să citesc. Abigail scoase cartea din coş şi o ridică. O să te plictiseşti.

Penelope o lovi uşor peste mână.

— Sunt deja plictisită. Poţi să citeşti oricând. Nu fi aşa, Abby! Nu-mi trebuie decât o clipă. Se grăbi spre casă.

Abigail pufni. Se uită în jur. Totul era liniştit la Hart House, cu o briză uşoară care venea dinspre râu şi un cer însorit deasupra. Penelope era peste măsură de plictisită, dar compania ei era lucrul pe care Abigail şi-l dorea cel mai puţin. Intenţiona să se plimbe prin pădure în căutarea grotei şi nu i-ar fi displăcut să îl întâlnească pe domnul Vane. Era foarte curioasă să afle dacă voia cu adevărat să o evite sau dacă simţea şi el aceeaşi atracţie inexplicabilă ca şi ea. Fără îndoială că nerăbdarea o făcea să grăbească pasul, chiar dacă se gândi că şansele ca el să se plimbe prin pădure în acelaşi timp cu ea şi pe aceleaşi cărări erau slabe – mai ales după ce îi spusese că ar trebui să evite pădurea.

Sau, mai degrabă, *grăbise* pasul până când sora ei o întrerupsese. De ce trebuia să sufere ea pentru că Penelope nu avea pe cine să chinuiască? Sora ei nu s-ar fi plictisit deloc dacă ar fi fost interesată de ceva, precum brodatul sau cântatul la pian. Ar fi ajutat-o şi să reintre în graţiile mamei, lucru pe care Penelope trebuia să îl considere mai important. Abigail îşi ţuguie buzele şi continuă să meargă – nici repede, dar nici încet.

— Nu m-ai aşteptat, se plânse abia răsuflând Penelope când o prinse din urmă după câteva minute.

— Ţi-a luat prea mult.

Penelope râse zgomotos.

— Mergi la plimbare ca să-l cauţi, nu? Nu-mi vine să cred că te fofilezi ca să te întâlneşti fără mine cu un domn misterios şi posibil periculos.

— Nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni, spuse Abigail,

cu privirea îndreptată spre cărarea din faţa ei. Ţi-am spus că vreau să citesc.

— Şi din pură întâmplare porţi o bonetă cu care-ţi stă bine şi ţi-ai îmbrăcat rochia preferată, rânji Penelope.

— Da, mă declar vinovată că port rochia mea preferată, spuse Abigail sec. Trebuie să fie un indiciu de rea intenţie.

— Nu te condamn, răspunse sora ei. Şi mie mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe înflăcăratul domn Vane.

Abigail doar oftă şi clătină din cap. Erau momente când nimic nu o descuraja pe sora ei.

— Nu ţi-e teamă că ar putea să te ucidă prin pădurea asta?

— Nu!

Penelope râse.

— Sau să fure de la tine?

— Nu ar găsi decât cartea şi coşul cu mâncare. Se uită în treacăt la sora ei. Doar nu crezi zvonurile alea?

Penelope zâmbi ştrengăreşte.

— Dacă te plimbai cu Lucy Walgrave pe Cărarea înmiresmată, te îndoiai şi tu de fiecare cuvânt care-i iese din gură. Şi mie îmi place o bârfă bună, însă doar dacă pare plauzibilă.

Fu rândul lui Abigail să râdă.

— Bănuiesc că o fi ceva plauzibil…

— Chiar crezi că o iubeşte de moarte pe Lady Samantha?

Zâmbetul lui Abigail dispăru.

— Mi se pare totuşi cam mult să tânjeşti după cineva şapte ani.

— Adevărat, recunoscu Penelope. Până acum, orice îndrăgostit serios o răpea şi o ducea la Gretna Green.

— Sau poate că povestea domnişoarei Walgrave este ciudată în toate aspectele ei, ripostă Abigail. Lady Samantha pare destul de matură şi făcea până acum ceva

dacă îl iubea şi ştia că sentimentul îi este împărtăşit. Eu sigur făceam ceva, în orice caz.

— Într-adevăr, murmură sora ei cu o privire curioasă. De aceea ne plimbăm prin pădure?

— Nu. Abigail lovi o pietricică de pe cărare. Mă plimb prin pădure pentru că-mi place; e răcoare şi linişte şi nu dai peste guralivi băgăcioşi… de obicei. Tu te plimbi prin pădure pentru că eşti o pacoste.

Penelope era imună la critici.

— Pe pajişte sau pe terasă sunt locuri mai potrivite pentru citit, şi tu ştii asta. Dacă nu ai ieşit la plimbare în speranţa că o să-l întâlneşti pe domnul Vane, atunci trebuie să fie altceva ce vrei să vezi. Îşi miji ochii şi o studie atent pe Abigail câteva minute. Grota, spuse ea în cele din urmă.

— Mă surprinde că ţi-a luat atât de mult să ghiceşti. Dar, Pen… Se opri şi se întoarse spre ea cu toată seriozitatea. Nu îi spune mamei. Nu o să creadă că este demn ca o domnişoară să caute o peşteră.

— O grotă nu este o peşteră obişnuită, rânji Penelope. Nu-mi vine să cred că nu m-ai invitat.

Abigail oftă. Penelope avea să îşi dorească să caute grota ca şi cum de găsirea ei depindea salvarea familiei de la distrugere. Abigail prefera să cutreiere prin pădure şi să fie cu ochii în patru după grotă, dar fără să se concentreze doar pe căutarea ei. Voia să-şi citească volumul, iar dacă se întâmpla ca domnul Vane să-i iasă în cale…

— S-ar putea să nici nu existe. Lady Turley a spus că a fost astupată.

— Atunci de ce o cauţi?

Nu o privi pe sora ei când îi răspunse:

— Domnul Vane a spus că a găsit-o o dată, aşa că m-am gândit să arunc o privire.

Pentru câteva clipe, Penelope nu spuse nimic, ceea ce era neobişnuit pentru ea.

— Ştii, Abby, începu ea, nu te condamn pentru că te

intrigă.

— Da, ştiu; întunecat şi solitar, şi misterios, cât de atrăgător!

Se strâmbă.

— Ei bine, da, recunoscu sora ei. Dar am bârfit destul despre domni ca să-mi dau seama că de data asta e altceva.

Abigail îndepărtă o viţă din calea ei în timp ce se gândea la un răspuns. Dacă îi mărturisea prea puţine, sora ei avea să o bată şi mai mult la cap; dacă îi mărturisea prea multe… era şi mai rău.

— Una e să faci tot felul presupuneri despre un domn pe care nu l-am cunoscut niciodată bazându-te pe expunerile din fiţuicile de scandal. Domnul Vane ne este vecin şi a fost amabil cu mine. Cred că nu e corect că oamenii îl evită din cauza bolii tatălui său şi că-l fac ucigaş sau hoţ fără dovezi, la fel cum cred că nu e corect ca unii să creadă că noi două suntem nişte intrigante ambiţioase şi dornice să cumpere soţi cu titluri nobiliare. Nu vreau decât să îi acord prezumţia de nevinovăţie – şi până acum nimic din comportamentul lui nu mă face să îl evit.

— E foarte adevărat, dar cred că e mai mult de atât. Penelope blestemă când îşi agăţă fusta într-un mărăcine. Mă înşel?

Abigail ezită.

— Poate. Poate nu, dar… mi-ar plăcea să aflu.

Pentru prima dată, sora ei tăcu. Îi aruncă lui Abigail o privire prelungă şi iscoditoare, apoi clătină din cap.

Merseră în linişte o vreme. Abigail încercă să ţină minte traseul pe care-l urmau ca să nu se piardă, dar renunţă după un timp. Hart House era în spatele lor, la est. De partea cealaltă, înainte şi la dreapta, se afla Montrose Hill în sus pe panta dealului care începea să se ridice sub picioarele ei. Nu ştia unde putea să fie grota, dar trebuia să se afle în apropierea casei lui dacă domnul Vane o

descoperise. Încercă să se îndrepte discret spre deal şi, pentru prima dată, sora ei nu se plânse la urcare.

— Ştii, Lucy Walgrave e o gură-spartă de cea mai joasă speţă, spuse pe neaşteptate Penelope. Mă gândesc că nu crede nici jumătate din tot ce spune. Sigur nu.

Abigail îi zâmbi surorii ei cu recunoştinţă.

— Nici eu.

— De aceea am şi asmuţit-o spre Jamie.

— Nu se poate!

Penelope schiţă zâmbetul ei răutăcios la exclamaţia oripilată şi amuzată a lui Abigail.

— Ce ai făcut?

— Se poate să fi menţionat că e pregătit să se aşeze la casa lui. Se poate să-i fi spus că îi plac pianul, poezia şi doamnele care pictează.

Abigail se înecă de râs când sora ei menţionă tot ceea ce îl făcea pe fratele lor să o ia la sănătoasa.

— Ce ţi-a făcut Jamie?

Penelope oftă iritată.

— Nimic. Nimic! Absolut nimic. L-a lăsat pe tata să cumpere casa asta şi să ne condamne la un exil de-o vară, apoi a dat bir cu fugiţii. În afară de cină, l-ai mai văzut pe undeva? A evitat balul, nu ne însoţeşte când facem vreo vizită, nici măcar nu ar merge cu mine cu barca pe râu. Merită să fie urmărit de o gură-spartă şi să sufere pentru prostia lui de neiertat.

— Când a mers Jamie vreodată în vizite? sublinie Abigail. Merge la baluri în Londra doar când insistă mama. Şi nu o să-şi schimbe atitudinea dacă o să fie urmărit de doamne precum domnişoara Walgrave, dacă asta ţi-a fost intenţia.

— Tot o merită pentru că este atât de chinuitor de absent de cele mai multe ori, mormăi Penelope. Sunt sigură că se duce pe ascuns la Londra şi, dacă face asta, eu de ce nu pot s-o fac?

— Nu face asta. Doar că găseşte moduri să-şi petreacă timpul fără să îi oblige pe alţii să-i suporte compania.

Penelope scoase limba.

— Recunoaşte, Abby. Ai fi la fel de plictisită ca mine dacă nu era misteriosul domn Vane.

— Prea puţin misterios.

Penelope ţipă şi o strânse atât de tare de braţ pe Abigail că fură cât pe ce să cadă amândouă.

— Doamne, Dumnezeule, aţi vrut să ne speriaţi de moarte? întrebă ea şi se învârti pe loc. Unde sunteţi, domnule?

El ieşi din spatele unui arbust cu flori sălbatice.

— Pe propria mea moşie.

Penelope îşi încrucişa braţele la piept şi îl privi de sus în jos. La fel făcu şi Abigail, deşi – spera ea – fără privirea insolentă a surorii ei. Era exact cum şi-l amintea, înalt, chipeş şi sobru. Haina lui cafenie lungă îi ascunsese bastonul, dar acum putea să vadă că se sprijinea în el, iar umărul stâng era un pic mai ridicat decât cel drept.

— Da? spuse Penelope tăios. Nu văd niciun gard.

— Dar am locuit aici toată viaţa şi ştiu unde se termină pământurile mele şi unde încep ale tatălui dumneavoastră, îi răspunse el. Îndrăznesc să spun că după ce veţi trăi aici treizeci de ani sau mai mult, veţi fi în măsură să localizaţi limita mai bine decât orice gard.

— Vă rog să nu sugeraţi în niciun caz că voi locui aici treizeci şi mai bine de ani, spuse Penelope în şoaptă. Aveţi de gând să ne împuşcaţi pentru încălcarea proprietăţii?

— Penelope! rosti Abigail cu asprime, dorindu-şi s-o zgâlţâie tare pe sora ei. Dumnealui este vecinul nostru, domnul Sebastian Vane. Domnule Vane, îmi permiteţi să v-o prezint pe nepoliticoasa şi impertinenta mea soră, domnişoara Penelope Weston?

— Mă gândeam eu, zâmbi Penelope care reveni la

expresia ei obişnuită, luminoasă şi blajină. Este o plăcere să vă cunosc, domnule Vane.

— Şi pentru mine, domnişoară Penelope. Privirea lui se îndreptă în sfârşit spre Abigail şi ceva se aprinse înăuntrul ei. Ce mai faceţi, domnişoară Weston?

— Foarte bine, domnule. Încercă să-şi păstreze zâmbetul pe faţă. Deci, nu fusese în stare să evite pentru totdeauna pădurea, aşa cum o ameninţase. Ce surpriză să vă întâlnim aici!

El îi recunoscu apropoul printr-o uşoară strângere din buze.

— Boris a ieşit pe afară şi nu s-a mai întors. Pentru el mă aflu în acest moment în pădure. Menajera mea îl alintă pe Boris ca pe un copil şi s-a îngrijorat când a văzut că nu se întoarce pentru masa de prânz.

— Cine este Boris? dori să ştie Penelope.

— Câinele meu. El ezită, apoi îşi atinse borul pălăriei. Îmi pare rău că v-am întrerupt plimbarea. O zi bună, domnişoară Weston, domnişoară Penelope.

— Aşteptaţi! strigă Abigail când el se întoarse. Vă ajutăm să-l căutaţi. De vreme ce şi dumneavoastră aţi fost atât de drăguţ să mă ajutaţi să-l salvez pe Milo. Vă suntem datoare.

— Sunt sigur că e bine, spuse el şi o privi cu ochii aceia întunecaţi şi sobri. Dar vă mulţumesc pentru amabilitate.

— Dacă a căzut în grotă? Sau s-a agăţat în vreo tufă de mărăcini? Ar putea să fie rănit. Abigail se avântă spre el prin desişul încâlcit de viţe şi ferigi. Acum voi fi şi eu îngrijorată pentru Boris.

Domnul Vane ezită. Privirea lui se îndreptă iute spre Penelope, iar Abigail îi aruncă o căutătură speriată surorii ei care îi rămăsese datoare cu o favoare extraordinară.

Penelope clipi, apoi izbucni.

— O, da! Vă ajutăm să îl căutaţi. Este mic şi adorabil

ca Milo?

— E un dulău mare, cam atât de înalt, spuse neutru domnul Vane. El îşi ridică mâna până în dreptul taliei. Negru. Salivează cam mult.

Penelope clipi din nou.

— Este atât de mare?

— Când latră are tendinţa să le sperie de moarte pe doamne, continuă domnul Vane. Este un lătrat foarte adânc şi fioros.

— Şi cu toate acestea, este foarte bine dresat şi nu ar răni pe nimeni. Abigail îi aruncă lui Sebastian o privire mustrătoare. Nu-i aşa?

El oftă când o privi. Ca de obicei, expresia feţei îi era indescifrabilă, dar în clipa aceea, în timp ce stătea lângă el, i se păru că întrevede în ochii lui ceva ce semăna cu o frustrare amuzată.

— Da, domnişoară Weston, încuviinţă el cam fără tragere de inimă.

— Aveţi vreo idee unde ar putea să fie? Îşi duse mâna pavăză la ochi ca să îl vadă mai bine.

— Nu. Nici nu părea foarte preocupat de acest lucru, iar privirea lui rămase aţintită asupra ei cu o fascinaţie nedorită.

Abigail zâmbi.

— Atunci doar o să mergem prin pădure până îl găsim.

— Da, spuse Penelope cu un entuziasm vădit scăzut. Îi aruncă lui Abigail o privire care-i promise că nu avea să uite prea curând povestea aceasta.

Abigail se întoarse spre domnul Vane.

— Dacă îi este foame, nu e posibil să fie mai aproape de casă? Se îndreptă spre Montrose Hill. Poate chiar acum a pornit înapoi.

— Poate, încuviinţă domnul Vane când ea se îndepărtă, dar casa e în partea aceea. El arătă spre stânga.

Fără un cuvânt, ea schimbă direcţia de mers.

— Îi place pâinea sau brânza? Am câte ceva în coş, mai am şi un măr.

Pentru o clipă, el nu spuse nimic. Abigail continuă să meargă, încordându-şi auzul, până ce prinse din zbor un blestem înăbuşit şi sunetul sprinten al paşilor lui pe măsură ce se grăbea după ea. Penelope, îşi închipui ea, era undeva în spatele lui.

— Îi place brânza.

— Excelent! Îl ispitim cu nişte brânză ca să iasă din ascunzătoare. Ea ridică vocea. Boris! Vino, Boris! Am brânză!

Domnul Vane se uită la ea.

— O să vrea să meargă cu dumneavoastră acasă dacă îi oferiţi brânză.

Abigail râse.

— Ridicol! O să alerge înapoi la dumneavoastră de îndată ce Milo o să latre la el ore şi ore în fiecare zi.

El pufni uşor neîncrezător.

— Ore şi ore?

— Uneori la nesfârşit. Puteţi vedea că am fugit de acasă doar ca să scap de el.

— Asta v-a făcut să veniţi în pădure, murmură el. Înţeleg.

— Milo? Penelope îi prinse iar din urmă, trecu pe sub o creangă ce atârna în jos şi ocoli o băltoacă mare. Milo este cea mai drăgălaşă creatură din lume. Nu latră toată ziua. Îi aruncă domnului Vane o privire vicleană. Sora mea este hotărâtă să descopere grota pierdută din pădure.

Privirea lui zăbovi asupra lui Abigail.

— Chiar aşa. Mă îndoiesc să fie într-o stare potrivită ca să fie explorată de doamne.

— Deci aţi văzut-o? întrebă Penelope ca şi cum Abigail nu i-ar fi spus că el o văzuse. Cum este?

— Întunecată, răspunse el. Rece. E o peşteră.

— E o grotă, îl corectă Abigail. Nu o peşteră naturală, ci una făcută de mâna omului. Adesea, pot fi minunat amenajate sau au întrebuinţări ingenioase. Am citit despre una din Italia care era folosită drept sală de baie.

— Sună scandalos, spuse Penelope încântată.

— Nu este. Vocea domnului Vane era încordată.

— Atunci am putea să o folosim şi noi aşa. Poate fi locul unde să ne ascundem de mama. O să aduc pe furiş o sticlă de sherry.

— Mai întâi trebuie să-l găsim pe Boris, îi aminti Abigail.

Îşi şi imagina ce va mai aduce pe furiş sora ei în grotă dacă o găsea vreodată. Penelope îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi zâmbi ştrengăreşte.

— Aşa e. Boris! strigă ea cu vocea ridicată şi cântată pe care o folosea cu Milo. Unde eşti, Boris?

Domnul Vane scoase un sunet care semăna cu un râs sugrumat.

— Boris! Penelope se avântă un pic mai departe de ei. Unde eşti, câine bălos, mare şi obraznic? Abby are nişte brânză pentru tine! Continuă să strige şi să meargă cu spatele la ei. Abigail îi mulţumi în gând surorii ei, chiar dacă Penelope părea din ce în ce mai caraghioasă pe măsură ce adăuga tot felul de alintături ridicole în chemările ei.

— Boris va apărea dacă o aude? întrebă ea.

Domnul Vane o privi pe Penelope cum dispare în pădure.

— Habar nu am.

— Cum îl chemaţi?

— Cu un fluierat. El ridică o creangă joasă pentru ca ea să treacă pe sub ea. Va veni acasă în cele din urmă.

— Trebuie să fiţi îngrijorat, pentru că altfel nu aţi fi venit să-l căutaţi. Ea înclină capul ca să-i vadă faţa cu coada ochiului. Sunt surprinsă să vă întâlnesc astăzi. Aţi jurat să evitaţi complet pădurea.

Sebastian se strâmbă.

— Da? Nu-mi amintesc să fi spus aşa ceva. Ştiţi că o parte din ea se află pe moşia mea.

O încruntare uşoară atinse fruntea lui Abigail când încerca să-şi amintească întocmai cuvintele rostite de el. Poate că nu spusese chiar că va evita pădurea, dar insinuase cu siguranţă. Fruntea i se descreţi. Îl avertizase să evite pădurea dacă nu-şi dorea să o vadă. Iar dacă nu o făcuse, asta însemna că nu-şi dorea într-adevăr să o evite.

— Împărtăşiţi planurile nefaste ale surorii dumneavoastră legate de grotă, în cazul în care o găsiţi? întrebă el.

Abigail râse.

— Chiar nu cred că este interesată de grotă. Penelope se plictiseşte în Richmond. Planurile ei de a se distra devin mai şocante şi mai fantasmagorice cu fiecare zi în care nu are ceva mai scandalos de discutat.

Simţi privirea lui scrutătoare îndreptată asupra ei preţ de un minut lung.

— Sunt sigur că va găsi ceva scandalos în Richmond dacă va asculta destul de atent.

— O! A auzit deja ceva despre dumneavoastră, spuse Abigail cu nepăsare.

— Fără îndoială, murmură el încruntat. Are şi de unde să aleagă.

— Într-adevăr.

— Acum înţelegeţi de ce v-am avertizat.

Ea se opri, apoi aşteptă să se oprească şi el şi să se întoarcă spre ea.

— Mulţumesc, dar prefer să-mi creez propriile opinii despre firea unui om, nu să înghit integral părerile ridicole ale altora. După cum fac sora şi restul familiei mele, adăugă ea, în vreme ce el o privea neimpresionat. Ştiţi, nu sunteţi singurul despre care oamenii vorbesc. Dacă ar fi să le dai crezare bârfitorilor din Londra, tatăl meu este un

parvenit care a apărut peste noapte şi care a făcut avere din afaceri ilicite. Eu şi sora mea suntem nişte moştenitoare *nouveau riche* care caută prin orice mijloace descendenţi şi cereri în căsătorie din partea domnilor de viţă nobilă. Ea îşi ridică sprâncenele când văzu expresia de pe chipul lui. Voi înţelege dacă nu vreţi să mai recunoaşteţi că ne ştiţi.

Încet, aproape imperceptibil, gura lui se descreţi. Expresia lui rece şi detaşată dispăru şi o privi oarecum amuzat.

— Sunteţi o femeie greu de descurajat, domnişoară Weston.

— Din contră, protestă ea. Sunt foarte sensibilă la raţiune şi logică. Am o mare slăbiciune pentru recursul la justiţie şi corectitudine şi îndrăznesc să spun că aş putea să iert aproape orice act comis de un părinte în apărarea copilului său. Tratez pur şi simplu cu suspiciune zvonurile necugetate şi bârfele.

O privea cu ochii mijiţi. Inima lui Abigail tresăltă cu putere în piept. În depărtare, încă o auzea pe Penelope care îl striga pe Boris, dar altfel, în pădure erau doar ei doi, ea şi domnul Vane.

— Nu am întâlnit niciodată pe cineva ca dumneavoastră, domnişoară Weston.

— Sper ca asta să nu vă îndemne să fugiţi de groază. Ea îşi mişcă într-o parte capul, cu un zâmbet.

Privirea lui alunecă încet în jos şi studie fiecare centimetru al siluetei ei până când Abigail roşi.

— Nu.

— Ei bine… da, zise ea, fiindu-i greu să-şi amintească exact ce spusese.

Ochii lui păreau să devină şi mai întunecaţi.

— Nu aţi mai spune asta dacă aţi şti ce îmi doresc.

De data asta, respiraţia i tăie, chiar dacă inima ei părea subit să bată de două ori mai repede decât în mod normal.

— De ce? Ce vă doriţi?

Gura lui Sebastian se arcui. Nu într-o expresie dulce şi uşoară, ci într-una care nu putea fi descrisă decât ca seducătoare. Ochii îi deveniseră la fel de negri precum un cer fără lună la miezul nopţii şi, chiar dacă nu se clintise din loc, Abigail ar fi putut să jure că, într-un fel sau altul, era mai aproape de ea.

— Multe lucruri pe care nu pot să le am.

— Nu e la fel pentru toţi? Reuşi să schiţeze un zâmbet. Eu îmi doresc un păr blond ca al surorii mele. Îmi doresc ochi de orice altă culoare – verde, albaştri, căprui, chiar negri.

— Vă înşelaţi dacă vă doriţi toate lucrurile acestea. Să nu vă doriţi niciodată ca părul să vă fie blond; o nuanţă atât de pală şi insipidă v-ar nedreptăţi. Străluciţi de veselie şi de pasiune, la fel de luminos şi de cald precum părul dumneavoastră. El se îndreptă spre ea şi, cu o mişcare agilă, îi slăbi panglicile bonetei şi i-o dădu pe spate ca să-i atingă părul. Să nu vă doriţi niciodată ca ochii să fie albaştri sau căprui. Degetul lui îi mângâie uşor obrazul pe măsură ce îi studia chipul. Sunt proaspeţi şi limpezi precum zorii de zi, plini de promisiuni şi de speranţă. Sunteţi perfectă aşa cum sunteţi.

Abigail se întinse spre el, în aşteptarea unui sărut – tânjea după un sărut –, dar el dădu înapoi, şi Abigail aproape tresări. Se concentrase atât de mult pe el şi rămăsese atât de încremenită sub privirea lui arzătoare, că se simţi şovăielnică şi dezorientată când îşi luă ochii de la ea.

— Nu facem prea multe progrese în căutarea lui Boris.

— Aţi spus că nu vă faceţi griji pentru el! Se grăbi să-l prindă din urmă când el o luă înainte fără să o mai privească.

— Eu nu, dar dumneavoastră da.

— Ei bine, nu vreau să se piardă sau să se rănească…

— Boris e în stare să găsească şi singur drumul spre casă, o asigură el. Cunoaşte pădurea asta la fel de bine ca orice altă creatură care locuieşte în ea.

— Dacă nu sunteţi deloc îngrijorat, atunci de ce îl căutaţi în pădure? Abia dacă putea să ţină pasul – el se mişca mult prea repede. Regreta ce îi spusese? Dacă nu, cum de putea să fugă efectiv de ea?

— Aveţi un punct de vedere excelent, domnişoară Weston. Ar trebui să mă întorc acasă de îndată şi să vă las pe dumneavoastră şi pe sora dumneavoastră să vă plimbaţi în voie. Iertaţi-mă. Îi aruncă o privire când atinse borul pălăriei.

— Da, ne mulţumiţi foarte frumos după ce amândouă v-am ajutat să vă căutaţi câinele. Abigail se opri, îşi strânse mâna pe piept pentru că gâfâia. La revedere, domnule Vane.

El mai înaintă câţiva paşi, apoi se opri. Rămase nemişcat pentru o clipă, se întoarse spre ea, nu la fel de repede ca înainte, ci cu paşi intenţionat tărăgănaţi. Abigail nu dădu înapoi şi aşteptă, cu bărbia ridicată. Nu se sperie de privirea lui chiar dacă părea aproape supărat.

— Aţi întrebat ce îmi doresc, spuse el cu vocea joasă şi fermă. Foarte bine. Vreau să merg din nou normal. Aş da orice pentru două picioare sănătoase. El îşi mută greutatea ca să-şi sprijine călcâiul cizmei stângi într-un ciot din apropiere. În schimb, m-am ales cu un genunchi distrus care mă doare în fiecare zi în care plouă şi mă lasă în momente ciudate când cad ca un adevărat infirm. Nu voi mai fi niciodată în stare să merg fără baston, să dansez cu o femeie, să mă urc într-un copac sau să fac o plimbare confortabilă călare.

Ea îi privi genunchiul rănit, buzele i se despărţiră îngrozite.

— O…

El îşi puse degetul pe buzele ei.

— De asemenea, îmi vreau pământul înapoi. Tatăl meu l-a vândut pe nimic, şi toată lumea e de acord că a fost o vânzare legală chiar dacă el era nebun de legat la momentul respectiv. Vreau ca mormântul mamei să se afle pe proprietatea mea.

Lui Abigail i se tăie respiraţia.

— Nu puteţi răscumpăra măcar bucata aceea?

Zâmbetul lui era amar.

— Chiar dacă mi l-ar vinde cumpărătorul, nu am resursele necesare.

Ea îşi muşcă buza. Era îngrozitor! Ce alinare putea să-i ofere cuiva într-o astfel de situaţie?

El îşi puse piciorul la loc pe pământ şi făcu un pas spre ea. Abigail se dădu înapoi ca să-i întâlnească privirea.

— Iar ultimul lucru pe care mi-l doresc e ceva ce nu pot să am.

Ea îşi umezi agitată buzele. Ochii lui prinseră mişcarea.

— Ce anume?

Sebastian îi oferi din nou un zâmbet trist.

— Nu contează. Mi-am acceptat soarta. Trebuie să credeţi câte ceva din ce se spune despre mine prin oraş, nu sunt un erou de poveste.

— Chiar aşa? Ea îşi ridică o sprânceană. Tatăl dumneavoastră a înnebunit şi a alergat gol pe străzile din Richmond? V-aţi ucis tatăl? Câinele dumneavoastră este duhul unui membru din familie?

— Un duh? El se opri şi clătină din cap. Pe asta nu o auzisem. Boris este un câine obişnuit.

— Bineînţeles că este un câine obişnuit. Zvonurile sunt atât de ridicole! Nu am crezut nici măcar jumătate din ce-am auzit.

Când Sebastian începu să se îndepărteze, data asta într-un ritm normal, ea îl urmă.

— Ar trebui să credeţi mai mult. Tatăl meu chiar a

înnebunit, îi spuse el. Alerga deseori prin pădurea asta şi chiar prin oraş îmbrăcat doar în cămaşă de noapte – asta dacă avea ceva pe el. Refuza să facă baie sau să mănânce cu săptămânile uneori, refuza să se tundă sau să-şi taie unghiile, arăta ca o fiară sălbatică. Nu l-am ucis, chiar dacă m-a implorat să o fac. Îi aruncă o privire provocatoare. Sunt convins că vi s-a spus că înnebunesc şi eu la fel ca el. Puteţi adăuga numele meu pe lista dorinţelor dumneavoastră lipsite de speranţă.

— Nu sunteţi deloc nebun. Abigail îşi dădu ochii peste cap. Poate doar într-o situaţie dificilă.

— Atunci de ce mai vorbiţi cu mine?

Abigail înghiţi răspunsul caustic care îi veni pe buze. Încerca să o gonească, dar felul în care o privise cu câteva minute în urmă, când îl întrebase ce-şi dorea, nu îi dădea pace. Felul în care îi atinsese chipul vibra încă adânc înăuntrul ei.

— Pentru că vă plac, recunoscu ea. Îmi place să vă vorbesc chiar şi atunci când îmi spuneţi că trebuie să fug de dumneavoastră. Mă priviţi de parcă…

Sebastian se opri brusc, ea se lovi de el. Îşi puse din instinct mâna pe umărul lui, el o luă de talie ca să o prindă. Abigail făcu ochii mari şi îl privi insistent. Ochii lui nu mai erau duri şi supăraţi, ci întunecaţi şi plini de alean.

— De parcă v-aş dori? întrebă el fără să facă vreun efort ca să-i dea drumul. Vă doresc. Am venit astăzi în pădure pentru că voiam să vă văd chiar dacă am spus că nu voi veni – chiar dacă ştiu că nu ar trebui. Vă doresc în toate felurile nebuneşti în care un bărbat doreşte o femeie. Şi dacă v-aş avea, v-aş arăta mult mai de cincizeci de moduri de a păcătui.

Abigail căscă ochii brusc la primele lui cuvinte, dar încremeni de uimire la ultimele.

— Poftim? rosti ea cu vocea pierită.

— Ştiţi la ce mă refer, murmură el. Mâna îi alunecă pe

spatele ei, cu degetele răsfirate ca s-o ţină aproape de el. Broşura pe care aţi cumpărat-o în librăria doamnei Driscoll.

— Aţi *citit-o?*

El încuviinţă din cap.

Abigail îşi jură că avea s-o ucidă pe sora ei. Ştiuse că o va pune la un moment dat într-o situaţie neplăcută.

— Dar… dar… de ce aţi *cumpărat-o?* Şi-ar fi dorit să se uite în altă parte, dar raţiunea – şi voinţa – păreau s-o fi părăsit.

— Pentru că m-aţi fermecat şi am vrut să vă cunosc chiar dacă asta însemna doar să citesc cărţile pe care le citiţi şi dumneavoastră. El îşi înfăşură o şuviţă din părul ei pe deget înainte să i-o îndepărteze de pe tâmplă. *Dumneavoastră* de ce aţi cumpărat-o?

Inima lui Abigail bătea atât e tare încât ameninţa să îi sară din piept. Era tentată să dea vina pe sora ei, dar broşura i se păruse atât de excitantă…

— Din curiozitate, şopti ea în cele din urmă.

Ceva se aprinse în privirea lui.

— Aşa. Nu îmi daţi pace, domnişoară Weston. V-a fost satisfăcută… curiozitatea?

Un val de căldură o cuprinse şi îi aprinse pielea din cap până în picioare. Abigail şovăi şi îşi coborî privirea ca să-şi ascundă gândurile, dar şi ca să-i evite privirea.

— A fost… a fost edificatoare, bâigui ea. Educativă.

— Destul cât să potolească setea dumneavoastră… de cunoaştere?

El ştia. Abigail simţea urma de umor din tonul lui. Ştia că o citise şi recitise pentru desfrâul pur pe care îl înfăţişa. Iubitul lui Lady Constance venise la ea pe întuneric, o legase la ochi şi o învăţase cum să îşi atingă propriul corp ca să se satisfacă în timp ce el o privea. Abigail era convinsă că gândurile i se puteau citi pe chip pe măsură ce îşi amintea fiecare fel păcătos în care Constance se mângâiase – aşa cum făcuse şi ea în intimitatea

dormitorului ei. Se rugă la Dumnezeu ca Sebastian să nu afle niciodată că o făcuse cu gândul la el.

— În parte, şopti ea.

El o strânse şi mai tare.

— Recitiţi-o, murmură el cu buzele lipite de urechea ei. Astă-seară, în patul dumneavoastră. Mângâiaţi-vă şi vedeţi dacă Lady Constance a făcut-o cum trebuia.

Un ţipăt se auzi în pădure.

— Penelope! rosti ea pe nerăsuflate când domnul Vane o luă la fugă pe lângă ea.

Alergă pe urmele lui, strângându-şi rochia cu o mână, în timp ce coşul i se legăna tare în cealaltă şi boneta îi aluneca pe spate. Pentru un moment, fu cu adevărat cuprinsă de teamă – uitase complet de sora ei care se simţea mai acasă în oraş decât în pădure. Penelope putea să fie rănită sau prinsă pe undeva. Dar, în vreme ce se mişca printre ferigi spre vocea surorii ei, îşi dădu seama că Penelope nu striga speriată după ajutor, ci înjura. Îşi încetini un pic ritmul când domnul Vane se avântă înainte. Pentru un bărbat care se considera infirm putea să se mişte uimitor de iute. Sări peste un copac uscat şi dispăru în spatele unui tufiş, fugind doar cu un uşor şchiopătat. Când Abigail îl prinse din urmă, aproape de o pantă acoperită cu frunze moarte, ajunsese la timp ca să îl vadă cum o ajută pe Penelope să iasă dintr-o mlaştină plină cu noroi. După cum îi arăta rochia, Penelope căzuse în genunchi şi îi aruncă lui Abigail o privire aprigă în clipa în care urcă pe dâmbul de pe care pesemne alunecase.

— Probabil câinele poate să supravieţuiască mai bine decât mine în pădure, spuse ea printre dinţi.

Uşurată că sora ei nu era nici rănită, nici prinsă în vreo capcană pe undeva, Abigail clătină din cap.

Domnul Vane ieşi din mlaştină cu cizmele pline de noroi până la gleznă.

— Sunteţi rănită, domnişoară Penelope?

Tânăra îşi privi încruntată rochia.

— Da, cred că sunt. Grav. Abby va trebui să-mi aducă la pat ceai şi prăjiturele până îmi revin. Şi ceva de citit pentru că e posibil să fiu ţintuită la pat.

— Desigur, murmură Abigail, ştiind la ce se referea sora ei.

Penelope privi printre ei.

— Acum mă duc acasă. Fără să aştepte vreun răspuns de la vreunul din ei, începu să meargă ţinându-şi departe de corp fustele împroşcate cu noroi. Pantofii ei pleoscăiau de noroi la fiecare pas.

Abigail şovăi. Îşi dorea ca Penelope să nu fi ţipat când ţipase, înainte ca el să îi spună ce îşi dorea, dar momentul trecuse. Poate îi spunea că nu o dorea pe ea şi că era îndrăgostit de Lady Samantha. Poate că o dorea, dar numai în felul în care doreau amanţii lui Lady Constance: desfrâu şi dorinţă doar pentru o noapte. Poate că era doar nebună.

— Mulţumesc că aţi ajutat-o pe sora mea, domnule Vane. Îmi pare rău că v-am întrerupt din căutarea lui Boris. Sper să îl găsiţi în curând. Îşi lăsă capul în jos şi dădu să plece.

— Domnişoară Weston. Vocea lui era joasă, dar ea se opri pe dată. Iertaţi-mă.

Abigail se întoarse prudent. Expresia de pe chipul lui era în continuare imposibil de citit, dar înflăcărarea îi dispăruse din voce.

— Nu ar fi trebuit să vă spun toate acele lucruri.

Ea roşi.

— O, şi eu… am fost impertinentă cu dumneavoastră.

Un colţ al gurii lui se strâmbă.

— De ce credeţi că vă plac?

Abigail clipi cu o confuzie plină de speranţă. El şovăi, cu privirea întunecată şi scrutătoare.

— Chiar vreţi să vedeţi vechea grotă?

Ea încuviinţă din cap.

Un zâmbet sincer, aproape imperceptibil arcui buzele lui Sebastian cu aceeaşi expresie care o fermecase în librărie.

— Ne întâlnim mâine la ora două la capătul Cărării înmiresmate.

Abigail fremătă de uimire.

— Mi-o veţi arăta?

— Nu ar trebui să puneţi în pericol restul familiei dumneavoastră atunci când o căutaţi.

Ea îi zâmbi uluită, iar surâsul lui reticent se lărgi puţin. O, era atât de atrăgător când zâmbea!

— Pe mâine, domnişoară Weston. Îşi atinse borul pălăriei şi mai zâmbea încă în clipa în care Abigail îşi luă ochii de la el şi o luă pe urmele surorii ei.

*

Sebastian privi după ea până când dispăru printre copaci şi nu mai auzi zgomotul paşilor ei. Doamne, Dumnezeule! Nu era sigur dacă i se oferise o nouă şansă la fericire sau o oportunitate vicleană care avea să îl distrugă pentru totdeauna.

Oricum ar fi fost, urma să o reîntâlnească pe Abigail Weston a doua zi şi nu putea să regrete asta.

Şchiopătă prin pădure până la locul în care îşi aruncase bastonul. Se aplecă să-l ia de jos şi ar fi putut să jure că parfumul ei mai zăbovea în aer. Sprijini bastonul de piciorul rănit şi se îndreptă spre casă cu o durere în genunchi abia perceptibilă după saltul nebunesc în noroi. I se păruse minunat că reuşise să arunce bastonul şi să o ia la fugă fără să se încordeze la fiecare pas în aşteptarea durerii. Va plăti mai târziu, dar în aceea clipă aproape că se simţea ca pe vremuri, capabil să ajute o femeie la nevoie aşa cum făcea un domn.

Şi o făcuse pe Abigail să îl privească cu recunoştinţă

şi respect, o privire la fel de atrăgătoare precum îmbinarea aceea de dorinţă şi stânjeneală pe care o întrezărise la ea câteva clipe mai devreme. Se întrebă dacă avea să îi accepte provocarea şi să recitească *50 de moduri de a păcătui.* Se întrebă pe cine îşi va imagina că o privea în timp ce se satisfăcea singură.

Respiră sacadat. Al naibii să fie de prost! De parcă nu avea deja suficiente regrete.

Se îndreptă spre casă. Ajuns la marginea copacilor, înainte să o ia pe panta acoperită de iarbă care ducea spre Montrose Hill, îşi duse degetele la gură şi scoase un fluierat ascuţit. Boris fusese o scuză convenabilă; în clipa în care domnul Jones îi observase lipsa, Sebastian îşi pusese pălăria şi o luase spre pădure. Fascinaţia lui nu se domolise chiar dacă o evitase pe Abigail Weston, ba dimpotrivă. După ce o văzuse ultima dată, aproape înnebunise cu gândul la ea. Se întrebase dacă interesul pentru el avea să piară de îndată ce auzea confirmarea zvonurilor despre el. Dacă nu cumva dorinţa ei clar exprimată de a găsi grota nu era doar o zeflemea. Dacă se putea ţine la distanţă de ea pentru mult timp.

Răspunsul la toate întrebările acelea era, evident, nu.

Câteva minute mai târziu, Boris apăru cu paşi repezi pe lângă el. Sebastian îl scărpină în spatele urechilor. Boris era ud şi plin de noroi, iar doamna Jones îl va închide în grajduri până se va usca, dar în clipa aceea, limba îi ieşea fericită din gură. Probabil avusese parte de o plimbare pe cinste, nu îşi făcuse apariţia prea devreme şi nu îi întrerupsese.

— Bun băiat, îi spuse Sebastian câinelui. Ai făcut foarte bine.

Capitolul 9

Pe drumul spre casă, Penelope insistă să audă toate detaliile. Abigail se eschivă – câte se puteau întâmpla în puţinele minute petrecute împreună? —, dar se văzu nevoită să recunoască sincer că domnul Vane se oferise să îi arate grota.

— Foarte bine, afirmă solemn sora ei. Nu îmi doream să mai merg încă o dată acolo.

— Şi să nu spui nimănui nimic, îi ordonă Abigail.

Penelope o luă peste picior.

— De parcă ţi-aş strica eu povestea de amor! Măcar uneia din noi trebuie să i se întâmple ceva interesant. Sunt mai degrabă dezamăgită că nu mi se întâmplă mie, dar o să supravieţuiesc… într-un fel sau altul…

Abigail se strâmbă şi o înghionti uşor.

— Încearcă să supravieţuieşti în tăcere, te rog.

— Eşti o făptură fără inimă, i-o întoarse Penelope. Mi-am sacrificat rochia ca să-ţi ofer un moment în linişte cu el! Uită-te la ea – e complet distrusă!

— Iar acum o să-i spui mamei că ai nevoie de una nouă, aşa că nu am să-mi stric lacrimile pentru asta.

Penelope pufni şi mormăi până acasă, iar Abigail avu timp să se gândească. Schiţase deja în minte planul de acţiune până când ajunseră acasă.

Îl plăcea pe Sebastian Vane. Nimic nu o făcea să îl creadă periculos sau dezechilibrat, nepoliticos sau infam. Era adevărat că bârfele despre el nu erau grozave; dar se îndoia de profunzimea depravărilor descrise de ele. Dacă oamenii repetau prostii legate de un câine care era plăsmuirea vreunei vrăjitorii, repetau orice. Trebuia să se ascundă mai multe în spatele dispariţiei domnului Vane, iar hoţi erau peste tot. Până în clipa aceea, aflase cu siguranţă că Sebastian Vane era fiul unui om care înnebunise, lucru pe care nu avea cum să îl controleze şi pe care nu îl alesese el. Fusese rănit, nu schilodit, pe când îşi făcuse cu onoare

serviciul militar. Cât despre situaţia lui financiară, mai deţinea încă o proprietate superbă în Richmond care valora ceva.

Şi o dorea. Amintirea privirii lui arzătoare o făcea să se înflăcăreze şi să se agite. Nu era pregătită să fie la fel de desfrânată ca Lady Constance, dar îşi dorea mult ca domnul Vane să îi arate câte ceva. Putea să înceapă cu un sărut, de exemplu.

A doua zi, Abigail avu grijă să nu mai întâlnească pe nimeni când ieşi din casă. Scăpase de Penelope – care pretindea că se îngrijea de glezna ei –, dar nu voia să îşi forţeze norocul. Era şi mai rău dacă îl întâlnea pe *papa* sau pe James, aşa că pândise, aşteptase şi alesese momentul perfect ca să se facă nevăzută, dându-i de veste doar servitoarei ei că se ducea la plimbare şi că se întorcea înainte de cină.

Ajunse la Cărarea înmiresmată, dar nu îl văzu pe domnul Vane. Iuţi paşii pe măsură ce înainta se aştepta să îi zărească silueta înaltă şi zveltă după fiecare arbust pe lângă care trecea. Inima îi bătea cu putere când se văzu la capătul pietrişului, acolo unde cărarea se bifurca într-o alee care ducea spre pajişte şi un drum mai îngust ce dispărea prin pădure.

El nu era acolo.

Poate că ajunsese ea prea devreme. Poate că el întârziase. Poate că se răzgândise. Îşi înfăşură mai strâns şalul în jurul umerilor şi păşi cu prudenţă pe cărarea care se pierdea printre copaci.

Pădurea se îndesea foarte repede după ce se îndepărta de aleea bine curăţată. După vreo zece metri, abia dacă mai putu să vadă pajiştea însorită din spatele ei. După vreo douăzeci, îşi muşcă buza; se va simţi o mare fraieră dacă se va pierde prin pădure. Sebastian îi menţionase clar că se vor întâlni pe Cărarea înmiresmată. Dacă el ajungea în zece minute, şi ea nu era de găsit, poate

se va gândi că nu venise. Iar dacă el nu intenţionase să vină deloc în aceea zi, ei bine, Abigail nu avea să se simtă mai bine dacă se rătăcea prin pădure.

Dădu să se întoarcă, când un câine cunoscut apăru alergând uşor dinspre hăţişuri. Era câinele domnului Vane care arăta şi mai mare şi mai fioros decât păruse înainte. Abigail se opri când câinele se apropie de ea şi îi mirosi poalele rochiei. Era intimidant să îl vadă acolo, indiferent de cât de mult îl apărase cu o zi înainte. Cu toate că părea liniştit şi inofensiv, ea îi întinse mâna cu grijă.

— Iar aţi adus brânză? Domnul Vane apăru dinspre copacii care se aflau în spatele câinelui.

Abigail îşi retrase mâna.

— V-am spus că adoră brânza.

— Da? Se uită cu îndoială la dulău care arăta de parcă ar fi putut să înfulece o pulpă întreagă de porc la o singură masă.

Boris se aşeză imediat, cu coada lui groasă lovind pământul şi cu ochii negri urmărind-o atent.

— Brânza este mâncarea lui preferată. Va deveni cu bucurie sclavul dumneavoastră pentru o bucată.

— Pare un animal mult prea fioros ca să fie ţinut sub control cu nişte brânză.

Domnul Vane ridică din umeri.

— Presupun că fiecare mascul are slăbiciunea lui.

— Sper, murmură ea, cu gândul mai mult la bărbat decât la animal. Îi întinse încă o dată câinelui mâna.

Cu o blândeţe surprinzătoare, Boris îi mirosi degetele şi îşi aşeză capul în palma ei. Abigail îl mângâie, câinele dădu din coadă şi îşi închise uşor ochii.

— V-aţi făcut un prieten, spuse domnul Vane sec.

Ea zâmbi şi îl scărpină între urechi. El scoase un scâncet de căţeluş şi se împinse mai aproape în ea cu gâtul întins. Capul lui se apropie de pieptul ei, Abigail îl scărpină între urechi. Boris scoase limba din gură până când păru să-

i zâmbească.

— Nu eşti atât de fioros pe cât pari, îi spuse ea puţin mai relaxată.

— Cu siguranţă nu atunci când simte vreun prilej să primească nişte brânză.

— Ei bine. Îi aruncă o privire piezişă stăpânului. Am puţină brânză în buzunar. O adusese din pură întâmplare.

El ridică o sprânceană.

— Luaţi de obicei mâncare la dumneavoastră când porniţi în explorarea unei grote?

Ea ridică o mână.

— Nu am văzut niciodată una, dar pare mai bine să fii pregătit. Şi, după cum vedeţi, am dreptate. Boris aproape că se tolănea la picioarele ei, cerşind în mod evident mai multă atenţie.

— Boris, spuse domnul Vane şi, într-o clipită, câinele se ridică şi alergă înapoi la stăpânul lui. Haideţi să mergem, zise el sumbru.

Abigail îşi ridică bărbia.

— Nu mergem dacă nu vreţi să mi-o arătaţi. Nu vreau să vă fiu ca un ghimpe în coaste.

El îi aruncă o privire atât de intensă, încât aerul dintre ei păru să se aprindă.

— Nu sunteţi un ghimpe. Şovăi şi expresia lui se îmblânzi. Iertaţi-mi lipsa de maniere. Nu prea am fost în preajma oamenilor în ultima vreme şi am cam uitat cum se vorbeşte cu o doamnă, îi întinse o mână. Mai veniţi?

Inima îi tresăltă de emoţie. Cu fusta ridicată, îşi puse mâna într-a lui şi păşiră împreună de pe cărarea de pământ spre ferigi.

— Aţi ştiut mereu de grotă? îl întrebă ea în timp ce mergeau.

El îndepărtă cu bastonul o ferigă din calea lor.

— De când eram băiat. Hart House a fost construită pentru amanta unui rege, una dintre amantele lui Carol al

II-lea, cred, şi de aceea s-au făcut tot felul de nebunii şi ciudăţenii. Grota a fost una dintre ele, dar una dintre puţinele care au rezistat peste ani.

— Am înţeles că doamna Burton a cerut să fie astupată acum câţiva ani.

— Pădurea a făcut-o în locul ei. Îşi întoarse capul dintr-o parte într-alta, aruncând priviri încruntate spre copaci. Acolo, cred. A trecut ceva vreme de când nu am mai vizitat-o.

Înaintară printr-un desiş de fagi şi ocoliră un iaz noroios asemănător celui în care căzuse Penelope. Privind când spre cer, când spre copaci, domnul Vane o conduse pe lângă nişte tufişuri, apoi în jos, pe o pantă lină. Abigail nu putu să vadă nimic care să semene măcar cu o grotă. Îşi imaginase un luminiş cu o arcadă sau o poartă şi scări din piatră care duceau spre o fantă în pământ, poate cu un pârâu care curgea în mijlocul ei: ceva impresionant şi demn de numele său simbolic. În schimb, se aflau într-un desiş de pădure, umbrit de o boltă de copaci deasupra şi înconjurat de tufişuri care se întindeau luxuriant peste un povârniş. Clopoţei sălbatici creşcuseră peste tot prin împrejurimi. Era linişte şi umbră, dar nu era nici urmă de grotă până când domnul Vane se opri.

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, el ridică o sprânceană.

— Dezamăgită?

— Deloc! Ea se întoarse şi căută vreo urmă de grotă. Doar… doar că nu o văd…

— Şi totuşi, vă aflaţi cam la trei metri de ea.

Abigail se uită spre pământ ca şi când trebuia să apară la picioarele ei, iar el clătină din cap.

— Mi-a luat zece ani ca să o descopăr.

— Nu mă îndoiesc, murmură ea. Dar de ce aţi lăsat să fie iar înghiţită de pădure?

Chipul lui se crispă când scoase din teacă un cuţit

mare care fusese legat de piciorul lui sănătos.

— Când am găsit-o, curiozitatea mi-a fost satisfăcută; misterul care o învăluia o făcea atât de fascinantă, însă de îndată ce misterul a fost elucidat, m-am mulţumit să-l las aşa cum era. O luă înainte şi începu să taie plantele agăţătoare şi ierburile care acopereau un bolovan mare.

Abigail se aşeză pe un trunchi de copac undeva în apropiere şi îl privi.

— Poate mă va impresiona atât de tare că mă voi întoarce. Poate o voi reamenaja şi voi avea grijă de ea şi voi veni aici dacă se dovedeşte să fie un refugiu.

— Da? Îşi scoase pălăria şi o aruncă într-un tufiş din apropiere. De ce aţi avea nevoie de un refugiu?

Părul lui era şaten şi îi aluneca peste guler în valuri line. Abigail privi firicele de lumină care i se răsfrângeau pe cap şi pe umeri când se aplecă să rupă câteva plante care se încolăceau la intrare, îi urmă exemplul şi îşi scoase boneta pe care o aşeză lângă ea.

— De ce să nu am nevoie de un refugiu? repetă ea. Cine poate să spună că nu are niciodată nevoie de un loc liniştit şi intim?

— Chiar aşa, cine? murmură el, apoi ridică o plantă şi o puse deoparte. Hart House nu vă oferă prea multe locuri liniştite?

— Nici măcar unul. De îndată ce dau peste vreunul, sora mea se asigură să-l ocupe şi să mă bată la cap cu vreun plan nebunesc sau cu vreun prilej de distracţie; se plictiseşte de moarte în Richmond.

În timp ce el era întors cu spatele, ea scoase din buzunar brânza învelită în pânză şi rupse o bucăţică pe care Boris o lipăi uşor şi cu nerăbdare.

— Sora dumneavoastră v-a însoţit la librărie zilele trecute. Presupun că se bucură mai mult de o vizită la oraş decât de pădure.

Abigail strânse din buze şi îşi aminti ce anume o

pusese Penelope să cumpere din librărie.

— Da.

— Căutaţi un refugiu de ea?

— Uneori. Nu îi plăcea să o vorbească de rău pe sora ei şi, în semn de ispăşire, îi mai dădu o bucată de brânză lui Boris. Nu foarte des. Penelope este cea mai bună soră din lume. Dar când se plictiseşte, poate să fie o pacoste…

— Obositoare? sugeră el când ea şovăi.

— Dificilă.

El mormăi şi tăie un vrej de pe cărarea pe care o curăţa.

— Atât de dificilă, încât v-a obligat să căutaţi o grotă de mult îngropată?

— Nu v-am cerut niciodată asta, dumneavoastră v-aţi oferit, sublinie Abigail.

Ochii lui întunecaţi se întoarseră spre ea. Abigail se încordă în aşteptarea ripostei lui, dar el doar puse la loc cuţitul în teacă.

— Într-adevăr. El flutură un braţ în aer. Grota dumneavoastră, domnişoară.

Ea sări pe picioare şi examină atent pământul.

— Unde?

— Veniţi cu mine. Îşi recuperă bastonul – Abigail observă că iar îl lăsase deoparte fără ca ea să remarce – şi îi făcu semn să se aproprie. Treptele încep să se vadă doar când înaintaţi spre prima dintre ele.

Ea se furişă mai aproape şi scrută atent scările din piatră care dispăreau în pământ. Lăstarii mai învăluiau încă intrarea, dar el curăţase suficient de bine calea cât să lase la vedere primele trepte. Fuseseră complet acoperite.

— Cum de aţi găsit-o?

— Am căzut într-o zi cu capul înainte fix în ea. Plantele agăţătoare par solide, dar dacă păşeşti pe ele… zise el şi se strâmbă.

Abigail făcu un prim pas cu atenţie, apoi un altul.

— Pare că pământul ne va înghiţi.

Sebastian era în urma ei şi îi puse mâna pe spate.

— Să nu vă faceţi griji. Mă voi asigura să nu se întâmple una ca asta.

Coborâră împreună, încet şi cu grijă. Domnul Vane înlătură viţa invadatoare cât să le permită să se strecoare pe sub ea, apoi ajunseră la capăt unde era destul loc cât să stea fără probleme în picioare.

Era răcoare şi întuneric, dar foarte uscat. În vreme ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, Abigail observă pereţii din piatră tăiaţi adânc în pământ. Frunzele moarte scârţâiau pe măsură ce înainta pas cu pas. În faţa ei nu vedea decât întuneric, dens şi de nepătruns.

— Ar fi trebuit să aducem un felinar, spuse şi tresări când auzi ecoului vocii ei. Nu putem să explorăm prea bine dacă nu vedem nimic.

— Nu aţi adus o lumânare?

Ea îl privi, dar, ca de obicei, expresia de pe chipul lui era neutră.

— Nu m-am gândit la asta, mărturisi ea. Şi nu adăugă că se gândise că avea să-l vadă şi presupusese că nu aveau să găsească grota decât după căutări îndelungate.

Domnul Vane clătină uşor din cap şi se scotoci în buzunar.

— Trebuie să vă gândiţi la toate consecinţele pe care le atrag acţiunile dumneavoastră, domnişoară Weston. Scoase la iveală o lumânare scurtă şi o cremene. Grotele sunt locuri întunecate.

— Ştiam asta.

După ce aprinse lumânarea, i-o înmână. Lumina de la o singură flacără nu răzbea prea departe, dar părea destul de strălucitoare în întunericul absolut al grotei.

— Luaţi-o înainte.

— Cât de departe merge? Ea luă cu grijă lumânarea şi încercă să nu lase ceara să curgă într-o parte. Ieşim afară la

râu dacă mergem până la capăt?

— Nu ştiu. Nu am mers niciodată până la capăt.

— De ce nu? Credeam că era visul dumneavoastră din copilărie să descoperiţi grota. Cum de nu aţi explorat fiecare centimetru atunci când aţi găsit-o? întrebă ea ca să-l tachineze.

Sebastian îşi trecu mâna prin păr.

— Am găsit-o în noaptea de dinaintea plecării mele în Spania cu regimentul în 1811. Nu am avut timp în noaptea aceea să îi explorez fiecare centimetru şi mai apoi… zise el şi ridică din umeri.

Abigail se întoarse grăbită. Mai apoi fusese rănit, se ocupase de un părinte bolnav şi înfruntase zvonurile despre nebunie, crimă şi furt.

— Atunci ar trebui să o explorăm împreună, spuse ea ferm, apoi înaintă cu lumânarea în sus. Iar dacă vom găsi o comoară îngropată, o împărţim egal.

— Eu m-aş bucura să nu dăm peste nişte animale sălbatice.

Abigail râse, şi sunetul răsună în jurul lor.

— Nu ne va apăra Boris?

— Boris nu coboară până aici. Preferă să rămână la suprafaţă. El se întoarse şi privi în sus. Vedeţi?

Abigail privi pe lângă el şi îl văzu pe Boris care se uita la ei din capul scărilor. Nu dădea semne că le-o va lua pe urme, ci stătea cu capul înclinat într-o parte, de parcă se întreba de ce erau atât de nesăbuiţi ca să coboare în pământ.

— Sper să nu avem nevoie de el.

Abigail avu impresia că domnul Vane schiţează un zâmbet.

— Şi eu sper să nu.

Merseră mai departe prin pasaj. După vreo trei metri, drumul cotea brusc la stânga, iar după colţ lumina slabă de la intrare dispăru. Ultima urmă de căldură dispăru odată cu

lumina, iar Abigail se cutremură şi îşi trase şalul pe umeri.

— Vă este frig, murmură domnul Vane foarte aproape în spatele ei.

— Puţin. Cred că e de la lumina soarelui care a dispărut.

Flacăra lumânării se reflecta în ochii lui. În lumina pâlpâitoare, chipul lui era impunător şi ameninţător, iar stomacul lui Abigail se strânse. Nu prea îl cunoştea, dar erau acolo şi explorau împreună pe ascuns o peşteră.

— Să nu vă fie teamă, spuse el uşor de parcă îi citea gândurile. Am un simţ bun al orientării. Nu ne vom pierde.

— Mă simt de parcă ar trebui să desfăşurăm o frânghie în urma noastră ca să ne întoarcem.

Sebastian făcu o grimasă.

— Aţi adus frânghie?

— Nu.

— Nici eu. O privi. Să ne întoarcem?

Trăgând adânc aer în piept, ea clătină din cap şi continuă să meargă. Merseră încet de-a lungul pasajului care se răsucea şi se curba mai adânc în pământ – cel puţin aşa îşi imagina Abigail. Totuşi, teama că puteau să se piardă se domoli când îşi dădu seama că era doar un singur pasaj de-a lungul căruia mergeau ei. Aerul devenea din ce în ce mai rece şi mirosea a pământ umed şi a muşchi. Din când în când, câte un fir de aer se grăbea pe lângă ei şi făcea să danseze flacăra lumânării, iar la un moment dat lui Abigail i se păru că aude un zgomot scurt şi îndepărtat de picioruşe, dar nu văzu nicio creatură.

— De ce credeţi că nu a găsit-o nimeni când eraţi copil? întrebă ea. Ecoul paşilor lui se auzea mai tare ca al ei, cizmele lui se târşâiau pe podeaua din piatră şi bastonul lui scotea un zgomot scurt la fiecare pas.

— Lipsă de concentrare, cel mai probabil. Nouă nu ne trebuia mult să fim distraşi când hoinăream adânc prin pădure.

— Nouă?

Sebastian ezită.

— Nu eram singurul băiat din Richmond care îşi dorea să descopere grota. Ea făcea parte din multe planuri măreţe.

— Ca de exemplu? Abigail se întreba cum fusese Sebastian pe vremea când era copil, înainte să i se întâmple toate lucrurile acelea îngrozitoare.

— Preocupările obişnuite ale băieţilor, răspunse el vag. Să se ascundă de tutori, să scape de pedepse şi aşa mai departe. Cam cum a menţionat şi sora dumneavoastră ieri, părea un refugiu ideal, un loc ascuns în pădure pe care mulţi îl credeau pierdut.

— Dar zece ani! Sigur vi s-a părut ridicol să o găsiţi din greşeală după ce aţi căutat-o atât de mult.

— Ne petreceam mai degrabă timpul la râu, spuse el. Acolo puteam să ne căţărăm mai bine în copaci.

— Desigur.

Ea râse făcând lumânarea să pâlpâie cu putere. Se opri, înspăimântată.

— Ce s-a întâmplat? Sebastian îi puse mâna pe spate şi păşi în faţa ei de parcă putea să vadă mai bine ce se afla în faţa lor.

— Am crezut că se va stinge lumânarea, şopti ea şi se uită insistent la dansul flăcării, sperând că se va opri.

Pentru o clipă, amândoi rămaseră nemişcaţi, fascinaţi de flacără.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse domnul Vane.

Flacăra se domoli, la fel şi nervii lui Abigail. Îl privi.

— Nu încă. Vedeţi? E în regulă.

Flacăra ardea mai strălucitor ca niciodată şi se reflecta în ochii lui întunecaţi. Sebastian o privea cu mâna încă aşezată pe spatele ei, cu braţul încă prins în jurul ei.

— Cum doriţi. O lăsă şi îşi retrase braţul, apoi îi făcu semn să o ia înainte. Să continuăm atunci.

Părea că merg de-o veşnicie, deşi Abigail se gândi că drumul acela parcurs la suprafaţă şi în lumină nu ar fi fost mai mare decât sufrageria de la Hart House. Şi totuşi, întunericul părea să se întindă la nesfârşit înaintea lor. Grota se dovedea oarecum dezamăgitoare, chiar dacă nu ar fi recunoscut asta cu voce tare. Nu era decât un coridor îngust sub pământ, întunecat ca păcatul şi rece ca iama. Nu se aşteptase să descopere înăuntrul ei vreun bazin magnific, mozaicuri şi statui aşa cum văzuse într-o ilustraţie, dar sperase să găsească măcar ceva interesant. Cine săpa pur şi simplu un tunel în mijlocul pădurii? În cele din urmă, în vreme ce se întreba cât de adâncă era – sau dacă trebuiau să se întoarcă – descoperiră grota. Îşi dădu seama că păşiră într-o încăpere când tavanul se ridică deasupra lor şi pereţii se lărgiră. Şi era ceva cu pereţii aceia care…

— Priviţi, şopti ea. Pereţii strălucesc.

Domnul Vane întinse mâna.

— Sticlă încastrată în pereţi.

— O, dacă aduceam mai multe lumânări! Abigail ridică flacăra singuratică şi privi cum dansul ei licărea în miile de cioburi care acopereau pereţii. Ce minunăţie! Cine ar fi ghicit aşa ceva de la suprafaţă?

— Cineva chiar şi-a dat toată osteneala, încuviinţă el.

— Da. Abigail zâmbi larg. E exact ca o comoară îngropată.

Sebastian se întoarse spre ea şi o privi. Flacăra lumânării îi prinse ochii,

— Sticla spartă nu este o comoară.

— Dar frumuseţea pe care o poate reprezenta este. Ea mişcă lumânarea într-un arc şi zâmbi la scânteile care tresăltau pe pereţi. Trebuia să fie minunat la lumina a zeci de lumânări.

— Da, recunoscu el după o pauză.

— Este cel mai minunat lucru pe care l-am văzut

vreodată. Abigail se plimbă prin cameră cu lumânarea în mână, ca să vadă de aproape sticla de pe pereţi. Dumnezeule! Cât efort trebuie să fi cerut amenajarea acestei încăperi!

— Sunt de acord. El rămase nemişcat, iar când Abigail se întoarse abia dacă îl zări. Sebastian era învăluit în umbră, doar lavaliera şi chipul lui zărindu-se fantomatic în întuneric.

Abigail studie sticla scânteietoare. Fiecare ciob părea să aibă locul lui pe pereţi şi împreună formau un mozaic de culori.

— Mă întreb de ce grota a fost lăsată în paragină. Chiar dacă nu cred că este prea aproape de casă.

— Mi-am dat seama că atunci când oamenii îşi doresc ceva din toată inima, nu există distanţă care să nu fie depăşită, spuse el după o clipă.

Ea schiţă un zâmbet.

— Este adevărat. Cu siguranţă nu voi rata o nouă vizită. Continuă să se plimbe prin cameră de-a lungul peretelui şi să urmărească reflexiile flăcării care săreau de la un ciob la altul. Pe ici, pe colo observă că lumina lumânării se oglindea mai bine în bucăţele de sticlă argintie decât în celelalte.

— Acum că aţi văzut misterioasa grotă, sunteţi gata să vă întoarceţi acasă? întrebă el după ce Abigail încercui toată încăperea.

Era atâta linişte şi pace acolo, că putea să îşi audă propria respiraţie. Nu era deloc pregătită să plece.

— Atât de repede?

Sebastian rămase nemişcat.

— Ce altceva mai e de făcut?

Abigail ar fi vrut să se aşeze şi să studieze pereţii. Să întindă o pătură pe podea şi să petreacă o oră acolo ca să se bucure de rarele lui zâmbete. Dar nu avea nicio pătură, aveau doar o singură lumânare şi se simţi dintr-odată

nesigură.

— Domnişoară Weston, spuse el când răspunsul ei întârzie să vină, ar trebui să plecăm. Înainte să se întâmple ceva regretabil.

Tânăra îşi umezi buzele.

— Ce aveţi de gând să faceţi şi să regretaţi mai apoi, domnule Vane?

Întrebarea păru să-l pună la încercare. El se întoarse şi îşi lăsă capul pe spate ca să scruteze tavanul ce părea să fie decorat la fel ca pereţii.

— Niciodată nu îmi fac vreun plan în privinţa dumneavoastră, şi totuşi de fiecare dată când vă întâlnesc se întâmplă câte ceva.

— Sigur nu puteţi să regretaţi acest lucru. Ea ridică din nou lumânarea. Nu aţi fi explorat mai devreme grota dacă aţi fi ştiut ce se află aici?

El se întoarse din nou uşor spre ea.

— Nu.

— Nu? exclamă ea cu uimire.

— Nu ar fi fost acelaşi lucru.

— Ba da, ar fi fost, ripostă ea. Cred că nu a mai trecut nimeni pe aici de zeci de ani…

— Nu ar fi fost acelaşi lucru, repetă el, fără dumneavoastră.

Lui Abigail îi sări inima din piept. Inspiră adânc, şi flacăra pâlpâi când degetele ei se strânseră în jurul lumânării.

— Nu este prudent să explorezi o grotă de unul singur, continuă el cu voce joasă. Promiteţi-mi că nu veţi reveni aici singură.

— Vreau să revăd camera asta luminată mai bine…

Sebastian şovăi şi păru să bată din nou în retragere.

— Nu vă rog decât să-mi promiteţi că nu veţi veni singură aici. Dacă vreţi, veniţi cu sora dumneavoastră şi cu felinare de rezervă.

Cuvintele lui răsunară în încăpere când se întoarse şi dădu să iasă. Abigail se simţi dezamăgită, dar îl urmă. Chiar dacă avea lumânarea, nu îşi dorea să rămână singură în grotă.

— Domnule Vane, aşteptaţi! strigă ea în clipa în care o pală de aer învălui flacăra şi o stinse, fără ca Abigail să o poată feri. Îngheţă când se trezi brusc pe întuneric. Domnule Vane? spuse ea ridicând uşor vocea.

— Sunt aici. Îi auzi bastonul care atingea ferm podeaua. Continuaţi să vorbiţi şi rămâneţi pe loc.

— Nu-mi este foarte frică de întuneric, dar toate s-au întâmplat cam prea repede. Ochii păreau să îi iasă din orbite de cât de intens privea în gol. Şi mi se pare că am mers foarte mult până am ajuns aici şi mă întreb cum vom găsi drumul înapoi fără lumânare?

— Vom găsi drumul înapoi.

Vocea lui era mai firească şi mai fermă ca niciodată, iar Abigail se linişti brusc. Îi auzea paşii, dar, din cauza ecoului, nu putea să-şi dea seama dacă se apropria sau se îndepărta de ea. Îşi simţea propriile picioare lipite de podea de parcă dacă s-ar fi mişcat s-ar fi pierdut pentru totdeauna.

— Mai aveţi cremenea? Sper să reaprindem lumânarea. Data viitoare, jur că aduc un felinar! Abigail râse tremurat.

— Am cremenea în buzunar.

— Slavă cerului! Încercă să râdă, dar părea mai degrabă un icnet de spaimă. Ştiam eu că trebuia să îl luăm pe Boris cu noi. Ne conducea spre ieşire…

Sebastian pufni uşor.

— Boris ar fi inutil. Ar mânca brânza şi ar fugi să adulmece altceva pe afară.

— Chiar aşa? Începea să se înfioare. Îşi imagină cum tavanul încăperii cădea şi-i îngropa pe amândoi. Părinţii ei nu vor afla niciodată ce i se întâmplase.

— Chiar aşa. Şi lui îi este puţin teamă de întuneric.

Cu urechile ciulite, lui Abigail i se păru că sunetul uşor al bastonului se auzea tot mai aproape.

— Da? se miră ea şi înghiţi în sec. Nu pot să-l învinuiesc că îi este frică de întuneric.

— Totul este la fel ca atunci când vedeaţi, spuse el. Închideţi ochii şi nu veţi şti că e întuneric.

— Nu văd cum aş putea să uit. Vocea îi tremura.

— Închideţi ochii, îi porunci el uşor. Aveţi încredere în mine.

Abigail închise ochii.

— Unde sunteţi?

— Mă apropii.

— De unde ştiţi?

— Pentru că vă aud respiraţia. Întindeţi mâinile.

Fără tragere de inimă, Abigail le întinse şi îşi ţinu ochii strâns închişi. Se simţea ameţită şi nu îşi putea menţine echilibrul, dar când ceva îi lovi cotul, se clătină şi fu cât pe ce să cadă dacă Sebastian nu îi prindea braţul şi nu o trăgea spre el. Răsuflă uşurată, îl apucă de haină şi se agăţă de el, din cale-afară de bucuroasă că nu era singură în grota aceea cufundată în beznă.

Sebastian o îmbrăţişă şi încercă să nu se gândească la cât de bine se potrivea ea în braţele lui. Abigail tremura ca o frunză în vânt, şi pentru o clipă o ţinu strâns şi aşteptă ca bătăile inimii lui să se potolească. Atunci când se stinsese flacăra, el înjurase – apoi auzise groaza din vocea ei şi se blestemase pe el. Fusese un idiot când o adusese într-o peşteră fără să se gândească la toate detaliile, fără măcar să aibă un felinar care să rămână aprins. Dacă ar fi avut un dram de raţiune, încă s-ar fi plimbat, cu aerul dintre ei încărcat de tensiune, însă despărţiţi unul de altul.

În clipa aceea, însă… nimic nu îi mai despărţea. Tensiunea devenise un freamăt de dorinţă, cel puţin în mintea lui. Ridică o mână cu care îi atinse părul şi inspiră

adânc mirosul de trandafiri, acelaşi parfum de trandafiri care îi intra pe ferestre vara de la tufele neîngrijite, sădite de mama lui cu zeci de ani în urmă. Parfumul lui Abigail Weston îi amintea periculos de mult de propria casă.

Treptat, tremurul ei se linişti, apoi se opri. Sebastian nu făcu niciun gest să îi dea drumul din braţe, iar ea rămase nemişcată.

Împotriva voinţei lui, imaginile din *50 de moduri de a păcătui* îi pluteau prin minte. Lady Constance credea că întunericul era eliberator şi avea perfectă dreptate – imaginaţia lui se eliberă de orice reţinere sau judecată. Îşi închipui cum o săruta pe Abigail până când uita complet de întuneric. Îşi imagină că mângâia fiecare părticică moale şi fină a pielii ei până ce avea să îl implore să îi ofere şi mai mult. Îşi imagină cum o întindea pe jos şi făcea dragoste cu ea şi o înnebunea ca să nu fie singurul care ardea de dorinţă…

— Domnule Vane, şopti ea la pieptul lui.

Un fior îl străbătu şi tot corpul i se încordă şi mai tare.

— Sebastian, şopti el înainte să se gândească. Nimeni nu-mi spune aşa, explică el neconvingător. Nu putu să-i spună că nu îşi dorea decât să o audă cum îi pronunţă prenumele. Îi simţi respiraţia reţinută. Îi simţea sânii lipiţi de coaste.

— Sebastian, şopti ea, iar el strânse din dinţi.

Nu doar că avea ochi fermecători şi picioare perfecte, dar şi o voce dulce şi seducătoare. Nu avea să ajungă în iad pentru că o dorea, se afla deja în iad.

— Ce ar trebui să facem acum?

Aproape fără să-şi dea seama ce face, o strânse şi mai tare în braţe. Ea nu se împotrivi – de fapt, se lăsă mai mult spre el. O ţinea cu braţul drept şi apăsa mai mult pe genunchiul lui, dar nu îi păsa. Îşi întoarse capul şi buzele lui îi atinseră tâmpla.

— Ce vrei să faci, Abigail?

Dacă îi spunea că voia să găsească mai repede calea afară, el o va face. O va lăsa să plece şi vor ieşi din grota aceea întunecată, apoi va merge acasă şi va arde broşura aceea blestemată care îl făcea să se gândească la atât de multe alte lucruri care puteau să fie făcute pe întuneric. De fapt, spera ca ea să i-o spună şi să îl salveze din calea ispitei.

— Data trecută, şopti ea. În pădure. Când m-ai ţinut în braţe şi mi-ai spus să recitesc povestea… m-am întrebat… M-am gândit pentru o clipă că erai cât pe ce…

— Să te sărut? completă el ideea pe care Abigail nu o duse până la capăt. Simţi tremurul uşor care o străbătu. Ai fost uşurată sau ţi-a părut rău că nu am făcut-o?

Câteva clipe ea rămase complet nemişcată şi tăcută. Sebastian inspiră încet şi se bucură că ea fusese uşurată, chiar dacă trupul lui nu era deloc de acord.

— Mi-a părut rău, spuse ea, şi cuvintele ei fură aproape imperceptibile.

Ceva se aprinse în el. Îi ridică bărbia, îi mângâie buzele cu degetul ca să se asigure că buzele ei erau aievea.

— Şi mie, murmură el şi o sărută.

Chiar dacă era un proscris în Richmond, nu fusese chiar uşă de biserică, şi înainte de război chiar fusese considerat o partidă. Totuşi, trecuse multă vreme de când nu mai sărutase cu adevărat o femeie. Şi Abigail… Lui Sebastian i părea că aşteptase o viaţă să o sărute.

Abigail scoase un sunet de uimire când îi înclină capul, dar îşi deschise buzele şi îl lăsă să o guste; era atât de dulce şi de fierbinte, încât Sebastian îşi spuse că trebuia să se oprească de îndată. Dar totul păru să se ducă pe apa sâmbetei când reţinerea şi stăpânirea lui de sine se năruiră. Bastonul căzu pe podea când o cuprinse şi cu celălalt braţ. Ea se ridică pe vârfuri, îi strânse tare haina şi îşi strecură limba spre a lui. Sebastian se cutremură la invitaţia ei inocentă, dar îndrăzneaţă. Mâinile îi alunecară de-a lungul

spatelui ei şi o trase mai aproape; în loc să se arate şocată, Abigail oftă şi îşi arcui spinarea. Continuă să îl sărute şi să scoată cele mai excitante gemete pe care o femeie putea să le scoată. Îşi încolăci degetele în părul ei. Sebastian nu mai putu gândi limpede şi se lăsă în cele din urmă pradă instinctelor care îi chinuiau trupul. Îi prinse şoldurile între mâini şi o trase cu putere spre mădularul lui.

Abigail fremătă şi îl luă de gât. Mintea lui se înfierbântă; cine ştie ce demon îi şoptea în ureche toate felurile în care puteau amândoi să fie satisfăcuţi fără ca el să-i ia propriu-zis virginitatea. Se aplecă spre ea şi îşi împinse şoldurile înspre ale ei.

— O, gemu ea aproape de gâtul lui cu voce răguşită. Despre asta – despre asta a scris Lady Constance, nu-i aşa?

Magia se risipi. El se retrase, chiar dacă o mai strângea încă de mâini, dar cam la o distanţă de un braţ de el. Fiecare părticică din el tremura de frustrare. Sebastian închise ochii şi încercă din răsputeri să îşi vină în fire.

— Sebastian?

Se înfioră auzindu-şi numele rostit atât de ademenitor. Avea să îi facă vânătăi pe braţ, dar nu se putea mişca.

— Parţial, spuse el printre dinţi.

— Nu, şopti ea. E mai mult de atât, nu-i aşa?

Sebastian tăcu. Răspunsul i se părea evident.

— Este la fel? întrebă ea cu aceeaşi voce şoptită şi şovăitoare. Şi când e lumină.

Iisuse Hristoase! Îşi imagină cum ar face dragoste cu ea la lumina zilei, cu părul ei castaniu învăluindu-i sânii goi. Îşi imagină ochii ei întunecaţi şi plini de pasiune când el ar duce-o pe culmile extazului şi ar rămâne adânc înfipt înăuntrul ei, aşa cum făcuse amantul lui Lady Constance.

— Este mai bine când un bărbat poate să-şi privească iubita şi să simtă cum îl mângâie cu privirea ei. La gândul acela corpul îi fu cuprins de fiori. Mă aştept să fie la fel şi

pentru o femeie.

Tăcerea părea să răsune mai tare decât cuvintele lui.

— O, spuse ea în cele din urmă cu o voce înăbuşită de dorinţă. Mai bine de-atât...?

„De o mie de ori mai bine", îi răspunse el în gând. Şi de o mie de ori mai rău pentru el, dacă nu îşi stăpânea dorinţele. Îşi căută bastonul cu piciorul şi, când răsună pe podea, se aplecă să îl ia de jos.

— Hai să găsim drumul de întoarcere, spuse el, apoi o prinse hotărât de mână şi începură să caute încet şi sigur ieşirea din peştera aceea blestemată.

— Eşti supărat? întrebă ea cu o urmă de uimire în voce.

— Pe mine doar.

— De ce? Îi strânse mai tare mâna când el nu răspunse. Eu... eu am vrut să mă săruţi, murmură ea, de parcă el nu ştia.

— Nu a fost doar un simplu sărut.

— Ştiu.

El simţi zâmbetul ei, satisfacţia discretă a unui femei care recunoştea pofta bărbatului care o dorea. În loc să îi stingă poftele, reacţia ei nu îl făcu decât să o dorească şi mai mult.

— Poate că nu ar trebui să spun asta, dar am citit poveştile lui Lady Constance şi m-am întrebat mereu dacă sunt adevărate... Ea tăcu o clipă. Crezi că sunt o stricată că le-am citit?

Doamne, Dumnezeule, nu!

— De ce ai crede asta?

— Pentru că... pentru că... Pentru că sunt poveşti desfrânate şi lipsite de ruşine.

— Pasiune? Plăcere? El se opri şi se întoarse spre ea chiar dacă întunericul din jurul lor era la fel de adânc. Te asigur că nu sunt nici desfrânate, nici lipsite de ruşine dacă ambii parteneri îşi doresc acelaşi lucru.

Sebastian respira sacadat.

— Chiar dacă iubiţii nu sunt căsătoriţi?

El închise ochii. Bineînţeles că nu putea să îi spună că nu exista nicio diferenţă dacă erau sau nu căsătoriţi, că era posibil să existe şi pasiune, şi plăcere fără să treci înainte prin faţa unui preot. Ea era o moştenitoare şi avea să se mărite cu vreun bogătaş, iar el spera ca ea să aibă o căsnicie foarte fericită.

— Nu ştiu, nu am fost niciodată însurat.

— Nici eu, spuse ea, inutil. Dar poate că partea desfrânată şi depravată face totul şi mai plăcut.

El alunecă şi aproape se prăbuşi peste baston.

— Sunt sigur că e la fel de plăcut şi dacă eşti căsătorit.

— Cum poate să fie cineva sigur de asta?

Sebastian abia dacă putea gândi. Probabil că mergeau în cerc în încăperea aceea tapetată cu sticlă, iar el nu putea să se gândească decât la plăcere şi la desfrânare, şi la faptul că dorinţa ei era mai puternică decât trebuia să fie. Poate că nu era la fel de dispusă ca Lady Constance, care chiar părea lipsită de ruşine în aventurile ei amoroase, dar mult prea dispusă pentru cumpătarea lui deja slăbită. Îşi spuse că dacă va face vreodată dragoste cu Abigail Weston, o va face într-un loc mai bun decât peştera aceea rece şi întunecată pentru că voia să surprindă fiecare licărire de plăcere de pe chipul ei. Dacă nu citea nenorocita aia de poveste…

Desigur, nu va face niciodată dragoste cu Abigail Weston.

— Nu cred că a fost decât una dintre aventurile lui Lady Constance, spuse el ca să-i distragă atenţia. *50 de moduri de a păcătui* înseamnă că sunt cincizeci de poveşti.

— Da, presupun. Nu m-am gândit niciodată la asta. Prima a apărut în primăvară. Nu… nu vei spune nimănui că am cumpărat-o, nu-i aşa?

El aproape schiţă un zâmbet.

— Niciodată.

— Mă surprinde că ai cumpărat-o. Nu credeam că domnilor le pasă prea mult de poveştile astea.

— Nu ştiam ce e când am cumpărat-o.

— Aşa este, spuse ea la repezeală şi îşi drese glasul. Domnii din Londra o consideră oribilă. Toţi amanţii lui Constance seamănă izbitor de mult cu domnii de la oraş. Orice bărbat care este asociat cu ei protestează furios şi o neagă public

Povestea pe care o citise Sebastian lăudase prea mult abilităţile şi atributele fizice ale unui bărbat. Se gândi că majoritatea bărbaţilor credeau că sunt nişte amanţi la fel de îndemânatici.

— Sigur le face o publicitate formidabilă.

Ea râse surprinsă.

— Bănuiesc că aşa este!

Lui Sebastian îi tresăltă inima. O făcuse să râdă şi se simţi cuprins de o veselie neaşteptată. Aproape că se întoarse spre ea să o sărute din nou, nu doar pentru că şi-o dorea, dar şi ca să îi împărtăşească din încântarea pe care i-o provocase veselia ei. Se opri în ultima clipă; urmele primului sărut îi mai clocoteau încă prin vene. Dacă o săruta din nou, nu putea să garanteze că avea să fie un sărut scurt sau nevinovat. O strânse mai tare de mână şi făcu un arc mai larg cu bastonul în vreme ce căuta ieşirea. Trebuia să găsească ieşirea spre binele amândurora.

Bastonul se atinse de ceva. Îl împinse şi mai mult şi îşi dădu seama că ajunseră lângă perete. După câţiva paşi, peretele cotea după un colţ. Răsuflă adânc şi uşurat.

— Veşti bune, domnişoară Weston, am găsit drumul spre ieşire. O trase de mână şi începu să meargă cu mai multă încredere. Atenţie la uşă.

Zâmbetul de pe chipul lui Abigail păli. Pe cât de mult îşi dorea să iasă din grota aceea neagră ca smoala, pe atât

de mult simţea o dorinţă perversă de a rămâne acolo. Ştia deja ce descrisese Constance în ultima ei poveste. În întuneric, se creau o intimitate şi o libertate care nu se regăseau la lumină. Se îndoia că Sebastian ar fi sărutat-o dacă lumânarea nu se stingea şi ştia că nu ar fi fost în stare să îl întrebe despre pasiune şi plăcere dacă se puteau privi în ochi. Îşi recunoscuse slăbiciunea pentru *50 de moduri de a păcătui,* faptul că-şi dorea să aibă parte de pasiune, curiozitatea ei disperată de a avea un amant, chiar în afara căsătoriei, iar el nu fusese nici şocat şi nici îngrozit. Ba mai mult, în braţele lui, nu îi fusese frică de întuneric. Frica îi dispăruse aproape în aceeaşi clipă în care o luase în braţe, ca s-o aline, ca s-o protejeze.

Iar sărutul lui… Abigail simţi că aceea era pasiunea… pasiunea adevărată şi firească, nu cea bombastică şi extravagantă descrisă de Constance.

Drumul la întoarcere păru scurt şi direct, chiar dacă Abigail rămăsese cu impresia că la sosire merseseră o eternitate până să ajungă în camera de sticlă, iar în scurt timp întunericul din faţa lor deveni cenuşiu. Îngrijorarea lui Abigail despre ce urma să se întâmple când vor ajunge la suprafaţă creştea tot mai mult pe măsura ce lumina devenea mai puternică. Nu îi mai spusese nimic de când o anunţase că găsise ieşirea din grotă şi, chiar dacă şi-o dorea din suflet, Abigail nu ştia cum să prelungească şi la lumina strălucitoare a zilei intimitatea pe care o descoperiseră în întuneric.

Sebastian îi dădu drumul la mână când zăriră scara. Nu o privi în timp ce îndepărta viţa sălbatică pentru ca ea să iasă din grotă. Boris îşi ridică repede capul când îi zări, apoi se scutură şi veni să lingă mâna lui Abigail. Îl mângâie şi se uită pe furiş la stăpânul lui, care îşi curăţa bastonul de pânze de păianjen şi de praf.

— Îţi mulţumesc, spuse ea încet.

Sebastian îşi înfipse bastonul în pământ şi se întinse

să îşi recupereze pălăria din tufişurile în care o lăsase.

— Să nu vizitezi singură grota, domnişoară Weston. Sper că ţi-ai dat seama că nu este un loc prea sigur. Partea lui sensibilă se evaporase. Vocea îi redeveni impersonală şi distantă, iar pălăria îi ascundea chipul.

— Cred că ar fi mai sigur pentru liniştea mea să vin singură, murmură ea.

Îşi luă boneta şi îi oferi lui Boris ultima bucată din brânza pe care o avea în buzunar. El dădu din coadă şi lătră jucăuş, apoi o luă la fugă pe o cărare.

— Poţi să-mi spui adevărul despre ceva?

— Da.

— Vrei să te las în pace?

Sebastian se întoarse şi se uită la câinele care fugea.

— Nu văd cum ai putea să faci asta.

— Nu o să mă mai plimb prin pădure dacă nu vrei să mă mai vezi.

Nu reuşi să vadă decât cum colţul gurii i se ridică, dar el îi răspunse calm şi stăpân pe sine:

— Asta m-ar lăsa cu greu în pace. Ştii că vreau să vă revăd.

— Atunci de ce… continuă ea, dar el nu încheiase ce avea de zis.

— Am recunoscut deja că te doresc. Ţi-am spus deja că vreau să îţi arăt fiecare fel de păcat despre care vorbeşte Lady Constance şi chiar mai mult de atât. Se întoarse în cele din urmă spre ea şi dorinţa arzătoare din privirea lui o înflăcără. Dar încerc să fiu totuşi onorabil când vine vorba despre dumneata. Încerci că nu complicaţi şi mai mult lucrurile.

Ea nu se putea gândi decât la mângâierea buzelor lui, la îmbrăţişarea lui, la atingerea trupului lui ce fremăta cu forţă controlată, tare şi încordat lângă al ei. Era la fel de destrăbălată ca Lady Constance.

— Atunci de ce nu mă vizitezi?

— Ca să spun ce? El ridică o sprânceană. Să stăm în salonul mamei dumitale şi să discutăm despre ultimele escapade ale faimoasei Constance?

Abigail se îmbujoră.

— Evident că nu…

— Ca să continuăm de unde am rămas în grotă?

Îşi lăsă privirea în jos, şi Abigail o simţi ca pe o mângâiere pe sâni. Se înfurie, pentru că o făcuse să îşi dorească să se arunce în braţele lui.

Ea scutură din cap, apoi îşi trase cu repeziciune boneta şi îi strânse panglicile cu mişcări smucite.

— Înţeleg. Nu te deranjează să te săruţi în grotă, dar te deranjează să îmi faci o vizită cum se cuvine, ca un domn. Nu vrei să te căsătoreşti cu mine, ci doar să te distrezi puţin.

— Tatăl dumitale nu va accepta niciodată aşa ceva.

— L-ai întrebat deja? întrebă ea cu uimire exagerată. Nu mi-a spus nimic!

Un muşchi zvâcni pe chipul lui.

— Nu fii ridicolă!

— De ce sunt ridicolă?

Pentru o clipă, Abigail avu senzaţia că îi va răspunde cu furie şi emoţie. Privirea lui se aprinse, iar degetele i se strânseră în jurul bastonului. Apoi, asemenea unei lumini care se stinge, înflăcărarea şi mânia i se evaporară de pe chip.

— Pentru că nu eşti de mine, spuse el cu blândeţe. Oricât de mult te-aş dori, ştiu că nu pot să te am – aşa cum nu pot să am un genunchi sănătos sau să-mi recuperez proprietatea. Meriţi mai mult. Şi nu trebuia să te sărut sau să îţi spun orice altceva.

— Deci, îţi pare rău că m-ai sărutat? Abia dacă putu să pronunţe cuvintele acelea, sufocată de spaimă.

Sebastian şovăi.

— Nu.

Abigail clătină din cap, chinuită şi furioasă în egală măsură. O parte din ea îşi dorea să îl implore să o sărute din nou – nu îi păsa de ce avea să urmeze după aceea – dar cealaltă parte voia mai mult – nu doar gustul scurt şi interzis al pasiunii, ci iubire adevărată şi de durată.

— Îţi mulţumesc, domnule Vane. Acum înţeleg. Voiai celelalte lucruri şi ai încercat să le faci chiar dacă ştiai că puteau să nu îţi iasă. Cred că asta trebuie să-mi spună ceva.

— Nu este acelaşi lucru, ripostă el.

— Nu, chiar deloc. Ea îi aruncă o privire încruntată. Nu decizi dumneata ce merit eu. Mi-aş fi dorit să îmi arăţi pasiune – şi ştiu că ai fi putut. Dar îmi doresc mai mult de-atât.

Se întoarse şi plecă valvârtej, dar aşteptă – speră – ca el să o cheme înapoi, să o oprească, să îşi ceară iertare, să o ia în braţe pentru un alt sărut pasional. Şi auzi… nimic.

Când se întoarse plină de frustrare şi gata să îl certe cu asprime, el nu mai era acolo.

Capitolul 10

Ploaia din ziua următoare se potrivea perfect cu starea de spirit a lui Sebastian. Şi-ar fi arătat colţii la soare dacă se trezea şi îl îmbia să plece în plimbarea obişnuită prin pădure. Ploaia cădea pe acoperiş, mângâia ferestrele, iar el putea să se consoleze cu ideea că nici Abigail nu avea să iasă. Şi poate că, după ultimele cuvinte furioase pe care le spusese ea la grotă, nu avea să se mai plimbe deloc pe acolo.

Se uită la focul care trosnea în şemineu şi cugetă. Pe de-o parte, ştia că avea de ce să o sperie pe Abigail Weston. Avea mai multe motive şi ştia că fiecare în parte

era perfect justificat. Ea era moştenitoarea unei averi; el era îngropat în datorii. Ea avea părinţi care o iubeau şi erau atenţi cu ea, care îşi doreau să o vadă într-o căsnicie fericită; despre el se zvonea nu doar că era la fel de nebun ca tatăl lui, dar că era şi ucigaş, şi hoţ. Ea era o frumuseţe; el era invalid. Ea avea un suflet blând şi o fire caldă care puteau să atragă orice bărbat; el era mult prea adâncit în singurătatea lui ca să facă o femeie fericită. Îşi spunea că oricum avea să eşueze dacă încerca să o cucerească; şi totuşi…

Între ei părea să se aprindă o scânteie. Părea să trezească ceva de mult amorţit în el şi să aprindă un foc mocnit, iar Sebastian nu era sigur că dorea să o alunge din nou.

Se adânci în fotoliu cu un oftat, ceea ce îl făcu pe Boris să-şi ridice capul de pe podea şi să dea din coadă cu speranţă. Pe Boris nu îl deranja ploaia. Îi plăcea să alerge în voie printre copaci şi dacă, din întâmplare, o va întâlni pe domnişoara Weston, sigur o va întâmpina ca pe o iubită de mult pierdută şi se va gudura şi trânti la pământ în faţa ei cu încântarea unui căţeluş. Sebastian făcu o grimasă. Câinele lui ştia mai bine decât el cum să se comporte cu o doamnă şi cum să îi câştige bunăvoinţa.

— Nu ieşim astăzi, spuse el aspru.

Boris se târî până la picioarele lui şi lătră încet, împingându-şi capul în mâna lui Sebastian.

Merse până la uşă şi înapoi şi, când Sebastian nu se ridică, lătră cu scheunat care nu era decât felul unui câine de a ruga. Boris nu îşi găsea locul şi era nefericit în casă.

Exact cum se simţea şi stăpânul lui.

— Bine.

Se ridică brusc din fotoliu şi şchiopătă prin casă, apoi deschise uşa larg. Boris alergă în salturi de nerăbdare, apoi se întoarse ca să îşi aştepte stăpânul.

— Hai, îi spuse câinelui cu o invitaţie din mână. Nu o

să fie acolo.

Boris lăsă coada în jos, dar se întoarse şi zburdă prin iarbă fără să îi pese prea mult de ploaie.

Pentru un moment, Sebastian nu ştiu dacă să îl urmeze. Bineînţeles că nu o va găsi pe Abigail în pădure, dar măcar putea să scape de nemulţumirea care clocotea în el şi care îl chinuise toată ziua. Chiar dacă o făcuse pentru o cauză nobilă, ştia că fusese dur cu ea. Ah, dacă nu se stingea nenorocita aceea de lumânare…

Închise uşa şi urcă spre dormitor. Ascunsă între paginile *Almanahului nautic* se afla broşura buclucaşă. Broşura promitea *50 de moduri de a păcătui,* iar o privire rapidă pe copertă arăta că era volumul cu numărul douăzeci şi cinci. Ce altceva mai pusese la cale Lady Constance cea cu moravuri uşoare? Şi celelalte aventuri ale ei erau la fel de deocheate? Oricum ar fi fost, Abigail le considera captivante, şi era suficient ca să devină şi el captivat.

Cel mai înţelept lucru era să ardă revista cât mai repede, dar după o clipă o deschise. De astă dată o frază îi sări în ochi – nu o frază care descria gesturile lascive pe care i le sugera amantul ei misterios, ci una care pur şi simplu ilustra sentimentele ei: „Nu am luat în calcul una dintre sursele varietăţii, şi anume surpriza, scrisese ea. Ar fi imposibil să descriu profunzimea fascinaţiei mele…”

El se uită la fereastră. Hart House se ascundea printre copaci, în vale, către est. Abigail îl rugase să o viziteze. Dacă voia să o revadă, cel mai simplu era să o facă. Dar după comportamentul lui din ziua precedentă, nu putea să se prezinte pur şi simplu la uşa lor. Trebuia să îşi ia revanşa… cumva.

*

— Jur că plouă mai mult în Richmond decât la Londra.

De obicei Abigail râdea la cârcotelile surorii ei. Dar în acea ziua, nu se simţea decât plictisită.

— Ba nu.

— În câte zile a plouat de când suntem aici? Penelope se aruncă în scaun şi se bosumflă.

— În două sau trei.

Abigail trase în jurul canapelei noua jucărioară a lui Milo, o minge făcută din cârpe prinsă de o sfoară, legată la rândul ei de un băţ. Căţeluşul îşi coborî capul, dădu din coadă şi se năpusti asupra ghemului de zdrenţe. Abigail îl lăsă să îl sfâşie între dinţi pentru un moment, apoi i-l trase. Milo sări în patru labe şi îl privi cum se rostogoleşte departe de el, apoi îl atacă din nou. Jocul acesta nu părea să-l obosească vreodată şi, cum nu avea altceva mai bun de făcut, Abigail continuă să scuture uşor jucărioara.

Chiar şi aşa, ploaia nu o deranja. Dacă nu ploua, ar fi fost obligată să decidă dacă să meargă la grotă sau nu. Când revenise acasă după despărţirea supărătoare de Sebastian – de domnul Vane –, luase hotărârea să meargă în fiecare zi la grotă, cu felinare, pături şi mâncare. Ar fi invitat-o şi pe sora ei. Ar fi amenajat o cărare de acces. Ar fi spus oamenilor că o găsise şi ar fi propus vizite în camera de sticlă pentru toată lumea din Richmond până când amintirea celor întâmplate în grotă avea să se şteargă complet din mintea ei.

Din fericire, ploaia îi oferise timp ca să se mai calmeze. Nu o lămurise cu privire la motivele sau dorinţele vecinului lor, dar o ajutase să ajungă la concluzia că grota trebuia să rămână secretă. Chiar dacă nu îl va mai vedea niciodată pe Sebastian – domnul Vane, îşi aminti ea –, putea să o transforme în mica ei ascunzătoare. Nu se ştia când putea să îi fie de folos dacă o ţinea secretă şi, dacă Sebastian era de încredere, era greu de crezut că se va apropia de grotă. Şi de data asta chiar îşi dorea să îl creadă; fiindcă, dacă şi după cele întâmplate cu o zi înainte

refuza să o viziteze, nu era genul de bărbat pe care şi-l dorea ea. Dacă el o sărutase – şi stomacul lui Abigail se strânse – atât de pasional şi nu îşi dorea să o curteze sau măcar să o revadă, era un crai şi un diavol împieliţat, şi nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

Chiar dacă îi venea să plângă din cauza aceea.

Milo, care urmărise mingea de cârpă pe sub mobilă, scoase un lătrat ascuţit şi se năpusti din nou asupra ei. Abigail îl lăsă să bage jucăria sub canapea unde începu să tragă de cârpe cu mârâituri încântate.

Ea se îndreptă spre ferestrele franţuzeşti şi privi afară spre pajişte. Nu turna cu găleata, dar ploaia începuse înainte de ivirea zorilor şi grădina era complet inundată. Nimeni nu se plimba pe afară într-o astfel de zi.

Ochii i se abătură fără voia ei spre pădure. El recunoscuse că voia să o revadă. Se întrebă dacă regretase asprimea cuvintelor lui; apoi se întrebă de ce era tristă şi supărată din cauza unui bărbat. Abigail se considera o fată cu capul pe umeri. Spre deosebire de Penelope care adora dramele şi pasiunea, în bine sau în rău, Abigail se mândrea că era mai aşezată decât sora ei. Îşi promisese că nu va tânji niciodată după un bărbat care nu se va purta cuviincios cu ea… Şi în clipa aceea făcea exact ce spusese că nu va face niciodată.

— Sunt o proastă, şopti ea şi îşi închise ochii strâns ca să nu lase să îi curgă vreo lacrimă.

Trebuia să se simtă aşa pentru că Sebastian – domnul Vane, fie blestemat – îi oferise primul sărut adevărat, primul sărut care o înflăcărase şi o făcuse să îşi dorească şi mai mult. Cu siguranţă că ar fi fost mai degrabă şocată decât excitată de sărutul acela dacă nu ar fi petrecut atât de mult timp citind istorioarele desfrânate şi fanteziste ale lui Lady Constance, care era cea mai mare mincinoasă de pe faţa pământului. Îi slăbiseră raţiunea până ce misterul şi povestea lui Sebastian îi aţâţaseră curiozitatea. Mai era şi

înnebunitor de atrăgător, iar percepţia ei fusese afectată şi pentru că atunci când îl întâlnise prima oară o salvase de la a fi nevoită să se bage în mărăcini. Într-adevăr, doar o serie de coincidenţe şi întâmplări o făcuseră să creadă că se simţea atrasă de el. Nu trebuia decât să cunoască mai mulţi domni şi va uita de un bărbat singuratic şi rănit care îi arătase grota şi care o strânsese în braţe când lumânarea se stinsese. A, da... şi lumânarea era de vină, pentru că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă flacăra rămânea aprinsă.

Ultimul gând îi aduse un zâmbet neîncrezător pe buze. Chiar că era o proastă să dea vina pe absolut orice pentru starea ei. Se îndrăgostise de bărbatul nepotrivit, la fel li se întâmplase şi altor tinere, iar Abigail era sigură că toate supravieţuiseră. Va supravieţui şi ea, şi în câteva zile sau săptămâni, toate acestea nu vor părea decât nişte momente de slăbiciune.

Se întoarse de la fereastră.

— Ziua o să fie mai plăcută dacă facem ceva.

Penelope se uită urât la ea.

— Ce să facem? Nici măcar nu pot să mă plimb prin casă.

Penelope făcuse greşeala să spună că o durea glezna de la căzătura în noroi. Intenţia ei fusese probabil să o facă pe Abigail să se simtă prost, dar mama o auzise şi o pusese să şi-o bandajeze şi să promită că nu va merge câteva zile.

— Aş putea să-ţi citesc, propuse Abigail. Abia dacă citise o pagină din cartea ei cea nouă din cauza influenţei tulburătoare pe care o trezea în ea un vecin anume.

Penelope îşi dădu ochii peste cap.

— Ce trist că niciuna din noi nu se poate gândi la nimic mai interesant decât cititul – fără să avem ceva minunat de citit.

Abigail ridică un umăr.

— Îmi place să citesc şi nu doar poveşti indecente.

Plec să citesc ca să nu te mai deranjez.

— Aşteaptă! mormăi sora ei. Bine, hai citeşte-mi, Se lăsă pe spate pe divan cu o expresie de martiră şi îşi sprijini piciorul bandajat pe o pernă.

Milo ieşi de sub canapea şi rămase în mijlocul încăperii cu atenţia concentrată. Se lăsă într-o parte şi ascultă. Apoi lătră ascuţit şi alergă spre uşă, dând din coadă. Abigail se aşteptă să intre cineva, dar uşa rămase închisă, şi Milo continuă să latre şi să danseze în cercuri în dreptul ei.

— Milo, taci, căţel prost! Penelope se aplecă şi îi pescui jucărioara de sub canapea. Fâţâi băţul dintr-o parte în alta pentru ca ghemul de cârpe să sară. Hai, vino să vânezi, căţeluşule.

El o ignoră şi continuă să ţopăie agitat în faţa uşii. Abigail merse să îi dea drumul afară. Lăsase o pată umedă pe covor zilele trecute, iar de atunci toată lumea era foarte strictă şi îi dădea voie afară de la primele semne de primejdie. Din felul în care se uita *papa* la Milo, Abigail credea că regreta cu vârf şi îndesat cadoul. Căţeluşul era adorabil şi foarte drăgălaş, dar mult mai capricios decât se aşteptaseră ei să fie.

Totuşi, înainte să ajungă la uşă, majordomul apăru din spatele ei. Milo se strecură printre picioarele lui spre coridor cu un lătrat strident. Thomson abia dacă-l privi când plecă, apoi se întoarse spre Abigail.

— Acest pachet a fost adus pentru dumneavoastră, domnişoară Weston.

Surprinsă, aruncă o privire spre pachetul din mâinile majordomului. Era învelit în hârtie şi legat cu un şnur, dar nu preciza expeditorul sau ce anume conţinea, doar numele ei era scris pe parte din faţă.

— Îţi mulţumesc, Thomson. Ai tu grijă ca Milo să nu scape afară prin ploaie? Nu cred că vrea cineva să-l caute astăzi.

— Chiar că nu, domnişoară, spuse el cu o privire plină de compătimire. Închise uşa, iar Abigail îl auzi cum strigă după un valet ca să îl ajute să prindă câinele al cărui lătrat răsuna pe coridor.

— Ce ai primit? întrebă Penelope.

— Habar n-am. Ea trase de şnur şi înlătură hârtia.

Ambalajul dezvălui un bileţel lipit pe ceva înfăşurat tot în hârtie. După greutate şi formă, Abigail ghici că înăuntru era o carte. Curioasă, deschise bileţelul.

— Deci? întrebă din nou sora ei. Spune-mi sau ţi-l iau din mână şi îl citesc chiar eu.

— Este de la domnul Vane, spuse ea încet şi citi cu voce tare bileţelul. „Draga mea domnişoară Weston, permite-mi să îmi prezint cele mai sincere păreri de rău pentru ce s-a întâmplat ieri în pădure. Mi-am făcut griji pentru sănătatea surorii dumitale din momentul în care a căzut şi sper că nu a fost ceva grav.”

— Ei, foarte drăguţ din partea lui! exclamă Penelope, mulţumită că exista măcar o persoană care era îngrijorată de suferinţa ei. Ce domn!

— „Dacă este ţintuită la pat, după cum se temea, sper să acceptaţi cartea alăturată ca pe un mod mai uşor de petrecere a timpului până când se face bine”, continuă ea să citească. „Şi sper ca volumul alăturat să îţi placă...” Abigail se opri brusc fără să citească în continuare.

— Ce? Penelope se ridică de pe canapea şi veni pe partea ei.

— Restul e doar pentru mine, murmură ea şi băgă bileţelul în buzunar. Inima îi bătea de-i ieşea din piept când rupse ultima învelitoare de hârtie. Era o carte, una veche, dar foarte bine întreţinută. *Copiii de la abaţie* era scris pe copertă cu litere de modă veche.

— Te cunoaşte foarte bine, spuse Penelope deloc impresionată. O carte.

Abigail o ignoră. După ce aruncă o privire scurtă ca să

se asigure că uşa era închisă, deschise cartea unde ceva părea să fie ascuns între pagini. Penelope îşi ţinu respiraţia şi pentru un moment doar se holbară.

— Este una nouă, susură Penelope cu uşor emoţionată. Uite: Povestea douăzeci şi şase.

Abigail închise brusc cartea şi o strânse la piept.

— Nimeni nu trebuie să ştie. Promite-mi, Pen!

— Cât de proastă mă crezi? întrebă Penelope. De ce ţi-a trimis-o?

Faţa lui Abigail se înroşi.

— *Ne-a* trimis-o. Cel mai probabil a văzut când am cumpărat-o din oraş. Poate că nici nu ştie ce este…

Penelope îi aruncă o privire bănuitoare. Abigail se întoarse de teamă ca vina să nu i se citească pe chip. Dar Penelope spuse doar:

— Dacă e a noastră, ar trebui să o citesc şi eu.

— Bineînţeles. Abigail era atât de zăpăcită că scoase exemplarul şi i-l întinse. Să mi-o dai înapoi mai târziu, adăugă ea.

— Fireşte! Într-o clipită, Penelope ascunse broşura sub şal. Mă duc să o pun bine chiar acum. Deschise uşa şi privi în afară, apoi se strecură pe coridor.

Abigail închise uşa în spatele ei şi se retrase spre fereastră. Mâinile îi tremurau când scoase bileţelul mototolit, îl netezi şi se întoarse cu spatele la uşă ca să se asigure că nimeni nu avea să o ia prin surprindere.

Sper ca volumul alăturat să îţi placă şi să te încânte mai mult decât grota, scrisese Sebastian. Cuvintele pe care mi le-ai spus la plecare m-au întristat, mai ales că ai avut perfectă dreptate. Ai fost îndreptăţită să mă dispreţuieşti şi sper să primeşti această carte ca semn al căinţei mele.

Nu pot să pretind că sunt domnul pe care îl crezi, dar nici nu pot să regret ce s-a întâmplat în camera de sticlă. Totuşi, de atunci regret încontinuu toate vorbele care te-au

supărat şi dorinţa mea de a evita grota. Nu am niciun drept să fac asta şi sper să îţi placă mai mult când o vei vizita din nou.

Al dumitale, S. Vane

Inima îi bătea cu putere când termină de citit biletul. Îi părea rău! Ei bine, nu întru totul – nu pentru sărut –, ci pentru ceea ce spusese la sfârşit. Şi o invita să viziteze din nou grota chiar dacă nu menţionase dacă îl va reîntâlni acolo. Cugetă pentru un moment. Sebastian recunoscuse că îşi dorea să o revadă. Nu îi ascunsese că nu o va vizita. Deci, pe cale logică, o va reîntâlni la grotă. Desigur, nu îi spusese când…

Urmări cu degetul semnătura lui, apoi deschise cartea. De ce i-o trimitea? Era veche, avea cel puţin treizeci de ani şi un uşor miros de vechi, dar paginile erau încă netede şi întregi. Era o poveste de dragoste gotică publicată de Minerva Press, plină de suspinele şi leşinurile, şi lamentaţiile personajelor care sufereau în ea. Buzele lui Abigail se arcuiră când citi câteva pasaje. Era cartea perfectă pentru zile ploioase precum aceea, nici prea uşurică şi nici prea serioasă. Tocmai voia s-o închidă când observă ceva scris pe prima pagină. Cerneala era ştearsă, dar când apropie mai mult cartea de ochi descifră: „Eleanor Vane”, cu un scris de mână delicat şi rafinat.

Rămase nemişcată pentru o clipă. Era cartea mamei lui. Auzise o groază de zvonuri despre tatăl lui, dar niciunul despre mama lui. Dar iată cum cartea ei care fusese bine păstrată şi ţinută cu sfinţenie ani de zile… îi era oferită ei.

Îi mai trecu ceva prin minte atunci. Ascunse bileţelul în carte şi o luă în grabă pe coridor. Un valet tocmai se întorcea în casă cu faţa sumbră şi cu Milo ud leoarcă în braţe. Încercările lor de a-l prinde înainte să fugă din casă nu avuseseră sorţi de izbândă. Majordomul îl aştepta cu un prosop în mână şi cu ochii aţintiţi cu resemnare spre căţelul

care încerca să scape.

— Thomson, întrebă Abigail, cine a adus pachetul pe care mi l-ai dat?

— Domnul Vane, domnişoară Weston.

— Chiar el?! exclamă Abigail. Trebuia să îl inviţi înăuntru ca să se usuce!

— Asta am şi făcut, domnişoară, dar a refuzat. Abia dacă şi-a scos pălăria şi a şi plecat.

Abigail se năpusti spre fereastră şi se uită în jos spre aleea care ducea la Montrose Hill. Era pustie, crengile copacilor atârnau greu, frunzele erau înecate de apă. Strânse cartea la piept. Fusese în oraş ca să cumpere *50 de moduri de a păcătui.* Apoi parcursese prin ploaie pe jos cei peste trei kilometri până la Hart House ca să i-o aducă împreună cu un bileţel în care îşi cerea iertare pentru tot ce îi spusese.

Râse la ploaie, apoi urcă în camera ei ca să citească. Nu doar *Copiii de la abaţie* – deşi intenţiona să o citească şi pe aceea –, ci tot ce îi mai trimisese el.

Capitolul 11

Ploaia se opri după două zile lăsând în urmă prospeţime şi lumină. La micul dejun, mama le anunţă că avea nevoie să iasă din casă şi că intenţiona să se ducă la Londra ca să viziteze magazinele ei preferate. Penelope se învioră la auzul veştii, dar Abigail clătină uşor din cap când mama ei o privi întrebător.

— Mai bine rămân acasă. E prea frumos afară ca să-mi petrec ziua în trăsură numai ca să merg şi să mă întorc din oraş.

Privirea mamei zăbovi o clipă asupra ei şi doar încuviinţă din cap. Totuşi, Penelope îi aruncă un rânjet

răutăcios. Abigail o ignoră şi mai unse cu unt o felie de pâine. Sora ei putea să creadă orice dorea. Sincer, considera că îi era încă îndatorată după ce împărţise cu ea neaşteptatul cadou primit cu o zi înainte.

După ce plecaseră mama şi sora ei, îşi strânse lucrurile şi se îndreptă spre grotă. Era mult mai uşor să se furişeze când nu mai era aproape nimeni în casă. Milo lătră jucăuş şi se împletici la picioarele ei cu speranţă când ea ajunse în dreptul uşii, dar îl mângâie pe cap şi îi spuse valetului să îl ţină în casă. Nu îi mai lipsea decât să piardă iar căţelul mamei ei prin pădure.

La capătul Cărării înmiresmate, şovăi. Crezuse că va ţine minte drumul până la grotă, dar nu era absolut sigură. Totuşi, găsise fără probleme drumul înapoi spre casă şi nu fusese foarte departe. La un moment dat, cărarea trebuia să ducă direct acolo. Îşi ridică rochia cu o mână şi se strecură printre copaci.

Grota era foarte simplu de găsit. Îşi aminti de un bolovan mare ca punct de reper, iar când ajunse în dreptul lui, văzu poiana. De data asta chiar era o poiană cu multe dintre tufişuri date la o parte. Spre surpriza ei, la intrarea în grotă zări şi un perete de piatră rustic care înainte fusese complet acoperit de plantele agăţătoare. Cea mai mare parte din piatră era distrusă, dar, fără vegetaţia care o masca, Abigail îi remarcă forma boltită. Se vedeau şi treptele din piatră care se adânceau în pământ şi dispăreau sub peretele de piatră.

Se apropie de trepte şi îl căută pe Sebastian. Sigur trecuse pe acolo şi se chinuise mult ca să facă grota vizibilă. Îşi aminti cum fusese nevoit să ciopârţească viţa şi plantele şi chiar să îndepărteze din calea lor trunchiul unui copac. În ziua aceea nu mai existau urme de aşa ceva. Poate că îşi dorise ca ea să revadă grota şi de aceea îi scrisese scrisoarea. Se simţi puţin descurajată de idee. Voia să revadă grota, dar nu de aceea se afla acolo în acea zi.

La gândul acela, bărbatul pe care voia de fapt să-l revadă îşi făcu apariţia dinspre copacii din partea cealaltă a luminişului cu un pachet mare într-o mână şi cu un felinar în cealaltă. Pentru o clipă, se uitară unul la celălalt.

— Nu ştiam dacă vei veni, spuse el în cele din urmă.

Abigail îşi muşca buza de jos.

— Nu ţi-ai dorit să vin?

— Foarte mult, spuse el cu o privire mistuitoare. Dar după felul în care ne-am despărţit ultima dată… Ridică din umeri. Existau ceva şanse să nu vii.

Abigail se îndreptă spre grotă.

— Ai curăţat treptele. Nimeni nu o s-o mai rateze acum.

Sebastian şchiopătă spre ea.

— Ai avut dreptate. Nu trebuie să rămână pierdută.

Fata se uită din nou spre luminiş; îşi dădu seama că Sebastian nu lucrase numai o dimineaţă ca să cureţe zona. Îi luase o zi, poate chiar mai multe, şi dată fiind vremea din ultima perioadă…

— Ai venit pe ploaie ca să cureţi locul.

Bărbatul nu negă.

— Am avut nevoie de ceva care să-mi ocupe mintea.

Abigail şovăi.

— Mulţumesc pentru carte.

— Mulţumesc că ai acceptat-o.

Răspunsul lui o făcu să râdă uşor.

— Ar fi fost greu să ţi-o returnez!

Sebastian aproape schiţă un zâmbet.

— Dacă voiai cu adevărat, găseai o soluţie.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Poate că am adus-o cu mine astăzi ca să fac exact asta.

Voia să îl tachineze, să îl facă să râdă şi să se întrebe cu îngrijorare dacă nu cumva venise acolo doar ca să i-o dea înapoi, în schimb, el profită de ocazie ca să o studieze

din cap până în picioare cu un interes atât de îndrăzneţ şi de netulburat, că ea se îmbujoră şi rămase fără suflare.

— Nu cred asta, spuse în şoaptă şi o privi iar în ochi.

Ameţită, Abigail spuse fără să se gândească primul lucru care îi trecu prin minte:

— Poate că am adus celălalt cadou.

Auzindu-i răspunsul, Sebastian chiar zâmbi cu o expresie molatică şi periculoasă în ochi. Lui Abigail i se înmuiară genunchii.

— Dar de ce să faci una ca asta? El se mai apropie cu un pas şi se aplecă până când ei i se păru că avea să o sărute pe obraz. Sau poate vrei să-mi citeşti din ea? îi şopti la ureche.

Abigail uită să respire.

— Nu…

Sebastian îşi retrase capul şi o mai privi o dată cu patimă.

— Poate că te vei răzgândi. Mută pachetul în cealaltă mână şi întinse felinarul. De data asta chiar am adus lumină.

Abigail se uită absent la el. Să îi citească povestea…! Era o idee şocantă şi îngrijorătoare, şi Abigail se îngrozi la gândul că îşi dorea să încerce. Îşi imagină cum o va privi el în timp ce îi citea cea mai recentă aventură a lui Constance în liniştea întunecată a grotei. Îşi imagină ce va face când va vedea cât de excitantă i se părea ei…

Se scutură ca să scape de gândul acela păcătos.

— Ce bine că ai adus un felinar! De data asta vom fi în stare să găsim ieşirea.

— Da, spuse el, dacă îţi doreşti asta. Arătă spre scară. Luminezi tu calea?

Ultima dată, Abigail nu plănuise să intre în grotă. Putea să pretindă că tot ce se întâmplase între ei fusese neaşteptat şi spontan. De data asta, dacă intra cu el, nu mai putea să pretindă că era absolut inocentă. De data asta

să intre însemna că era dispusă să accepte ce îi va oferi el, indiferent despre ce era vorba.

Deşi…

Spusese că nu va fi niciodată prietenos cu ea. Fusese de acord că trebuia să evite plimbările prin pădure ca să nu o întâlnească. Refuzase să îi arate unde se afla grota… şi, cu toate acestea, iată că erau împreună acolo în ziua aceea. Dacă se răzgândise în privinţa acelor detalii, poate că avea să se răzgândească în privinţa mai multor lucruri. Spusese că nu era un erou de poveste, dar era totuşi un domn, unul care pretindea că încerca să se poarte onorabil cu ea.

În plus, Abigail îşi dorea să vadă grota cu mai multă lumină decât o văzuse ultima dată.

Luă felinarul şi păşi în jos pe trepte. Ca şi înainte, aerul rece o învălui, dar abia dacă îl mai simţi. Cu lumină mai multă, el nu o urmă atât de aproape în spatele ei, dar auzea fiecare foşnet al hainei lui, fiecare scârţâit al cizmelor lui; şchiopătatul lui Sebastian era mult mai evident ca de obicei.

— Ţi-ai lăsat bastonul afară? întrebă ea când îşi dădu seama că nu îl avea cu el.

— Da. Este o adevărată bătaie de cap când trebuie să car ceva.

— Vrei să ţi-l aduc? se oferi Abigail.

— Cu orice preţ. L-am lăsat în camera de sticlă.

Un fior îi zgudui tot trupul. Îşi spuse că era de la frig, nu de la cele întâmplate între ei în camera de sticlă, dar frigul nu explica de ce inima îi sărea din piept, iar plămânii îi păreau prea mici ca să îi permită să inspire adânc.

— Deci, ai mai trecut pe aici.

— Nu îţi poţi da seama? întrebă el.

Abigail se încruntă, apoi vru să-l întrebe ce voia să spună, dar nu reuşi decât să ofteze.

Din faţa lor venea lumină. Ea ridică felinarul şi cercetă

coridorul care se curba uşor, apoi se opri uluită în pragul uşii ce dădea spre camera de sticlă.

De-a lungul încăperii erau amplasate alte patru felinare cu voletele larg deschise. Lumina lor se revărsa peste tot cu o strălucire delicată care făcea ca sticla de pe pereţi şi din tavan să sclipească asemenea unor nestemate.

— Este impresionant, şopti ea.

Sebastian îi luă felinarul ca să-l agaţe într-un cârlig din fier ruginit care ieşea din tavan chiar deasupra capului ei.

— Nu ai avut ocazia să o vezi cum trebuie data trecută. Îşi coborî uşor braţul şi dezlegă cu delicateţe panglica bonetei ei. Prinse în mână calota bonetei şi o ridică. De aceea ai venit, nu? Lăsă deoparte boneta.

— În parte.

Abigail nu ştia ce să spună. Ochii lui întunecaţi aproape că îi ardeau pielea. O ameţeau şi o hipnotizau şi o făceau să îşi amintească tot ce se întâmplase între ei ultima dată în încăperea aceea.

— Doar în parte? Îi dădu după ureche o şuviţă de păr. Pentru ce altceva?

— Ca să îţi mulţumesc pentru carte, murmură Abigail.

Îi zâmbi în felul lui întunecat şi vag.

— Ai mai spus asta. Vino. Degetele lui zburară de-a lungul braţului ei ca să o prindă de mână. E şi mai spectaculos din mijlocul încăperii. O duse spre centru unde Abigail fu în sfârşit în stare să-şi desprindă ochii de la el şi să admire priveliştea.

Tavanul boltit nu era înalt – se gândi că Sebastian putea să îl atingă dacă îşi întindea braţele spre el, dar încăperea părea spaţioasă. Dintr-odată, Abigail văzu mai mult decât câte o porţiune de perete şi se răsuci încet pe loc atunci când observă ceva.

— E un model, şopti ea. Şoaptele păreau mai potrivite într-un loc precum acesta.

— E mai mult decât atât. Sebastian lăsă pe covorul pe care îl întinsese pe podea pachetul în care se dovedi că se aflau două perne mari. Întinde-te. Îi întinse mâna. Ai încredere în mine. De aici se vede cel mai bine totul.

Ea îi oferi mâna şi îl lăsă să o îndrume spre una din perne. O ajută să se aşeze, apoi el se lăsă pe cealaltă pernă cu o uşoară grimasă.

— Întinde-te şi priveşte în sus, îi spuse.

Abigail rămase cu gura căscată de uimire după ce îl ascultă şi îşi strânse rochia în jurul picioarelor. Avea dreptate – nu era un model. Era o imagine, un mozaic de sticlă ce înfăţişa vietăţi marine care înotau, săreau şi se zvârcoleau de-a lungul pereţilor. Bucăţelele de oglindă pe care le văzuse la prima ei vizită erau ochii peştilor, octopozilor, balenelor şi monştrilor marini.

— Priveşte, acolo e o sirenă! Arătă cu încântare într-o parte a tavanului. O fecioară cu pielea albastră, cu o coadă lungă şi verde şi păr auriu întindea unul din braţe în semn de rugăminte.

— Şi iubitul ei, spuse Sebastian. Priveşte…

Abigail urmări pe tavan direcţia indicată de degetul lui spre o altă vietate cu coadă lungă, a cărei mână era îndreptată spre sirenă. Între ei licăreau ca stelele şi mai multe fărâme de sticlă argintată.

— Incredibil! murmură ea din nou. Se uită în sus preţ de câteva minute şi încercă să surprindă fiecare detaliu. Figurile lipsite de expresie erau înfăţişate mai degrabă grosolan, cu toate că fuseseră necesare ore şi ore de muncă migăloasă ca să fie create, dar ceva din poziţia personajelor îi inspira tristeţe lui Abigail. Mă întreb de ce sunt atât de departe unul de celălalt, murmură ea. Cred că ar trebui să fie împreună.

— Creaturile mitologice au rareori parte de un sfârşit fericit.

— În poveştile în care un muritor e îndrăgostit de o

zeiţă, încuviinţă ea, sau un zeu de o muritoare. Dar ei doi sunt de acelaşi fel. De ce nu pot să fie împreună?

— Uneori nu este atât de simplu.

— Nu? Îşi întoarse capul ca să-l privească. El stătea culcat pe spate, dar cu faţa spre ea. Ce crezi că înseamnă?

Sebastian ridică din nou privirea spre iubitul sirenei.

— Casa şi grota au fost construite pentru metresa unui rege. Presupun că e o trimitere la faptul că ea nu putea să înoate în partea lui de ocean. Prea multe îi despărţeau pentru ca relaţia lor să nu fie altfel decât trecătoare.

Abigail se uită şi la iubitul sirenei. Cumva, chipul lui părea pustiit şi lipsit de expresie ca şi cum ştia că nu se vor întâlni niciodată. Era adevărat că se întindea spre ea, dar mâna îi era lipsită de vigoare şi părea să îi ceară mai degrabă fidelitate decât afecţiune. Dar sirena… Expresia ei trăda dorinţă. Era un gând stupid, mai ales pentru că era vorba despre o fiinţă creată din cioburi de sticlă. Mâna care nu era îndreptată spre iubitul ei era strânsă la inimă, iar cealaltă mâna era întinsă cu palma în sus şi parcă implora.

— Crezi că regele a văzut asta?

— Habar n-am.

— Dar ce crezi? insistă ea. Ţi-l poţi imagina pe un rege al Angliei aşezat aici aşa ca noi?

Sebastian rămase tăcut pentru un moment.

— Dacă o iubea, mă aştept să o fi făcut. Dar îndrăznesc să spun că între regi şi metresele lor iubirea era ceva neobişnuit.

— Eu cred că ea l-a iubit cu adevărat, şopti Abigail. Dacă nu, de ce i s-au construit toate acestea?

— Din câte am înţeles, metresele nu sunt întotdeauna cele mai practice fiinţe, spuse el ironic. Poate că doar a amuzat-o ideea.

— Nu! protestă Abigail. Cu siguranţă, nu!

— E destul de departe de Hart House, cine poate şti

dacă a văzut-o măcar vreodată?

— Sigur a văzut-o – cum să ştie cineva de existenţa grotei şi să nu vină să o vadă măcar o dată?

El chicoti uşor.

— Nu toată lumea este ca tine, draga mea.

Abigail închise ochii şi zâmbi.

— Prostuţă şi romantică? M-ai dat de gol.

— Nu prostuţă, spuse el cu umor în glas. Romantică, ştiam deja.

Abigail izbucni în râs, apoi amândoi tăcură pentru o clipă.

— Ştiai că este atât de frumoasă când mi-ai sugerat să revin?

— Până ieri nu am mai fost aici de când ai plecat ultima dată. Şovăi. Am meritat-o.

Abigail era de acord cu el, aşa că tăcu.

— A trecut multă vreme de când la mine nu s-a mai uitat o femeie altfel decât cu dispreţ sau cu frică, spuse el cu voce joasă. Chiar dacă am ştiut că eşti diferită, eram sigur că vei simţi acelaşi dezgust pentru mine. La drept vorbind, ar fi înţelept să faci asta.

— De ce? începu ea indignată, dar el flutură o mână în aer.

Îşi întoarse faţa spre tavan şi Abigail nu putu să-i vadă decât profilul.

— Ai auzit zvonurile care circulă despre mine în oraş. Boris nu este decât un dulău obişnuit, dar nu pot să spun că restul ar fi pure invenţii. Tatăl meu a înnebunit cu adevărat, şi toată lumea se aşteaptă ca mie să mi se întâmple acelaşi lucru.

— Dar nu eşti nebun, îl întrerupse.

Sebastian îşi încordă maxilarul.

— Dacă veneai în Richmond acum şapte ani, probabil aveai o altă părere. Când m-am întors din armată, am descoperit că tatăl meu vânduse aproape tot pământul

nostru pentru o nimica toată. Câţiva şilingi pe hectar şi, uite aşa, una dintre cele mai mari proprietăţi din Londra aproape că dispăruse. Nu... nu mi-a picat bine. Gura i se arcui într-un zâmbet întunecat şi amar. Ca să spun drept, m-am dezlănţuit cam aprig. I-am vizitat pe oamenii care cumpăraseră pământul – pământul meu – şi le-am cerut să anuleze vânzările. Unii dintre ei mi-au râs în faţă, alţii au luat-o ca pe o ofensă. Multe dintre vizitele mele au degenerat în blesteme de ambele părţi şi s-au terminat cu uşi trântite în urma mea. S-a răspândit repede vestea că eram la fel de nebun ca tatăl meu şi că mai eram şi periculos pe deasupra. După câteva săptămâni, toţi au ajuns să mă privească şi pe mine cu aceeaşi spaimă cu care îl priveau pe tatăl meu.

— Dar mânia ta era firească.

— Şi eu am crezut la fel, spuse el sec. Alţii... nu. Pe unii dintre ei i-am ameninţat.

Lui Abigail i se păreau fireşti şi ameninţările lui, dar acestea nu făcuseră decât să inflameze şi mai mult suspiciunile în privinţa lui. Încercă să şi-l imagineze pe tatăl ei pierzându-şi raţiunea şi vânzându-le toate averea. Se gândi că într-un fel sau altul fratele ei ar putea să îl oprească la timp, dar Sebastian nu fusese în preajmă ca să îl oprească pe al lui. Nenorocirea se întâmplase cât el fusese plecat. Iar din expresia sumbră de pe chipul lui era evident că nu îi plăcea să îşi reamintească povestea aceea.

— Cum era tatăl tău? întrebă ea în schimb. Înainte.

Sebastian ridică din sprâncene.

— Înainte? Se gândi o clipă, apoi buzele i se arcuiră într-o urmă de zâmbet. Foarte inteligent. Oricând apărea o problemă, se apuca s-o rezolve, adesea în cele mai ingenioase moduri. Era un erudit. Vizita librăria doamnei Driscoll în fiecare săptămână şi comanda noile apariţii ştiinţifice şi broşuri. Doamna Driscoll îl admira. Când eram copil, mereu se făceau experimente în casă. Şi-a făcut

propriile lumânări pentru că voia să inventeze unele care să ardă mai mult şi mai puternic. Era fascinat de foc şi de lumină şi, odată, a construit o serie de tuburi din sticlă pe care intenţiona să le folosească la încălzirea mai uniformă a salonului ca să nu fie nevoie să stai doar în faţa şemineului pentru căldură.

— Şi a reuşit?

— Nu, spuse el cu un zâmbet ce devenea tot mai larg. Tuburile s-au spart. Le conectase la un ceainic mare aşezat deasupra focului care trebuia să le umple cu aburi. Planul lui era ca aburul să circule prin tuburi şi să transporte căldura în fiecare colţ al camerei, în schimb au explodat unul câte unul. Nu am să uit niciodată expresia de uimire de pe faţa lui… Zâmbetul îi dispăru de pe chip. Apoi, când şi-a pierdut minţile, aproape că a ars casa atunci când a încercat ceva asemănător.

Fără să se gândească, Abigail îl luă de mână. El tresări, apoi îşi strânse degetele cu delicateţe pe ale ei.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă ea în cele din urmă.

Ştia ce spuneau bârfele: că domnul Vane avea episoade de furie violentă şi îi ataca pe oameni de parcă voia să îi ucidă şi că trebuise să fie închis. Până la urmă, Sebastian îl dusese în pădure şi îl ucisese, după care îl îngropase într-un loc retras pe care să nu-l găsească nimeni. Sau poate că îl înecase în râu. Sau că îl dusese la Londra şi îl închisese într-un azil de nebuni unde era cu putinţă să îşi mai ducă încă zilele neştiut de nimeni. Însă lui Abigail niciuna dintre versiuni nu i se păruse rezonabilă. Dacă îl închisese pe tatăl lui într-un azil, era uşor de dovedit că omul încă mai trăia. Pur şi simplu nu credea că Sebastian era un criminal.

— Nu e cu putinţă să aflăm. M-am întrebat mereu dacă nu cumva a inventat ceva care l-a otrăvit din greşeală sau dacă nu suferea de pe urma vreunei leziuni despre care nu a spus nimănui şi care i-ar fi putut afecta creierul cu

timpul. A fost mereu mai excentric. Când avea crizele acelea de nebunie, o făcea într-un mod mai degrabă subtil. Din câte am auzit, putea să pară destul de lucid doar pentru ca mai apoi să explodeze într-un acces de halucinaţie şi furie care îi alarma şi şoca pe toţi cei din preajma lui. O vreme, luciditatea i-a indus pe toţi în eroare. Avocatul lui mi-a jurat că părea în deplinătatea facultăţilor lui mintale când a vândut tot pământul pentru câţiva bănuţi pe hectar. Îşi întoarse iar capul ca să se uite spre ea. Sau vrei să spui în noaptea aia?

— Nu contează, zise ea în grabă, dar el îi strânse cu putere mâna.

— Nu, spune-mi. Nu se va schimba oricum nimic. Tatăl meu era închis în camera lui – pentru binele său. M-am trezit după miezul nopţii, i-am găsit uşa descuiată şi el dispăruse. Am căutat prin pădure, am dragat iazul, domnul Jones a scotocit peste tot prin luncă, dar nu am găsit nici urmă de el.

— Niciuna? Cum e posibil?

Sebastian clătină încet din cap.

— Pădurea este deasă şi se întinde pe kilometri întregi. E foarte posibil ca grota să nu fie singurul loc în care poţi să cazi într-o groapă în pământ şi să dispari pentru totdeauna. Apoi, mai este şi râul care poate să poarte un om pe distanţe de kilometri în doar o oră.

Abigail se încruntă.

— Atunci de ce spun oamenii că l-ai ucis tu?

— Pentru că nu există dovadă că nu am făcut-o. Pentru că asta poate ar fi făcut ei. Dar cel mai probabil… pentru că a fugit din cauza mea.

Ochii ei se măriră şi respiraţia i se opri. Privirea lui întunecată se opri asupra ei pe măsură ce continuă:

— Eu eram cel care îi încuia uşa în fiecare noapte, dar în noaptea aceea a rămas descuiată. Am uitat să o încui. Eu… pe atunci mai aveam din când în când nevoie de

laudanum ca să dorm şi din cauza lui nu am auzit când a ieşit. Şi asta l-a costat viaţa.

— Nu este acelaşi lucru cu a ucide pe cineva, spuse ea şoptit.

Gura lui se schimonosi iar cu tristeţe.

— Dar rezultatul este acelaşi, nu-i aşa? Nebunul a dispărut. Nimeni nu mai trebuia să trăiască în frică. Ridică din umeri. Sper doar că nu a suferit mult când şi-a găsit sfârşitul.

Abigail era prea uluită ca să se mişte, dar groaza trebuie că i se citea pe chip.

— Sunt atât de îngrozitor de dur şi de meschin când recunosc asta? Se întoarse pe o parte cu faţa spre ea şi îşi puse o mână sub cap. Încă nu ţi-am schimbat părerea despre mine? Pentru că ar fi bine să adaug şi că nu îmi pare rău că a murit.

— Eşti sigur că a murit? întrebă ea nesigură.

— Da, spuse el fără şovăială. Era atât de nebun că nu putea să supravieţuiască prea multă vreme. Câteva zile am crezut că se va întoarce acasă, dar bineînţeles că nu s-a întors. Nu, sunt absolut sigur că a murit. Sebastian se opri şi o privi cu atenţie. Ba mai mult… mă bucur.

Abigail era prea şocată ca să vorbească.

— M-a implorat să îl omor, spuse el cu o voce atât de joasă, că Abigail aproape că nu mai respira ca să îl audă mai bine. Ştia că-şi pierde minţile şi s-a împotrivit, dar nebunia îl chinuia uneori chiar şi zile întregi. Într-o noapte s-a întors spre mine cu lacrimi în ochi şi m-a implorat să pun capăt întregii suferinţe. „Ai o sabie”, mi-a spus. „Înfige-o în mine.” Urmă o pauză lungă în care Sebastian îşi încleştă maxilarul şi rămase cu privirea pironită în umbrele din spatele felinarelor, iar Abigail îşi muşcă buza aproape până la sânge când îşi imagină chinul pe care i-l provocase rugămintea tatălui. Nu am putut s-o fac. Nimeni nu putea să facă nimic ca să-l salveze, voia să moară şi, în secret,

spre ruşinea mea, ştiam că era singura ieşire posibilă din iadul ăla. Dar nu am putut să o fac.

— Bineînţeles că nu, spuse ea încet.

Sebastian clătină din cap.

— Uneori mă gândesc că trebuia să o fac. Uneori mă gândesc că nu am fost un fiu bun pentru că nu am făcut ce mi-a cerut. În schimb, am ascuns orice obiect ascuţit din casă şi l-am supravegheat zi şi noapte. Nu că asta ar fi făcut vreo diferenţă. Toţi cei care ştiau cât era de bolnav nu au auzit decât că a dispărut într-o noapte şi au presupus că eu i-am pus capăt zilelor. Un zâmbet amar se ivi din nou pe chipul lui. Cred că povestea asta se potrivea cu imaginea de nebun turbat pe care o aveau despre mine.

— S-au înşelat, spuse ea cu o voce joasă şi plină de patos. S-au înşelat şi atunci, se înşală şi acum.

Degetele lui Sebastian se strânseră mai tare pe ale ei. Îşi înclină capul ca să îi vadă chipul.

— Eşti o femeie extraordinară, Abigail Weston! Meriţi mult mai mult decât o epavă de bărbat.

— Nu eşti o epavă.

— Nu mă simt epavă când sunt cu tine. Se apropie mai mult şi se aplecă spre ea.

Abigail zări peste umărul lui sirena care întindea mâna spre iubitul ei şi care era sortită să nu îl aibă niciodată. Timp de decenii… de secole… rămăsese singură în întuneric, nevăzută şi necunoscută, fără speranţă că soarta ei să va schimba. Sărmana sirenă.

— Ţi-am mai spus deja că nu tu hotărăşti ce merit eu.

Gura lui se arcui.

— Îmi amintesc.

Buzele lui le mângâiară uşor pe ale ei, apoi îşi ridică din nou capul. O studie pentru o clipă, cu părul căzându-i liber şi proiectându-i umbre întunecate pe chip. Abigail aşteptă fără să răsufle, plină de dorinţă şi fără să ştie ce să facă. Greşise ultima dată, fusese prea curioasă să afle dacă

poveştile lui Lady Constance erau adevărate. Încercă să gonească din mintea ei faimoasele aventuri; erau doar ficţiune, creaţii ale imaginaţiei. Sebastian era un bărbat în carne şi oase, şi Abigail îşi dorea să trăiască alături de el povestea ei de dragoste şi de pasiune.

Şi apoi el o sărută, de data asta cu adevărat. Gura lui o cuprinse pe a ei, fierbinte şi dibace. Îi puse mâna sub ceafă şi îi ridică gâtul într-o arcuire delicată. Degetul lui îi mângâie obrazul şi se opri în colţul gurii ei. Neliniştită, Abigail se supuse şi îşi lăsă buzele cuprinse de ale lui, apoi limba lui le deschise. Un fior o zgudui în clipa în care el îi savură gura şi limba ei o întâlni nesigură pe a lui.

Sebastian se cutremură, apoi se mişcă şi coborî mai mult deasupra ei. O cuprinse cu un braţ, şi degetele lui i se înfăşurară în păr. Cu cealaltă mână îi luă braţul rămas liber şi îl aşeză uşor pe pernă, punându-l graţios în jurul capului ei. Degetele lui mângâiară pulsul de pe încheietura ei, apoi plutiră în jos spre interiorul antebraţului lui Abigail.

Ea îl prinse de haină şi mâna ei rămase nemişcată între trupurile lor. Continuă să o sărute, când delicat şi chinuitor, când cufundat adânc într-o pasiune înflăcărată. Degetele lui Sebastian se plimbau în sus şi în jos de-a lungul braţului ei, până ce ea se zgudui sub atingerea lui înnebunitor de uşoară.

— Pentru asta ai venit astăzi? murmură el aproape fără să îşi ridice buzele de pe ale ei.

Abigail se înroşi atât de tare, încât el îi zări bujorii din obraji, în ciuda luminii difuze din grotă.

— Nu neapărat…

— Să mă opresc, atunci? Degetele lui îi dezmierdară suav pielea de sub claviculă, iar Abigail tremură şi schiţă doar un gest negativ din cap. Vocea lui deveni şi mai îmbietoare: Te-ai gândit la mine când ai citit broşura pe care ţi-am trimis-o?

O învălmăşeală de imagini se perindă prin faţa ochilor

lui Abigail. Lady Constance adusese în patul ei un muzician care îi mângâiase corpul de parcă ar fi cântat la un instrument, stârnind o simfonie de suspine de la femeia pasională.

Nu avea niciun rost să nege că se gândise la Sebastian şi era ridicol să nege că nu venise în ziua aceea acolo cu speranţa că el o va săruta din nou. Abigail se simţise neliniştită şi plină de viaţă, şi pielea ei tânjea după atingerea lui. Fusese atrasă de el de la bun început, iar *50 de moduri de a păcătui* nu făcuseră decât să înrăutăţească situaţia, alimentându-i imaginaţia… cu idei vinovate şi minunate care deopotrivă o uimeau şi trezeau în ea dorinţă înfrigurată. Mai ales ultimele două volume.

— Da, şopti ea.

Ea simţi tremurul delicat care cuprinse în întregime trupul lui Sebastian.

— Nu sunt legat la ochi şi nici nu am ulei de trandafiri, murmură el. Coborî capul şi buzele lui sărutară pulsul ce îi zvâcnea la baza gâtului. Dar, asemenea lui Constance, trebuie doar să îmi spui *să mă opresc…*

— Ce să fac? Inima îi bătea atât de tare, încât Abigail abia putea să îşi audă propriul glas.

— Ridică mâinile deasupra capului, şopti Sebastian.

Ea închise ochii şi făcu întocmai.

— Nu aş suporta să mă uit cum îţi produci singură plăcere, continuă el. Chiar dacă mi-am imaginat. Numai gândul de-a te atinge mă face să înnebunesc. Eşti seducătoare, Abigail. De o frumuseţe nepământeană, rămân fără cuvinte în prezenţa ta. Abigail cea cu zâmbetul strălucitor şi inima bună şi curioasă din fire. Abigail care-mi bântuie visele…

Ea fremătă la atingerea lui delicată când îi mângâie gâtul.

— Abigail care mă face să ard, murmură el. Părul lui îi atinse uşor sânii pe măsură ce o săruta tot mai jos cu

buzele lui catifelate. În fiecare noapte îmi imaginez ce aş face dacă te-aş avea în patul meu.

Ea scoase un sunet înfundat în clipa în care Sebastian îi mângâie interiorul suav al braţului şi degetele lui alunecară de-a lungul coastelor ca să îi mângâie talia.

— În fiecare noapte visez cum te aduc pe culmile extazului. Îi mângâie pântecele de la un şold la altul. Îmi imaginez cât de fină şi albă trebuie să-ţi fie pielea aici… El desenă cercuri de-a lungul şoldurilor ei. Şi ce gust minunat trebuie să ai.

— Tu… tu ţi-ai pune gura acolo? bâigui ea. Putea să simtă fiecare atingere a mâinii lui chiar şi prin straturile rochiei, jupon şi pantalonaşi.

— Peste tot, încuviinţă el. Când un bărbat are răbdare şi este atent, îi poate oferi unei femei o plăcere copleşitoare doar dacă îşi foloseşte gura. Cam aşa…

Abigail fremăta când el îi sărută buricul. Ceva se încordă înăuntrul ei când Sebastian o sărută iar şi iar dinspre pântece spre coaste. Nu îi atingea deloc pielea, dar Abigail avea impresia că o făcea.

— Amanţii lui Constance fac un lucru bine, spuse el, odată ajuns în dreptul sânului ei. Pasiunea unei femei este ceva extrem de important; plăcerea ei este şi plăcerea lor. Îi cuprinse celălalt sân în mână; degetele lui lungi erau în acelaşi timp delicate şi ferme, în actul iubirii, singurul lor scop este să o ducă la extaz.

Abigail tremură. Degetul lui îi tachină sfârcul până ce deveni tare şi sensibil. Tânjea ca el să îi mângâie şi celălalt sân, nu doar să îl tachineze cu nasul. Sebastian parcă îi citi gândurile şi îşi mută gura spre celălalt sfârc pe care îl strânse între buze.

Ea se arcui. Se zvârcoli. Fremătă şi se înroşi când Sebastian începu să îi sugă sfârcul prin haine. Abigail strânse tare ochii şi lacrimile începură să îi curgă. O, Doamne…

Sebastian se mişcă din nou şi puse o mână pe genunchii lui Abigail ridicaţi de zvârcolirea trupului ei. Mâna i se strecură pe interiorul coapsei. Genunchii ei se lăsară în jos; hainele ei erau bariera care îi despărţea; ideea era în egală măsură frustrantă şi liniştitoare. Abigail simţi acelaşi iureş de senzaţii descris de Lady Constance, dar întru totul lipsit de trivialitate. Până la urmă amândoi erau complet îmbrăcaţi. Constance ajunsese la punctul culminant în repetate rânduri fără ca amanţii ei să îi dea jos hainele. Sebastian părea să ştie că Abigail nu era la fel de îndrăzneaţă precum Lady Constance şi nu încercă să o ademenească mai adânc în desfrânare. Încrederea ei în Sebastian spori şi îl lăsă să-şi odihnească mâna între coapsele ei pe punctul trepidant care se ascundea acolo.

— Mă ucizi, spuse el, răsuflând repede şi întretăiat.

Degetele lui o dezmierdară suav prin rochie. Felul în care pasiunea se răsfrânge pe chipul tău… O mai sărută o dată pe sâni direct pe pielea ce se descoperea deasupra rochiei. Abigail îşi trecu un braţ după gâtul lui ca să-l păstreze acolo; îşi arcui şoldurile şi aşteptă încordată atingerea lui. Buzele lui pe piele păreau să încingă şi mai aprig focul care ardea în interiorul lui Abigail.

Îi cuprindea întregul corp, îi înflăcăra mintea şi ardea cu putere acolo unde mâna lui apăsa cea mai feminină parte a ei.

Sebastian aproape îşi pierdu controlul când Abigail se încolăci în jurul lui. Dumnezeule, pielea ei era mai dulce decât îşi imaginase. Gemetele de plăcere şi de încurajare pe care le scotea nu făceau decât să stârnească şi mai mult dorinţa lui înflăcărată. Intenţionat, nu îi înlăturase hainele – ştia că un pas făcut în acel sens se putea dovedi mult prea periculos – dar reacţia ei, când era complet îmbrăcată, îl făcu să se întrebe înnebunit cum ar fi dacă mâinile lui i-ar mângâia pielea goală şi ea s-ar fi zvârcoli sub el dornică să îl aibă.

În clipa aceea, Abigail se agăţă şi se lipi mai tare de el. Abia dacă mai putea să respire şi îşi continuă mişcările suave şi gingaşe. Nu putea să se gândească decât la suspinele ei pofticioase şi la dorinţele din ce în ce mai aprige care îi străbăteau trupul, tare şi erect, gata să explodeze. Era disperat să se mişte şi totuşi rămase rigid ca o stâncă fără să se încreadă în sine. Nu putea să facă mai multe, nu putea decât să o ducă la împlinire, el putea să se abţină…

Abigail îşi arcui gâtul şi îşi îngropă degetele în ceafa lui. Respira întretăiat. Picioarele îi tresăriră. El apăsă mai tare, în cercuri strânse, punctul care o făcea să tresară, ea strigă înfiorată şi strigătul se transformă într-un oftat prelung de eliberare.

Bătăile inimii lui îi explodau în urechi. Îşi lăsă să se odihnească mâna pe feminitatea ei şi se forţă să nu îi înlăture rochia ca să simtă cât era de udă, de fină şi de pregătită, cât era de strâmtă şi de fierbinte şi de… virgină.

Sebastian închise strâns ochii. Rămăsese pe jumătate întins pe ea, cu braţul ei în jurul gâtului său, cu picioarele ei încolăcite cu ale lui şi cu mâna care îi zăbovea în capcana dintre coapsele ei. Putea să jure că încă mai simţea sub degete pulsaţia orgasmului ei. Dacă îşi întorcea foarte puţin capul, buzele i se lipeau de sânii lui Abigail. Dar pentru simţul lui şovăitor de onoare, răsuflarea ei care îi ridica şi cobora pieptul putea să fie foarte periculoasă. Cu părere de rău, se îndepărtă prudent de lângă ea.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? şopti ea cu o voce joasă şi răguşită. În privinţa mea?

Sebastian încleştă dinţii când se ridică. Era încă atât de tare că îl durea când se mişca.

— Nu m-am răzgândit niciodată în privinţa ta.

— Adică să mă vezi, se corectă ea. Ai jurat că o să eviţi pădurea ca să mă eviţi. Mi-ai urat succes în descoperirea grotei pe cont propriu. Ai refuzat să mă

vizitezi pentru că nu aveam despre ce să vorbim. Dar mi-ai trimis o carte şi ai venit să te întâlneşti cu mine astăzi aici.

El o studie şi simţi un spasm neaşteptat în piept. Ea se abandonase senzual pe covorul ros şi pe pernele pe care el le adusese de la Montrose Hill.

— Voiam să ştiu dacă darul meu de pace a fost acceptat.

O umbră întunecă numaidecât chipul lui Abigail.

— Oh!

Sebastian regretă răspunsul lui evaziv. Îi luă mâna şi i-o atinse cu buzele. Chiar şi acea atingere nevinovată îl făcu să se întărească.

— Am vrut să te revăd chiar dacă nu o merit. Nu trebuia să accepţi şi să revii după ce am fost atât de bădăran, dar iată-te. Am vorbit serios când am spus că eşti o femeie extraordinară şi că nu pot să stau departe de tine.

Ea zâmbi şi încăperea parcă deveni mai strălucitoare.

— Ştiu că ai vorbit serios.

Sebastian îşi arcui buzele. Chiar vorbise serios. Fusese singur atât de multă vreme, fusese evitat şi ocărât şi uitase cum era să aibă un prieten. Realiză că Abigail era doar atât: o prietenă. Cineva cu care se simţea în largul lui. Cineva căruia îi păsa de sentimentele şi de gândurile lui. Cineva care îi sărea în apărare, în loc să fugă din calea lui.

Dar bineînţeles că era mai mult de-atât. Ţinea cu greu în frâu dorinţa nebună şi nepotolită de a face dragoste cu ea. Îi întoarse mâna şi îşi plimbă degetul pe palma ei.

— Nimeni în Richmond nu mi-ar fi iertat comportamentul îngrozitor.

— Ţi-ai dorit vreodată să schimbi părerile oamenilor?

El se întoarse spre ea cu braţul încordat la spate.

— Nu. Oamenii care cred că l-am ucis pe tatăl meu… nu-mi pasă deloc de ceea ce cred. Îi prinse mâna, cu un deget sub încheietură, şi îi sărută palma. Îmi pasă de ce crezi tu.

Ea ridică ochii spre el.

— Cred că grota asta este cel mai încântător loc din Richmond. Sebastian zâmbi. După părerea lui, orice loc în care se afla cu ea era la fel de încântător precum grota aceea.

— Sunt de acord.

Capitolul 12

După-amiaza din grotă alungase ultimele urme de îndoială pe care le mai avea Abigail: era complet fascinată de Sebastian Vane.

Toată furia stârnită de purtarea lui de la început dispăruse nu doar pentru că îi oferise cartea mamei lui, dar şi pentru că el curăţase grota fără să ştie dacă ea avea să revină. Abigail simţise nevoia să îşi pună mâinile la urechi când începuse să îi povestească despre tatăl lui care înnebunise şi dispăruse într-o noapte şi Sebastian nu putuse să îl împiedice. Cât de netrebnici erau oamenii care îl considerau un ucigaş, când el nu era decât un tânăr care fusese rănit şi confruntat cu pierderea tatălui său, năruirea speranţelor şi durerea rănii lui. Cine nu s-ar fi îndepărtat de nişte vecini care îl credeau atât de rău?

Dar Abigail ştia cu totul altceva. Refuza să fie intimidată de părerile greşite ale celorlalţi; era mult prea indignată şi voia să le demonstreze cât de greşite erau ideile lor exagerat de obtuze.

— De ce nu am invitat pe niciunul dintre vecinii noştri la cină? întrebă ea a doua zi când stătea de vorbă cu mama şi cu sora ei.

— Ce vrei să spui, Abby? Am organizat un bal acum mai puţin de o lună şi un picnic săptămâna asta, îi răspunse surprinsă mama. Bineînţeles că este mereu plăcut să avem

musafiri...

— Exact. Şi aproape am făcut cunoştinţă cu un vecin. Abigail ignoră sprâncenele ridicate ale lui Penelope. Nu ar trebui oare să-l invităm pe domnul Vane? Fără el, Milo putea să rămână prin pădure şi acum, sălbăticit şi fioros.

— Sălbăticit şi fioros! Mama zâmbi. Dar ce te mai pricepi la cuvinte, draga mea. Sunt sigură că James îl găsea, dacă nu o făcea domnul Vane.

— Dar domnul Vane a fost acolo şi el l-a salvat pe Milo, ripostă ea.

— Iar eu i-am mulţumit când ne-a vizitat, răspunse mama ei delicat, dar ferm. Nu cred că ar accepta să vină la cină. Tatăl tău spune că este un om foarte rezervat, care preferă să fie lăsat în pace.

— Dacă oricum nu vine, nu facem niciun rău dacă îi trimitem o invitaţie, punctă Penelope. Tu o să fii apreciată că l-ai invitat şi nu o să fii nevoită să te întreţii cu el. În plus, ne-ar putea considera nepoliticoşi dacă nu-l invităm din moment ce stăm atât de aproape. Toată lumea din Richmond a fost invitată la bal, dar o invitaţie la cină arată mai multă consideraţie.

— Exact, spuse pe nerăsuflate Abigail, fiindu-i foarte recunoscătoare surorii ei. Nu facem nimic rău dacă îi trimitem o invitaţie, nu?

Mama se lăsă pe spate pe divan şi o privi ţintă pe Abigail în vreme ce îl mângâia alene pe Milo.

— De ce eşti aşa de dornică să îl invităm, Abigail?

— Recunoştinţă între vecini, mamă.

Mama ei tăcu, dar păstră o expresie suspicioasă pe chip. Abigail se forţă să nu se foiască şi se temu să nu se dea de gol când mama ei spuse:

— Penelope, te duci sus să îmi aduci trusa de broderie, te rog?

— Oh, e chiar aici sub masă, mamă, spuse Penelope.

— Atunci du-te sus şi găseşte-mi bucata de mătase

albastră.

— O chem pe Maria şi îi spun ei s-o aducă.

— Penelope, spuse mama cu răceală în glas, du-te chiar tu s-o aduci.

Faţa lui Penelope se crispă de frustrare. Ştia că i se ordona să părăsească încăperea şi nu era deloc bucuroasă. Se ridică încet şi aruncă într-o parte revistele pentru doamne pe care le citea.

— Unde este, mamă?

— Nu ştiu, trebuie s-o cauţi. Mama îşi mută privirea scrutătoare de la Abigail şi o fixă asupra fiicei ei mai mici. Du-te, Penelope.

Penelope îşi târşâi picioarele şi ieşi din cameră.

Mama îl puse într-o parte pe Milo şi îşi îndoi un deget.

— Vino aici, draga mea.

Lui Abigail îi stătu inima în loc. Se simţea la fel de reticentă ca sora ei, apoi se mişcă şi se aşeză lângă mama ei pe divan.

— În ce fel te interesează domnul Vane? întrebă răspicat mama ei.

Abigail se rugă să nu roşească.

— Ca vecin, mamă.

Doamna Weston miji ochii.

— Şi poate un pic mai mult de-atât, adăugă ea, ştiind că era mai bine să recunoască repede şi de bunăvoie.

— Cât de mult?

De data asta, Abigail simţi că se înroşeşte. Totuşi, nu îşi feri privirea de la mama ei şi îşi împreună mâinile în poală ca să nu se foiască.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu că te-ai plimbat de mai multe ori prin pădure. Ştiu că-ţi doreşti mult să găseşti un loc liniştit în care să citeşti şi nu spun că m-ai minţit, spuse mama. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva l-ai întâlnit în plimbările tale şi te-ai ataşat de el.

Abigail îşi drese glasul. Nu plănuise să mărturisească atât de mult, dar era o greşeală teribilă să mintă.

— Ei bine, da, ne-am întâlnit cu el când eu şi Penelope am fost la plimbare zilele trecute. Îşi căuta câinele care se pierduse prin pădure şi, cum a fost atât de amabil când a fugit Milo, ne-am oferit să-l ajutăm să-l găsească.

— Şi aţi găsit câinele?

— Nu, Penelope a căzut şi am venit acasă.

Mama o fixă cu privirea şi tăcu vreme îndelungată. Abigail încercă să îşi spună că nu prea minţea – până la urmă tot ce spusese era adevărat – şi că nu dobândea nimic dacă spunea mai multe.

— Am avut mereu încredere în tine, Abigail, spuse mama într-un sfârşit. Eşti o fată cu mult bun-simţ. Dar chiar şi fetele cuminţi pot să-şi piardă capul după gentlemeni, mai ales dacă ei sunt frumoşi şi misterioşi cum este domnul Vane. Ea clătină uşor din cap la tresărirea uşoară a lui Abigail. Este un bărbat foarte frumos; crezi că nu am observat? Ştiu că pădurea se întinde pe moşiile Hart House şi Montrose Hill şi că are tot dreptul să se plimbe prin ea. Nu vreau decât să mă asigur că eşti raţională.

Abigail se gândi pentru o clipă la spusele mamei ei. Nu credea că era nebună sau imprudentă. Îi întrebase şi pe alţii despre el; Lady Samantha îi spusese că era un domn decent. Multe dintre zvonurile despre el nici măcar nu aveau sens, aşa că îşi păstra capul pe umeri din moment ce le trata cu circumspecţie. Cât despre restul… Era posibil ca dragostea şi atracţia să aibă vreun sens? Nu avea răspunsul la întrebarea aceea.

— Da, mamă, îi răspunse. Cred că da.

— Sper că da. Mama o mai privi pentru un moment. Este mai fermecător în pădure decât este în casă?

Ea se îmbujoră.

— Aş spune… că este mai puţin rezervat.

— Cât de puţin rezervat?

Spre marea uşurare a lui Abigail, o lovitură uşoară în uşă o scuti de răspuns. Însă uşurarea ei nu dură mult pentru că majordomul intră în încăpere şi anunţă:

— Domnul Vane doreşte să vă vadă, doamnă.

Expresia mamei nu se schimbă, dar se întoarse uşor şi se uită spre Abigail.

— Chiar aşa? Condu-l înăuntru, Thomson. Numai bine, murmură ea după ce majordomul făcu o plecăciune şi plecă.

Ochii lui Abigail se lărgiră.

— Habar nu am, mamă! Doar nu crezi că am vorbit mai devreme despre el pentru că m-am gândit că o să ne viziteze!

— Nu? Mama se ridică. Mă mir.

Abigail roşi de ruşine. Ce mai noroc că Sebastian hotărâse să îi viziteze – după ce refuzase în repetate rânduri – exact când era pe punctul să o facă pe mama ei să îşi schimbe în bine părerea despre el. Planul ei se ducea pe apa sâmbetei. Totuşi, emoţia pe care i-o provocă plăcerea de a-l revedea alungă acest neajuns. Abigail aşteptă încordată şi se duse lângă mama ei.

Penelope intră prima fără să aibă ceva în mâini.

— Să vedeţi cu cine m-am întâlnit pe coridor! spuse ea veselă.

În urma ei intră Sebastian. Milo scoase un lătrat ascuţit şi sări de pe divan ca să alerge spre el şi să-l adulmece. Sebastian purta o haină bleumarin şi pantaloni gri, cam modeşti, dar mai eleganţi decât ce purtase prin pădure. Cizmele lui străluceau, iar albul lavalierei îi scotea în evidenţă pielea bronzată. De data asta, privirea lui se îndreptă mai întâi spre Abigail. Ea se muşcă de buză ca să nu mai radieze ca o fetiţă îndrăgostită lulea şi făcu o reverenţă.

— Doamnă Weston, spuse el cu o plecăciune. Domnişoară Weston.

— E o plăcere să vă revedem, domnule Vane. Mama zâmbi. Nu vreţi să luaţi loc?

— Vă mulţumesc. Se uită la botul lui Milo care era practic lipit de cizma lui. Este cea mai duioasă primire de care am avut parte în ultima perioadă.

— Iertaţi-l pe Milo. Mama se îndreptă spre clopoţel. Îl voi trimite sus.

— Nu este nevoie. Un câine studiază cu botul. Se aplecă şi întinse mâna spre el.

Milo îi adulmecă fiecare deget, apoi începu să le lingă.

— Vă place, spuse cu căldură în glas Abigail. Dacă vă adulmecă vrea să spună „ce mai faceţi, domnule”, şi să vă lingă înseamnă „rămâneţi la ceai”. Penelope râse, mama schiţă un zâmbet.

Sebastian îşi ridică privirea şi se uită spre ea.

— Cred că aveţi dreptate, domnişoară Weston. Câinii sunt mult mai simpli decât oamenii. Nu e nevoie decât să adulmece ca să decidă când cineva este prieten.

— Nu este chiar atât de inteligent pe cât pare, remarcă Penelope. Mie îmi este suficientă o privire ca să spun dacă voi fi sau nu prietenă cu cineva.

— Penelope, îi spuse mama cu glas scăzut, de avertizare.

— Milo vă aprobă, domnule Vane, adăugă repede Abigail, arătând spre căţelul care continua să îl lingă. Nu l-am văzut niciodată mai încântat.

— Chiar aşa e, recunoscu mama. L-aţi cucerit, domnule Vane.

Sebastian se ridică.

— Mă bucur că i-am câştigat bunăvoinţa. Scoase batista ca să-şi şteargă degetele linse de Milo. Totuşi, când era pe punctul să îşi bage batista în buzunarul de la haina, bastonul alunecă de lângă picior şi când îl prinse, batista îi căzu pe podea. Cu un lătrat vesel, Milo o înşfăcă între dinţi.

— Milo, nu! Mama îl apucă de lăbuţă.

Căţelul scăpă din strânsoarea ei, dând furios din coada scurtă; să fie vânat era unul din jocurile lui preferate.

— Este uneori un animăluţ atât de obraznic! se scuză ea.

— Nu este obraznic, este doar un căţeluş care nu ştie să facă altceva.

Abigail fu uimită să vadă un zâmbet vag şi luminos pe chipul lui.

— Este primul dumneavoastră câine?

— Absolut, recunoscu mama, apoi cu un oftat adăugă: Şi cel mai probabil ultimul!

Sebastian îşi drese glasul.

— Pot să încerc să-l învăţ ceva?

Urmă un moment de tăcere uimită în încăpere. Mama îşi reveni numaidecât.

— Bineînţeles!

— Chiar vă rugăm, adăugă Penelope.

— Îi place să mănânce ceva în mod special?

Mama clipi.

— Îi place totul, domnule Vane; brânză şi şuncă, jambon, prăjituri…

Sebastian zâmbi din nou.

— Nu i-aş da prăjituri; câinii au nevoie de ceva de mestecat. Dacă aţi avea puţină brânză… Privirea îi zbură spre Abigail care îşi reamintise de Boris. Câinelui meu îi place exagerat de mult brânza, explică el. Nimic nu-l face mai ascultător decât o bucăţică de brânză.

— Penelope, cere nişte brânză imediat! exclamă doamna Weston. Trebuie neapărat să văd asta!

Brânza le fu adusă în câteva clipe. Milo profită de lipsa lor de atenţie şi se ascunse sub divan cu premiul lui. Sebastian tăie o bucăţică din brânza adusă de servitoare, apoi se lăsă pe genunchiul lui bun şi pocni din degete.

— Milo, spuse el cu o voce care sună ca un ordin.

Câinele lătră încet; ştia cum îl cheamă. Dar rămase

sub divan.

— Vino, spuse Sebastian hotărât. Se mişcă doar cât să bată în podea în faţa lui. Milo, vino. Şi lăsă brânza pe podea exact acolo unde ciocănise cu degetul.

Cu nasul tremurător, Milo îşi făcu apariţia. Avea încă în gură batista lui Sebastian şi continua să dea din coadă, dar îl privi curios pe bărbat. Mama privea plină de speranţă.

Milo dădu din cap şi agită batista, apoi tropăi prin cameră. Se opri la câţiva paşi de Sebastian şi cum nu încercă să îl prindă, câinele se apropie şi mai mult. Botul lui adulmecă brânza. Într-un final, abandonă batista şi se îndreptă ţintă spre bucata de brânză pe care o mâncă.

Mama răsuflă uşurată şi se îndreptă să îl prindă, dar Sebastian îi făcu semn din mână să se oprească. Fără să îşi ia ochii de la căţel, mai scoase o bucată de brânză cu vârfurile degetelor. Când Milo încercă să o înhaţe de la el, Sebastian i-o ridică deasupra capului. Milo îşi întinse capul ca să o prindă şi se lăsă în jos pe labele din spate până când şezu fermecat de bucata de brânză.

— Ce câine cuminte! spuse Sebastian cu aceeaşi hotărâre în glas. Şezi. După o clipă de aşteptare, îi oferi căţelului bucata de brânză, îl mângâie pe cap şi se ridică. Milo sări dintr-odată şi începu să adulmece podeaua, dar Sebastian îl ignoră.

Abigail se grăbi să îi recupereze batista şi o prinse repede de un colţ.

— Îmi pare atât de rău, Milo a făcut o gaură în ea…

— Domnule Vane, vă voi trimite o cutie plină de batiste, spuse mama cu o privire de încântare îndreptată spre Milo care continua să adulmece la piciorul lui. Dacă îl puteţi dresa pe Milo…

El clătină din cap.

— Dumneavoastră trebuie să-l dresaţi, doamnă Weston – şi chiar ar trebui. Nu vă ajută cu nimic dacă mă ascultă doar pe mine. Trebuie ca fiecare în parte să-l

dreseze ca să înveţe că e o regulă generală şi că nu este valabil pentru o singură persoană. Mai tăie o bucată de brânză şi traversă camera. Vino, Milo.

Câinele scoase un lătrat şi îl urmă.

— Şezi, Milo. Sebastian coborî brânza până când câinele nu avu de ales şi se aşeză ca să îşi ţină botul aproape de ea. Ce câine cuminte!

Milo ciuguli brânza din degetele lui şi primi o altă mângâiere pe cap.

Sebastian reveni spre ele şi se opri aproape de locul unde stătea Abigail.

— Vino, Milo.

Câinele alergă din nou după el şi se aşeză fără să mai aştepte să fie îndemnat la asta.

— Ce căţel cuminte! Şi doar îl mângâie pe cap.

— Aţi uitat să îi daţi brânza, punctă Penelope în timp ce Milo şedea în aşteptare cu limba de-un cot.

— Nu am uitat, îi spuse Sebastian. Adevărata recompensă este afecţiunea. Trebuie să înveţe să vină doar pentru asta. Dacă îl dresaţi să vină doar când aveţi brânză, nu vă va asculta când nu aveţi. Dacă primeşte brânză doar uneori, vă va asculta şi mai mult pentru că nu va şti niciodată dacă îşi va primi sau nu recompensa şi nu îşi va dori să rateze prilejul.

Uşa se deschise şi intră *papa* care se opri o clipă.

— Domnule Vane, spuse el surprins.

— Domnule. Sebastian răspunse plecăciunii făcute de *papa.* Însă zâmbetul lui şi aşa vag dispăru şi deveni la fel de sobru şi de respectuos cum era de obicei.

— Domnule Weston, nu veţi ghici niciodată ce a făcut domnul Vane! exclamă mama. L-a învăţat pe Milo să vină când este chemat.

Papa ridică sprâncenele.

— Ce bine că aţi venit în vizită, Vane. Un serviciu de nepreţuit!

— Doar i-am arătat doamnei Weston cum l-am dresat pe câinele meu când era pui, explică Sebastian. Sper că o va ajuta să îl dreseze pe Milo.

— Câinele dumneavoastră e terrier?

— Nu, e un dulău mare şi negru.

Papa încuviinţă aprobator din cap.

— A, un câine cum trebuie.

— Domnule Weston, îl certă mama. Cum să spui aşa ceva?

— Ce anume? *Papa* îşi întinse mâinile cu inocenţă. Voiam doar să spun că un dulău nu poate fi confundat cu o pisică obeză. Se strâmbă când soţia şi fiica lui mai mică începură să vocifereze în semn de protest. Da, ştiu că este adorabil, drăgălaş şi orice şi-ar dori cineva de la un animal de companie.

— Haideţi să bem un ceai, spuse mama hotărâtă. Îl învăţăm şi alte trucuri pe Milo, dar mai încolo. Îşi duse căţeluşul înapoi pe divan când servitoarea veni cu o tavă.

Cu grijă, Abigail reuşi să se aşeze pe scaunul din faţa lui Sebastian la depărtare de mama ei. Îşi reaminti că trebuia să se comporte normal, fără să trădeze vreun interes, dar fu salvată de tatăl ei. Venise să îi vorbească mamei despre o barcă pe care, exact ca în cazul casei, o cumpărase deja.

— Domnule Weston, eşti prea îngăduitor, spuse mama cu un zâmbet. Era evident că barca o încânta mai mult decât casa.

El îi făcu cu ochiul.

— Încă îi mai caut pe egiptenii care să o conducă pentru tine, draga mea. Se întoarse spre musafirul lor. Vane, plimbările pe râu trebuie să fie o minune. Unde ne recomanzi să organizăm prima plimbare cu barca doamnei Weston?

Sebastian rămase nemişcat pentru o clipă, de parcă atenţia neaşteptată întoarsă asupra lui îl făcu să nu se

simtă în largul lui. Apoi chipul i se relaxă într-o jumătate de zâmbet care o tachină şi mai tare pe Abigail.

— Cred că va fi minunat să navigaţi în amonte. Peisajul rural e splendid după ce treceţi de cotul de la Hampton Court.

— O idee excelentă! recunoscu *papa.* Să o punem la cale, doamnă Weston?

— Departe de mine gândul să refuz! spuse femeia zâmbind. Domnule Vane, ne veţi însoţi în această expediţie?

Privirea lui se îndreptă spre Abigail.

— Aş fi încântat, doamnă.

Mai târziu, când se ridică pentru a-şi lua la revedere, toate detaliile legate de ieşirea cu barcă erau stabilite. Sigur că *papa* sugerase să le invite pe doamnele Lennox. Abigail continua să fie curioasă în privinţa zvonurile despre povestea de dragoste dintre Lady Samantha şi Sebastian şi îl privi, dar chipul lui nu trădă niciun semn de mâhnire. Se simţi şi mai în largul ei. Lady Samantha poate mai simţea o urmă de regret sau de afecţiune, dar atâta timp cât Sebastian nu părea nostalgic sau încordat când îi auzea numele, Abigail nu avea de ce să îşi pună întrebări.

După plecarea lui Sebastian, ea reveni la brodat şi încercă să se poarte ca şi cum vizita fusese una absolut obişnuită. Dar nu fusese, nu pentru ea – inima aproape că îi tresăltase de încântare când Sebastian îşi făcuse apariţia. Nu venise din politeţe; venise pentru ea. Înfipse acul în pânză, trecu prin ea aţa fină de un albastru-deschis şi se simţi radioasă şi fericită asemenea păsării pe care o broda.

— Ei, ei. Nu m-am aşteptat să-l văd vreodată pe domnul Vane în salonul ăsta, remarcă tatăl ei.

Obrajii lui Abigail se îmbujorară. Fără să îşi ridice ochii de la broderia ei, încercă să-şi dea seama dacă ei îi era adresat comentariul.

— Mă aştept să-l revedem, spuse mama ei.

— Chiar aşa?

De data asta, Abigail simţi privirea atentă a lui *papa* îndreptată spre ea. Abigail se uită la el şi se prefăcu surprinsă.

— La expediţia cu barca. Mama l-a invitat, iar dumnealui a acceptat.

Papa ridică o sprânceană.

— Da, şi din câte am auzit, nu onorează niciodată invitaţiile care i se fac. Şi nici nu face vizite.

— Poate se va îndrăgosti de una din noi, spuse înviorată Penelope. Ar trebui să fii bucuros; nu de aia ai cumpărat casa în primul şi-n primul rând?

Bărbatul pufni.

— Nu de aia am cumpărat casa.

Penelope îşi dădu ochii peste cap.

— Am auzit când i-ai spus exact asta mamei! „Gândeşte-te la toţi domnii interesaţi care vor veni să le curteze pe fiicele noastre în sala asta”, zise ea cu voce joasă şi o expresie vicleană care o făcu pe mama ei să îşi ascundă zâmbetul în spatele mâinii pe care o duse la gură. „Trebuie să cumpăram casa asta de dragul nepoţilor noştri! De fapt, e posibil să nu avem nepoţi dacă nu o cumpărăm!”

— Gata, rosti răspicat *papa* cu o sclipire în ochi. Înţeleg de ce doamnele poartă buclele alea în jurul tâmplelor; ca să le ascundă urechile mari cu auzul fin.

Penelope ridică din umeri şi îl mângâie pe Milo care i se aşezase în poală.

— Nu credeam că este un secret. Dar dacă vrei să ne măriţi, nu crezi că ar trebui să îi primeşti cu bucurie pe toţi posibilii pretendenţi? Cine ştie; asta ar putea să fie singura şansă a lui Abby.

— Îţi mulţumesc foarte mult, exclamă cu indignare prefăcută Abigail. O să încerc să nu mă pun în calea peţitorilor tăi care sunt… stai o clipă, să-i număr… a, da, niciunul.

Sora ei pufni.

— Cu domnii interesanţi din satul ăsta nu poţi să umpli nicio caleaşcă. Mă bucur că nu mă bat la cap.

Papa îşi îndreptă degetul spre ea.

— Ar trebui să te mărit cu primul paroh de ţară care o să-ţi ceară mâna.

— Numai dacă este brunet şi misterios şi dacă ţine predici scurte.

— Gata, rosti mama ferm. Niciun bărbat nu va fi considerat pretendent până nu cere permisiunea tatălui vostru. Penelope, unde este mătasea albastră pe care ţi-am cerut-o? Te-am rugat să mi-o aduci.

— Nu am găsit-o.

— Atunci să mergem să o căutăm împreună.

Mama se ridică şi aşteptă până ce Penelope, fără tragere de inimă, făcu la fel, apoi ieşiră amândouă din încăpere. Abigail auzi cum sora ei ceru să fie scutită de sarcina aceea de îndată ce uşa se închise în urma lor.

— Ei bine. *Papa* îşi plesni genunchii cu mâinile. Nu vrei să facem o plimbare pe afară, Abby?

Mama sigur îi spusese ceva, mai devreme în ziua aceea sau prin vreun fel de comunicare secretă pe care părinţii ei o împărtăşeau şi prin care îşi puteau spune mii de lucruri dintr-o singură privire. Abigail lăsă deoparte broderia şi i se alătură.

Ieşiră afară şi se opriră pentru o clipă ca să admire priveliştea. Era o zi frumoasă, cerul era senin şi lumina plăcută. Pajiştile care se desfăşurau spre râu păreau luxuriante asemenea catifelei. Era linişte şi pace afară, şi Abigail inspiră adânc şi îşi relaxă umerii.

— Îţi place în Richmond, Abby?

— O, da! Nu este la fel de incitant ca la Londra, dar îmi place liniştea de aici.

— Mă bucur că îi place cuiva, chicoti bărbatul. Am impresia că mama ta o să prefere mereu oraşul.

— Ţie îţi place mai mult aici, *papa?*

— E o schimbare plăcută. Sunt bucuros că ne întoarcem la Londra la iarnă şi să revenim în Richmond la vară. Îi aruncă o privire piezişă. Şi nu-ţi place doar liniştea de aici, nu?

Ochii ei se măriră.

— Ce vrei să spui?

Domnul Weston pufni.

— Domnul Vane, aşa-zisul Mizantrop de la Montrose Hill, în salonul meu! Nu cred că a venit aici ca să ne vadă pe mama ta şi pe mine.

Abigail se gândi la un răspuns. Tatăl ei nu era naiv şi îi citea mereu gândurile. În cele din urmă, hotărî că era mai bine să recunoască decât să nege.

— Îţi place de el, *papa?*

El oftă şi o îndemnă să meargă înainte. Traversară terasa şi pe cărarea cu pietriş, apoi o luară prin iarbă.

— Când am cumpărat Hart House, mai multe persoane m-au pus în gardă în legătură cu el; mi-au spus că e nebun, falit şi schilod. „Să vă construiţi un zid în jurul moşiei, dacă nu vreţi ca un parazit nebun să o ia la sănătoasa cu una din fiicele dumneavoastră.” Abigail se încruntă, dar tatăl ei continuă cu acelaşi ton blând: L-am întâlnit deja de câteva ori şi nu am văzut nicio urmă de nebunie. Nu pot să spun dacă e falit sau nu, dar deţine încă o casă şi o moşie frumoasă, iar asta nu este puţin lucru. Se opri. Dar acest lucru e eclipsat de toate comentariile pe care le-am auzit despre el.

— Te referi la poveştile despre cum şi-a ucis tatăl şi a devenit hoţ.

— Ceva de genul ăsta, încuviinţă tatăl ei.

Abigail îi cunoştea tonul acela. Părea indiferent, dar nu era; încerca să îi ghicească gândurile fără să o enerveze. Tonul acesta o făcuse să mărturisească tot felul de pozne din copilărie. Încercă să i-l întoarcă.

— Mi-a spus şi mie toate zvonurile astea.

Tatăl ei o privi surprins.

— Ţi le-a spus?

Abigail încuviinţă din cap.

— A mai vizitat-o o dată pe mama şi am vorbit cu el. A plecat valvârtej când a apărut doamna Huntley.

— Asta nu poate fi considerat semn de nebunie – mai degrabă de sănătate mintală, murmură tatăl ei.

— Exact la asta m-am gândit şi eu. Strâmbă din nas şi râse când tatăl ei zâmbi ştrengăreşte. Aşa că am discutat cu dumnealui ca să mă asigur că nu se simţise ofensat de ceva şi mi-a zis ce spune toată lumea despre el – ce ar spune şi doamna Huntley, bănuiesc.

— Mda. Bărbatul se opri şi se întoarse spre fiica lui. Sunt acuze serioase, Abby.

— Dar se pare că nu există dovezi, punctă Abigail. Altfel ar fi fost arestat, nu crezi?

Papa nu păru încântat de răspunsul ei.

— Lipsa probelor nu înseamnă că este nevinovat.

— Dar nici că este vinovat.

Aparent, tatăl ei fu şi mai puţin încântat de ideea asta. Rămase tăcut multă vreme, dar după liniile care îi apăruseră pe frunte, părea să se gândească foarte serios.

— Una e să suferi din cauza propriei origini, spuse el în cele din urmă, şi alta să suferi de pe urma propriilor acţiuni. Te-ai gândit ce ar însemna pentru reputaţia ta să îl încurajezi pe acest bărbat? Dincolo de cicălelile surorii tale, chiar am vrut să îmi măresc familia când am cumpărat Hart House. Ştiu că şi tu, şi Penelope sunteţi umilite de unii doar din cauza originii mele, dar am mari speranţe pentru amândouă.

— Nu-mi pasă de părerile altora, încercă să spună Abigail, dar tatăl ei clătină din cap.

— Nu-ţi pasă pentru că ai fost ţinută la distanţă de ei. E total stupid, dar adevărul este că banii chiar au făcut

diferenţa. Până şi cei care se cutremură la gândul că fiii lor dansează cu fiica unui avocat vor strânge din dinţi şi vor zâmbi pentru că fiica avocatului este o moştenitoare bogată. Ştiu că eşti mult mai mult de-atât, adăugă el când văzu expresia de pe faţa ei. Dar nu toată lumea ştie asta. Ai idee ce vor spune dacă te ataşezi de un bărbat cu o reputaţie şi mai proastă, care nu are niciun pic de avere?

Lui Abigail îi luă o vreme până să îşi controleze tonul.

— Oricine judecă un bărbat – sau o femeie – doar pe baza norocului sau ghinionului său este un nebun!

— Abigail. Domnul Weston o luă de braţ. Nu umbli după acest bărbat, nu-i aşa?

Tânăra se înroşi.

— Nu!

Nu chiar. Sau umbla?

Tatăl ei continuă:

— Eşti o fată cu capul pe umeri şi mi-e greu să cred că ai face aşa ceva. Mereu mi-am spus că Penelope ar fi cea care mi-ar crea astfel de probleme, spuse el, şi Abigail surâse puţin stânjenită. Mama ta mi-ar trage o chelfăneală zdravănă dacă nu aş ţine seama de preferinţele tale când va fi timpul pentru alegerea soţului tău, dar ar împietri de groază dacă te-ai arunca în braţele unui ticălos. Vreau să rămân circumspect în privinţa zvonurilor şi bârfelor despre Vane, dar ştii prea bine că nu iese fum fără foc. Dar dacă ajung să cred că a fost capabil de lucrurile despre care vorbeşte lumea…

— Se spune că dulăul lui este spiritul cuiva din familie, *papa.* Ea îşi ridică sprâncenele. Am văzut câinele ăla şi e un spirit la fel cum e şi Milo.

Buzele lui se schimonosiră.

— Măcar l-a învăţat pe şobolanul ăsta blestemat un truc util.

— Nu cred că reputaţia domnului Vane s-a construit pe baza caracterului sau a acţiunilor lui, spuse ea uşor.

Sper să ai încredere în mine că nu dau crezare tuturor zvonurilor despre el.

— Mai exact, care au fost acţiunile lui faţă de tine? Domnul Weston îşi încrucişă braţele la piept şi îşi înclină capul.

Abigail înghiţi în sec.

— Rezervate, *papa.* Politicoase, dar precaute. Nu mi-a spus numele lui în seara în care l-a salvat pe Milo şi chiar el m-a pus în gardă cu privire la reputaţia lui. Dacă este un vânător de avere, nu este unul foarte talentat, cel puţin nu cu mine. Lady Samantha mi-a spus că odinioară era un tânăr râvnit în Richmond până când a revenit rănit acasă şi şi-a găsit tatăl nebun. Am văzut cum doamna Driscoll l-a tratat aproape cu dispreţ şi nervozitate, iar dumnealui a îndurat fără să trădeze vreo urmă de furie. Cred că e obişnuit să fie tratat cu teamă şi reticenţă şi a început pur şi simplu să evite astfel de situaţii. Tu nu ai face acelaşi lucru dacă oamenii ar începe să spună lucruri oribile despre tine? Eu… Eu cred că este un om decent, care încearcă să-şi păstreze demnitatea.

— Poate. *Papa* scutură din cap. Sper să fie aşa. Recunosc că nu pare un ticălos. Dar, Abigail… îi puse mâinile pe umeri. Am spus că nu o să-l judec, nu că o să-l absolv întru totul. Ai grijă ca sentimentele şi dorinţele tale să nu te împiedice să îi vezi greşelile.

— N-o să se întâmple asta, îi promise ea.

Niciun om nu era fără de vină. Era suficient de raţională cât să nu uite acel lucru. Doar că nu putea să creadă că printre greşelile lui Sebastian se numărau crima şi jaful.

Capitolul 13

Sebastian nu era prea sigur cu ce se alesese de pe urma vizitei lui la Hart House, dar se bucură că fusese acolo – şi senzaţia îl uimi.

În ultimii şapte ani doar îndurase, în timp ce îi fusese luat tot ce fusese important pentru el. Învăţase să se descurce cu un picior olog, cu un venit insuficient şi cu izolarea pe care i-o adusese faptul că era un proscris. Trăise cu acuzele şoptite despre uciderea tatălui lui şi furt, chiar dacă nu putuse să le schimbe cu nimic, şi treptat ridicase în jurul lui o carapace tare de indiferenţă. Îl condamnase la singurătate, dar îi permisese să supravieţuiască.

Dar acum o avea pe Abigail. Nu doar că nu fusese descurajată de încercările lui de a o ţine la distanţă, dar chiar stăruise cu îndârjire în încercarea ei de a-l cunoaşte. Îl întrebase cum fusese tatăl lui înainte de boală şi nu se concentrase pe misterul care îi învăluia dispariţia. Sebastian nu se gândise de ani buni la zilele fericite şi de mult apuse petrecute alături de genialul, excentricul şi interesantul lui tată. Ea îi împărtăşea atracţia irezistibilă pe care

0 simţea şi el. Fusese atât de bună şi de îngăduitoare că îi iertase ieşirea deplasată de la prima lor întâlnire în grotă. Iar Sebastian începuse să creadă ca era absolut idiot dacă rata şansa care

1 se oferise.

Dar se purtase urât cu ea şi mai avea foarte multe de făcut ca să fie iertat. O carte nu era suficientă, chiar dacă nu oferea nimănui una dintre ultimele amintiri rămase de la mama lui şi el se gândi – speră – ca Abigail să îi aprecieze gestul. *50 de moduri de a păcătui* fusese doar un supliment de ultimă oră şi care îl îngrijorase pe Sebastian, dar de care Abigail se bucurase. Câştigase mai multe decât se aşteptase din curăţarea grotei, mulţumită mozaicului. Ea îl asemănase cu o comoară îngropată, dar pentru Sebastian

adevărata comoară apăruse când îl luase de mână şi declarase că avea încredere în el.

Abigail provocase o fisură în carcasa aceea care îi îmbrăca inima. Când o vedea, inima lui îi tresălta, când o atingea, sângele începea să îi clocotească în vene. Dar când o săruta… când o săruta, orice intenţie pe care trebuia – sau putea – să o aibă de a o evita se destrăma şi îl lăsa cu o dorinţă şi mai aprigă de-a o revedea.

Iar acest lucru însemna că trebuia să se forţeze şi să renunţe la felul lui rezervat de a fi şi să o viziteze. Doamnele din Londra se aşteptau ca domnii să le viziteze. Fusese invitat chiar de Abigail de mai multe ori. Vizitele erau un alt prilej să o revadă şi să îi facă pe plac. Chiar dacă prima lui vizită lui Hart House nu se desfăşurase prea bine, Sebastian îşi asumase cu o oarecare reticenţă vina. Reacţionase din instinct când Anne Huntley, o bârfitoare notorie, îşi făcuse apariţia, şi plecarea lui bruscă probabil îl ajutase să pară la fel de retras şi de vinovat pe cât se spunea.

Se dusese la Hart House fără să ştie dacă avea să fie bine-venit. Era mult mai simplu să rămână cum era şi să nu se expună la şi mai mult dispreţ. Dar dacă îşi dorea mai mult decât câteva săruturi furate în grotă, trebuia să dobândească binecuvântarea domnului Weston. Chiar dacă vizita fusese cordială şi plăcută, Sebastian simţise că Thomas Weston avea să ceară mai multe de la el, nu doar să bea ceai şi să înveţe cățelul câteva trucuri.

Din păcate, habar nu avea ce anume trebuia să facă. Era perfect conştient de dezavantajele lui. Dacă ar fi ştiut cum să îşi refacă reputaţia şi averea, ar fi făcut-o deja.

Apoi primi o scrisoare, un cadou trimis din ceruri. Doamna Jones i-o aduse într-o dimineaţă în bucătărie, unde Sebastian lucra la mecanismul stricat al maşinii de rotisat carnea.

— Mesagerul doar ce a adus scrisoarea asta pentru

dumneavoastră, spuse ea.

— Da? Sebastian îşi lăsă deoparte unealta şi luă scrisoarea. Primea rareori scrisori, cele mai multe fiind de la bunica lui maternă. Pe acelea le primea o dată pe an, deci scrisoarea care tocmai sosise trebuia să fie altceva. Rupse sigiliul şi o deschise.

— Sunt veşti proaste, domnule Vane? întrebă doamna Jones câteva clipe mai târziu, când Sebastian rămase mut de uimire.

— Da, murmură el. Se uită spre ea. Unchiul meu a murit.

— Îmi pare foarte rău să aud asta! exclamă ea. Domnul Henry Vane?

— Da.

Sebastian nu ştia ce să spună. Nu prea îl cunoscuse pe unchiul Henry, care era mai tânăr cu câţiva ani decât tatăl lui. Henry fusese ambiţios şi un adevărat liber-cugetător, hotărât să îşi caute norocul şi să vadă lumea; spusese în repetate rânduri că nicio moşie nu îl putea face să rămână în Anglia şi o dovedise când intrase în marină şi plecase comisar de bord pe un vapor. Venise aproape în fiecare an la Montrose Hill ca să îi încânte cu poveştile lui de pe mare şi cu planurile lui de a face avere din comerţ în Indiile de Est. Sebastian îşi aminti cum îl privise puţin invidios pe unchiul lui la plecare după ultima lui vizită pe care le-o făcuse în urmă cu vreo zece ani. O parte din dorinţa lui de a pleca în armată izvorâse din acea invidie; şi ar fi intrat în marină, dacă tatăl lui nu insista să rămână pe uscat.

După război, Sebastian încercase să ia legătura cu unchiul lui, disperat să audă de la el orice sfat despre cum putea să abordeze nebunia agravantă a tatălui lui. Răspunsul lui Henry fusese amabil, dar distant, îi spusese că afacerile lui din India luaseră o întorsătură cât se putea de nefericită şi că nu îl putea ajuta în niciun fel. Ultimele

veşti de la el fuseseră condoleanţele pe care i le trimisese după dispariţia lui Michael Vane şi a presupusului său deces.

Murise şi unchiul lui, dar Sebastian înţelegea cu greu ce îi transmitea în scrisoarea. Din cauza distanţei implicite, vestea morţii lui Henry ajunsese după ceva vreme la avocatul lui din Anglia. Iar când avocatul executase testamentul unchiului Henry…

„Vă informez că, în conformitate cu voinţa unchiului dumneavoastră, întreaga lui avere vă revine dumneavoastră, în calitate de cea mai apropiată rudă rămasă în viaţă”, îi scria domnul Black, avocatul din Bristol. „Dacă veţi răspunde prin poştă la această solicitare, vom putea organiza transferul capitalului şi al celorlalte obiecte pe care le poseda, cu precădere amintiri de familie pe care domnul Vane le-a lăsat în grija mea.”

Nu menţionase suma, dar nu avea nevoie să ştie. În momentul acela, orice sumă era un cadou mai mult decât bine-venit. Sebastian se zăpăci. Se îndoia că era vorba despre o avere mare, dar era posibil să fie suficientă ca să mai lichideze din datorii. Probabil că nu îi permitea să răscumpere vreunul dintre pământurile lui pierdute, dar poate nu va mai fi nevoit să se uite la fiecare bănuţ…

Nu va fi un pretendent fără bani.

— Trebuie să plec la Bristol, spuse el brusc şi sări pe picioare.

Doamna Jones îşi ridică sprâncenele şi pe chipul ei se citi înţelegerea.

— Serios? Sunt şi veşti bune?

— Da. El râse morocănos. Până şi veştile bune se bazează pe veşti triste.

— Ei bine, dacă cineva merită şi nişte veşti bune, acela sunteţi cu siguranţă dumneavoastră, domnule, răspunse ea cu loialitate. Chiar dacă vin din împrejurări triste. O să îl pun pe domnul Jones să vă aducă o valiză şi

să închirieze o trăsură.

Sebastian urcă în camera lui să îşi facă bagajul, apoi se opri în coridor. După război, se mutase în camera cea mai apropiată de scări pentru că atunci când îl durea foarte rău piciorul, fiecare pas în minus era nepreţuit. Rămăsese în acea cameră după ce piciorul i se vindecase pentru că putea să îşi supravegheze mai bine tatăl, care încercase o dată să se furişeze din casă la miezul nopţii cu praf de puşcă şi un ciocan, obsedat să facă lumină în grajd.

Dar acum se uită pe coridor, spre camera principală şi dormitorul alăturat care aparţinuse mamei lui cu ani în urmă. Încăperile erau întunecate; toate uşile rămăseseră încuiate ani la rând şi ferestrele erau fără îndoială acoperite de praf.

O luă încet de-a lungul coridorului; bastonul lui părea să răsune mai tare ca de obicei. În dreptul uşii de la dormitorul tatălui său se opri, apoi o deschise încet.

Vânduse cel mai bun mobilier şi cel rămas fusese dezbrăcat de orice căptuşeală. Covorul dispăruse ca să nu fie distrus de rozătoare. Ferestrele rămase goale erau acoperite de murdărie, dar lăsau să treacă printre barele care le mai acopereau încă lumina soarelui de după-amiază. Sebastian trase adânc aer în piept ca să inspire şi cele mai mici adieri de camfor. Tatăl lui suferise de o afecţiune a plămânilor înainte să dispară, iar doamna Jones folosise din plin camforul ca să îl ajute pe Michael Vane să respire mai uşor. Pentru o clipă, resimţi durerea cu care privise cum se stingea tatăl lui, teama că fusese nevoit să îl ţină încuiat şi, în momentele lui de slăbiciune, ruşinea gândului că eventuala moarte a tatălui lui putea să fie o uşurare.

Traversă camera şi deschise uşa de la încăperea alăturată în care dormise mama lui. Ea murise când Sebastian era doar un copil, iar tatăl lui îi folosise după aceea dormitorul pe post de cameră de studiu. Camera lui

Eleanor Vane era la fel de sărăcăcioasă precum amintirile pe care le avea despre ea şi rămăsese şi fără mobilă. Doar tapetul mai oferea indicii despre femeia care locuise acolo pe vremuri. Coroniţe de frunze şi flori delicat pictate ornau hârtia albastră, iar când privi mai atent, Sebastian observă siluetele din leagănele care se balansau sub unele dintre coroniţe, creaturi micuţe şi ciudate prinse pentru totdeauna într-un moment de veselie ingenuă. Era un semn că iubirea şi fericirea existaseră la Montrose Hill şi, într-un fel sau altul, faptul că desenele acelea supravieţuiseră nu arăta decât că iubirea şi fericirea poate aveau să revină într-o bună zi.

Pentru prima dată, se gândi că putea să aducă o mireasă la Montrose Hill.

*

Abigail ridică privirea când auzi sunetul paşilor care se apropiau şi zâmbi surprinsă.

— Boris! Lăsă jos cartea şi mângâie urechile câinelui, apoi se uită plină de speranţă spre cărarea din spatele lui. Nu ai venit singur, nu-i aşa, băiete?

— Nu. Sebastian apăru din cotitura pe care o făcea cărarea. Cu toate că şi dacă ar fi venit singur, aici l-aş fi căutat.

— Aici? Ea zâmbi ştrengăreşte şi căută în coşuleţul ei o recompensă pentru câinele care şezu numaidecât şi o privi cu nerăbdare. Am descoperit locul lui preferat din pădure?

— Locul lui preferat se află la picioarele tale, răspunse Sebastian sec. Îţi este sclav devotat.

— Sunt mereu pregătită cu o recompensă. Îi oferi lui Boris o bucată de brânză. Mă întreb cum ar reacţiona la o bucată de cârnat.

— Să nu te gândeşti la asta, spuse de îndată stăpânul

lui.

Se opri în faţa ei şi îşi privi câinele care îl ignoră complet. Ochii lui Boris erau aţintiţi asupra lui Abigail în timp ce îşi lingea botul de ultimele urme de brânză.

— Nu o să se mai întoarcă niciodată cu mine acasă dacă îi dai cârnaţi.

— Ei bine, nu i s-ar permite să intre în Hart House unde Milo guvernează peste tot şi toate. Nu ţi-ar plăcea deloc asta, îi spuse ea lui Boris. Milo ăsta e o adevărată pacoste.

Sebastian doar schiţă un zâmbet, iar inima lui Abigail tresăltă în piept.

— Pari bucuros azi, spuse ea iute. Îţi stă bine.

El îşi înclină capul şi o privi fără reţinerea obişnuită. Reţinerea aceea o fascinase şi o intrigase, dar Abigail îşi dădu seama că îi plăcea şi mai mult noua lui atitudine.

— S-ar putea să fiu, spuse el.

— Da? Ea îşi arcui o sprânceană. Sper să fii sigur că eşti.

— Am primit nişte veşti.

— Sper că sunt bune, zise ea când el nu continuă.

— Nu sunt sigur, dar trebuie să plec câteva zile.

— Înţeleg, murmură ea. Sper să fie bine…

El ridică din umeri.

— E vorba despre cineva care nu mi-a fost foarte apropiat. Dar am vrut să te văd înainte de a pleca, şi se pare că şi Boris a vrut acelaşi lucru. Sebastian împinse într-o parte câinele cu cizma, dar animalul nu se mişcă şi rămase la picioarele lui Abigail.

— Merge şi el cu tine?

— Nu. O să-i spun doamnei Jones să-i dea drumul pe afară. Poate o să vă întâlniţi prin pădure.

— Te întorci înainte de excursia cu barca a mamei? Abigail înţelese din privirea lui care era răspunsul. Încercă să nu se simtă dezamăgită; un bărbat nu se putea sustrage

când îl chema datoria.

— Din păcate, nu. O să îi transmit părerile mele de rău. Se aşează pe buşteanul din faţa ei, destul de departe ca să nu o atingă.

— Sunt sigură că o să îi pară foarte rău. Abigail mai rupse o bucată de brânză pentru Boris, care o ciuguli delicat din degetele ei şi îşi aşeză capul mare pe genunchiul său, privind-o cu o adoraţie emoţionată. O să fie o călătorie lungă?

— Până la Bristol.

Abigail clătină din cap. O călătorie de cel puţin două zile.

— Când pleci?

— Poimâine. Nu am mai călătorit de ceva vreme. Îşi întinse piciorul stâng şi îl privi încruntat. Acum, că mă gândesc mai bine, nu am mai plecat de când m-am întors din război în căruţa unui morar.

Abigail oftă când se gândi că fusese zdruncinat ca un sac de făină, fără să mai pună la socoteală piciorul rănit.

— Căruţa unui morar!

Sebastian ridică din umeri.

— În armată, un bărbat cu piciorul zdrobit nu era prea folositor. Şi cu cât rămâi mai mult sub supravegherea unui doctor militar, cu atât el îşi doreşte mai mult să-ţi taie piciorul bolnav. Am strâns nişte bani şi m-am cărat de îndată ce am ajuns pe sol englezesc. El se opri. Abia aflasem de situaţia tatălui meu, aşa că am fost nevoit să mă întorc acasă. Căruţa morarului m-a ajutat să îmi ating scopul.

Abigail îşi muşcă buza.

— Sper că o să poţi să călătoreşti mai bine de data asta.

El se strâmbă.

— Aşa nădăjduiesc! Măcar de data asta deznodământul este unul mai fericit.

— Da?

Se uită pieziş la el. Era foarte reţinut, dar în cuvintele lui, Abigail simţi o urmă subtilă de entuziasm cu care nu era obişnuită. Ce veşti îl purtau în călătoria aceea? Găsise vreo modalitate de a-şi recupera proprietăţile? Moştenise vreo avere? Murea de curiozitate să afle, dar îşi muşcă limba.

Sebastian zâmbi ştrengăreşte, şi inima ei zburdă de fericire. Sigur erau veşti bune – chiar dacă nu avea să-i povestească, fu străbătută de un fior de bucurie la gândul că era vorba despre ceva care îl făcea să se simtă atât de bine.

— Iartă-mă că sunt atât de vag, spuse el de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu ştiu ce o să se întâmple, dar am speranţa că o să fie bine.

— Şi eu sper la fel. Ea se lumină când îl privi.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Sebastian când se uită la buzele ei.

— Am *foarte* mari speranţe, murmură el şi se aplecă spre ea. Mă săruţi ca să-mi urezi noroc?

— Bineînţeles, şopti ea când el îi ridică bărbia şi buzele lui îi mângâiară gura. Îţi urez mai mult noroc de-atât…

— Ar trebui. Îi cuprinse obrazul într-o mână, dezmierdându-i-l cu degetul mare. Nu mi-ar strica puţin noroc. O sărută din nou şi sărutul lui stăruitor şi adânc o făcu să se înflăcăreze. Se apropie şi mai mult de el la amintirea braţelor lui strânse în jurul ei când o sărutase. Apoi, dintr-o mişcare, Sebastian se ridică de pe buştean, îngenunche în faţa ei şi o strânse mai aproape. O, da – asta era. Ea îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl sărută. Se înfioră când degetele lui i se plimbară în jos de pe obraz, de-a lungul gâtului, spre sâni. Îşi arcui spatele, scâncind de plăcere când Sebastian îi cuprinse sânul cu mâna şi degetele lui desenară cercuri în jurul sfârcului. Prin materialul rochiei, Abigail putea să îi simtă atingerea ca pe

un şoc. El gemu adânc şi îşi îndepărtă gura de a ei.

— Vreau să te sărut peste tot, şopti el şi o sărută apăsat pe pielea de sub ureche. Degetele încă i se mai jucau în jurul sfârcului, făcând mugurele sensibil să se întărească sub atenţia lui.

— Te rog, imploră Abigail şi se strecură mai aproape de supliciul îmbietor.

Îşi simţi pielea fremătândă şi încordată, dornică de a fi atinsă, îi apucă umerii şi încercă să îl tragă spre ea. El se opuse. O ţinu la o distanţă de un braţ în timp ce privirea i se plimbă în voie pe trupul ei, la fel de excitantă ca orice atingere.

— Dacă până acum nu am fost nebun, acum sunt. Ochii părură să i se întunece când îi descheie nasturii de la jachetă.

Abigail se înfioră când i-o trase de pe umeri, dar ea o înlătură complet.

Chipul lui rămase liniştit, dar oarecum sălbatic; îşi coborî capul şi apăsă un sărut reverenţios la baza gâtului ei. Abigail înghiţi în sec şi îşi înfipse degetele în scoarţa aspră a buşteanului, închise ochii când mâinile lui îi alunecară blând pe umeri, apoi îi atinseră uşor sânii înainte să păşească în spatele ei şi să dezlege panglicile rochiei.

Continuă să o sărute pe claviculă în timp ce îi dezlega şireturile corsetului. El îi aruncă o privire precaută, dar plină de dorinţă. Abigail nu putu decât să dea din cap şi să şoptească:

— Da.

Umbra unui zâmbet îi atinse buzele lui Sebastian înainte să îi tragă mânecile şi corsajul care lăsă la vedere cămăşuţa şi corsetul.

Abigail îşi simţi sânii şocant de goi şi expuşi încă dinainte ca el să îi dezlege şiretul de la cămaşă. Inima i se zbătea în piept, şi aşteptă dornică, nerăbdătoare, disperată ca el să reacţioneze… cumva. Un alt fior puternic o răvăşi

când aerul răcoros îi învălui sânii goi; sfârcurile ei încordate se întăriră atât de mult că începură să o doară.

— Abigail, murmură Sebastian. Draga mea… Şi apoi gura lui se avântă spre pielea ei, pe umflătura sânului. O copleşi cu săruturi scurte şi delicate de parcă şoptea pe pielea ei. Abigail se arcui spre el, iar cu braţul îi cuprinse talia şi o lipi de el. Abigail îşi lăsă capul pe spate şi savură mângâierea ameţitoare. Se descoperi şi mai mult, îşi împinse fără pudoare pieptul înainte şi imploră pentru mai mult. Gura lui alunecă mai jos şi mai jos până când o sărută acolo unde îşi dorise să o facă de la bun început.

Abigail se cutremură în braţele lui când buzele lui se mutară pe celălalt sfârc pe care îl tachină şi îl chinui aşa cum făcuse şi cu degetele. O atinse cu limba, dar ea se retrase. Sebastian îi aruncă o singură privire mistuitoare, apoi îi despărţi genunchii şi se împinse între picioarele ei până când şoldurile li se întâlniră. O strânse mai tare în braţe, închise ochii, iar Abigail realiză şocată că putea să îl simtă, tare şi încordat.

Abia dacă mai putea să respire.

Sebastian gemu când îşi apăsă buzele pe pielea ei chinuită de dorinţă.

Faţa ei ardea. Inima i se zbătea cu putere în piept. Sebastian Vane era în genunchi în faţa ei şi făcea dragoste cu ea. Ea se simţi sălbatică şi libertină cu rochia ce îi cădea de pe trup şi cu gura lui pe sâni, cu sângele care îi zvâcnea şi îi alerga nebuneşte prin vine, simţi o dorinţă nebună de a-şi sfâşia hainele ca să se răcorească. Era şocant şi scandalos, dar când gura lui se îndepărtă de sânul ei cu un ultim vârtej şicanator al limbii, Abigail doar se întoarse pentru ca el să se concentreze şi pe celălalt sfârc. Şi în tot acel răstimp, era perfect conştientă că şi el era excitat.

Abigail îi ceru iertare în gând lui Lady Constance. Crezuse că *50 de moduri de a păcătui* era o poveste nerealistă şi exagerată. Habar nu avusese.

Iar apoi… apoi… aproape că se sufocă. El îi ridică poalele rochiei. Palma lui îi dezmierdă coapsa… deasupra genunchiului şi mai sus.

— Sebastian, şopti ea nesigură, încă agăţată de el.

— Ştiu, murmură el cu buzele pe sfârcul ei. Ai încredere în mine… şi într-o clipită, îi dădu la o parte pantalonaşii şi o atinse.

Abigail se smuci atât de puternic, că aproape se prăbuşi pe spate. Sebastian o strânse şi mai tare de talie şi o atinse din nou.

— Ai încredere în mine, spuse el într-o şoaptă întretăiată. Nu o să fac dragoste cu tine, dar lasă-mă să-ţi ofer asta…

O mai atinsese, în grotă. Abigail îşi amintea prea bine. Dar de astă dată… dezmierdările lui erau mai înflăcărate, mai intense, mai intime. Simţi căldura mâinii lui când îi dezmierdă pielea descoperită şi fu năucită când îi depărtă picioarele cu degetele, apoi se cutremură atât de tare că înnebuni de plăcere când degetul lui alunecă înăuntrul ei.

Sebastian răsuflă uşor, ca şi cum, dintr-odată, nu mai putea să respire.

— Te vreau.

Vocea lui era ca un susur. Atât de disperat de mult… degetul lui se retrase doar ca să revină cu o atingere delicată pe punctul acela care vibra intens. Abigail îl apucă strâns fără să rostească un cuvânt. Atingerea lui suavă, dar neînduplecată continuă; se înclinase, iar mădularul lui încordat îi mângâia interiorul coapsei, în vreme Abigail se mişca, trupul ei reacţionând din instinct la dezmierdările lui, şoldurile lui se legănau.

Abigail înţelese acum de ce Lady Constance spunea că a face dragoste era ca un dans intim. Corpurile lor se mişcau împreună ca într-un concert, ea aluneca şi se zbătea în braţele lui, el o ţinea strâns de talie şi o făcea să devină din ce în ce mai sălbatică. Când furtuna din

interiorul ei se dezlănţui, Abigail aproape că plânse pe umărul lui şi se cutremură din tot trupul. Braţul lui Sebastian prins în jurul ei părea ca de fier, chiar dacă mâna lui continua să se mişte abil şi blând între picioarele ei. Când degetele lui alunecară în cele din urmă afară, Abigail se înfioră şi se simţi stoarsă de puteri şi aproape inconştientă.

Ea îl ţinu strâns de gât când Sebastian dădu să se retragă. Îşi închipui că se va prăbuşi la pământ dacă îi va da drumul. Nu voia ca el să plece, nici în ziua aceea, nici altcândva; trezise înăuntrul ei o dorinţă profundă şi neliniştită pentru mai mult. Era puţin înfiorată de cât de dornică era să încerce şi restul senzaţiilor descrise de Lady Constance. Erecţia tare şi puternică a lui Sebastian ce pulsa lângă şoldul ei o făcu să îşi dorească să o vadă şi să o atingă, şi să afle ce alte plăceri misterioase îi putea oferi el. Nu crezuse că era *atât* de desfrânată şi se nelinişti pentru că aproape uitase de ce.

— Sper ca asta să-ţi poarte noroc, şopti ea.

Umerii lui se încordară, apoi se relaxară când râse uşor.

— Sigur o să-mi poarte. În momentul ăsta, simt că sunt cel mai norocos bărbat din lume.

Abigail zâmbi şi îşi arcui spatele pe nesimţite. Sebastian mai depuse un sărut pe sânul ei.

— Şi eu mă simt destul de norocoasă. O să-mi lipseşti, adăugă ea pe nerăsuflate.

El îi ridică faţa să o privească, iar expresia de pe chipul lui era sinceră şi aproape vulnerabilă.

— Şi tu mie. Îi trase fusta la loc şi îi luă mâinile într-ale lui. Eşti… el şovăi. Îmi eşti foarte dragă, Abigail.

Ea clipi. Era un sentiment plăcut, dar nu atât de pasional pe cât se aşteptase să fie.

— Eu… Părea să îşi caute cuvintele. Eu îmi doresc… Tu… o să mai fii la Hart House când mă întorc, nu-i aşa?

Familia ta nu are planuri de întoarcere la Londra?

— Niciunul despre care să ştiu şi eu, spuse ea uşor. Cât timp o să lipseşti?

— Poate două săptămâni. Privirea lui alunecă spre sânii ei încă goi. Poate mai puţin.

Ea îşi umezi buzele, începând să se simtă ciudat.

— Mama a plănuit o serată muzicală peste opt zile, aşa că nădăjduiesc să te întorci până atunci. Abigail aşteptă, dar nu îi spuse de ce voia atât de grabnic să ştie. Ea se desprinse din strânsoarea braţelor lui şi îşi trase cămăşuţa în sus. Te întorci? Îmbujorată, se întoarse cu spatele şi încercă să nu se înfioare când degetele lui îi aranjară corsajul şi îi strânseră tare panglicile. Părea un final prea banal pentru o astfel de întâlnire şi nu se întoarse cu faţa spre el când se ridică pe picioare.

— Abigail. O prinse de mână când ea se întinse să ia coşuleţul. Îl privi nesigură. Sebastian duse mâna ei la buze, apoi şi-o apăsă pe inimă. Dacă ar fi să îi fac o vizită tatălui tău… te-ai bucura?

Inima ei tresăltă şi un zâmbet prudent de speranţă îi lumină chipul.

— Bănuiesc că depinde de ce i-ai spune.

— Sper să îi pun o întrebare foarte importantă.

Simţi că i se strânge stomacul.

— Sunt sigură că o să-ţi răspundă serios şi sincer.

El dădu încet din cap şi o privi cu… cu… Abigail se înroşi la cuvântul care îi străfulgeră în gând. Crezu că era dragoste. Aproape că i se tăie respiraţia, în aşteptare.

— Şi dacă ar fi să îţi pun ţie o întrebare importantă, mi-ai răspunde şi tu serios şi sincer?

Încordată în aşteptare, ea încuviinţă din cap.

Sebastian îi apăsă mâna.

— Asta e tot ce pot să cer. Îi luă obrazul în mână şi o sărută. Rămâi cu bine pentru moment, murmură el.

Ea schiţă un zâmbet.

— Mult noroc.

— Ne revedem peste câteva zile, draga mea, îi promise cu o licărire de zâmbet în ochi. Boris! Hai să mergem, băiete. Fără să mai adauge vreun cuvânt, se întoarse şi plecă împreună cu dulăul negru pe urme.

Abigail îl privi plecând, fără tragere de inimă, până când se făcu nevăzut. În clipa în care dispăru pe cărare, ea răsuflă şi se bosumflă puţin. Fusese sigură că Sebastian era pe punctul să îi ceară mâna sau să îi spună că o iubea. Dar cu siguranţă că nu ar fi întrebat de *papa* dacă nu intenţiona să o facă la întoarcere. La urma urmei… el o dorea pe Abigail – probabil tot atât de mult pe cât îl dorea şi ea. Îşi duse o mână la piept; pielea părea să fremete la gândul degetelor şi al gurii lui, care o dezmierdaseră atât de înflăcărat şi de minunat. Poate avea să simtă ceva asemănător în prezenţa unui alt bărbat atrăgător, dar Abigail era sigură că nu simţea pentru Sebastian ceva obişnuit. Ceea ce tocmai se întâmplase între ei fusese cu siguranţă extraordinar.

Se întrebă ce veşti îl purtau departe. Trebuia să fie de bine, *trebuia* să fie. Nu îl văzuse niciodată însufleţit sau mulţumit. Inima ei îi tresăltă la gândul că Sebastian aflase ceva, câştigase ceva care îi schimbase părerea despre căsnicie.

Într-o stare de spirit mult mai senină, îşi luă cartea căzută la pământ şi coşuleţul pe care Boris îl golise de brânză şi cârnaţi în timp ce ei făcuseră dragoste. Observă bastonul lui Sebastian când curăţă praful de pe carte. Rămăsese sprijinit de trunchiul de copac, acolo unde îl lăsase când se aşezase lângă ea… când o rugase să îl sărute ca să îi aducă noroc… şi sfârşise cu sărutări împărţite cu dărnicie peste tot corpul ei. Acolo unde sugerase că o iubea şi că o va cere de nevastă când se va întoarce. Abigail ştia că trebuia să îl lase acolo în cazul în care se va întoarce după el, apoi din impuls îl înşfăcă şi

plecă. Se îndreptă spre casă cu un zâmbet ştrengăresc care îi lumina faţa.

*

Sebastian era aproape de casă când îşi dădu seama că îşi uitase bastonul. Într-un fel sau altul, săruturile lui Abigail îl făcuseră să uite complet de genunchiul bolnav, şi savoarea pielii ei ştersese orice durere a mersului fără baston. Se gândi să se întoarcă să îl ia, apoi ridică din umeri şi îşi văzu de drum spre Montrose Hill. Avea un alt baston acasă, iar în clipa aceea era mult prea nerăbdător să plece la Bristol.

Se rugă lui Dumnezeu ca între bunurile lăsate de unchiul lui să fie şi bani. Zece mii de lire îi permiteau să redevină un gentleman cu bani; nu un bărbat bogat, dar independent şi asigurat. Opt mii de lire îl scăpau de datorii şi aveau să îi redea siguranţa financiară. Patru sau cinci mii de lire îi permiteau să susţină o nevastă mai ales dacă acea nevastă avea banii ei. Chiar şi două mii de lire erau de un real ajutor, căci putea să plătească o parte din datorii şi scăpa de cele mai grele dobânzi.

Desigur, simpla căsătorie cu Abigail putea să îi redea bunăstarea financiară. Zvonurile din oraş spuneau că fiecare din fiicele lui Weston avea o zestre de patruzeci de mii de lire sau chiar mai mult. Ea avea dreptate: *mândria* îl făcea să aibă rezerve. Nu era un vânător de averi şi nu voia să le dea oamenilor ocazia ca să îl numească astfel. Dacă măcar putea să îşi lichideze datoriile! Era de ajuns ca să îşi permită să stea în faţa domnului Weston cu conştiinţa împăcată şi spiritul netulburat. Nu putea să îşi schimbe piciorul infirm şi probabil că nici cu patruzeci de mii de lire nu va reuşi vreodată să îşi recupereze în întregime averea pierdută, dar nu va fi un parazit.

Cu puţin noroc, putea să repună totul pe picioare. Nu

voia ca Abigail să îl privească şi să se întrebe dacă banii ei îl influenţaseră. El pierduse orice altă urmă de demnitate. Una era ca alţii să şoptească pe la colţuri că se însurase cu ea pentru bani – avea oricum să fie inevitabil, dată fiind diferenţa lor de venit dar nu putea suporta ideea că Abigail ar putea crede una ca asta. Ea, cel puţin, trebuia să ştie fără vreo urmă de îndoială că se căsătorise cu ea pentru că o iubea.

Încetini pasul pentru o clipă. Putea să i-o spună în ziua aceea. Veştile de la unchiul lui puteau să aştepte până la întoarcerea de la Bristol, când va şti exact despre ce era vorba şi ce însemnau pentru el. Aproape că i-o spusese când ea îl fixase cu ochii ei scânteietori şi aşteptase. Şi totuşi… tăcuse.

El se scutură şi grăbi din nou pasul. Era mai bine să îi spună că o iubea în clipa în care putea să o ceară în căsătorie aşa cum se cuvenea. Va avea timp pentru toate de îndată ce va reveni – dacă bunul Dumnezeu o îngăduia – cu onoarea şi mândria recuperate. Iar apoi, va avea tot timpul din lume să facă dragoste cu ea.

Capitolul 14

Plecarea lui Sebastian îi alungase lui Abigail cheful de plimbare. Mai ieşea să se plimbe, dar nu îl întâlnise pe Boris decât o dată. Nici măcar nu o linsese prietenos pe mână, pentru că urmărea prin tufişuri o vietate micuţă şi rapidă. Nici grota nu mai avea farmec. Chiar dacă Sebastian lăsase acolo covorul şi pernele şi îi spusese că erau ale ei, ştia că fără el nimic nu mai era la fel. Apoi vremea se înrăutăţise şi

se răcise şi hoinărelile ei de orice fel luaseră sfârşit.

Obligată să stea în casă, Abigail avu tot timpul din lume ca să retrăiască secundă cu secundă ultima lor întâlnire. Cântărise fiecare cuvânt spus de el şi căutase indicii despre intenţiile lui. Hotărî că era imposibil să nu aibă ceva intenţii. Sebastian era exagerat de cinstit. Orice bărbat care îi spunea că mai avea puţin şi înnebunea nu era genul care să o tachineze şi să o facă să creadă că voia să se însoare cu ea dacă nu vorbea serios. Îşi dori să-i fi spus de ce plecase la Bristol, dar ceva din purtarea lui o făcuse să creadă că nu era sigur de motivele călătoriei. Poate că investiţiile lui avuseră succes. Poate că i se oferise vreo oportunitate de viitor. Trebuia să fie reticent în ambele situaţii.

Şi totuşi, dacă nu ştia cât de benefică îi era plecarea – ca atunci când spusese că avea mari speranţe şi îi ceruse un sărut ca să îi aducă noroc – l-ar mai fi menţionat pe tatăl ei? Nu putea fi decât un motiv pentru care Sebastian să vrea să îi vorbească tatălui ei. Dacă Sebastian chiar se îndoia de rezultatul călătoriei sale, sigur nu l-ar fi menţionat pe *papa.* Dar dacă factorul decisiv nu era călătoria, de ce nu îi spusese pur şi simplu că o iubea atunci când ea se mistuia de dorinţă ca o stricată în braţele lui?

Cele două săptămâni aveau să pară o veşnicie cu atâtea întrebări pe cap.

Sora ei puse capăt într-o zi meditaţiilor ei, în vreme ce Abigail şedea cu o carte în mână şi privea pe ferestrele din seră la norii care pluteau pe cer.

— Iată ceva care să te îmbuneze, Abby! spuse ea.

— De unde ai luat-o? se miră Abigail când Penelope flutură un exemplar din *50 de moduri de a păcătui* şi se uită din instinct în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu ochiul.

— Nu-ţi face griji, m-am asigurat că uşa e închisă înainte să ţi-o arăt. Penelope strâmbă din nas. Mi-am

învăţat lecţia la capitolul ăsta.

— Cum ai făcut rost de ea? repetă Abigail suficient de încrezătoare cât să o ia şi să o deschidă la prima pagină. E bună?

Sora ei pufni.

— De parcă ar fi vreuna rea! Nu mi-a plăcut la fel de mult ca ultima, dar e destul de indecentă. Nu contează cum am făcut rost de ea. Uită-te la pagina a doua.

Abigail citi pentru o clipă, apoi se cutremură.

— Doi amanţi deodată?

— Chiar aşa. Penelope îşi coborî şi mai mult vocea. Fraţi.

— O, Doamne! Abigail râse neîncrezător. De parcă nu ar fi destul de greu să găseşti măcar un domn demn de iubit.

— Îndrăznesc să spun că Lady Constance nu are standarde la fel de ridicate ca tine, Abby. Penelope întoarse capul. Ţi-a scris mult stimatul domn Vane?

Abigail închise cu grijă broşura.

— Nu şi nici nu mă aştept să o facă. Nu mi-a cerut permisiunea.

— Ei bine, atunci sigur nu a plănuit să lipsească mult, spuse Penelope. Omul e îndrăgostit lulea de tine.

— De unde ştii tu asta?

— Din felul cum urmăreşte din priviri fiecare mişcare pe care o faci. Pentru că a venit să ne viziteze chiar dacă tot Richmondul susţine că este un mizantrop şi pentru că i-a câştigat inima mamei când l-a dresat pe Milo. Şi mai cred că şi tu eşti îndrăgostită de el pentru că eşti tristă şi tăcută de când a plecat. Îşi puse un deget pe buze. Acum că mă gândesc mai bine, erai aşa înainte ca mama să menţioneze de bileţelul prin care ne trimitea părerile de rău pentru că nu putea să participe la plimbarea cu barca. Te-ai întâlnit cu el într-una din plimbările tale solitare prin pădure?

Abigail îşi muşcă buza, încercând să-şi dea seama ce

trebuia să îi răspundă. Trebuia să cântărească bine, căci Penelope nu era chiar cea mai de încredere confidentă.

— Da. Mi-a spus că pleacă.

— Aha! Ochii surorii ei străluciră. Unde a plecat?

— La Bristol şi nu ştiu de ce, răspunse înainte ca sora ei să o întrebe. A spus că lipseşte mai mult de două săptămâni.

— Nu e chiar aşa de mult, zise Penelope aproape consolator. Sunt sigură că nici nu o să-ţi dai seama când trece timpul.

Ca la un semn, se auzi un ciocănit în uşă şi îşi făcu apariţia o servitoare.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Weston, domnişoară Penelope, dar mama dumneavoastră vă cheamă în salon pentru primirea unor oaspeţi.

— Sigur, Jane, spuse veselă Penelope. Se repezi de pe scaun şi se opri în faţa lui Abigail, care încerca frenetic să ascundă broşura *50 de moduri de a păcătui.* Venim numaidecât.

Jane dădu din cap şi se ieşi din cameră. Penelope păli.

— A fost cât pe ce!

— Cred că au ascuns-o portocalii. Cărţulia era deja dosită bine între paginile cărţii lui Abigail. Mai bine fug până sus ca să o pun bine. Spune-i mamei că m-am dus să-mi aranjez părul.

Penelope încuviinţă din cap şi se grăbi spre salon. Abigail se duse în dormitorul ei cu inima bătându-i tare la gândul că ar fi putut să fie prinse. Nu se abţinuse să nu arunce o privire în broşură şi sfârşise prin a o citi pe toată. Era şi mai şocantă decât celelalte; Lady Constance întâlnise doi domni şi, pentru că nu reuşea să aleagă, îi invitase pe amândoi în patul ei. Abigail se obişnuise cu ideea că întâmplările pe care le descria Lady Constance ţineau de o ficţiune improbabilă, însă ultima aventură era prea de tot. Constance părea să îşi privească amanţii cu respect şi

căldură, dacă nu cu dragoste, şi le oferea fiecăruia atenţie deplină. Cum de putea să se iubească şi la propriu, şi la figurat cu doi bărbaţi deodată? Abigail mai reciti o pagină ca să se asigure. Da, Constance inventa noi şi noi moduri de a găsi şi a oferi plăcere.

Îmbujorarea încă îi acoperea obrajii când coborî spre salon, după ce ascunsese volumul în coşul ei de cusut. Se opri o clipă ca să îşi vină în fire, apoi deschise uşa.

Aşezată pe divan lângă Penelope se afla Lady Samantha Lennox. Le mai vizitase şi înainte împreună cu sora ei, Lady Turley, dar de data asta era însoţită de altcineva. Domnul stătea cu spatele la uşă, dar se ridică brusc şi se întoarse când Abigail îşi făcu apariţia.

— Iat-o şi pe fiica mea cea mare, Abigail, spuse mama călduros. Abigail, vino să faci cunoştinţă cu musafirul nostru, vicontele Atherton. Este fratele lui Lady Samantha.

— Ce mai faceţi, domnule? Făcu o reverenţă.

— Foarte bine, domnişoară Weston. Lordul Atherton era chipeş şi înalt, cu părul negru care se revărsa în valuri peste tâmple. Purta uniforma Dragonilor Regelui care îi scotea frumos în evidenţă trupul atletic. În ochii lui albaştri strălucitori se citi aprecierea când îi întoarse reverenţa. Sunt încântat să vă cunosc.

Abigail se trezi roşind din nou. Murmură ceva politicos şi merse să se aşeze, dându-şi seama în ultima clipă că singurul loc rămas liber era chiar cel de lângă lordul Atherton. O salută pe Lady Samantha şi acceptă ceaşca de ceai oferită de mama ei, perfect conştientă de prezenţa domnului de lângă ea.

— E foarte amabil că ne vizitaţi împreună cu Lady Samantha, domnule.

Nici nu mai era nevoie ca mama ei să îşi exprime cu voce tare mulţumirea; lui Abigail i se părea că strălucea de încântare.

Aruncă o privire piezişă spre Penelope, care sorbea

din ceai fără să îl piardă din ochi pe lordul Atherton. Ei bine… Poate că Richmondul i se va părea mai interesant surorii ei acum că un lord teribil de arătos şedea în salonul lor. Se întrebă dacă tatăl ei aştepta undeva afară ca să îl încurajeze pe tânărul domn să o curteze pe una din ele.

— Dumneavoastră sunteţi foarte amabilă că ne-aţi primit, răspunse lordul Atherton. Sora mea mi-a povestit atât de multe despre noii proprietari de la Hart House că am implorat-o să vă facem o vizită. Nu i-am dat pace până acum.

— Este adevărat, încuviinţă Lady Samantha cu un zâmbet duios. E imposibil să îi rezişti când imploră.

— Uşa noastră vă este mereu deschisă, zise mama în vreme ce mângâia blana lui Milo. Căţeluşul era ghemuit pe divan lângă ea. Se împrietenise cu musafirii lor din moment ce încetase să scheaune. Mai ales dacă este vorba de prietenii lui Lady Samantha.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Sunt în permisie o lună şi aş fi onorat să vă arăt minunăţiile din Richmond cât mă aflu aici.

Penelope scoase un sunet care semănă cu un pufnet înăbuşit.

Lordul Atherton se întoarse spre ea.

— Simt o urmă de îndoială, domnişoară Penelope. Ceea ce mă face să mă întreb: vă îndoiţi de intenţiile mele sau de minunăţiile din Richmond? Din licărirea care i se întrezări în ochi, lordul Atherton părea să ştie care avea să fie răspunsul.

Penelope zâmbi cu toată gura şi evită privirea mamei ei.

— Cine s-ar îndoi de vreuna din ele?

— Acesta nu este un răspuns. Se întoarse spre Abigail. Am intimidat-o pe sora dumneavoastră? Vă rog să îmi spuneţi că nu, domnişoară Weston. Nu mi-ar plăcea să încep cu stângul relaţia cu noii mei vecini.

Abigail se văzu nevoită să râdă.

— De îndată ce o veţi cunoaşte mai bine pe sora mea, domnule, veţi afla cât de greu se lasă intimidată! Cred că a vrut să spună că vom fi încântate să descoperim minunăţiile din Richmond; vă mulţumim mult pentru invitaţie.

— Plăcerea va fi de partea mea. Avea ochii foarte albaştri, iar liniile fine din colţuri sugerau că era mereu binedispus. Până şi vocea îi era frumoasă, caldă şi educată. Ce aţi văzut până acum?

Lui Abigail îi luă o clipă să înţeleagă întrebarea pe care i-o adresase în vreme ce o scruta atât de atent cu privirea.

— O! Ea se înroşi, inevitabil. Mă tem că nu prea multe.

— Aţi fost pe Richmond Hill? La grădina botanică din Kew? La palatul de la Hampton Court? Vocea lui devenea şi mai chinuită cu fiecare răspuns negativ pe care ea îl dădea clătinând din cap. După a treia întrebare, lordul Atherton îşi duse mâna la piept şi se întoarse smerit spre Penelope. Domnişoară Penelope, vă prezint scuzele mele umile. Cine nu s-ar plictisi dacă ar rămâne doar în satul acesta?

Penelope schiţă un zâmbet la ideea că dispreţul ei pentru Richmond fusese confirmat public.

— Mi-au plăcut foarte mult prăvăliile din sat.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Weston, ce v-a plăcut?

Lordul Atherton se întoarse din nou spre ea, cu ochii strălucind de veselie.

— Satul este încântător, încuviinţă ea. Dar prefer plăcerile mai simple: o excursie cu barca, o plimbare prin pădure.

— A, pădurea! O urmă de emoţie tresăltă în vocea lordului Atherton. Îmi amintesc foarte bine de pădurea aceasta. Aproape că o ştiam mai bine decât ştiam Stratford Court. Când eram copil, Lady Burton a fost suficient de

binevoitoare cât să mă lase să explorez pădurea în voie. Am petrecut ore întregi pe acolo. Apoi clătină din cap cu tristeţe. Sora mea mă chema acasă cu o luminiţă pe care o aprindea la o anume fereastră ca nu cumva să fiu pedepsit pentru că întârziam.

— Stratford Court se vede din pădure? Penelope îşi ridică sprâncenele. Nici nu mi-am dat seama.

Lordul Atherton îşi drese glasul.

— Trebuie să urcaţi mai mult pe deal.

— A, vreţi să spuneţi Montrose Hill? Penelope clătină din cap fără să observe când cei doi musafiri ai lor parcă încremeniră pentru o clipă. Aţi descoperit vreodată grota din pădure?

Abigail aproape se înecă. Cum îndrăznea Penelope – mai ales în faţa mamei? Nu o va ierta niciodată dacă mama avea să îi interzică să se mai plimbe prin pădure.

— Nu, spuse lordul Atherton după un scurt moment de şovăială. Nu cred că mai există. A fost astupată cu mult timp în urmă.

— Aşa deci, spuse Penelope când întâlni pentru o clipită privirea lui Abigail. Ce păcat! Ar fi fost nemaipomenit să o vedem.

— Unde a fost grota? întrebă doamna Weston.

Îl mângâia alene pe Milo, dar Abigail ştia că liniştea ei nu era decât o iluzie. Mama avea o atenţie de şoim.

— Se spunea că se afla pe undeva prin pădure, doamnă Weston, răspunse lordul Atherton. O curiozitate uitată de pe vremea Stuarţilor. Dar ca orice zvon, s-a dovedit că nici acesta nu era demn de încredere. Nimeni din cei care trăiesc astăzi nu a văzut-o.

„În afară de mine”, se gândi Abigail, amintindu-şi de o sirenă din cioburi de sticlă care tânjea după alesul ei şi de intimitatea ascunsă a încăperii. Şi de Sebastian.

— Nu am auzit niciodată de ea. Privirea pătrunzătoare a mamei o cercetă o clipă pe Abigail. Abigail, trebuie să ai

mare grijă când te plimbi prin pădure. Nu aş vrea să cazi în grota aceea veche.

— Am grijă, răspunse ea la repezeală.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, doamnă Weston. Lady Burton a crezut mereu că grota a fost astupată cu mulţi ani înainte de venirea ei la Hart House. Atherton îi zâmbi timid. Dacă era cazul, aş fi aflat de existenţa ei pentru că am cutreierat pădurea ani de zile. Doamna Burton a răsfăţat băiatul pasionat de aventură din mine când mi-a permis să o caut, dar a fost degeaba; trebuie să fie astupată de multă vreme. Nu am găsit niciodată vreo urmă a ei şi chiar am căutat-o. Îmi doream s-o descopăr ca să le dovedesc tuturor că se înşelau.

— Bănuiesc că de aceea grota era atât de fascinantă, adăugă Lady Samantha.

Fratele ei râse.

— Chiar aşa! Nici măcar comoara unui pirat nu putea să fie mai tentantă – chiar dacă trebuie să mărturisesc că atunci când eram copil, speram să descopăr grota plină de comori ale piraţilor!

Toată lumea râse. Abigail surprinse privirea lui Penelope aţintită asupra ei şi încercă să îi trimită un mesaj serios doar din priviri. Penelope dădu discret din cap şi sorbi din ceai.

Conversaţia luă o turnură mai obişnuită şi, după o vreme, musafirii plecară. Mama îl invită pe lordul Atherton să li se alăture la excursia cu barca, programată să aibă loc în câteva zile, iar el acceptă imediat. Milo se trezi şi sări de pe divan, apoi începu să dea târcoale încăperii şi să latre emoţionat când toţi se ridicată în picioare. Câinele profită de ocazie şi o zbughi prin coridor direct afară în clipa în care se deschise uşa.

— O, Doamne, oftă mama. Nu din nou. Deja escapadele lui Milo îşi puseseră amprenta şi asupra ei. Încercările ei de dresaj ca Milo să vină la ea când era

chemat nu avuseseră succesul încercărilor lui Sebastian.

— Îl vom prinde, îi promise numaidecât lordul Atherton cu ochi jucăuşi. Hai, Samantha! O cursă de urmărire! Plecă plin de energie pe urmele câinelui.

— Nu pot să alerg cu pantofii ăştia! protestă sora lui şi se uită cu mâhnire la Penelope.

— Eu nici nu mă complic, bombăni Penelope. Ca de obicei, nu se obosea să alerge după Milo.

De afară se auzi nechezatul unui cal. Mama oftă resemnată.

— O, Doamne! O să fie călcat în picioare. Ieşi valvârtej din încăpere, iar Abigail o însoţi.

Afară, câinele chiar risca să moară de data aceea. Un armăsar negru scutura din cap şi sărea speriat dintr-o parte în alta în timp ce Milo dădea ture pe pietriş, apoi se repezea sub copitele lui şi sub trăsură pentru a încercui caii ca să scape de încercările lordului Atherton şi ale rândaşului de a-l prinde. Cu cât Milo lătra mai mult, cu atât caii deveneau mai nărăvaşi, nechezând şi lovind din picioare. Căţelul putea să fie zdrobit de oricare dintre copite.

Mama o privi îngrijorată pe Abigail.

— Nu o să-l iert niciodată pe tatăl tău, spuse ea disperată.

— Îl prind eu, îi promise Abigail.

Urmări pentru un moment goana după căţel în aşteptarea unei oportunităţi. Era evident că lordul Atherton se distra şi îi făcea semne rândaşului să meargă de o parte a trăsurii când el pândea câinele de partea cealaltă. Dar Milo era prea sprinten pentru el; chiar când contele era cât pe ce să îl prindă, Milo se răsuci şi o zbughi spre copacii de la marginea drumului, pe sub trăsură şi printre cizmele rândaşului…

Exact acolo unde se dusese Abigail să îl aştepte.

— Milo, îl chemă ea şi se lăsă pe vine. Hai, Milo, am nişte brânză pentru tine. Ea întinse mâna ca şi cum ar avea

ceva în ea. Funcţionase cu Boris care era mult mai bine dresat. Ea îşi ţinu respiraţia în speranţa nebună că avea să îl păcălească pe Milo.

Căţeluşul se opri la câţiva metri de ea şi dădu din coadă.

— Vino, Milo, repetă hotărât Abigail. Aşteptă fără să se mişte.

După un moment, căţelul se scutură, apoi se apropie de ea. În vreme ce îi lingea degetele în căutarea brânzei, Abigail îl prinse de ceafă.

— Nu meriţi o recompensă, câine rău ce eşti! îi spuse ea. Căţelul lătră, apoi se supuse descumpănit şi începu să îi lovească braţul cu coada.

— Foarte bine, domnişoară Weston! Lordul Atherton se ridică şi o privi cu respect. E o creatură vicleană.

Abigail râse

— Şi alunecoasă! Deja avem experienţă cu toţii când trebuie să îl vânăm pe Milo. Căţelul îi linse bărbia când îşi auzi numele. Abigail se strâmbă. Se pare că era norocul ei să îl urmărească de fiecare dată când întâlnea un domn.

— Măcar este un prizonier recunoscător. Atherton rânji şi îl scărpină pe Milo între urechi. Căţelul încercă să îi lingă şi lui mâna.

— A luat-o prin pădure într-o zi şi s-a agăţat în nişte mărăcini. Dacă e aşa recunoscător, ar putea să înceteze cu tot fugitul ăsta.

El râse.

— Poate că nu le stă în fire căţeluşilor. O luă la pas cu ea şi se îndreptară spre mama ei, lângă care îşi făcuseră apariţia Lady Samantha şi Penelope. Pot să vă pun o întrebare foarte îndrăzneaţă?

— Cred că da, spuse ea surprinsă.

Bărbatul se uită spre pădure.

— Poveştile despre pădure şi grotă m-au făcut să tânjesc după încă o plimbare. Aş putea să o fac?

— Desigur!

Abigail bănui că era corect să le ceară voie lui *papa* sau mamei, dar cu siguranţă că părinţii ei nu aveau sub nicio formă să se împotrivească. *Papa* probabil că îl va invita pe lordul Atherton să se plimbe pe oriunde îşi dorea la Hart House, chiar şi prin casă.

— Vă mulţumesc. Înclină capul să o vadă mai bine.

Abigail se înroşi. Nu era nicio îndoială în privinţa admiraţiei care se citea în ochii lui. Domnii o admiraseră şi înainte, dar nu era obişnuită să vadă asta atât de trufaş şi făţiş.

— Mâine e bine? Nu vreau să întrerup vreun plan deja făcut de familia dumneavoastră.

— O, nu, îl asigură ea. Nu avem niciun plan pentru mâine.

El zâmbi şi mai larg.

— Excelent.

Li se alăturară şi ceilalţi. Lady Samantha fu uşurată că Milo nu fusese rănit şi îl mângâie pe cap. Lordul Atherton îşi ajută sora să urce în trăsură şi se sui în şaua armăsarului mare şi negru care se liniştise de când Milo încetase să mai latre. Mama se întoarse spre fiicele ei abia după ce musafirii ajunseseră la jumătatea aleii de acces.

— Ce domn încântător!

— Cu care din noi crezi că o să se însoare? întrebă grav Penelope. O, cât de fericit o să fie *papa* când se va dovedi că a avut dreptate să cumpere casa asta!

Mama ridică ochii spre cer.

— Dacă lordul Atherton – sau oricine altcineva – te-ar cere pe tine de nevastă, l-aş obliga pe tatăl tău să fie de acord! Şi ţi-aş ura călătorie sprâncenată!

Mama îi aruncă o privire întunecată înainte să ia căţeluşul de la Abigail.

— Mulţumesc că l-ai salvat din nou, Abigail. Îşi strânse animalul de companie în braţe. Eşti bine, micuţule Milo? Nu

trebuie să mai alergi pe afară aşa. Hai să ne asigurăm că nu ai nimic prin blană.

Se întoarse în casă, gângurind în continuare spre câine.

— Mulţumesc că ai salvat-o pe scumpetea mea dragă, Abby, imită Penelope vocea mamei lor. Îl iubesc pe el mai mult decât pe oricare dintre voi!

Abigail se sufocă de râs.

— Nu e adevărat! Chiar dacă el nu e la fel de impertinent ca tine.

Ochii surorii ei străluciră.

— Că tot veni vorba… erai foarte prinsă în conversaţia cu lordul Atherton când am ieşit afară cu Lady Samantha. Despre ce vorbeaţi?

— Despre câine. Zâmbetul se fixă pe chipul lui Abigail, în timp ce privea cum musafirii lor se îndepărtau. Şi ai crezut că Richmondul o să fie plictisitor!

— Lordul Atherton o să fie nevoit să propună lucruri mult mai interesante ca să compenseze restul realităţilor din Richmond, răspunse Penelope. Totuşi, este ceva mai distractiv decât orice mă aşteptam să găsesc aici.

La capătul aleii, lordul Atherton se uită în urmă la Abigail şi îşi atinse pălăria. Dumnezeule, Penelope avea dreptate, se gândi Abigail oarecum tulburată. Era orbitor de frumos.

— A întrebat dacă poate să vină să se plimbe prin pădure mâine, mărturisi ea în şoaptă. I-am spus că poate, bineînţeles; nu o să fie şi *papa* foarte încântat?

Penelope ridică o sprânceană.

— Chiar? Ei bine… Ei bine…

— Ce? Se încruntă când văzu expresia de pe chipul surorii ei.

— Poate nu o să vrea să se plimbe singur. Penelope arboră o expresie foarte sobră şi cuviincioasă. Dacă nu te simţi în stare de un astfel de sacrificiu, s-ar putea să mă

sacrific şi să-l însoţesc eu – departe de grota ta, bineînţeles.

Abigail izbucni în râs.

— Eşti o soră cu adevărat iubitoare!

Penelope nu se putu abţine să nu îşi arate plăcerea.

— Am încredere că o să-l vedem mult mai mult pe chipeşul Lord Atherton.

Capitolul 15

Lordul Atherton se ţinu de cuvânt şi îşi făcu apariţia a doua zi de dimineaţă.

Sprâncenele mamei se ridicară de uimire când îi fu anunţată vizita. Penelope îi aruncă lui Abigail o privire încântată. Bărbatul le zâmbi cu graţie tuturor când majordomul îl invită în încăpere. Schimbară salutări călduroase, apoi lordul Atherton se întoarse spre mama.

— Speram să fac o plimbare prin pădurea dumneavoastră, doamnă.

— Desigur, domnule! spuse femeia şi zâmbi spre Abigail. Fiica mea a menţionat că s-ar putea să veniţi. Sunteţi bine-venit să vă plimbaţi prin pădure ori de câte ori doriţi.

— Vă mulţumesc. Şi domnişoara Weston mi-a spus acelaşi lucru, dar nu am vrut să profit de bunătatea dumneavoastră şi să hoinăresc peste tot, spuse el cu un aer de apărare.

— Ei, asta-i bună! *Papa* s-ar bucura foarte mult dacă aţi face acest lucru, interveni Abigail zâmbitoare.

Domnul Weston fusese foarte bucuros când îi menţionase rugămintea lordului Atherton.

— A spus că vă puteţi plimba în voie prin pădure din moment ce o cunoaşteţi atât de bine, adăugă ea.

— E foarte amabil din partea dumnealui. El zâmbi cu

licăriri în ochi. În aceea zi purta haine obişnuite, iar mantaua gri adâncea albastrul ochilor lui. Deşi mă tem că este mult prea generos; nu m-am mai plimbat prin pădurile acestea de cel puţin zece ani. S-ar putea să mă pierd complet!

Mama schiţă un zâmbet.

— Abigail v-ar putea ajuta să o luaţi pe cele mai bune cărări. Îi place foarte mult să se plimbe prin pădure şi îi cunoaşte destul de bine fiecare cotlon.

— Chiar aşa? Lordul Atherton se întoarse spre Abigail. Domnişoară Weston, aţi dori să mă însoţiţi?

Urmă un moment de tăcere mormântală. De uimire, chipul lui Penelope se albi ca varul; mama strălucea de fericire. Abigail îşi simţi obrajii îmbujoraţi.

— Penelope s-a plimbat cu mine de foarte multe ori, încercă ea să spună.

— Dar glezna nu îi este complet refăcută după căzătura de la ultima plimbare, spuse mama ei. A schimbat bandajul chiar azi-dimineaţă.

Penelope ridică uşor din umeri şi se prefăcu preocupată de aţa ei de brodat. Abigail inspiră adânc.

— Desigur. Aş fi încântată să mă plimb cu dumneavoastră, domnule.

Lordul Atherton zâmbi şi mai larg.

— Cât de minunat şi de amabil din partea dumneavoastră! M-am temut să nu vă cer prea mult.

— Chiar deloc, spuse ea şi mai îmbujorată.

— Nu, Abigail nu ratează nicio ocazie să se plimbe prin pădure, zâmbi Penelope uşor înţepată. Cunoaşte fiecare cărare, domnule; nu v-aţi putea pierde nici dacă v-aţi dori acest lucru.

Musafirul lor izbucni în râs.

— Călăuza ideală! Nici nu puteam să cer mai mult.

Abigail se duse să îşi ia boneta cu dorinţa ca sora ei să nu fi inventat niciodată o entorsă la gleznă pe care, era

convinsă, Penelope o regreta profund în acea clipă.

— Chiar vă place pădurea? întrebă lordul Atherton când o luară prin iarbă.

Chiar dacă spusese că nu îşi mai amintea nimic, el era cel care îi îndruma de-a lungul râului, departe de locurile obişnuite şi mai apropiate de Montrose Hill prin care bântuia ea. Abigail rezistă tentaţiei de a se uita spre deal; Sebastian era la Bristol.

— Da. Îmi place liniştea pe care o regăsesc printre copaci.

Bărbatul clătină din cap.

— Şi mie. Ei bine... trebuie să recunosc că o apreciez acum. Când eram copil, îmi plăcea doar că eram departe de tutori şi de lecţii.

— Nu! protestă Abigail cu neîncredere prefăcută.

— Ba da, recunoscu el cu un oftat adânc în clipa în care ajunseră la umbra copacilor. M-am furişat de multe ori şi am traversat râul cu mica mea barcă, ştiind sigur că aici nu aveam să fiu găsit de nimeni. În imaginaţia mea, copacii de aici erau pădurile adânci din Africa, pustiul Americilor, cele mai îndepărtate colţuri ale Orientului. Şi cum tutorii mei nu puteau trece râul dacă luam barca, puteam să cred că aşa era.

Abigail râse.

— Trebuie să îi fi enervat teribil!

— Sper! El râse ştrengăreşte. Escapada din pădure merita orice pedeapsă.

— Aţi explorat-o singur?

Lordul Atherton şovăi.

— Câteodată. Vă plimbaţi singură de obicei?

— Doar atunci când nu mă însoţeşte sora mea; adică mai întotdeauna. Un copac gros de mai bine de jumătate de metru căzuse pe cărare. Tufişurile erau prea dese ca să îl ocolească. Abigail îşi ridică rochia ca să se urce pe el.

— Preferaţi singurătatea? Lordul Atherton sări peste

trunchi şi îi întinse mâna. Sau preferaţi să fiţi însoţită?

Ea îi oferi mâna şi păşi pe trunchi.

— Ambele au avantajele lor.

Lordul Atherton îi întinse şi cealaltă mână şi o ajută să sară.

— Cu siguranţă, murmură el fără să se îndepărteze când ea ateriză destul de aproape de el. Dar în clipa aceasta, prefer să fiu însoţit.

Abigail îşi lăsă capul pe spate şi respiraţia aproape că i se tăie când văzu expresia de pe chipul lui. Flirta cumva cu ea?

— Da? Vocea ei părea lipsită de vlagă şi aşa se şi simţea.

— Chiar foarte mult. Ochii lui nu se abătură de la ai ei.

Abigail se simţi puţin năucită, fără să poată să privească în altă parte. Era greu de crezut că fusese pe vremuri cel mai bun prieten al lui Sebastian; după tot ce văzuse până în clipa aceea, se asemănau ca apa şi uleiul. Dar poate că se pripea. Lordul Atherton era fermecător, volubil şi chipeş, însă, pe măsură ce îl cunoştea, poate descoperea că semăna mai mult cu Sebastian. Acesta era genul de bărbat a cărui înfăţişare mai mult ascundea decât arăta felul lui de a fi.

Abigail îşi dădu seama că lordul Atherton încă o mai ţinea de mână. În clipa aceea, tresări şi căută ceva de spus.

— Probabil că aţi explorat şi partea dinspre Montrose Hill, izbuti ea să spună. Când vă vizitaţi cu domnul Vane.

Mâinile lordului Atherton se încordară, dar expresia de pe chip îi rămase neschimbată.

— Vane? A, da. Totuşi, asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă. Acum… De unde ştiţi că ne-am vizitat?

— Sora dumneavoastră mi-a spus că aţi fost buni prieteni la un moment dat, se grăbi Abigail să adauge. Când eraţi copii. Bănuiesc că expediţiile de căutare a grotei s-au desfăşurat şi pe moşia dumnealui.

Bărbatul îi aruncă o căutătură ciudată.

— Da, cred că da. Ei... Aţi făcut cunoştinţă cu Vane, domnişoară Weston?

— Da. Încercă să nu se gândească la ultima lor întâlnire, dar trupul ei îşi aminti. Sfârcurile i se întăriră sub corset, iar inima începu să îi bătu mai tare. Este vecinul nostru, bineînţeles că l-am întâlnit.

Lordul Atherton păru surprins de spusele ei.

— Mi s-a spus că a devenit foarte singuratic.

Aproape pe nesimţite, mânia izbucni în Abigail. Cât de crud era ca un om să fie evitat dinadins şi apoi acuzat că era singuratic.

— A fost foarte amabil cu noi, spuse ea. L-am întâlnit prima dată în această pădure; a scos câinele mamei dintr-un tufiş de mărăcini şi l-a purtat în braţe până acasă pentru că Milo era plin de noroi şi îmi strica rochia.

— Cine nu ar sări în ajutorul unei domnişoare aflate în pericol? exclamă relaxat şi cu un surâs lordul Atherton. Nu intenţionez să îl condamn! În ultimii ani, nu prea am fost în Richmond şi nu cunosc decât poveştile celorlalţi. Poate nu am fost corect informat.

— O... Abigail schiţă timid un zâmbet. Nu toţi oamenii sunt atât de amabili, dar mie mi s-a părut foarte politicos. Nu suport când oamenii dau crezare oricărui zvon fantezist sau oricărei povestioare care se spune prin târg.

— Sunteţi o doamnă foarte înţeleaptă, răspunse el. L-am cunoscut ca pe un frate. Am petrecut ore întregi prin pădurea asta în căutarea grotei pierdute şi în încercarea de a-i evita pe tutorii noştri. El se opri, ca şi când îşi căuta cuvintele. Dar norocul l-a cam părăsit în ultimii ani. Ne-am înstrăinat cu ceva vreme în urmă şi nu am mai vorbit de atunci. Mă tem că nu mai este omul pe care îl ştiam.

— Îndrăznesc să spun că fiecare dintre noi se schimbă pe măsură ce înaintăm în vârstă, spuse ea încercând să pară diplomată. Regretaţi ruptura? Chiar îşi dorea să

întrebe ce anume o provocase, dar era sigură că nu avea să îi spună dacă Lady Samantha fusese motivul. Pe de altă parte, era posibil să ştie mai multe despre adevărurile care se ascundeau în spatele tuturor bârfelor. Recunoscuse că odinioară fuseseră ca fraţii, iar Abigail îşi dorea cu ardoare să ştie de ce un astfel de prieten îl părăsise pe Sebastian.

Lordul Atherton răspunse după un timp:

— A fost dorinţa lui, spuse el în cele din urmă cu glasul foarte coborât. I-am respectat dorinţa. Nu toate prieteniile sunt merite să dureze la nesfârşit. Ridică o mână şi arătă spre un stejar dublu, trunchiurile a doi copaci încolăcite într-unul singur şi despărţite undeva la mai bine de trei metri deasupra lor. Am fost convins că pomul acesta a fost plantat aici ca să marcheze locul unde se afla grota. Odată am săpat în jurul rădăcinilor, dar fără rezultat.

Abigail se forţă să zâmbească. Nu era nici pe departe aproape de grotă, şi el nu avea să îi spună nimic din ce nu ştia Abigail. Murmură ceva în treacăt şi discutară despre alte lucruri.

Şi în timp ce se plimba cu lordul Atherton, se întreba ce făcea Sebastian la Bristol.

*

Lordul Atherton deveni în scurtă vreme un musafir obişnuit – şi foarte simpatizat – la Hart House. În timpul excursiei cu barca, sărise în apă până la genunchi ca să recupereze pălăria lui Penelope, luată de o rafală de vânt. Se ţinuse de promisiune şi le dusese la Richmond Hill ca să facă un picnic şi la Hampton Court pentru o întâlnire cu alţi tineri. La vizita de la Hampton Court li se alăturaseră câţiva dintre camarazii lui din regimentul de gardă de la Londra şi întâlnirea fusese foarte veselă şi se încheiase cu o cursă spre centrul labirintului. Se uriaşe şi se strigase mult, şi chiar apăruse şi o provocare la duel – cu furculiţe, în loc de

săbii – pentru ultima tartă cu căpşuni din coş. Abigail nu mai râsese de ani buni la fel de mult pe cât râsese când văzuse cum lordul Atherton, cu ochii mijiţi de concentrare fioroasă sub părul negru şi ciufulit, îşi lovise furculiţa de cea a locotenentului Cabot. Iar când Atherton fusese declarat învingător pentru că lovise primul manşeta locotenentului Cabot, tăiase tarta în felii şi o împărţise cu doamnele prezente acolo.

Era chipeş, fermecător, foarte spiritual şi galant. Întâlnirile pe care le organiza erau mereu o încântare, cu invitaţi interesanţi; până şi vremea era perfectă de fiecare dată când planifica vreun eveniment. Părea să nu fie nimic în neregulă cu el… cu excepţia faptului că amabilităţile lui deveneau foarte evidente.

La început, Abigail crezuse că sora lui îl simpatiza. După ce îi salvase pălăria în timpul petrecerii de pe barcă, Penelope reacţionase de parcă fusese vorba de cea mai de nepreţuită comoară a ei, cu toate că Abigail ştia foarte bine că era o pălărie veche care avea nevoie de câteva retuşuri. La Hampton Court, după ce îi încântase cu poveştile lui cu fantome, Penelope îl provocase să le arate că erau adevărate, apoi amândoi cercetaseră câteva coridoare întunecate în timp ce toţi ceilalţi ieşiseră afară la soare. O văzuse pe sora ei respingându-i pe domnii din Londra cu un singur cuvânt, iar Abigail presupusese că lordului Atherton îi va fi foarte uşor să îi între în graţii.

Dar, dintr-un motiv sau altul, el nu profitase de niciuna dintre ocaziile pe care Penelope i le oferise. În schimb, îşi întorsese atenţia spre Abigail. La început, fusese vorba de lucruri mici – o ajuta să coboare din trăsură sau reuşea să se aşeze lângă ea atunci când venea în vizită. Abigail remarcase detaliile acestea pentru că era exact ceea ce nu făcea cu Penelope. Totuşi, îşi spusese că niciunul dintre lucrurile acelea nu avea mare însemnătate, iar sentimentele surorii ei nu păreau să fie rănite; Penelope

nu manifestase vădit niciun fel de afecţiune pentru el sau vreo dorinţă de a-i atrage atenţia în mod special. Interesul lui Pen pentru lordul Atherton se micşorase cu timpul, aparent fără vreun motiv pe care Abigail să îl identifice.

Însă era greu de crezut că nimeni nu avea să observe preferinţele lui, mai ales că deveneau din ce în ce mai evidente.

— Eşti frumoasa din Richmond, spuse Penelope într-o zi, după vizita lordului Atherton.

— Nu fi prostuţă, răspunse Abigail.

— Ţi-a adus flori.

— Ţi-a adus şi ţie, i-a adus şi mamei, spuse în treacăt Abigail.

— Ale tale sunt mai mari şi ţi le-a dat chiar el, punctă Penelope durerosul adevăr. Nu crede nimeni că îi face curte mamei sau mie.

— Eşti caraghioasă.

Dar ochii lui Abigail se abătură asupra buchetului de la lordul Atherton. Era frumos şi totuşi simplu, făcut parcă pe gustul ei. Doar un pretendent se străduia atâta şi făcea o asemenea cheltuială, nu? În străfundul inimii ei, Abigail ştia că Penelope avea dreptate în privinţa celorlalte buchete de flori. Mamei ei îi adusese irişi, surorii ei, margarete, dar ei îi adusese boboci proaspeţi de trandafir, de un roz-violet pal, catifelaţi şi atât de parfumaţi, că îşi dorise să îi aibă în preajmă toată ziua. Dar buchetul contrazicea declaraţiile ei solemne cum că lordul nu încerca decât să fie un vecin amabil.

— Aha… Penelope îşi înclină capul. Vreo veste de la domnul Vane?

Abigail clătină uşor din cap, cu privirea aţintită spre trandafiri.

— Nu mă aştept să primesc vreuna. Nu m-a întrebat dacă îmi poate scrie şi oricum nu rămâne plecat prea multă vreme.

— Da, exact, spuse Penelope după o clipă. Nici nu au trecut cele două săptămâni.

Trecuse o săptămână şi cinci zile. Abigail ştia exact de când era plecat Sebastian. Şi chiar dacă nu se aştepta la vreo veste de la el, s-ar fi bucurat dacă ar fi primit o scrisoare. Chiar foarte mult; îi lipseau umorul crispat şi zâmbetele lui molcome şi felul în care o privea. Bineînţeles că o scrisoare nu putea să transmită nimic din toate astea, dar inima ei ar fi tresăltat de bucurie ştiind că se gândea la ea. Lordul Atherton era plăcut, dar, de îndată ce pleca, gândurile lui Abigail reveneau la Sebastian.

Din păcate, în lipsa vreunei declaraţii sau a vreunei promisiuni, nu ştia cum să răspundă la reacţiile fireşti ale familiei ei. Penelope nu era singura convinsă că lordul Atherton îi făcea curte.

— Iat-o pe fetiţa mea, spuse *papa* cu drag când se întâlniră în salon în seara aceea, înainte de cină. O sărută pe obraz. Un viitor conte e în frunte!

Abigail strânse din buze.

— *Papa,* serios acum!

— Nu am dreptate? Sprâncenele i se arcuiră fără să îi şteargă zâmbetul larg. Atunci încearcă să fugă cu mama ta? Îmi dau seama că a fost în casa asta de mai multe ori ca mine în ultima perioadă.

Abigail îi aruncă o privire serioasă.

— E doar un buchet de flori! Nu mai poate un domn să ofere un simplu buchet fără să fie suspectat că doreşte să se însoare cu o fată?

— Suspectat! *Papa* izbucni în râs. Nu mă înţelege greşit, Abby – nu vreau să te tachinez! Dimpotrivă, draga mea, nu aş putea fi mai fericit. Un viconte, fiul şi moştenitorul unui conte. Mai e şi chipeş flăcăul. Am ştiut eu că la Richmond o să fie bine.

— Ei bine, mie nu mi-a spus nimic, răspunse ea. Ţi-a cerut cumva permisiunea să mă curteze şi ai uitat să-mi

spui?

— Nu încă, spuse tatăl ei cu glas domol. Dar nu m-ar surprinde. Observă într-un final expresia mâhnită de pe chipul lui Abigail. Nu ţi-ar plăcea, Abigail?

Îi venea greu să ştie cum să răspundă. Era greşit să spună că prezenţa lordului Atherton o ofensa sau că nu o bucura. Era fermecător şi chipeş, iar lui Abigail îi făcea cu adevărat plăcere să îl vadă. Spunea poveşti amuzante şi părea interesat şi de ceea ce gândea ea. Era greu să îi displacă şi că îi adusese flori. Doar că…

Doar că ar fi vrut ca Sebastian să-i arate atâta devotament. Sau orice fel de devotament.

— Abia l-am cunoscut, zise ea în cele din urmă fără să fi găsit un răspuns direct. Nu crezi că e un pic prea devreme ca să tragi astfel de concluzii despre intenţiile lui?

— Poate, încuviinţă tatăl ei. Dar ascultă ce spun, Abigail; domnii de rangul lui Atherton nu acordă prea uşor atâta atenţie cuiva. E foarte impresionat de tine, şi s-ar putea să nu iasă nimic – ridică o mâna, în clipa în care ea se întoarse neliniştită spre el –, dar nu m-ar surprinde dacă povestea asta o să aibă alt deznodământ. Se opri şi scrută cu privirea expresia de pe chipul ei. Este vorba de Vane?

Abigail deschise gura, îşi dădu seama că nu prea ştia ce să răspundă şi o închise la loc.

— Ei bine, răspunse tatăl în faţa tăcerii ei. O să se rezolve de la sine. Dacă sentimentele lui sunt adevărate, nu o să se retragă în linişte şi, cu siguranţă, nimic nu îl stârneşte mai mult pe un bărbat decât un rival. O să vedem cu timpul, nu? O ciupi de obraz şi scoase un oftat prefăcut. Nu pot să cred că discut toate astea cu tine! Te legănam pe genunchi – parcă mai ieri. Iar acum fiica mea este o domnişoară frumoasă care îi chinuie pe bieţii bărbaţi ca pe nişte sclavi, aşa cum a făcut mama ta cu mine.

— Mama nu te-a făcut chinuit ca pe un sclav, protestă ea. În orice caz, ea spune că tu ai presat-o atât de mult şi ai

obosit-o cu declaraţiile tale de dragoste eternă până când a fost de acord să se mărite ca să scape de tine!

— Aşa am făcut. Şi am avut şi dreptate. Îi făcu cu ochiul. Ştiu ce spun când îţi zic să îi ţii pe tineri în şah. Fă-i să te vâneze.

Abigail pufni.

— Toată lumea se grăbeşte să tragă concluzii şi să îmi atribuie peţitori prin tot Richmondul. Eşti aşa de nerăbdător să mă vezi măritată? Chiar nu e cazul! Sper că îl tachinezi şi pe Jamie la fel.

— Dacă vreodată fratele tău o să fie interesat de o femeie, te asigur că o să audă toate astea, îi promise el. La fel şi Penelope. Că tot veni vorba… El se întoarse. Penelope! Vino aici, obrăznicătură. Am o socoteală cu tine. Cum Dumnezeu a ajuns câinele ăla ieri în camera mea de studiu?

— Ploua, *papa,* şi nu am putut să îl las afară, răspunse deschis fiica lui mai mică. Avea nevoie teribilă de noi teritorii pe care să le exploreze.

— Şi un nou picior de masă de ros! Îi arătă degetul. Ar trebui să te pun să freci petele de pe covor, domnişoară…

Abigail îi urmă greoi până în sufragerie în vreme ce tatăl şi sora ei îşi continuară gâlceava prietenoasă. La ce se gândea? Voia să îl revadă pe Sebastian. Voia să ştie la ce se referise când îi spusese că avea să îi vorbească tatălui ei. Voia să se plimbe din nou prin pădure cu el şi nu ar fi deranjat-o dacă ar fi sărutat-o aşa cum o sărutase ultima dată, de parcă ar fi avut tot timpul din lume şi ar fi vrut să îl petreacă făcând dragoste cu ea.

Pe de altă parte, chiar îi făcea plăcere compania lordului Atherton. Se simţea măgulită că se afla în centrul atenţiilor lui, indiferent de ce intenţii avea, iar părinţii ei erau atât de încântaţi de acest lucru. Poate prea încântaţi, se gândi ea cu o urmă de neliniște; *papa* fu într-o dispoziţie de zile mari în seara aceea şi zâmbetele dese pe care i le

arunca nu lăsau vreo îndoială asupra motivului. Nu se sfiise să vorbească despre dorinţa ca ambele sale fiice să se mărite. Lordul Atherton se potrivea de minune: bogat şi frumos, fermecător şi nobil. *Papa* nu îi interzisese să fie interesată de Sebastian, dar ar fi sărit în sus de bucurie dacă Abigail l-ar fi încurajat pe lordul Atherton.

Închise ochii pentru o clipă şi îşi spuse că era proastă. Nu se făcea de râs dacă lordul Atherton nu voia decât să flirteze cu ea? Putea să trimită buchete de flori altor cinci tinere doamne. Poate că nu avea să o mai viziteze vreodată. Cu siguranţă, la Londra existau mai mulţi crai care puteau să tachineze o femeie cu atenţiile lor, ca apoi să o părăsească brusc pentru o altă doamnă, fără vreo scuză sau vreo explicaţie. Putea să îşi piardă interesul pentru ea într-o săptămână sau mai mult şi ea s-ar fi agitat degeaba.

Şi oricum nu conta, pentru că era sigură că *papa* avea să ţină cont de dorinţele ei. Dacă îi spunea că un alt bărbat îi câştigase inima şi că voia să se însoare cu ea… cineva ca Sebastian… era sigură că tatăl ei va consimţi. Indiferent de cel pe care îl va prefera ca ginere, va respecta alegerea ei.

Aproape că izbucni în râs când se gândi cât era de prostuţă. Nimeni nu îi ceruse mâna – nici măcar nu o curtase – şi se îngrijora despre cum va alege. Rivali! Când niciunul din ei nu se declarase pretendent. Ce gâsculiţă era! Scutură uşor din cap, îşi luă paharul şi se alătură toastului ironic pe care Penelope îl ţinu în cinstea lui Jamie care tocmai se întorsese de la Londra şi întârziase la cină.

Dar atenţiile lordului Atherton nu se domoliră. Şi nu avea nicio veste de la Sebastian.

Capitolul 16

— În sfârşit, o zi liberă!

Abigail râse auzind-o pe Penelope. Se duseseră în sat cu James fără vreun scop anume. Nu primiseră musafiri în dimineaţa aceea, iar la prânz chiar şi Abigail se simţise atât de agitată că îşi dorise să plece de la Hart House. Era uimitor cât de repede se obişnuise cu valul de vizitatori.

— Liberă de la? Musafiri sau distracţie?

— Doar liberă, spuse nepăsător sora ei. Nu e minunat să te bucuri şi de linişte?

— Credeam că Richmondul e prea liniştit pentru gustul tău.

Penelope pufni.

— Nu în ultima vreme! Se pare că am fost peste tot şi abia dacă am avut un moment de răgaz.

Ochii lui Abigail se micşorară.

— Dai vina pe lordul Atherton?

— Nu, răspunse prea repede Penelope. Cum aş putea? Atât de chipeş, de înalt, de cu titlu!

Îşi duse mâna la frunte şi mimă un leşin.

Abigail o înghionti în glumă.

— Nu ca Penelope Weston: atât de acră, de capricioasă, de nepoliticoasă!

— Nepoliticoasă! Nici măcar nu e aici şi spun că e chipeş, înalt şi cu titlu, nu poruncitor, uituc şi arogant.

— Domnişoară Weston! Ce plăcere să vă întâlnesc.

Abigail încremeni şi aruncă surorii ei o privire de avertizare în timp ce se întoarse spre cel care vorbise. Lordul Atherton se îndrepta cu paşi mari spre ele, lumina soarelui strălucind pe capătul aurit al bastonului lui de plimbare. Îşi ridică pălăria şi făcu o plecăciune elegantă, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Ce mai faceţi, domnule? Abigail făcu la rândul ei o reverenţă, apoi o împinse pe sora ei să facă acelaşi lucru.

— Foarte bine, acum că v-am întâlnit. Îşi puse pălăria la loc pe cap. Pot să mă plimb cu dumneavoastră?

— O, Doamne. Tocmai ne întorceam acasă, spuse Penelope. Poate în altă zi!

El o privi în treacăt.

— Mare păcat. Speram să vă cer o favoare.

— Nu ne grăbim să ajungem acasă. Abigail voia să şteargă surâsul prostesc de pe faţa lui Penelope. Nu îi stătea în fire să arate atât de multă antipatie faţă de cineva, mai ales dacă era vorba despre un bărbat atrăgător. Am fi încântate să vă ajutăm dacă o putem face în vreun fel.

Lordul Atherton râse strengăreşte.

— Vă mulţumesc, domnişoară Weston. Ştiam că pot conta pe dumneavoastră.

Penelope pufni uşor. Abigail îşi dădu seama că el o auzise după zvâcnirea care i se întrezări în maxilar.

— Am nevoie de un sfat pentru sora mea. Va fi în curând ziua ei de naştere şi am fost plecat atât de mult timp că nu am nici cea mai vagă idee despre ce cadou să îi fac.

— Putem încerca, spuse Abigail cu un surâs. Dar nu mi-ar plăcea să vă induc în eroare. Poate îi punem nişte întrebări discrete când o întâlnim data viitoare…

— Nu, nu aş vrea să vă dau asemenea bătăi de cap, spuse el cu un aer ruşinat absolut fermecător. Fiindu-i frate, nu va avea aşteptări prea mari de la cadoul meu. Nu am nevoie decât de o sugestie de cadou care i s-ar potrivi.

— Atunci se pare că nu aveţi mare nevoie de ajutor, sublinie Penelope. Dacă fratele nostru şi-ar aminti măcar de datele zilelor noastre de naştere, am fi atât de şocate, că am cădea late la pământ.

— Taci, Pen, o certă Abigail. James nu e chiar aşa de rău.

— Ba da, răspunse ea. Mi-a urat la mulţi ani acum trei

luni. De ziua ta.

— Cred că doar te tachina.

Penelope o luă peste picior.

— Asta şi vrea să credem noi despre el.

— Ei bine, sunt destul de sigur că e ziua Samanthei, şi nu a lui Elizabeth, spuse lordul Atherton. Să mă păzească cerurile să le încurc vreodată! Mă veţi ajuta, domnişoară Weston? Vă asigur că sunt absolut disperat şi că voi accepta orice sugestie. Orice aţi sugera este, fără îndoială, mai bine decât oricare dintre ideile mele neinspirate – mai ales că nu am vreuna.

— Voi face tot ce pot.

— Minunat. Vă rămân etern îndatorat. Îi oferi braţul şi continuă să o privească plin de căldură. De unde să ne începem căutările?

Abigail ezită o clipă înainte de a-l lua de braţ. O licărire din privirea lui Penelope o făcu să se îngrijoreze. Dintr-un motiv oarecare, părea că sora ei avea o aversiune puternică împotriva lordului Atherton.

— Bănuiesc că nu a manifestat vreo dorinţă în mod special?

— Un nou pretendent la inima ei. El se strâmbă. Nu-mi iubesc sora atât de mult.

— Văd că până şi disperarea are limitele ei, mormăi Penelope printre dinţi.

Lordul Atherton îşi îndoi braţul, dar zâmbetul fermecător nu i se şterse de pe chip.

— Ce cadou i-aţi face surorii dumneavoastră?

— Ce-aţi zice de o carte? sugeră Penelope, lăsând impresia unui ton inocent în timp ce îi trimise o privire vicleană lui Abigail. Oricărei fete îi place să aibă o carte bună de citit. În orice caz, Abigail aşa e.

Lordul Atherton îi aruncă lui Penelope o privire cumpănită înainte să îi întoarcă spatele.

— Este adevărat, domnişoară Weston? Vă place să

aveţi o carte bună de citit?

— Da, răspunse ea. Într-adevăr. La fel ca surorii mele.

— Şi mie îmi place, exclamă cu înflăcărare Penelope. Mă ofilesc dacă nu am provizii constante de poveşti noi care să-mi ţină mintea ocupată.

Abigail îi aruncă surorii ei o privire ucigaşă.

— Însă eu i-aş cumpăra lui Penelope o eşarfă. Să îi închidă gura înainte să explice despre ce fel de „poveşti noi" era vorba. O eşarfă groasă, din lână.

Penelope făcu ochii cât cepele.

— Aş prefera o carte, Abigail. Cum se numea cartea aia fascinantă din care citeai zilele trecute? Cea de care pur şi simplu nu te puteai dezlipi?

Abigail se înroşi. Penelope se referea la cartea lui Eleanor Vane pe care începuse să o citească după plecarea lui Sebastian.

— Vreţi să îi cumpăraţi surorii dumneavoastră o carte, Lord Atherton? Librăria e chiar peste drum.

— Haideţi să aruncăm o privire, spuse el pe dată şi o trase în direcţia librăriei.

Penelope ţopăi în pas cu ei şi ignoră orice încercare a lui Abigail de a-i transmite un avertisment din priviri. Dacă scăpa un cuvânt despre *50 de moduri de a păcătui...* avea să îl regrete toată viaţa ei.

— Citiţi mult, domnişoară Weston?

— Îmi face plăcere o carte bună, răspunse ea. Dacă îşi întorcea privirea spre el, borul bonetei o împiedica să o mai vadă pe sora ei, aşa că acţionă în consecinţă. Lady Samantha citeşte mult?

— Hm... în ochii lui se citea o licărire duioasă de jovialitate vinovată. Chiar nu ştiu. Dar dacă veţi alege una care vă place, i-o ofer cu mare drag în speranţa că o să îi placă.

Penelope izbucni în râs.

— O, s-ar putea să vă doriţi să reveniţi asupra deciziei

dumneavoastră, domnule! Abigail nu va alege o lucrare nobilă şi aşa cum se cuvine precum *Predicile* lui Fordyce. Are gusturi mai aventuroase.

— Sunt uşurat să aud asta, spuse el când ajunseră la uşa librăriei doamnei Driscoll. Samantha mi-ar da în cap cu o carte de predici. După ce, evident, îşi va reveni de pe urma şocului că a primit aşa ceva de la mine.

— Ce genuri de cărţi preferaţi? Penelope clipi.

— De ce nu te duci să cauţi singurică o carte, Penelope, în timp ce eu şi lordul Atherton încercăm să găsim ceva care să i se potrivească lui Lady Samantha? sugeră Abigail cu sarcasm. Din moment ce mintea ta trebuie să fie mereu ocupată cu ceva.

Penelope se uită la ea, apoi la lordul Atherton.

— Foarte bine. Plecă şi apucă o carte de pe raft.

Abigail oftă uşurată. Sora ei era într-o stare de spirit foarte ciudată în ziua aceea.

— Îmi pare rău dacă sora mea pare impertinentă, îi şopti lordului Atherton când acesta o duse spre un raft mai la distanţă de Penelope. Surorile se şicanează dur uneori…

— Vă şicana? Îşi sprijini un umăr de bibliotecă şi îşi încrucişă mâinile la piept. Sau mă şicana pe mine?

Abigail ridică din sprâncene.

— De ce v-ar şicana pe dumneavoastră, domnule?

El râse ştrengăreşte.

— Domnişoară Weston. Cu siguranţă aţi observat că sora dumneavoastră nu ratează nicio ocazie să îmi pună la încercare inteligenţa.

— Şi sunteţi cel mai mărinimos dintre domni pentru că nu daţi vina pe mine, îl asigură ea şi îl făcu să izbucnească în râs.

— Într-adevăr, nu. Vocea lui se înmuie în timp ce îi studia chipul. Mai degrabă mă delectez cu felul în care îmi luaţi apărarea.

Ea se strâmbă şi clătină din cap.

— Nu prea pare că aţi avea nevoie de cineva care să vă ia apărarea. Sunteţi mai înalt decât Penelope şi aţi putea să o bateţi cu uşurinţă la cărţi sau la o cursă de alergare.

— Totuşi, se întâmplă atât de rar ca un domn să o provoace pe o doamnă la un joc de cărţi sau la o cursă de alergare, spuse el cu o părere de rău prefăcută.

— Dacă ar crede că poate să câştige, Penelope nu ar ezita nicio clipă să lanseze o provocare oricui, murmură Abigail.

El râse înfundat.

— Şi mie îmi place să câştig – unele lucruri mai mult decât altele. Zâmbetul lui păli puţin, dar ochii lui de un albastru adânc rămaseră aţintiţi asupra ei. O părere bună de la dumneavoastră ar fi un premiu nepreţuit pentru mine.

Ea se îmbujoră.

— O aveţi deja, domnule!

— Da? El se mişcă şi se apropie mai mult de ea. Atunci mă voi zbate să vă câştig cea mai bună părere.

Buzele lui Abigail se întredeschiseră de uimire. Flirta cu ea – în public. Era greu să nu se simtă puţin măgulită, chiar dacă nu era sigură de ce anume simţea. Îşi umezi buzele şi încercă să se gândească la un răspuns când doamna Driscoll o salvă.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? Librăreasa făcu o reverenţă şi le zâmbi încântată amândurora. Sau pe dumneavoastră, domnişoară Weston?

— Nu ştiu, doamnă Driscoll, spuse el cu o plecăciune. Am rugat-o deja pe domnişoara Weston, dar apoi i-am distras atenţia. Am găsit ceva? o întrebă pe Abigail.

— Nu, spuse ea sperând că nu avea bujori în obraji. Căutăm *Ivanhoe.* Nu ştiu dacă îi va plăcea lui Lady Samantha, dar este unul dintre romanele mele preferate.

— A, da! Doamna Driscoll bătu din palme. E o carte foarte căutată. Toate romanele din seria Waverly sunt. Sunt sigură că am ceva. Nu, domnişoară Weston – ridică o mâna

în aer când Abigail întoarse privirea spre raft – lăsaţi-mă să caut în spate. Cărţile astea s-ar putea să fie cam prăfuite şi ţin cele mai bune ediţii pe rafturile din spate.

— Sună minunat, spuse încântat lordul Atherton. Doamnă Driscoll, sunteţi o comoară.

— Fac tot ce pot, domnule, răspunse ea cu modestie, dar se citea mândria în zâmbetul ei. Revin într-o clipită.

Abigail o privi cum pleacă valvârtej.

— Sper să o aibă. A fost foarte la modă când a fost publicată; a trebuit să o împrumut de la bibliotecă pentru că toate exemplarele se epuizaseră din librării. Poate ar trebui să căutăm şi o altă carte în cazul în care nu o are…

— Dacă doriţi. Atherton se întoarse ca să inspecteze rafturile cu ea, dar nu trecură decât câteva clipe şi librăreasa reveni ţinând în mână o ediţie frumoasă îmbrăcată în piele verde.

— Iată, în trei volume, spuse ea şi i le arătă lordului Atherton. Scoase un volum din carcasă şi se uită atent la ea înainte să i-o dea.

— V-ar plăcea să primiţi un astfel de cadou, domnişoară Weston?

— O, da, reuşi Abigail să îngaime şi o ţinu delicat în mâini înainte să deschidă coperta ca să îi admire caracterele clare şi concise. Era o ediţie frumoasă cu titlul stanţat în auriu pe cotor. Foarte mult.

— Excelent. Întinse librăresei cutia cu cele două volume rămase. Le cumpăr, doamnă Driscoll.

— Este un cadou pentru tânăra domnişoară?

Abigail observă că doamna Driscoll făcea gropiţe în obraji când zâmbea. Şi ochii îi străluceau. Rămase atât de surprinsă că, pentru o clipă, Abigail nu pricepu cuvintele femeii.

Lordul Atherton clătină din cap şi o privi. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet uşor răutăcios.

— Poate ar trebui. La urma urmelor, dumneaei a ales-

o…

— Poftim? Abigail se înroşi şi îşi veni în fire cu o tresărire. O, nu, este un cadou pentru Lady Samantha!

— Mă îndoiesc că se va uita la ea cu admiraţia dumneavoastră. Aruncă o privire plină de semnificaţie spre mâinile ei care încă mai mângâiau inconştient coperta. Aş vrea să o primiţi în semn de mulţumire.

— O, nu, domnule. Strânse volumul cu un râs de scuză. Dacă luaţi cartea pentru mine înseamnă că nu v-am ajutat cu nimic! M-aţi rugat să vă ajut cu o sugestie de cadou pentru sora dumneavoastră, nu pentru mine.

— M-aţi ajutat. Se împotrivi eforturilor ei de a-i returna cartea, îi prinse mâna şi o îndreptă spre doamna Driscoll care luă volumul şi îl puse la loc în cutie. Ne puteţi recomanda şi alte cărţi asemănătoare, doamnă?

— Da, domnule, mai am! spuse doamna Driscoll cu o altă licărire în ochi şi dispăru iar.

Abigail îşi muşcă buza. Ediţia aceea din *Ivanhoe* costa o avere. Şi, chiar dacă era doar o carte, era o carte foarte emoţionantă şi interesantă.

— Sunteţi foarte amabil.

Încă o mai ţinea de mână, degetele lui le mângâiau pe ale ei. Putea să le simtă pe fiecare în parte chiar şi prin mănuşă.

— Ba dimpotrivă, spuse el cu voce joasă. Nu sunt nici pe departe atât de amabil pe cât mi-aş dori.

— Aţi găsit ceva? Auzindu-i vocea lui Penelope, Abigail încremeni.

— Nu, spuse ea recunoscătoare că sora ei intervenise.

— Ba da, o contrazise lordul Atherton. Doar că nu pentru Samantha.

Ochii de vultur ai lui Penelope se îngustară.

— Dar pentru cine?

— Pentru sora dumneavoastră.

Îi strânse uşor mâna. Cu întârziere îşi dădu seama că

o mai ţinea încă, Abigail se îmbujoră şi o trase repede înapoi.

— Serios! Penelope o privi surprinsă. Cât sunteţi de receptiv, domnule. O carte nouă este calea spre inima surorii mele.

— Şi a spus că este una dintre preferatele ei, adăugă lordul Atherton. *Ivanhoe.*

— Mama nu îmi va permite să o accept, protestă ea. Sunteţi mult prea generos.

El schiţă un zâmbet.

— Nici pe departe, domnişoară Weston. Iertaţi-mă, trebuie să iau cumpărăturile de la doamna Driscoll. Făcu un semn din cap şi plecă.

Penelope păşi spre ea.

— E mai serios decât credeam, Abby, murmură ea, în timp ce se uita la Atherton care se mişca prin librărie şi atrăgea atenţia tuturor. Îţi cumpără şi cărţi acum.

— Taci!

— Te amăgeşti dacă ai impresia că mama nu o să te lase să accepţi, continuă sora ei. Mama o să fie în al nouălea cer, dar nu la fel de mult ca *papa.* Până diseară, detaliile nunţii tale o să fie puse la punct.

— E doar o carte, şopti ea supărată.

— Voia să cumpere un cadou pentru sora lui şi acum îţi cumpără unul ţie. Penelope îşi întinse gâtul ca să îl vadă cum glumea cu doamna Driscoll, făcând-o pe femeie să zâmbească şi să râdă în timp ce îi împacheta cărţile. Sau poate că una e şi pentru ea. Mă întreb dacă e alt roman sau un manual de creştere a porcilor. În mod cert, nu i-a luat mult să aleagă…

Abigail îi evită privirea. Lordul Atherton era la fel de frumos din spate ca şi din faţă, chiar dacă nu ar fi trebuit să remarce.

— Ce vrei să spui, Penelope?

Sora ei o privi fix în ochi.

— Cum rămâne cu domnul Vane?

Abigail se încordă.

— Ce e cu el?

Penelope îi aruncă o privire atât de neîncrezătoare, că Abigail roşi. Apoi se uită spre lordul Atherton, care era încă ocupat cu doamna Driscoll, o luă de braţ pe sora ei şi o trase într-o parte, în spatele altor rafturi cu cărţi ca să fie ferite de priviri indiscrete.

— Nu ştiu, Pen. A plecat şi nu am nicio veste de la el. Şi nici nu mi-a făcut vreo promisiune înainte de plecare. Trebuie să mă închid într-o cameră şi să refuz orice vizitatori până se întoarce?

— Nu, dar îţi place compania lordului Atherton! o acuză Penelope cu o şoaptă furioasă.

Abigail închise ochii pentru o clipă.

— Aşa cum ţi-ar plăcea şi ţie dacă nu l-ai mai necăji atâta. Şi dacă îmi spui că sunt prea prietenoasă cu el, să ştii că este în parte ca să compensez purtarea ta meschină, adăugă ea în momentul în care Penelope deschise gura. De ce nu îl placi?

Penelope se încruntă.

— Se chinuie prea mult să ne intre în graţii.

Abigail pufni.

— Cerul ne-a binecuvântat cu un domn care nu se uită de sus la noi ca la „parvenitele Weston”. Eşti imposibil de mulţumit, ştii asta, nu?

— Poate că tu eşti prea uşor de mulţumit!

— Penelope, îmi pare rău că nu este un ticălos nepoliticos cu intenţii meschine şi o cicatrice imensă care să îi acopere jumătate din faţă. Ar trebui să îl umilesc doar pentru că este frumos? Ar trebui să îl ignor pentru că este amuzant şi atent? Se opri.

Sora ei se uita urât la cărţile pe care le avea în faţă.

— La Londra, nu mi-am dat seama că eşti atât de specială. Dacă un viconte chipeş şi fermecător te invita la

dans…

— Dar nu m-a invitat! Penelope se răsuci spre ea. Şi doar mă întreb pe care din ei îl duci de nas, Abby.

— Cu care? Abigail se stăpâni şi îşi coborî vocea înainte să răbufnească de indignare. Eşti o cârcotaşă. Şi nu mai vorbesc cu tine despre asta.

Cineva în spatele ei îşi drese glasul şi o făcu să tresară. Lordul Atherton stătea acolo cu pachetele în mână.

— Vă deranjez?

— Nu mai mult decât o faceţi de obicei, spuse Penelope printre dinţi.

— Deloc! Abigail o împinse într-o parte pe sora ei şi îi adresă un zâmbet strălucitor. Aţi găsit un cadou pentru Lady Samantha?

— Am găsit. Ignoră expresia sumbră de pe chipul lui Penelope şi faţa i se lumină cu un zâmbet. Un roman mai vechi care se numeşte *Raţiune şi simţire.* Doamna Driscoll mi-a spus că este preferatul doamnelor. L-aţi citit?

— Eu l-am citit, spuse Abigail încântată. O carte minunată! Se uită repede la Penelope. Este vorba despre două surori care au personalităţi diferite.

Gura lui se arcui.

— Atunci, poate că se va dovedi edificator. Scoase unul din pachete, legat cu şnur maro. Aceasta e pentru dumneavoastră, cu recunoştinţa mea cea mai profundă.

— Vă mulţumesc, domnule.

Îi acceptă cadoul cu un zâmbet graţios. Se împotrivise suficient, nu era decât o carte; şi Penelope se uita ţintă la el de parcă i-ar fi ars toată colecţia celor *50 de moduri de a păcătui.*

— Întrucât mergeaţi spre casă când v-am întâlnit – şi îi făcu cu ochiul – îmi permiteţi să vă însoţesc până la uşă?

— Sunteţi foarte amabil, dar şi fratele nostru este în Richmond, obiectă Abigail. Nu îl ducea de nas pe niciunul, ar fi spus oricui acelaşi lucru.

— Cred că e deja supărat pe noi pentru că nu ne-am întâlnit până acum cu el, adăugă Penelope.

Aceea era o minciună – James probabil uitase deja cu totul de ele –, dar Abigail nu protestă. Simţea greutatea romanului pe care îl ţinea în mână ca pe o pată pe conştiinţa ei. Era greşit să accepte cadoul de la lordul Atherton? Era enervant de conştientă că sora ei nu se înşela: părinţii ei aveau să fie foarte încântaţi de îndată ce vor afla şi vor crede că însemna mult mai mult decât era – sau, în orice caz, mai mult decât însemna pentru ea.

Pentru o clipă, fu cât pe ce să îi returneze cartea. Oricât de mult o detesta pe sora ei pentru că sugerase că lordul Atherton îi făcea curte şi că ea îl încuraja, detesta şi mai mult gândul că lordul Atherton simţea acelaşi lucru. Pentru că de îndată ce Sebastian avea să revină…

Se opri la gândul acela. Ce se va întâmpla când Sebastian se întorcea? Habar nu avea. Putea să înceapă să îi facă serios curte după cum sugerase, dar la fel de bine putea să nu-i facă. Simţea încă o atracţie şi o fascinaţie iremediabile pentru el, ascunse adânc înăuntrul ei ca un tăciune ce aştepta să fie aprins la prima atingere a gurii lui pe a ei, dar se putea ca el să nu simtă la fel – sau, mai degrabă, se putea să nu simtă absolut nimic. Nu era atât de nesăbuită ca să se arunce într-o aventură precum Lady Constance; Abigail voia mai mult. Voia ca el să o dorească în toate felurile posibile. Voia ca Sebastian să facă tot posibilul ca să o întâlnească, să vină să o viziteze – poate cu flori în mână – şi să se uite la ea de parcă îi era imposibil să se despartă de ea. Aşa cum făcea lordul Atherton.

Oftă uşor. Habar nu avea ce urma să facă când se va întoarce Sebastian. Dacă avea să revină la felul lui distant şi rece şi o va respinge, Abigail se va bucura să fie în compania cuiva care putea să o amuze. Sigur va fi uşor să se îndrăgostească de lordul Atherton cel atent dacă va şti că Sebastian nu o va iubi niciodată. Ah, dacă Sebastian s-ar

întoarce odată! Cu cât stătea mai mult plecat fără să îi dea de veste, cu atât începea să pună la îndoială ce se întâmplase între ei.

— Atunci permiteţi-mi măcar să mă asigur că ajungeţi cu bine la întâlnirea cu el.

Abigail clipi nedumerită, apoi îşi dădu seama că se referea la întâlnirea cu fratele lor.

— Vă mulţumesc, Lord Atherton.

Îl luă de braţ. Era prea târziu să îi dea înapoi romanul fără să fie nepoliticoasă şi lipsită de graţie. Îl va păstra, dar ca o amintire că trebuia să îşi păstreze capul pe umeri.

Doamna Driscoll aştepta să le deschidă uşa.

— La revedere, domnişoară Weston, spuse ea şi înclină scurt din cap. La revedere, domnule.

— Să aveţi o zi minunată, doamnă Driscoll. Lordul Atherton îi răspunse cu un surâs splendid. Mă încred în sfatul dumneavoastră. Arătă pachetul lui ambalat.

Femeia ridică mâinile.

— Dacă Lady Samantha are ceva de obiectat, mi-o trimiteţi înapoi, domnule, şi găsim altceva care să o tenteze, îl asigură ea. Am găsit întotdeauna cartea pe care o doreşte fiecare client al meu.

— Ştiam că pot conta pe dumneavoastră, spuse el cu modestie. Cu ajutorul dumneavoastră şi al domnişoarei Weston, voi fi declarat fratele anului.

Doamna Driscoll chicoti – de fapt, se hlizi ca o fetişcană. Penelope îi aruncă lui Abigail o privire plină de neîncredere care se oglindi pe chipul surorii ei mai mari. Totuşi, lordul Atherton îşi puse simplu pălăria pe cap şi le conduse afară din librărie.

— Unde îl găsim pe domnul Weston? întrebă el şi o trase pe Abigail mai aproape de el, când o trăsură hurui în apropierea lor.

— Cel mai probabil la cafenea, murmură Abigail. Îi era greu să realizeze că îl ţinea de braţ. Când se întâmplase

aşa ceva?

— A, la Grenville! Un loc excelent de petrecut timpul. Se îndreptară într-acolo fără grabă.

Lordul Atherton fu salutat de mai multe persoane. Nu era deloc surprinzător. La Londra, Abigail văzuse că bărbaţii mai aveau puţin şi cădeau în genunchi când întâlneau un nobil. Dar lordul Atherton era primit acasă ca un fiu mult iubit, cu tot tacâmul, de la reverenţe la zâmbete şi comentarii şicanatoare. Şi mai surprinzător era că şi ea, şi Penelope erau salutate aşa cum nu mai fuseseră niciodată. Era imposibil să nu îi zboare mintea că la braţul lordului Atherton statutul lor social crescuse în ochii locuitorilor din Richmond mai mult decât ar fi putut ele să o facă pe cont propriu. Se gândi din nou că *papa* avea să zburde de fericire.

Dar îi era imposibil să nu compare primirea lui cu cea de care avusese parte Sebastian. Doamna Driscoll îl tratase cu răceală, dar fusese extrem de cordială cu lordul Atherton. Zâmbetul lui Abigail păli când însăşi doamna Huntley le salută călduros pe ea şi pe Penelope, cu o reverenţă adâncă îndreptată spre lordul Atherton. Doamna Huntley care îl privise pe Sebastian de parcă era dracul în persoană.

— Bănuiesc că aşa trebuie să fie când tatăl tău este conte, îi murmură Penelope în ureche.

Abigail îşi muşcă limba.

— Crezi că e numai asta?

— Mi se face rău dacă-mi spui că e de la cât e de chipeş şi de fermecător.

Abigail îi aruncă lui Penelope o privire sumbră şi nu catadicsi să-i răspundă.

— Nimeni nu îl salută pe Jamie aşa, sublinie Penelope. E destul de chipeş, şi îndrăznesc să spun că ar fi şi încântător dacă şi-ar bate capul. Şi are şi bani.

— Nu a trăit aici toată viaţa lui, răspunse Abigail fără

să îşi dea seama că o invitase pe sora ei să continue.

— Domnul Vane! exclamă Penelope cu voce tare.

Abigail se aplecă aşteptând o şoaptă, apoi se dădu înapoi şi mai că se izbi de lordul Atherton.

— Domnişoară Weston, vă simţiţi bine? Lordul Atherton o prinse şi o ajută să îşi menţină echilibrul, dar Abigail îl ignoră în clipa în care îşi înălţă capul şi căută…

— Domnul Vane! mai strigă o dată Penelope, apoi îşi ridică fusta şi traversă în grabă strada prăfuită.

Ochii lui Abigail căutară nebuneşte prin mulţime. Braţul lordului Atherton, rămas nemişcat pe talia ei, deveni tare şi încordat când Abigail îl strânse de haină. Unde era?

Vizavi, stând nemişcat pe strada aglomerată, se afla Sebastian Vane care o fixa cu privirea.

Capitolul 17

Sebastian revenise în Richmond oarecum neliniştit.

Pe de o parte, avea motive să fie optimist. Conform avocatului din Bristol, unchiul Henry îi lăsase aproape patru mii de lire, chiar dacă nu era la fel de mult pe cât îşi imaginase Sebastian în cele mai îndrăzneţe visuri ale lui. Mai lua ceva timp până ce toţi banii din investiţiile lui Henry aveau să fie recuperaţi, dar Sebastian nu dorise să mai piardă nicio clipă. Plecase de la Bristol direct la Londra, unde îl vizitase pe avocatul lui ca să facă planurile pentru achitarea celor mai împovărătoare datorii. Era departe de o situaţie prosperă, dar măcar făcea un pas în direcţia bună.

Însă optimismul lui fusese temperat pentru că ştia că era un pas modest. Patru mii de lire nu puteau să acopere nici jumătate din datoriile pe care le lăsase tatăl lui şi, de îndată ce unul dintre creditori avea să fie plătit, ceilalţi puteau să prindă de veste şi să se înghesuie ca să îşi ceară

propriile rambursări, cu dobândă. Aproape că renunţaseră să mai ceară achitarea datoriilor din moment ce fusese incapabil să plătească atât de multă vreme. Totuşi, voia să rezolve problemele înainte ca ei să prindă vreo veste despre cererea în căsătorie a unei moştenitoare şi să îşi facă apariţia la uşa lui ca să vâneze zestrea lui Abigail. Se gândise că putea să tragă cu dinţii de moştenirea neaşteptată dacă era suficient de chibzuit, aşa că îi spusese avocatului său să îl abordeze pe fiecare creditor şi să încerce să negocieze suma datorată, apoi să le transmită că era probabil singura şansă a lor de a-şi mai recupera banii.

Era perfect conştient că planul lui putea să nu dea roade, dar avea să se ocupe de acel lucru la timpul potrivit. Pentru moment, voia să o vadă pe Abigail. Fusese departe de ea timp de şaisprezece zile şi fiecare în parte fusese lungă şi singuratică. La naiba cu mândria, o voia pe ea şi, dacă ea îl accepta, nu era prost să aştepte clipa în care devenea respectabil şi înstărit – mai ales că aşa ceva putea să nu se întâmple niciodată. A doua zi după sosirea lui cu ultima diligenţă de la Londra, îşi pusese cea mai bună haină şi pălărie, îndesase cadoul în buzunar şi plecase spre Hart House, aproape fără să observe că după atâtea zile petrecute în diligenţele publice începuse să şchiopăteze vizibil.

Cu toate acestea, fu repede dezamăgit.

— Domnişoara Weston nu este acasă, îi spuse majordomul.

— Înţeleg. Se întoarce astăzi?

Thomson îl privi cu faţa lui inexpresivă, tipică majordomilor.

Sebastian îşi nuanţă întrebarea.

— Voiam să întreb dacă familia Weston mai este aici sau dacă nu au revenit la Londra.

— Nu, domnule, spuse majordomul într-o clipită. Se mai află aici.

Răspunsul veni ca o uşurare care mai domoli dezamăgirea lui Sebastian. Inspiră adânc şi clătină din cap.

— Îţi mulţumesc. Se întoarse şi o luă spre Montrose Hill.

— Domnule. Thomson îşi drese glasul. Cred că doar au plecat la plimbare prin oraş în după-amiaza aceasta. Dacă doriţi să vă lăsaţi cartea de vizită…

Nu mai avea cărţi de vizită, dar inima îi tresăltă în piept.

— Nu este nevoie, răspunse el. Vă mulţumesc. Atinse borul pălăriei şi plecă spre Richmond.

Îl durea genunchiul când ajunse la Richmond, chiar dacă până acolo erau mai puţin de doi kilometri. Cât fusese plecat, se dezobişnuise de plimbările lui nocturne şi se resimţea. Totuşi, merita dacă avea să o revadă, iar ochii lui nu păreau să se poată fixa în vreun punct în timp ce o căutau.

Fără să se gândească, se îndreptă spre librărie şi se întrebă dacă citise cartea pe care i-o trimisese… sau dacă recitise numerele din *50 de moduri de a păcătui.*

Rămase pierdut în ultimul gând şi nu acordă atenţie oamenilor din jurul lui. Când îşi auzi numele strigat, îşi ridică fruntea şi se opri.

— Domnul Vane! strigă din nou vocea în timp ce el căuta prin mulţime. Îi luă o secundă până să îşi dea seama că era vocea lui Penelope Weston care se grăbea să traverseze strada spre el şi că Abigail era în spatele ei, mai frumoasă ca niciodată cu ochii ei mari şi buzele întredeschise de uimire şi că de braţ o ţinea şi o privea cu îngrijorare blândă… Benedict Lennox.

— Domnule Vane! Radioasă, Penelope făcu o reverenţă în faţa lui. Cât de minunat că vă reîntâlnim aici!

Cu o tresărire, Sebastian îşi mută privirea de la Abigail şi Benedict.

— Chiar aşa?

— Da! Ne întrebam când veţi reveni – de fapt, doar ce vorbeam cu sora mea despre asta – şi iată că sunteţi aici! Destinul, nu credeţi?

Părea să fie destinul – în orice caz, destinul lui, acela de a pierde tot ce era important pentru el. Îşi simţi chipul împietrit când Abigail ridică privirea spre Benedict şi spuse ceva. Ben ridică puţin capul şi îl privi fix în ochi, lipsit de orice expresie, apoi îşi întoarse privirea spre Abigail şi îi răspunse. Degetele lui Sebastian tremurară şi strânseră tare bastonul. Era vag conştient că Penelope încă mai aştepta un răspuns din partea lui, dar nu putea să îşi imagineze unul. Când se întorsese Benedict acasă? Când naibii devenise atât de apropiat cu Abigail? Aproape că o îmbrăţişa pe stradă, în public. Iar felul în care îl privea ea…

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Weston, spuse el şi încercă să îşi vină în fire. Ce spuneaţi?

— V-am urat bun venit acasă, spuse Penelope cu o voce blândă. Sper că a fost plăcută călătoria.

— Da. Putea să vadă cu colţul ochiului cum Abigail trecea strada, iar Benedict o urma îndeaproape. Sper că şi dumneavoastră aţi fost bine.

Penelope se strâmbă. Se uită peste umăr la sora şi la însoţitorul ei care se apropiau.

— Se putea şi mai bine, dacă mă întrebaţi pe mine.

Ghici că se referea la Benedict. Ideea că măcar una din surorile Weston îl mai prefera era consolatoare, chiar dacă nu era vorba despre sora pe care o prefera el.

— Îmi pare rău să aud asta, murmură el şi Abigail li se alătură.

— Domnule Vane, spuse ea aproape fără suflu, iar pentru o clipă Sebastian se pierdu din nou, fermecat de privirea ei de un cenuşiu strălucitor. Cât de minunat să vă revedem!

Sebastian se înclină.

— La fel şi pentru mine, domnişoară Weston.

— Ei… ei… spuse Benedict pe un ton cordial. Vane! Au trecut ani de zile.

Sebastian se îndreptă din spate şi îl fixă cu privirea pe vechiul lui prieten. Fusese întotdeauna mai înalt cu câţiva centimetri decât Ben şi chiar sprijinit în baston uşorul avantaj se păstra.

— Într-adevăr.

— Vă cunoaşteţi deja? întrebă Penelope care părea să fie singura dintre ei care putea să vorbească. A, dar sigur… vă cunoaşteţi de ani de zile.

Sebastian încleştă din dinţi pentru o secundă.

— Nu ne-am mai văzut în ultima vreme, domnişoară Weston.

— Aşa e, încuviinţă de îndată Benedict cu un zâmbet rigid. Mă surprinde că îl cunoaşteţi pe domnul Vane, domnişoară Weston.

— Suntem vecini.

Sebastian îşi ţinu nervii în frâu. Îşi dorea ca Abigail să spună ceva, dar oricum nu se putea gândi la ceva care să potolească şocul de a o vedea la braţ cu Benedict – nu, nu îl ţinea politicos de braţ, ci îl strângea puternic de haină şi îi permitea să o ţină de talie. Şi îşi aminti cum şi de ce o ţinuse la fel cu săptămâni în urmă.

— Poate aţi uitat cât de aproape e Montrose Hill de Hart House.

Ochii lui Benedict se îngustară.

— Din fericire, am avut ocazia să redescopăr acest lucru. O privi pe Abigail. Domnişoara Weston a avut amabilitatea să se plimbe cu mine prin pădure şi m-a susţinut în dorinţa mea de a vizita din nou locurile copilăriei mele.

Sebastian o privi pe Abigail ai cărei obraji se înroşiră vizibil.

— Foarte amabil din partea dumneaei.

— Ştiţi că jumătate din pădure îi aparţine domnului

Vane, interveni Penelope. Sper că nu i-aţi încălcat proprietatea.

Sebastian era suficient de meschin cât să se bucure de privirea iritată pe care i-o aruncă Benedict lui Penelope, care în schimb îi zâmbi luminos. Dar cuvintele lui Benedict îi stricară într-o clipită bucuria.

— O, nu jumătate, domnişoară Weston. O bună bucată din pădure aparţine tatălui meu. Se întoarse spre Sebastian cu sprâncenele ridicate. Suprafaţa care se întinde de-a lungul râului, nu-i aşa?

— Da, se chinui Sebastian să răspundă.

Tot terenul acela aparţinea într-adevăr tatălui lui Benedict, contelui de Stratford, pentru că Michael Vane i-l vânduse pe cincizeci de lire. Iar când Sebastian încercase să îi vorbească despre acea problemă contelui, Stratford îi râsese în faţă – ceea ce fusese aproape la fel de groaznic ca reacţia lui Benedict. Acesta fusese indiferent şi lipsit de consideraţie şi spusese că era mai bine aşa din moment ce tatăl lui putea să se îngrijească mai bine de proprietatea aceea decât putea să o facă un nebun. Îi trecu prin minte că atunci avusese ultima lui conversaţie mai lungă cu Benedict. Şi era o discuţie pe care Sebastian nu îşi dorea să o reînceapă vreodată.

Făcu uşor o plecăciune.

— Nu vreau să vă reţin de la cumpărături. Să aveţi o zi bună, domnişoară Weston, domnişoară Penelope. Apoi se uită fix la Benedict. Domnule.

— O, nu! exclamă Abigail şi îi întinse mâna.

Sebastian se opri imediat. Tânăra lăsă braţul lui Benedict şi se grăbi spre el, iar o parte din Sebastian tânji să îi mâna şi să o tragă spre el. Îşi strânse şi mai aprig degetele pe baston şi aşteptă. De fapt, cu toţii aşteptară şi o priviră.

Abigail se îmbujoră şi mai tare şi îşi drese glasul.

— Nu ne întrerupeţi, domnule Vane. Noi – eu şi sora

mea – se opri ea, apoi continuă fără să se uite la Benedict –, ne bucurăm foarte mult că v-aţi întors. Sunt convinsă că Boris a fost în al nouălea cer! Ea fu singura care zâmbi, aşa că surâsul îi muri pe buze. Călătoria dumneavoastră nădăjduiesc că a decurs întocmai cum aţi sperat, adăuga ea puţin nesigură.

Sebastian o privi. Era la fel de frumoasă pe cât îşi amintea; chiar şi numai aerul uşor tulburat şi obrajii îmbujoraţi îi aminteau de ultima lor întâlnire când, în braţele lui, o dusese pe culmile plăcerii. Unchiul lui îi lăsase un pandantiv cu camee care aparţinuse odinioară străbunicii lui, o bijuterie mică, dar delicată. Sebastian cumpărase un lănţişor nou şi îşi imaginase cum avea să îl fixeze în jurul gâtului lui Abigail cu cameea care se va potrivi perfect între sânii ei minunaţi. Îşi imaginase cum avea să îşi apese sărutul pe locul în care se va odihni cameea.

Dar se părea că pierduse mai mult decât câştigase în cele două săptămâni în care fusese plecat.

— Vă mulţumesc, răspunse la observaţia ei. Nu a fost nimic extraordinar.

Penelope bătu din palme.

— Ei bine! Nu putem să stăm aici toată ziua; ocupăm jumătate din stradă. Să ne vizitaţi la Hart House cât mai repede, domnule Vane. Nu am fost niciodată la Bristol şi aştept cu nerăbdare să mă încântaţi cu poveşti interesante.

— Mă îndoiesc că poveştile mele se vor ridica la aşteptările dumneavoastră, îi spuse Sebastian. Dacă Richmondul vă plictiseşte, Bristolul v-ar lăsa complet indiferentă.

— Plictisită în Richmond! Benedict râse. A, da, îmi aduc aminte că v-aţi plâns de asta, domnişoară Penelope. Cu siguranţă, a început să vă placă mai mult de când am vizitat Kew şi Hampton Court, nu-i aşa?

— Părerea mea despre aceste locuri s-a îmbunătăţit,

răspunse Penelope. Cu toate că aţi promis să ne arătaţi o fantomă la Hampton Court şi nu am văzut nici măcar un cearşaf plutitor. Iar apoi ne-am întors la micul şi monotonul Richmond.

— Nu pot să vă las să credeţi asta despre locul meu de baştină. Benedict o tachină cu un zâmbet. Ce ziceţi de un dineu care să mai însufleţească puţin atmosfera? Mama ar fi încântată să organizeze unul; a tot vorbit despre asta de când m-am întors. Ce părere aveţi, domnişoară Penelope?

Domnişoarele Weston schimbară între ele priviri pe care Sebastian nu prea reuşi să le înţeleagă. Surpriză, dar nimic mai mult. Deci, nu fuseseră încă invitate la Stratford Court.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, spuse Abigail cu un zâmbet forţat. Sunt convinsă că va fi minunat.

— Excelent! Vom trimite invitaţiile imediat. În ochii lui scânteie o provocare clară atunci când îl privi din nou pe Sebastian. Ce zici, Vane? Vii şi tu?

Ardea de dorinţă să spună nu. Nu îşi dorise să îl mai vadă vreodată în viaţa lui pe lordul Stratford darămite să mai stea şi la masa lui. Dar pe de altă parte… O privi pe Abigail. Era greu să o judeci pentru că îşi dorea un bărbat cu două picioare sănătoase şi cu o avere însemnată. Din păcate, îi venea mai greu să accepte că dintre toţi alesul fusese Benedict Lennox. Totuşi, Abigail se îndepărtase de Benedict şi se apropiase mai mult de sora ei, şi numai detaliul acela îl făcu să tragă adânc aer în piept şi să exclame:

— Desigur.

Zâmbetul lui Benedict păli uşor.

— Excelent. Se întoarse spre domnişoarele Weston. Să continuăm căutarea fratelui dumneavoastră? Cred că aţi spus că vă aşteaptă la cafenea.

— Nu, nu aşteaptă acolo! spune Penelope aproape zglobie, şi îşi ridică un braţ. James!

Domnul Weston îi salută cu o înclinare a capului când li se alătură.

— Atherton, Vane; ce mai faceţi? Le scrută din priviri pe surorile lui. Am ajuns la ţanc ca să vă salvez.

— Ce scuză bună ai inventat pentru că ai întârziat la întâlnirea cu noi, îl acuză Penelope.

James Weston îi aruncă o privire amuzată.

— Pare că vă aflaţi pe mâini bune, dar îmi cunosc datoria. Domnilor, vă mulţumesc că v-aţi întreţinut cu surorile mele. Trebuie să mă întorc cu ele în siguranţa de la Hart House acum.

— Nu o datorie, ci o plăcere. Benedict duse o mână la inimă în timp ce făcu plecăciunea. Vă mulţumesc încă o dată pentru ajutorul nepreţuit, domnişoară Weston.

— Cu mare plăcere, domnule! murmură Abigail.

— O zi bună, domnule! ciripi Penelope. Sper că Lady Samantha să aprecieze efortul enorm pe care l-aţi făcut în numele dumneaei.

Cu o ultimă căutătură îndreptată spre Sebastian, Benedict îşi atinse borul pălăriei şi se îndepărtă cu bastonul de plimbare pe care îl legăna pe lângă el. Părea că exagera puţin, ca pentru a arăta că bastonul lui nu era decât de formă şi că se mişca extrem de ager fără el.

— Am lăsat trăsura pe stradă. Domnul Weston o privi pe Penelope. Sper că nu ai intrat în vreun bucluc cu lordul Atherton.

Fata se strâmbă.

— De ce crezi întotdeauna că eu fac lucruri îngrozitoare?

Fratele ei pufni.

— Experienţa! Spune-mi ce-ai făcut, nu prea părea în apele lui… O luară la pas.

Totuşi, Abigail rămase în urmă.

— Ai ajuns de mult acasă?

— De azi-noapte, am venit cu ultima diligenţă de la Londra.

— Bine ai revenit, spuse ea şoptit.

Sebastian făcu o plecăciune din cap.

— Îţi mulţumesc. Tot ce voia să îi spună dispăruse în clipa în care o văzuse la braţul lui Benedict.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Văd că l-ai cunoscut pe lordul Atherton, spuse el. Trebuia să afle. Părea foarte absorbit de tine. Nu îşi dorea decât un cuvânt, un semn că ea nu împărtăşea atracţia evidentă pe care o arătase Benedict faţă de ea. Putea să ierte interesul lui Benedict pentru ea – care era perfect de înţeles – dar oare ea îl acceptase?

Abigail mută pachetul pe care îl ţinea dintr-o mână în alta de parcă era prea greu.

— L-am cunoscut de curând. Acum era în oraş şi căuta un cadou pentru sora lui şi m-a rugat pe mine – şi pe Penelope, adăuga ea în grabă, să îi dăm nişte sfaturi.

Acela nu era în niciun fel un răspuns la observaţia că Benedict era interesat de ea. Lui Sebastian totul îi fusese clar ca lumina zilei, dar dacă Abigail se prefăcea că nu observase… îşi spuse că nu putea să dea vina pe ea, dar în aceeaşi măsura simţea cum carapacea îi învăluie din nou inima. El înclină din cap spre sora şi fratele ei care plecaseră.

— Nu doresc să te reţin. Mergem?

Abigail încuviinţă, mult prea nedumerită ca să mai spună ceva. Aceea nu era reîntâlnirea pe care şi-o imaginase. Nu părea deloc încântat să o revadă, pentru că nu exprimase niciun fel de bucurie când îi întâlnise. Sebastian merse alături de ea fără să îi ofere braţul. *Ivanhoe* cântărea ca un pietroi în mâna ei. Chiar dacă el nu ştia despre ce era vorba, ea ştia – dar din postura rigidă a umerilor lui şi din expresia distantă, îşi imagina că el avea

bănuieli.

— Mă bucur că ţi-a mers bine în călătorie, zise ea ca să rupă tăcerea apăsătoare.

Penelope părea că îl atrăsese pe James într-o adevărată cursă de alergare, pentru că erau cu mult înaintea lor.

Sebastian o privi în treacăt.

— Presupun.

— Nu ai avut noroc?

Gura lui se strânse într-o linie rigidă, iar privirea îi era aţintită drept înainte.

— Nu sunt sigur.

Abigail aproape că se supără. Se purta cu ea de parcă îl insultase, iar ea nu făcuse altceva decât să fie amabilă cu un vecin. Strânse mai tare *Ivanhoe* cu braţul. Dacă Sebastian Vane era atât de interesat de ce făcea ea, trebuia să acţioneze cumva – aşa cum făcea lordul Atherton. Ar fi putut să îi spună că o iubea în ziua aceea în care o sărutase atât de pătimaş. Ar fi putut să îi scrie cât fusese plecat. Ar fi putut să o întrebe dacă se ataşase de lordul Atherton, în loc să rămână tăcut şi mohorât.

— Lordul Atherton a fost foarte amabil, îi spuse ea ca să îl provoace.

— Şi atent din câte văd.

Abigail simţi greutatea lui *Ivanhoe,* dar abia dacă schiţă un zâmbet.

— Da, într-adevăr! Fără el era foarte multă linişte la Hart House.

De data acesta privirea lui rătăci în gol.

— Înseamnă că v-a vizitat des.

Abigail îşi flutură uşor mâna.

— Des? De câteva ori.

— Şi te-ai plimbat prin pădure cu el?

— O dată, recunoscu ea.

— Şi te-ai întâlnit azi cu el.

— Din întâmplare, preciză ea cu glasul ei uşor şi plăcut care contrasta cu tonul lui neutru. Exact cum te-am întâlnit şi pe tine. Mai aşteptă puţin, apoi adăugă: Cum e la Bristol? Nu am văzut niciodată un oraş-port.

— Aglomerat, spuse el. Şi murdar.

Ea dădu din cap.

— Pare să fie foarte diferit de Richmond. Fratele meu a fost odată la Portsmouth şi ne-a scris poveşti amuzante despre oamenii de acolo.

Însoţitorul ei rămase tăcut o bună bucată de timp. Aproape că ajunseră la trăsura în care Penelope şi James erau deja aşezaţi. Vizitiul aştepta la scară ca să o ajute să se urce.

— Nu e nimic atât de interesant şi care să merite scris despre Bristol.

— Poate că aşa este, dar o scrisoare mi-ar fi arătat că te-ai gândit la mine. Ea îşi ridică sprâncenele. Dar poate că nu te-ai gândit. Trebuia să bănuiesc asta.

În clipa în care Abigail dădu să se îndrepte spre trăsură, îi prinse o mână, o trase spre el şi se treziră faţă în faţă.

— M-am gândit la tine, spuse cu un glas scăzut, dar hotărât. În fiecare zi.

— Şi eu m-am gândit la tine, îi răspunse şoptit Abigail. Singura problemă a fost că nu ştiam ce să cred.

O strânse şi mai tare de talie.

— După felul în care ne-am despărţit…

— Ce? insistă ea când Sebastian se opri. Nu a fost nicio promisiune între noi.

— Nu, spuse el. Clar nu.

Abigail se înroşi ca un rac. Îi desfăcuse rochia şi o sărutase peste tot, îi iubise pielea cu gura. Îşi strecurase mâna pe sub fusta ei şi o făcuse să se simtă cea mai stricată şi mai depravată femeie din lume. Şi nu doar că îl lăsase, ci savurase din plin fiecare clipă. Îşi dorise şi mai

mult.

Dar, în momentul acela, toate speranţele legate de reîntoarcerea lui păreau prosteşti şi naive. Nu părea să îşi mai amintească intenţiile de a vorbi cu tatăl ei; în ziua aceea părea din nou rece şi retras.

— Ei bine… spuse ea fără poată să se abţină, poate că este vina mea. Mi-ai cerut un lucru mare şi eu ţi l-am oferit fără să aştept o promisiune.

Sebastian îi lăsă mâna ca ars.

— Dar înainte să mă acuzi de… *de ceva,* continuă Abigail cu o furie crescândă, întreabă-te ce drept ai să te aştepţi la devotamentul meu. Ştii ce îmi doresc, domnule, şi nu am ascuns asta niciodată. Şi de ce să nu mă uit în altă parte dacă nu vrei sau nu poţi să îmi oferi ce vreau? Mi-ai spus şi să fac asta!

— Abigail, rosti el uşor.

Abigail îşi flutură mâna în gol.

— M-am săturat să fiu considerată o cochetă lipsită de inimă. Da, vreau să îmi urmez inima, dar până la un punct. Dacă nu poţi să-mi oferi decât acest lucru, poate că trebuie să încurajez intenţiile altui domn. Ridică bărbia. Ştii unde mă găseşti dacă decizi că ai alte simţăminte. Apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă spre trăsură, se urcă pe scăriţă fără ajutorul vizitiului şi se aşeză lângă sora ei. Sunt gata să mergem acasă, anunţă ea.

Sprâncenele lui James se ridicară de uimire şi îi făcu un semn vizitiului.

Penelope se apropie de ea.

— Abby, te-ai certat cumva cu domnul Vane? şopti ea şovăitor, în plin centrul Richmondului?

— Nu. Îşi păstră privirea aţintită înainte şi refuză să îl privească pe Sebastian când trăsura porni.

Penelope îşi întinse gâtul spre el.

— A rămas ca trăsnit! Ce i-ai spus?

— Nimic din ce nu cred cu tărie. Îl privi pe fratele ei

care îşi mută brusc privirea, aparent fascinat spre peisajul pe lângă care treceau.

Penelope reveni în cele din urmă la locul ei, cu ochii larg deschişi şi aprobatori.

— Atunci sunt sigură că asta avea nevoie să audă.

Abigail rămase tăcută. Inima îi bătea cu atâta putere şi mâinile îi mai tremurau când strânse mai tare cadoul de la lordul Atherton. Sebastian Vane chiar avea nevoie să audă toate acelea la fel cum ea avea nevoie să le spună. Dacă o dorea, venise timpul să o dovedească.

Capitolul 18

Sebastian se întoarse acasă într-o dispoziţie foarte proastă.

Tot ce îi spusese Abigail era corect. Nu îi promisese nimic, îi spusese să fugă de el. De asemenea, profitase de curiozitatea ei senzuală şi de firea încrezătoare ca să îşi satisfacă pofta pentru ea. Ştia ce îşi dorea Abigail: nu doar pasiune, ci dragoste şi căsnicie. Sebastian era conştient că, în mod ironic, fusese pe punctul să i le ofere pe ambele, doar că, evident, Abigail nu avea de unde să ştie – pentru că îşi suprimase gândurile şi intenţiile în faţa reacţiei viscerale pe care i-o trezise Benedict Lennox.

La naiba, dintre toţi bărbaţii, tocmai Benedict Lennox! Era un fel de umor macabru în toată povestea aceasta; fusese o vreme când Ben invidiase totul la el. Sebastian fusese mai înalt şi mai puternic, mai priceput la călărie şi un ţintaş mult mai bun. I se permisese să meargă în armată, pentru că tatăl lui nu avea titlu, în timp ce lui Benedict, moştenitorul contelui de Stratford, i se refuzase orice şansă la glorie militară.

Amintirea opiniilor lor repezite din tinereţe despre armată îi desenă un zâmbet amar pe chip. Pentru el, gloria militară se transformase rapid într-o viaţă neputincioasă, pe când Benedict, reţinut în siguranţă, dar nefericit acasă, era întreg şi sănătos.

Şi mai rău era că, dacă averea lui era mai şubrezită, beneficiarul principal – indirect – era Benedict. Sebastian nu credea că s-ar fi simţit mai bine dacă tatăl lui ar fi vândut pământul altcuiva decât contelui de Stratford, dar ideea că Benedict avea să moştenească ceea ce trebuia să îi aparţină lui… Inspiră adânc ca să nu mai blesteme o dată acel capriciu al sorţii.

Deci, Benedict era perfect sănătos şi avea o moştenire mai mare. Sebastian nu putea să controleze niciunul dintre aceste aspecte. Nu era ca şi cum Benedict îl împuşcase în picior sau îi înhăţase averea la un preţ de nimic. Soarta era uneori potrivnică.

Dar Abigail… Sebastian nu ştia dacă putea să accepte împăcat pierderea ei. Nu o avusese niciodată cu adevărat. Fără promisiuni.

Cutiuţa cu cameea se lovea de coapsa lui la fiecare pas ca un junghi constant. Ce voia? Îşi spuse că nu îi promisese nimic pentru că nu avea nimic de oferit. Mândria lui blestemată îl făcuse să nu îi spună că se îndrăgostise de ea şi, iată, că decisese să se uite la altcineva. Cine putea să o judece?

Schimbă direcţia prin pădure simţind că îi vine să bată pe cineva. Îndepărtă cu bastonul un tufiş din calea lui. Îşi afundă călcâiul în noroi ca pentru a-şi pedepsi genunchiul că era slăbit şi bolnav. Asta îl făcu să se dezechilibreze; când se clătină ca să rămână pe poziţie, piciorul lui drept ateriză pe ceva ce părea să fie pământ uscat, dar era de fapt un covor gros de frunze uscate la suprafaţă, dar umede mai jos. Într-o clipită, alunecă pe panta uşoară a drumului şi se prăbuşi în noroi.

Pentru un moment, rămase neclintit cu inima bubuindu-i în piept. Sigur că nu era prima dată când cădea, dar era prima în ultima vreme. De obicei, era mai atent pe unde călca. Dacă nu lăsa emoţiile să îi acapareze prudenţa obişnuită…

Prudenţa lui obişnuită îl avertizase să stea departe de Abigail. Într-un fel sau altul, reuşise să ignore avertismentul ca să o sărute. Dar se abţinuse să îi declare orice sentimente înainte de plecarea lui. Dacă ar fi ignorat un pic mai mult vocea aceea interioară, nu mai ajungea în punctul în care se afla în clipa aceea. Putea să meargă la braţ cu Abigail şi să îi povestească despre Bristol şi despre unchiul lui şi chiar să îi ceară mâna.

Îşi pipăi uşor genunchiul. Părea nevătămat. Cu un mormăit, se împinse ca să se ridice, bâjbâind după baston înainte să îşi sprijine greutatea pe piciorul stâng. După câţiva paşi precauţi, constată că genunchiul nu era într-o stare mai rea ca înainte. Cu excepţia pantalonilor uzi la spate, genunchiul părea că scăpase cu bine.

Un gând neaşteptat îl făcu să caute în buzunarul de la haină. Cutia era turtită pe o parte, dar, când o deschise, constată că înăuntru cameea era la fel ca înainte: profilul delicat al unei femei superbe sculptat în fildeş şi fixat pe un fundal de un albastru-deschis. Trecu un deget peste cadranul aurit.

Nu, nu prudenţa lui obişnuită îl ţinuse departe de Abigail. Ci teama. Nu o vizitase atunci când i-o ceruse pentru că se temuse că ea nu îl va considera suficient de bun. Nu îi povestise despre călătoria la Bristol înainte de plecare, pentru că se temuse că veştile nu aveau să fie la fel de bune pe cât sperase iniţial. Nu îi spusese că o iubea, pentru că nu dorise să-şi deschidă inima, aşa cum nu o mai făcuse de ani de zile – chiar dacă ea nu era deloc omul care să îi râdă în faţă. Tot ce făcuse şi ce nu făcuse se datora fricii.

Sebastian cunoştea prea bine frica. Îşi aminti cum zăcuse treaz în spitalul improvizat în armată de teamă că nu avea să se mai trezească. Îşi aminti cum îl încuia pe tatăl lui în cameră în fiecare noapte, crispându-se de fiecare aiureală pe care o rostea el, de teamă să nu moară, de teamă să nu îşi revină. Îşi aminti când se întrebase cum naiba putea să plătească facturile şi ipotecile, mânat de frica de a nu pierde totul. Supravieţuise şi trecuse peste toate acele frici.

O moştenire mai mică nu îl făcea mai puţin demn de însurătoare în ochii ei, şi orice îmbunătăţire îl putea doar ajuta. Ea ştia deja despre genunchiul lui beteag. Îl ştia deja pe *el.* Şi cumva, îl acceptase.

Strânse din buze şi strânse cameea în mână. Era un idiot. Dacă o voia pe fată, trebuia să o cucerească. Fiecare doamnă merita să fie curtată şi să simtă că era dorită. Încăpăţânarea şi orgoliul lui îi făcuseră sarcina şi mai dificilă, dar ele nu schimbau singurul lucru clar din mintea şi inima lui: pe ea o voia. De ea avea nevoie. Pe ea o iubea.

Şi dacă trebuia să lupte ca să o cucerească, avea să lupte până la ultima suflare.

*

Abigail hotărâse două lucruri a doua zi. Dacă lordul Atherton o va vizita, va refuza să îl primească şi va pretexta că o durea capul. Nu era chiar o minciună, pentru că nu ştia ce să facă în privinţa atenţiei pe care i-o arăta. Părinţii ei erau atât de încântaţi, iar el era atât de fermecător; dacă l-ar fi întâlnit doar pe el, şi nu pe Sebastian, cine ştia ce s-ar fi putut întâmpla?

Dar îl întâlnise mai întâi pe Sebastian şi chiar crezuse că se îndrăgostise de el. Aceea era a doua decizie luată în acea zi. Dacă o vizita, îl primea şi avea să folosească scuza durerii de cap la nevoie. Abigail voia cu siguranţă să audă

de ce fusese atât de sumbru dacă venea să-i explice. Dar, din moment ce Sebastian avea oroare de vizite, Abigail credea că avea timp destul la dispoziţie ca să reflecteze la toate gândurile acelea.

Puse *Ivanhoe* pe raftul de lângă pat, alături de *Copiii de la abaţie.* Le privi mult timp. *Ivanhoe* era unul dintre romanele ei preferate, o poveste de dragoste şi galanterie bogată şi uluitoare, iar cea pe care o primise era o ediţie nouă foarte frumoasă, legată în piele şi cu titlul aurit. *Copiii de la abaţie* era o carte veche care mirosea a praf şi povestea în sine era puţin cam stupidă.

Dar diferenţa dintre ele… îşi trecu un deget pe cotorul cărţii mai vechi. *Ivanhoe* fusese o poznă de moment a lordului Atherton. O auzise când spusese că îi plăcea, aşa că i-o cumpărase. Nu însemna nimic pentru el şi dorise să o impresioneze şi să îi facă pe plac. *Copiii de la abaţie* însă fusese cartea mamei lui Sebastian. Chiar dacă bănuia că Sebastian i-o oferise pentru că nu îşi permisese să cumpere una nouă, ca *Ivanhoe* de exemplu, cartea aceea era importantă pentru el. Sigur, nu o păstrase într-o stare perfectă în toţi acei ani. Era un roman publicat de Minerva Press, ieftin legat şi nu era vreun triumf al prozei sau al sentimentelor. Evident, era un semn al sentimentelor lui, la fel ca atenţia cu care se îngrijise de camera de sticlă din grotă. Refuza să creadă că îndepărtase toate tufişurile de la intrare, curăţase coridorul de trecere şi adusese un covor, perne şi felinare prin pădure pentru alt motiv – fără măcar să ştie dacă ea va veni.

Nu mai fusese la grotă din ziua aceea când stătuse cu Sebastian pe covor şi se uitaseră la sirenă. Se lăsă pe spate şi se uită la tavanul tencuit simplu din camera ei. Părinţii ei vor fi foarte speriaţi dacă le va cere să aplice un mozaic pe el…

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Aveţi un musafir, spuse Thomson când ea deschise.

Domnul Vane.

Ei bine… asta da, surpriză!

— Invită-l în salon, spuse ea. Cobor în câteva minute.

Se opri o clipă ca să îşi pună ordine în gânduri şi coborî. Sebastian se afla lângă fereastră şi privea afară, cu spatele la ea. Ceva din postura lui îi atrase atenţia.

— Domnule Vane. Abigail făcu o reverenţă din pragul uşii.

El se răsuci. Pentru o clipă, expresia de pe chipul lui păru surprinsă, neajutorată. Pentru o clipă, o privi cu patimă şi dorinţă, iar lui Abigail îi tresări inima în piept.

Sebastian făcu o plecăciune şi, când reveni la poziţia iniţială, expresia îi era liniştită şi de nepătruns.

— Domnişoară Weston.

— Nu iei loc? Ea făcu un semn cu mâna spre divan.

Bărbatul şovăi.

— Am putea oare să ne plimbăm prin grădină? Oricât de mult mi-ar plăcea să discut cu mama şi cu sora dumitale, ceea ce am de spus îţi este adresat doar dumitale.

Abigail se gândi rapid. Dacă mama ei ar fi ştiut că el se afla aici – şi ar fi putut pune pariu că Thomson îi spunea chiar în clipa aceasta – avea, cu siguranţă, să li se alăture în salon. Dar grădina era perfect vizibilă din casă. Dacă se plimbau pe cărările din apropierea terasei, erau mari şanse ca doamna Weston să stea cu ochii pe ei doar de la fereastră.

— Foarte bine. Dă-mi voie să îmi iau şalul.

Îl conduse afară, întrebându-se ce anume voia să îi spună. Traversară terasa şi coborâră în grădina frumos amenajată ca să o ia spre cărarea cu pietriş.

— Îmi prezint scuzele încă o dată, spuse Sebastian pe un ton supus. Nu m-am purtat cum se cuvine ieri.

— Într-adevăr, încuviinţă ea.

Sebastian părea să îşi caute zbuciumat cuvintele.

— Poate ar trebui să încep cu o poveste mai veche. Probabil ai observat că într-o anumită măsură eu şi lordul Atherton ne… cunoaştem.

Abigail sesiză uşoara şovăială de dinainte de a rosti ultimul cuvânt.

— Ştiam. Lady Samantha ne-a spus că aţi fost prieteni pe vremuri şi chiar el mi-a spus că aţi explorat împreună, ca fraţii, pădurea în căutarea grotei.

Privirea pe care Sebastian i-o aruncă fu scurtă şi tăioasă.

— Într-adevăr. Părea să şchiopăteze mai tare ca de obicei. Am fost cei mai buni prieteni la un moment dat. Tatăl lui era sever şi exigent, al meu, aiurit şi adesea prins în experimentele lui ştiinţifice. Amândoi ne refugiam în pădure. Descoperirea grotei de mult uitate era doar una dintre misiunile noastre. În orele pe care ni le petreceam în expediţie, eram tovarăşii ideali. Nicio aventură nu era prea îndrăzneaţă pentru noi, nu exista nicio diferenţă între noi în pădurea aceea. Dar sigur că poziţiile noastre sociale erau foarte diferite. El era fiul moştenitor al unui conte, iar tatăl meu nu era decât un simplu gentilom. Când ne-am terminat studiile, ţara noastră era în prag de război, şi eram amândoi dornici să plecăm pe front. Eu visam la aventură, el la glorie; cred că şi-a dorit întotdeauna să fie soldat, chiar de când eram doar nişte copii. Fără tragere de inimă, tatăl meu a fost de acord, dar lordul Stratford i-a interzis categoric lui Ben – lordului Atherton, adică – să facă acelaşi lucru. Am cumpărat un post şi am avut o ceartă foarte serioasă.

— Era invidios, murmură ea.

— Era, încuviinţă Sebastian. Când m-am mai liniştit, mi-am dat seama că era disperat să plece, nu doar pentru aventură şi glorie, dar şi ca să fugă de tatăl lui. Stratford nu era… un tată blând şi iubitor ca al meu. Ştiu că îl bătea uneori foarte tare pe Ben şi că nu era niciodată mulţumit,

nu mai vorbim de bucuros, indiferent de ce făcea Benedict. Dar eu eram încăpăţânat şi tânăr, concentrat pe ce voiam să fac şi mai puţin atent decât trebuia la sentimentele lui. Am plecat la război, şi el a fost obligat să rămână acasă.

Abigail se gândi la uniforma perfectă a lordului Atherton din ziua în care le vizitase pentru prima dată. Garda Regelui, o brigadă de elită, dar mai degrabă de formă. Fiului moştenitor al unui conte nu i se permitea să plece la război, dar găsise o cale să intre în armată.

— Evident, totul se schimbase când m-am întors acasă, spuse Sebastian în felul lui ambiguu şi calm. Inclusiv prietenia noastră. Bănuiesc că nebunia tatălui meu a avut ceva de-a face cu asta. Tot Richmondul aflase că era pe cale să înnebunească şi nimeni nu s-a gândit să îmi scrie. Dar şi mai rău a fost că tatăl meu… Se poticni uşor înainte să se sprijine mai tare pe baston. Ţi-am spus că tatăl meu a vândut la preţuri ridicole cele mai multe dintre terenurile pe care le avea. Lordului Atherton i-a vândut cele mai bune pământuri. Am recunoscut deja că am înnebunit puţin când am aflat toate astea. Cea mai cruntă confruntare a fost cu lordul Atherton. Se strâmbă. Mi s-a părut extrem de dureros că tatăl celui mai bun prieten al meu a profitat de declinul tatălui meu. Speram că prietenia mea cu Atherton va conta puţin în discuţia cu Stratford. Credeam că, dacă va fi de acord să anuleze vânzarea, puteam să suport celelalte pierderi. Pământul nu însemna nimic pentru el şi nici acum nu a făcut mare lucru acolo. Şi dacă aş putea să recuperez pământul de lângă râu, inclusiv cripta familiei mele…

Abigail îl privi uluită.

— *El* a cumpărat mormântul mamei tale?

Sebastian încuviinţă din cap.

— Pentru câţiva şilingi pe hectar. Oftă, arătând frustrarea pe care o ţinea în el. Dar Stratford este un om dur, a refuzat. Să spunem că ne-am certat destul aprins. M-a întrebat dacă îmi pierdusem şi eu minţile şi s-a oferit să

îmi vândă terenul înapoi pentru doar cinci mii de lire. Am luat-o razna şi i-am trântit uşa în nas. Când plecam de la Stratford Court, m-am întâlnit cu lordul Atherton care i-a luat partea tatălui lui. A subliniat că tatăl lui măcar nu era nebun şi că putea să aibă mai multă grijă de pământul ăla decât tatăl meu. Mi-a spus că vânzarea fusese legală şi că trebuia să arăt puţină demnitate şi să accept acest lucru ca atare.

Abigail rămase fără cuvinte. Putea lordul Atherton, care era mereu fermecător şi zâmbitor, să fie atât de crud?

— Poate crezi că a fost dur din partea lui să spună aşa ceva, continuă Sebastian. Bănuiesc… Bănuiesc că a spus-o din cauza surorii lui. Samantha era un copil când am plecat în armată, dar era evident că făcuse pentru mine o pasiune de domnişoară. Desigur, era pur şi simplu o fantezie – cu taţii pe care îi aveam, am fi fost mai ceva ca Romeo şi Julieta – care ei i se părea posibilă. Benedict a fost mereu foarte protector cu ea şi o mai aducea uneori în expediţiile noastre din pădure atunci când eram mici. Înainte să plec în armată, mi-a spus că mă iubea şi că va aştepta să mă întorc ca să ne căsătorim.

Abigail ascultase mai întâi cu interes, apoi cu uimire crescândă şi într-un final încremeni.

— Samantha? exclamă ea şi se gândi la cum de făcuse tânăra şi liniştita doamnă ceva atât de îndrăzneţ şi de necuviincios. Cât de progresist – şi de atipic din partea ei!

Sebastian se strâmbă.

— Nu avea decât treisprezece ani atunci. Nimeni nu are o minte aşezată la vârsta aceea. Cu siguranţă, nu eu, care nu visam decât să dau gata una dintre sticlele de coniac ale tatălui meu.

— Cineva mi-a spus că la un moment dat te-ai retras din societate din cauza Samanthei, spuse Abigail pe un ton scăzut. Că erai atât de îndrăgostit de ea, încât nu ai îndurat

să o mai vezi după ce tatăl ei a refuzat să îţi ofere mâna fiicei lui.

— Dacă aş fi cerut-o, aş fi fost refuzat, încuviinţă Sebastian, dispreţuitor şi foarte prompt. Dar nu am fost niciodată îndrăgostit de ea şi nu i-am cerut niciodată mâna. Era o fată foarte drăgălaşă şi ţineam la ea. Ne ştiam de-o viaţă aproape şi poate că dacă genunchiul nu îmi era distrus, iar tatăl meu nu înnebunea… Dacă aveam avere şi o reputaţie respectabilă… Sebastian ridică din umeri. Dar nu am avut, aşa că nu prea contează. Totuşi, ea fost motivul pentru care Benedict s-a îndepărtat pentru totdeauna. Ţi-am spus că tatăl meu a dispărut.

Abigail încuviinţă o dată din cap la privirea vag întrebătoare pe care Sebastian i-o aruncă.

— Benedict a fost la Montrose Hill în noaptea aceea. M-a acuzat că o ascunsesem pe Samantha în casă sau că o ademenisem la mine – presupun că în încercarea disperată de a-mi recupera averea. Am descoperit că tatăl meu lipsea când Benedict o căuta prin casă.

— Ar fi putut să fie acolo?

O privi obosit.

— Putea o fată de şaisprezece ani să fugă de la Stratford Court, să treacă râul spre Montrose Hill, apoi să se întoarcă singură, noaptea? Eu nu am văzut-o. Menajera şi soţul ei nu au văzut-o. Benedict nu avea nicio dovadă că plecase de acasă. Era la ea în pat când el s-a întors la Stratford Court. Vocea i se înăspri. Atunci am vorbit ultima oară cu Excelenţa Sa, până ieri. M-a acuzat că am sedus o fată inocentă, o fată care fusese ca o soră pentru mine. Nu a spus nimic când au început să circule zvonuri cum că îl omorâsem pe tatăl meu, chiar dacă fusese acolo şi văzuse camera goală. Nu a spus nimic când tatăl lui m-a acuzat că furasem de la el ca să mă răzbun pentru pământul pierdut. Nu a fost cel de care îmi aminteam din copilărie, şi mi-e greu să mă gândesc cu simpatie la el.

Fără îndoială. Vocea îi deveni furioasă şi dură pe măsură ce vorbea, iar expresia lui arăta cât de cruntă îi fusese dezamăgirea. Abigail, care era o persoană foarte loială din fire, simţea cum indignarea clocotea înăuntrul ei. Chiar dacă Sebastian fusese poate un crai când era tânăr, nu îi stătea în fire să se joace cu sentimentele unei fete, mai ales dacă ea era atât de tânără. Abigail putea să arate o oarecare înţelegere – oarecare – pentru modul cum încercase lordul Atherton să o protejeze pe sora lui, dar nu şi pentru cum stătuse deoparte când bârfele ticăloase îl înghiţiseră pe prietenul lui care nu avusese nicio vină. Fără să se gândească, puse mâna pe braţul lui Sebastian.

— Îmi pare rău.

Atingerea ei păru că îl scoate din furia care îl cuprinsese. Faţa i se relaxă când privi spre mâna ei.

— Nu are pentru ce să îţi pară rău. Eu îmi cer iertare. A fost vina mea că nu am putut să îmi ascund dispreţul când ne-am întâlnit ieri.

Când îl ţinuse de braţ pe lordul Atherton cu cadoul lui scump în mână. Abigail începu să se simtă vinovată pentru că îi făcuse reproşuri lui Sebastian. Fusese probabil destul de şocant pentru el, din moment ce la ultima lor întâlnire îl lăsase să îi desfacă rochia şi să facă tot felul de lucruri necuviincioase cu sânii ei. Amintirea buzelor lui pe pielea ei goală îi făcu inima să tresalte. Nu îi promisese nimic direct… dar îi trecu prin minte că toate faptele lui lăsau să se întrevadă mai multă afecţiune decât ar fi vrut Sebastian să declare. Dorise să facă dragoste cu ea, dar se abţinuse. Spusese că încerca să se poarte onorabil. Îi trimisese cartea mamei lui ca să îşi ceară iertare. Se îngrijise de grotă şi o făcuse să vadă comoara ascunsă dinăuntrul ei. Venise în vizită la familia ei spre uimirea tuturor. O lăsase să înţeleagă că avea să îi vorbească domnului Weston când se va întoarce de la Bristol. Şi pornise în căutarea ei de îndată ce revenise acasă.

— Înainte să pleci, spuse ea cu şovăială, spuneai că ai o întrebare pentru tatăl meu.

Ochii lui erau misterioşi şi prudenţi.

— Nu mai sunt sigur că ar trebui să întreb.

— De ce nu? S-a întâmplat ceva la Bristol care te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu, nu la Bristol, spuse el. Unchiul meu a murit. M-am dus la Bristol ca să mă văd cu avocatul lui pentru că mi-a lăsat o moştenire – vreo patru mii de lire.

Deci, într-un fel, fuseseră veşti bune. Abigail îşi înăbuşi scânteia de uşurare şi de încântare.

— Îmi pare foarte rău că a murit.

Sebastian dădu din cap.

— Mulţumesc. Apoi urmă o pauză lungă. Ieri ai spus că nu ai ascuns niciodată ce îţi doreşti. Dacă dorinţele tale s-au schimbat de când am plecat…

— Nu, răspunse ea. Era adevărat. Cu el acolo în faţa ei din nou, înalt şi serios şi atât de aproape că îl putea atinge, inima ei era complet lămurită.

— Nu te-aş condamna dacă l-ai prefera pe lordul Atherton.

— Dar nu îl prefer, şopti ea.

Ceva licări în privirea lui.

— Fiecare colţ din grădină se vede din casă?

Ea înghiţi în sec. Pielea i se înfioră.

— Fiecare, mai puţin locul de lângă zidul peste care cresc trandafirii. Este un copac acolo…

— Poţi să-mi arăţi?

Fără un cuvânt, Abigail reveni pe cărarea care ducea acolo. Zidul proteja grădina de legume de grădina propriu-zisă. Dacă cineva o lua pe cărarea de lângă casă ajungea la Cărarea înmiresmată. Continuă să păşească uşor şi chibzuit, chiar dacă îşi dorea să fugă din calea oricăror priviri indiscrete. Spuse o rugăciune fierbinte ca Milo să facă probleme prin casă pentru ca mama să stea departe

de fereastră. Nu cerea decât zece minute.

În clipa în care ajunseră de partea cealaltă a zidului, Sebastian îşi aruncă bastonul. La auzul acelui zgomot, ea se răsuci, crezând că se împiedicase din nou, dar el îi prinse faţa între palme şi o sărută. Era sărutul unui bărbat flămând, şi Abigail se topi în ardoarea lui. Îşi duse mâinile în sus pe pieptul lui, pe sub manta, şi simţi tresărirea puternică şi iute a inimii lui Sebastian îşi încolăci braţul în jurul taliei ei şi o trase spre el, aproape brutal. Ea oftă de plăcere. O, da! Abigail ştia ce îşi dorea şi ce îşi dorea se afla chiar în braţele ei.

— Mi-ai lipsit, murmură el. Mai mult decât aş putea să descriu în cuvinte.

— Şi tu mie. Abigail îşi apăsă buzele pe obrazul lui.

— Chiar şi cu atenţiile cu care te-a distrat lordul Atherton?

Abigail izbucni în râs şi îl trase uşor de lavalieră.

— Ce se presupune că trebuia să fac, să îl dau afară? Dacă şi-l dorea Penelope?

Buzele lui se arcuiră în zâmbetul acela molcom.

— Din partea mea, îl poate avea.

— Şi din a mea, şopti ea şi îi atrase gura spre a ei pentru un alt sărut.

Nu mai aveau decât un moment sau două. Oricine s-ar fi plimbat prin pădure – sau grajduri – i-ar fi văzut înlănţuiţi de parcă îi durea să se despartă. Poate că îi durea; când Sebastian ridică fruntea şi îşi lipi obrazul de tâmpla ei, Abigail se strânse şi mai tare în îmbrăţişare. Un alt minut, o altă secundă… Era lacomă, voia să fure atâtea secunde câte putea în cazul în care mai urmau două săptămâni până la următoarea îmbrăţişare.

Sebastian se îndepărtă de ea fără tragere de inimă.

— Ţi-am adus un cadou. Scoase o cutiuţă din buzunarul de la haină.

Abigail trase de panglică, o deschise şi zăbovi cu

privirea la un pandantiv mic cu o camee Wedgwood pe un lănţişor de aur.

— Este minunată, spuse ea cu un oftat. O, îţi mulţumesc!

El zâmbi – un zâmbet larg, sincer, poate primul pe care îl văzuse vreodată Abigail pe chipul lui.

— Nu am fost niciodată mai fericit să ofer un cadou, spuse el înainte să o mai sărute o dată, blând şi delicat de data asta.

Abigail se gândi cu bucurie ameţitoare că era sărutul unui bărbat îndrăgostit.

— Hm!

Abigail tresări, iar Sebastian se întoarse. Mama stătea pironită pe cărare chiar lângă ei cu Milo cuibărit în braţe. Zâmbetul îi era plăcut, dar aspru, o expresie pe care Abigail nu o mai văzuse la nimeni.

— E minunat să vă revăd, domnule Vane, spuse mama. Mă gândeam că poate v-aţi pierdut.

— Nu, doamnă Weston. Vă admiram trandafirii.

Mama ei privi trandafirii care se căţărau pe zidul din spatele lor. Abigail profită de atenţia ei distrasă ca să strecoare la loc în cutie cameea şi apoi s-o bage în buzunar. Bănui că vizita se încheiase şi avu dreptate, pentru că doamna Weston rămase cu ei şi răspunse la întrebările lui Sebastian despre plante şi amenajarea grădinii, lăsând-o pe Abigail în urma lor. Nu se supără. Cutiuţa din buzunarul ei era dovada certă că nu se înşelase în privinţa lui Sebastian şi a dorinţelor inimii ei.

Abigail ştia că pur şi simplu totul avea să meargă ca pe roate.

Capitolul 19

Invitaţia de la Stratford Court prin care erau poftiţi la cină provocase agitaţie la Hart House. Mama fusese cât se poate de bucuroasă. Îi trimisese un bilet lui *papa* care era plecat la Londra cu treburi că trebuia să se întoarcă numaidecât ca să ia cina cu contele şi cu contesa. Îi spusese lui James că avea să îi însoţească indiferent de ce alte planuri îşi făcuse. Penelope, vicleana profitoare, ceruse să i se cumpere o rochie nouă şi pantofi noi şi i se permisese de îndată să plece la Richmond ca să le comande. Prea prinsă în reveriile ei fericite, Abigail abia dacă observase invitaţia.

— Nu pari surprinsă, Abby, spuse mama ei, zâmbitoare.

— Nu, lordul Atherton a vorbit despre asta când ne-am întâlnit cu el zilele trecute.

Ochii mamei se făcură mici şi gânditori.

— Nici nu pari extrem de încântată.

— O, sunt sigură că o să fie minunat.

Mama o studie o vreme, apoi merse să închidă uşa. Se întoarse, se aşeză lângă Abigail pe divan şi îi luă din mâini cercul de brodat.

— Ce s-a întâmplat între tine şi domnul Vane ieri?

— Ne-am plimbat prin grădină şi am vorbit.

— Parcă pluteai când a plecat.

Abigail zâmbi. Nu se putea abţine.

— Sunt îndrăgostită, mamă.

O linie subţire apăru pe fruntea mamei.

— De lordul Atherton?

— Este fermecător şi foarte chipeş, răspunse ea, dar nu este bărbatul pe care îl iubesc.

Mama ei oftă.

— Vane nu a vorbit cu tatăl tău.

— Nu, dar *papa* a spus că o să-mi respecte alegerea.

— O să ţină cont de dorinţele tale, o corectă mama ei. Există câteva argumente serioase împotriva domnului

Vane.

— Dar sunt şi explicaţii solide.

Mama ei îşi apăsă degetele pe frunte.

— Mi-e teamă să întreb.

— Nu vrei să fiu fericită? Se ghemui mai aproape de ea. Mamă, este un om bun. Este un erou de război! E adevărat că tatăl lui a înnebunit, dar asta nu are nimic de-a face cu el. Şi nebunia l-a mânat pe bătrânul domn Vane să dispară într-o noapte.

— Dar apoi ce i s-a întâmplat, dragă?

— Nu ştie nimeni. Nimeni, repetă Abigail apăsat. Sebastian l-a căutat – de ce nu ar fi făcut-o?

Doamna Weston ridică o sprânceană, iar Abigail flutură mâna prin aer.

— Îi era de vreun folos să fie considerat un ucigaş? Să i se blocheze averea pentru că nu s-a putut dovedi moartea tatălui său? Nici măcar nu are vreun sens, mamă.

— Dar este o pată neagră şi chiar una foarte îngrijorătoare, răspunse mama ei. Vrem să fii şi în siguranţă, şi fericită, Abby. Şi, din păcate, zvonurile, ca să nu mai vorbim despre motivele pentru care ar umbla după o fată cu zestre mare, nu sunt chiar în favoarea lui.

Abigail încleştă din dinţi.

— Când l-ai cunoscut pe *papa* nu era decât un tânăr ambiţios care citea cărţi de drept în biroul tatălui său. Avea foarte puţin. Ce te-a făcut să rişti şi să îl accepţi pe el?

— Nu începe, domnişoară!

Acela era tonul de avertizare. Abigail dădu înapoi. Voia sprijinul mamei, nu să se certe cu ea.

— Mi-ai spus mereu că sunt foarte cuminte. Am mai întâlnit şi înainte bărbaţi frumoşi, vânători de avere şi pungaşi şi nu m-am lăsat influenţată de linguşeala lor. De ce nu ai încredere în mine şi acum?

Mama îi răspunse după un lung moment de tăcere:

— Presupun că e mai uşor să am încredere când îi

refuzi. Sunt mai puţine lucruri pe care le rişti. Oftă. O, Abby, chiar vreau să fii fericită! Dar domnul Vane trebuie să se dovedească demn de tine. Dacă nu poate... Mai bine o inimă frântă acum decât o viaţă întreagă de regrete. Se ridică. Nu există motive să te grăbeşti. Trebuie să mă duc să îi răspund lui Lady Stratford.

Abigail clătină din cap când mama ei plecă. Era mai bine aşa decât un refuz direct, dar mai puţin decât sperase.

Măcar Sebastian acceptase să ia parte la cina oferită de lordul Stratford. Nici nu voia să se gândească la cât de ciudată putea să fie cina aceea fără el.

*

Cu sentimente îndoite, Sebastian o luă în sus pe drumul cândva familiar care ducea la Stratford Court.

Pe de o parte, urma să o vadă pe Abigail. De la ultima lor despărţire şi logodna informală, numărase orele până la următoarea lor revedere. Nu o mai văzuse din ziua aceea glorioasă din grădina de la Hart House, chiar dacă se plimbase zilnic pe lângă cărările ei preferate din pădure. Invitaţiei făcute de Benedict nu putea să îi mulţumească decât pentru că avea să o revadă.

Pe de altă parte, nu avea nicio îndoială că lordul Stratford va fi la fel de amabil pe cât fusese la ultima lor întâlnire din urmă cu şapte ani când Sebastian şchiopătase în cârje şi clocotise de mânie pentru pământurile de lângă râu. Numai gândul la răspunsul dat de conte îi înţepenea şira spinării şi îi încleşta maxilarul. Dacă Stratford avea să îl provoace...

Dacă Stratford avea să îl provoace, el nu va face nimic. Nu mai era tânărul mânios de pe vremuri. Nimic din ce va spune sau va face Stratford nu îi putea strica seara. Se forţă să îşi relaxeze umerii când îşi scoase haina şi i-o înmână majordomului. Abia dacă văzu unde îl conduse

lacheul când vocea ei îi răsună în urechi. Şi o auzi în clipa în care păşi în salonul principal. Ea se întoarse când intră Sebastian şi îi zâmbi atât de frumos, încât el se gândi că merita să înfrunte o sută de conţi Stratford doar ca să o vadă.

Totuşi, era ciudat să întâlnească întreaga familie după atâţia ani. Lady Stratford, la fel de subţire şi de distantă precum şi-o amintea, îl tratã ca pe un adevărat străin. Lady Turley – pe vremuri

Lady Elizabeth Lennox – fu rezervată, dar graţioasă şi recunoscu în treacăt că se cunoscuseră cândva; pe soţul ei, vicontele Turley, nu îl cunoştea. Lady Samantha îi zâmbi cu un licăr de jenă în privire. Cu amintirile reîmprospătate în urma confidenţelor pe care i le făcuse lui Abigail, Sebastian îi vorbi politicos, apoi continuă. Benedict îi strânse mâna în modul cel mai fermecător şi condescendent posibil. Iar lordul Stratford…

Contele îl privi de-a lungul nasului proeminent, coroiat. Sebastian făcu o plecăciune şi ignoră dispreţul din ochii lui scânteietori, apoi, după un moment, Stratford făcu o mişcare care se putea numi plecăciune. După aceea, îi întoarse spatele şi plecă, ceea ce îi conveni de minune lui Sebastian. I se alătură lui James Weston care le amuza pe tinerele domnişoare cu o poveste despre ultima lui călătorie la Londra, în care era vorba despre o cântăreaţă de operă şi un câine care scăpase pe scenă în timpul ariei ei.

La cină fu aşezat între doamna Turley şi doamna Weston. Abigail se afla într-un capăt, aproape de Lady Stratford şi de Benedict, unde nu putea să o vadă din cauza fructierei enorme aşezate în mijlocul mesei. Refuză să se lase tulburat şi îşi petrecu vremea discutând cu doamna Weston, care îi dădu toate detaliile despre dresajul lui Milo. În cele din urmă, era o seară mai plăcută decât se aşteptase. Abia după cină lucrurile începură să se înrăutăţească.

— Ce să facem? întrebă Benedict după ce se retraseră cu toţii în salonul de recepţie.

Spre imensa uşurare a lui Sebastian, domnii nu rămăseseră mai mult de un sfert de oră în sala de mese ca să bea coniac. Cu excepţia câtorva comentarii maliţioase din partea contelui, totul se petrecuse destul de repede.

— Să jucăm cărţi, sugeră lordul Turley.

— Să spunem ghicitori, zise soţia lui.

— Poate să dansăm puţin, propuse jovial Benedict.

— Asta ar fi splendid, spuse mama lui cu un zâmbet regal. Se întoarse spre doamna Weston. Aveţi ceva împotrivă dacă dansează tinerii, doamnă Weston?

— Absolut nimic!

— Minunat! Benedict îşi frecă mâinile. Elizabeth, ne cânţi ceva?

— Nu sunt şi eu invitată la dans? Ea râse şi îşi puse mâna pe pântece. La cină anunţase că aştepta primul ei copil.

Benedict rânji.

— Dacă nu cânţi, va trebui să o fac eu şi va fi o mare tragedie pentru toată lumea.

Sora lui îl lovi uşor cu mâna.

— Foarte bine. Pentru tine… şi ca să salvez urechile tuturor.

Benedict se întoarse, dar Sebastian intuise deja ce urma să se întâmple. Trei tinere domnişoare erau acolo: Abigail, Penelope şi Samantha. Mai erau patru domni care puteau dansa: Benedict, James Weston, lordul Thurley şi însuşi Sebastian. Poate că Benedict nu o făcuse intenţionat, când sugerase să danseze, dar Sebastian nu credea să existe vreo activitate care să îl dezavantajeze mai mult. Şi lucrul pe care şi-l dorea cel mai puţin era să vadă cum Benedict urma să o ia de mână pe Abigail şi să danseze cu ea în timp ce el rămânea jalnic pe margine. Urma să danseze cu Abigail în seara aceea chiar dacă îşi va distruge

genunchiul pentru totdeauna. Făcu o plecăciune în faţa lui Abigail.

— Îmi oferiţi primul dans, domnişoară Weston?

Se lăsă o tăcere consternată în încăpere. Sebastian o ignoră şi o fixă cu privirea pe Abigail. Ochii ei se măriră, apoi un zâmbet luminos şi încântat îi înflori pe chip.

— Bineînţeles, domnule. Îşi puse mâna într-a lui, iar el îi întoarse zâmbetul.

— Lady Samantha, îmi faceţi onoarea? James Weston se înclină în faţa doamnei care părea încremenită. Murmură ceva în semn de încuviinţare, chiar dacă înainte o privi repede pe mama ei.

Benedict îşi reveni repede.

— Domnişoară Penelope. Făcu o plecăciune galantă. Dansaţi?

— Cu mare plăcere, domnule.

Sebastian nu îşi imaginase niciodată că Penelope va vorbi atât de blând cu Benedict, dar uită de toate când se îndreptă cu Abigail spre locul unde aveau să danseze. Fratele ei şi Lady Samantha se aflau lângă ei şi îi despărţeau de Benedict şi de Penelope – nu că ar fi contat pentru Sebastian. Cu multă vreme în urmă, îi plăcuse foarte mult să danseze şi în seara aceea avea să danseze cu Abigail. Putea să îşi facă apariţia lângă el şi Napoleon, că lui Sebastian nu i-ar fi păsat. La nici trei paşi de el, Abigail îi zâmbi, cu ochii ei cenuşii care străluceau ca stelele.

Primii paşi fură puţin nesiguri; nu mai dansase de foarte mult timp. Dar Abigail sugeră subtil sensul, iar Sebastian începu să îşi amintească: asta însemna să te simţi normal. Aşa era când uita de piciorul lui schilodit şi se lăsa cuprins de bucuria de a dansa cu o femeie.

Se termină mult prea repede. Frumos îmbujorată de la dans, Abigail făcu o reverenţă. El se înclină la rândul lui şi îşi zâmbiră. Putea să jure că ştia ce gândea Abigail – „dansezi mult prea bine ca să fii infirmul care zici că eşti” –

şi avea dreptate. Genunchiul stâng îl durea, dar nu mai mult decât îl durea după o plimbare mai lungă prin pădure. Nici măcar nu se compara cu emoţia de a-i face pe plac. Chiar mai dansă o dată, cu Penelope, din moment ce Benedict o invitase la dans pe Abigail. Mai trebuia să danseze încă o dată cu Abigail de îndată ce partenerii aveau să se schimbe şi nu îi păsa decât de acel lucru.

După dans, doamna Weston îşi chemă fiicele la o discuţie în privat. Sebastian profită de ocazie ca să îşi întindă discret piciorul. Ştia că se anchiloza după exerciţiu dacă îl îndoia, aşa că se plimbă prin cameră.

Benedict îl întrerupse.

— Aş vrea să discut cu tine, spuse el cu un glas scăzut.

— Altă dată, domnule. Ochii lui Sebastian erau aţintiţi spre Abigail. Doamne, Dumnezeule, se simţea mai vesel şi mai plin de viaţă, cum nu mai fusese de ani buni. Se simţise în al nouălea cer când o ţinuse în braţe şi arătase că putea să danseze ca un om normal. Dar privirea din ochii ei îi făcea inima să tresalte. Aproape că voia să îi mulţumească lui Benedict: cina fusese a o idee al naibii de inspirată, iar dansul fusese şi mai şi.

— Domnişoară Weston, spuse Lady Stratford cu vocea ei distantă şi senină. Ne faceţi onoarea de a cânta un cântec? Mama dumneavoastră mi-a spus că sunteţi o pianistă desăvârşită.

— Sunt convinsă că nimeni nu ar putea să depăşească minunatul talent al lui Lady Turley, spuse Abigail cu un zâmbet pe care i-l adresă doamnei. Dar aş fi încântată să vă cânt. Se ridică şi se îndreptă spre pian.

— Acum, Sebastian, mormăi Benedict.

Sebastian îl privi pe prietenul lui de altădată.

— Nu poate să aştepte, domnule?

Benedict ridică bărbia, în ochii lui se aprinse o provocare.

— Nu.

Sebastian o mai privi o dată pe Abigail când se aşeză la pian. Lady Samantha o însoţi şi îi puse sub priviri partiturile. Ar fi preferat să o asculte cântând decât să audă ce avea să de spus Benedict, dar nu voia să işte o scenă. Nu îl va ajuta să îşi atingă celălalt scop din seara aceea şi anume să o convingă pe cea mai mare dintre domnişoarele Weston ce soţ potrivit avea să fie el.

— Foarte bine.

Benedict îl conduse într-un salonaş verde, în care Sebastian îşi aminti că mai fusese o dată.

— Bătrânul Samwell ne-a certat aici, spuse el fără să se gândească atunci când îl aminti pe intendentul din urmă cu douăzeci de ani al contelui. Pentru că am furat portocale din oranjerie.

Benedict îndurase cearta cu faţa spre portretul unui strămoş al familiei Stratford din perioada Stuarţilor cu un aer uşor amuzat, ca şi când tirada intendentului i se părea la fel de plictisitoare ca lui Sebastian. Şi, de îndată ce Samwell încheiase, Sebastian şi Benedict începuseră să chicotească.

— Poftim? Benedict se încruntă la el, apoi privirea îi sclipi în clipa în care îşi aminti scena menţionată de Sebastian. A, da. Acum mult timp.

Sebastian privi prin cameră. Acelaşi strămoş Stuart îi rânjea de pe perete.

— Nu s-a schimbat deloc. Se întoarse cu faţa spre Benedict, care, cu siguranţă, se schimbase. Despre ce doreşti să discutăm, domnule?

— Nu avem despre ce să discutăm. Expresia lui Benedict deveni mai calmă şi mai aspră. Am vrut pur şi simplu să îţi aduc la cunoştinţă că am de gând să mă însor cu Abigail Weston.

Sebastian aproape că zâmbi.

— Am ratat anunţul la cină?

— Nu i-am cerut încă mâna, dar intenţionez să o fac.

Pe vremuri ar fi râs. Se gândi să facă acelaşi lucru chiar dacă nu binevoitor.

— Pari foarte convins că va şi accepta.

— Am motive să fiu convins. Zâmbetul lui Benedict strălucea de fericire.

— Da?

Sebastian se rezemă pe baston şi ridică din sprâncene. Care sunt acestea? Se simţea neînfricat şi plin de încredere în seara aceea. Abigail nu îl va accepta pe Benedict; era îndrăgostită de el. Şi el era îndrăgostit de ea. Cu nepăsare, reducea fiecare obstacol, fiecare argument avut vreodată împotriva căsătoriei. O cunoştea aşa cum Benedict nu avea să o cunoască niciodată. Ştia ce îi făcea inima să bată cu mai multă putere şi ce o făcea să râdă. Ştia ce o impresiona şi ce o înfierbânta. Era un idiot dacă lăsa să îi scape şansa de a ajunge la fericirea adevărată pentru totdeauna. Ştia – *ştia* – că dacă Abigail trebuia să aleagă între ei, îl va alege pe el. O parte din el îşi dorea cu ardoare să îi ceară mâna în seara aceea doar pentru ca Benedict să îşi primească pedeapsa binemeritată.

Benedict îl luă în râs.

— Trebuie să mai întrebi? Nu crezi că se potriveşte de minune aici?

— Tatăl tău nu o poate cumpăra, Ben, spuse Sebastian.

Chipul celuilalt bărbat se întunecă.

— Cum îndrăzneşti să sugerezi una ca asta?!

— Nu? Tu ai fost cel care a invitat-o aici. Să vadă ce casă frumoasă i-ai putea oferi ar putea, desigur, să conteze la un moment dat în viitor.

— Invidia nu ţi se potriveşte. Benedict scoase un oftat şi îl privi plictisit.

Sebastian ridică din umeri.

— Nu. Nu este invidie. Ştiu că nu pot să îi ofer altceva

decât pe mine însumi. Doar ea poate să decidă dacă este de ajuns.

— Să fiu al naibii dacă o face.

Îşi ridică sprâncenele.

— O s-o facă altcineva pentru ea?

Benedict se înroşi.

— Voiam să spun că nu o să te aleagă pe tine, Bastian.

Cumva porecla din copilărie tăie mai adânc decât orice altceva îi putea spune Benedict. Sebastian inspiră adânc ca să îşi revină. Benedict păru să îşi dea seama un pic prea târziu de ce spusese.

Se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre uşă. Nu făcu decât câţiva paşi că uşa se deschise şi contele de Stratford intră în încăpere.

— Ei bine, Vane, a fost o paradă frumuşică.

Sebastian nu ştia la ce se referea contele, aşa că nu îi răspunse. Însă nu putea să oprească încordarea instinctivă din muşchii lui. Contele de Stratford fusese o fiinţă de temut în urmă cu douăzeci de ani, iar aura ameninţătoare nu îi dispăruse foarte mult de atunci. Chiar şi Benedict se opri şi se îndreptă de spate.

Stratford îşi încrucişă mâinile la piept şi îşi plecă fruntea.

— Un dans schilodit! Ar câştiga mila doamnelor, dar nimic mai mult.

— Nu am vrut niciodată mila nimănui.

— Nici când ai venit să mă implori să îţi returnez ce îmi vânduse legal tatăl tău?

Ochii lui Stratford străluciră cu dispreţ.

Sebastian avea să regrete vizita aceea până la sfârşitul vieţii lui. Fusese înnebunit de durere, abia dacă împlinise douăzeci şi trei de ani, şi avea cu un genunchi sfărâmat şi un tată care aiura despre demoni care încercau să îl omoare. Îl *implorase* pe conte să reevalueze vânzarea

pentru că avusese impresia că, dacă rezolva problema acea din viaţa lui, şi restul s-ar fi îndreptat.

— Nu era în toate minţile când a semnat documentul acela, şi aţi ştiut prea bine lucrul acesta.

Stratford îi aruncă o privire exagerat de uimită.

— Cum aş fi putut să ştiu?

— Cincizeci de lire pentru mai mult de treizeci de hectare de pământ bun.

Contele zâmbi cu cruzime.

— I-am oferit o sută de lire. A insistat că mai mult de cincizeci era prea generos.

Sebastian se simţea încordat ca un arc. Mâna i se strânse cu putere pe mânerul bastonului.

— Cât de cinstit aţi fost să acceptaţi atât de uşor!

Stratford ridică din umeri.

— De ce să las o astfel ocazie să se ducă pe apa sâmbetei?

Sebastian îşi plimbă privirea de la tată la fiu. De câte ori nu empatizase cu Ben pentru purtarea rece şi calculată a tatălui său?

Nici măcar în clipa aceea, Benedict nu trăda vreun semn de împotrivire. Rămase neclintit şi asculta, cu gura strânsă şi o expresie distantă pe chip.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva de la dumneavoastră, domnule.

— Sugerez să îţi iei definitiv la revedere de la domnişoara Weston în noaptea asta. Benedict a adus-o aici ca să-mi ceară permisiunea şi am de gând să i-o dau. Îl privi pe fiul lui. Zestrea ei este acceptabilă şi sunt de acord că e destul de frumoasă. Dacă o vrei, poţi s-o ai. Mă aştept să închei afacerea într-o săptămână.

— Tată, spuse Benedict cu vocea joasă.

Ceva din glasul lui trezi amintiri îndepărtate: Ben care se plângea că tatăl lui era imposibil de mulţumit. Ben care îşi făcea griji pentru pedepsele inevitabile, dacă nu se ridica

la înălţime. Ben care rămânea cu vânătăi şi tăcut după aplicarea pedepselor. Sebastian îl urâse pe conte în toţi anii aceia – încă îl mai ura –, dar în clipa aceea îl privi pe Ben şi se întrebă de ce continua să suporte abuzurile lui. Dar poate că Benedict semăna mai mult cu tatăl lui decât îşi imaginase. La urma urmei, când Sebastian îi spusese ce făcuse Stratford, Benedict îi luase partea tatălui său cu atâta neclintire şi nu îi mai vorbise lui Sebastian timp de şapte ani.

Se înfurie, şi nu era prima dată. Benedict nu avea de ales decât să se supună tatălui său ca un băieţel, dar era deja bărbat. Sebastian voia să îl pocnească în faţă pe Benedict pentru felul indiferent în care vorbise despre căsătoria cu Abigail, dar îl înfurie peste măsură remarca nepăsătoare a contelui că dacă fiul lui şi-o dorea, putea să o aibă. Nu era doar o simplă moştenitoare şi nu era a lui Stratford ca să o adjudece.

— Foarte bine, Ben. Acum nu mai ai nevoie decât de acordul ei. Se uită iute spre conte. Mă aştept să fie mai uşor să o obţii pe ea decât a fost vreodată să obţii bunăvoinţa tatălui tău.

— Şobolan impertinent! Nu îi vorbi aşa fiului meu. Stratford se uită furios la Benedict. O să accepţi asta de la un schilod nebun? Ce fel de bărbat eşti?

— Acum pleacă, spuse Benedict printre buzele albe ca varul.

Sebastian încuviinţă din cap.

— Îmi păstrez urările de bine pentru clipa în care voi vedea anunţul în ziare. Se îndreptă spre uşă.

— Călătorie sprâncenată, mormăi Stratford.

În timp ce Sebastian trecea pe lângă el, Stratford se întoarse şi se opri în drumul lui. Dorind să scape de prezenţa nocivă a contelui fără să dea frâu liber mâniei lui, Sebastian nu fu destul atent ca să observe unde se afla. Bastonul i se prinse de pantoful lui Stratford exact când îşi

sprijini greutatea pe piciorul lui bolnav – şi când Stratford îşi smuci piciorul într-o parte, vârful bastonului alunecă pe podeaua lustruită. Sebastian încercă să îşi menţină echilibrul, dar era prea târziu; se prăbuşi pe genunchiul rănit şi reuşi să îşi întindă mâinile la timp ca să nu aterizeze complet cu tot corpul în faţă.

Crezu un timp că avea să leşine de durere. Părea şi mai rău decât atunci când fusese împuşcat prima dată, şi fu pe punctul să vomite din instinct. Aproape că îşi muşcă limba până la sânge ca să-şi stăpânească un urlet de agonie. Era tot ce putea să facă ca să se ţină în mâini şi pe genunchi în timp ce fiecare nerv tremura de durere.

Apoi auzi vag vocea contelui.

— Şi stângaci, spuse Stratford cu un uşor dispreţ. Eşti nebun de legat dacă tu crezi că o femeie te-ar alege pe tine în locul fiului meu, Vane. Plecă şi cu o lovitură uşoară din picior îi azvârli departe bastonul pe podea.

Iisuse! Trebuia să plece de acolo. Până la urmă, fusese o greşeală că venise. Tot ce recâştigase cât se abţinuse şi îşi înfruntase torţionarul – şi dansase cu Abigail – fusese şters de ideea de a zăcea cu greţuri pe podea. Sebastian scrâşni din dinţi, îşi ridică fruntea şi se rugă să revină pe picioare de unul singur. Dacă trebuia să se târască din Stratford Court… o va face, dar va fi chinuitor. Încet şi cu grijă, îşi aduse piciorul bun în faţă. Greaţa îi cutremură din nou stomacul în clipa în care fu nevoit să îşi sprijine toată greutatea pe genunchiul lovit. Se opri ca să inspire adânc şi se pregăti pentru ce avea să urmeze…

O mână se întinse în faţa lui. Benedict, alb ca varul şi sumbru, se aplecă spre el.

— Nu are nevoie de ajutorul tău, Benedict, spuse Stratford din partea opusă a încăperii, unde îşi turna ceva de băut. Nu are nevoie de ajutorul nimănui. Mizantropul de la Montrose Hill!

Sebastian privi în sus spre Benedict. Niciunul din ei nu

spuse nimic. Sebastian îşi ridică uşor mâna şi o luă pe cea întinsă de Benedict. Îl trase hotărât şi îl ajută să se ridice, apoi îi dădu bastonul. Sebastian îi răspunse cu o plecăciune uşoară din cap şi îşi aranjă bastonul pe partea piciorului rănit. Genunchiul zvâcnea de parcă un cuţit încălzit la roşu era implântat în el, dar refuză să scoată vreun sunet de durere. Încet şi prudent, se întoarse şi se asigură că bastonul era ferm aşezat în fiecare clipă.

— Pari puţin bolnav, Vane. Contele sorbi din băutură. Îndrăznesc să spun că pleci devreme. Ce păcat.

Iar în clipa aceea era dat afară. Nu era loc de interpretări în cuvintele lui Stratford. Se întrebă dacă suporta să revină în salonul principal ca să îşi ia la revedere de la Abigail, dar hotărî că nu, pentru simplu motiv că avea să se umilească singur dacă va leşina.

— Vă mulţumesc, Lord Stratford, spuse el în timp ce încă se lupta cu valurile de greaţă, pentru o cină extraordinară. Vă rog să îi transmiteţi complimentele mele lui Lady Stratford. Apoi se întoarse din nou. Lord Atherton. Făcu o plecăciune şi strânse iar din dinţi din cauza chinului ce revenea.

Fiecare pas pe care îl făcea spre uşă era o agonie, dar preferă să şchiopăteze ca un infirm decât să meargă mai repede şi să cadă din nou. Părăsi salonul verde şi simţi o răbufnire de uşurare, urmată imediat de groaza că trebuia să ajungă până acasă în starea în care era. Doamne, Dumnezeule, nu avea să reuşească niciodată. Montrose Hill putea la fel de bine să fie şi pe lună. Era cale lungă până la râul pe care trebuia să îl traverseze cu barca, apoi trebuia să meargă pe jos aproape cinci kilometri sau mai mult ca să ajungă acasă. Se opri în holul principal şi încercă să îşi adune gândurile. Mai era vreo alternativă?

— Domnule Vane? Tonul curios al lui Penelope Weston păli când văzu chipul lui Sebastian. O, Doamne, murmură ea. Arătaţi groaznic!

El strânse din dinţi şi încercă să schiţeze un zâmbet.

— Vă mulţumesc.

— Nu, vreau să spun că păreţi bolnav. Îi atinse braţul. Veniţi să luaţi un loc.

El ridică o mână.

— Nu, eu... eu plecam acasă. E timpul să îmi iau rămas-bun.

Penelope îi aruncă o privire scrutătoare.

— Lăsaţi-mă să o chem pe Abigail. Sunteţi alb ca varul...

— Nu! Îşi strânse mâna ridicată într-un pumn şi se sili să coboare vocea. Vă rog, nu. După cum aţi spus... sunt bolnav. Nu o chemaţi.

Privirea lui Penelope se îndreptă spre mâna lui încleştată pe baston. Apoi privi în sus, peste umăr, şi Sebastian auzi murmurul vocii contelui. Nu putu să nu se uite înapoi – ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie văzut de conte epuizat şi înfrânt – şi se îndreptă şi mai mult din spate când întoarse privirea. Ochii caustici ai lui Stratford se aţintiră asupra lui o ultimă dată înainte să se întoarcă şi să plece spre salonul de recepţii, dar Benedict rămase acolo. Privirile li se întâlniră pentru un moment. Benedict şovăi, părând chinuit, apoi îl urmă pe tatăl lui.

— Nenorocitul ăsta lipsit de maniere, murmură Penelope lângă el. Urmări plină de răutate retragerea lui Benedict. Privirea i se întoarse la Sebastian. Nu vi s-a făcut rău, nu-i aşa, domnule Vane? Doar *aţi căzut.* Iar el... Se opri. Lăsaţi-mă să vă ajut dacă nu vreţi să o chem pe Abigail.

Sebastian reuşi să încuviinţeze din cap. Se putea să nu reuşească fără ajutorul ei.

— Doar până afară.

Reuşiră cumva să ajungă pe scări jos. Penelope o luă grăbită înainte şi îl puse pe lacheu să deschidă uşa când Sebastian ajunse în dreptul ei. El traversase cărarea cu

pietriş când ea îl prinse din urmă însoţită de servitorul tatălui ei.

— Adam o să vă ajute să ajungeţi acasă, anunţă ea. Şi dacă vă împotriviţi, alerg înăuntru şi îi spun surorii mele cât de grav rănit sunteţi.

Sebastian aproape că refuză, dar îşi aminti cât de departe era de la ponton până acasă la el. Mai clătină o dată din cap.

— Vă mulţumesc, domnişoară Weston.

— Nu ştiu de ce nu mă lăsaţi să îi spun lui Abigail, adăugă ea uşor. Este o infirmieră foarte bună, foarte răbdătoare şi înţelegătoare. Şi nu este vina dumneavoastră…

— Vă rog să nu… o întrerupse el.

Nu astă-seară. Nu în seara aceea în care dansase cu ea ca un om sănătos. Nu cât timp ea mai era la Stratford Court, unde contele putea să împroaşte cu şi mai mult noroi reputaţia lui. Trebuia să se adune şi să îşi recapete calmul înainte să o revadă.

— Sănătatea mea nu prea este treaba dumneavoastră.

— Nu, dar să o mint pe sora mea este, sublinie ea.

Adam aduse barca. Sebastian se sili să se mişte, şchiopăta pe ponton şi reuşi să se lase în barcă fără să dea afară ce mâncase la cină. Transpirând şi gâfâind, o privi pe Penelope care se uita la el îngrijorată.

— Noapte bună, domnişoară Weston. Vă mulţumesc.

Penelope aşteptă până ce barca ajunse la câţiva metri de ponton înainte să strige după el.

— Ştiţi că nu o să puteţi să i-o ascundeţi prea multă vreme. Sunt cel mai nepriceput om din lume când e vorba de păstrat secrete.

Sebastian ştia. Fără îndoială că îi va spune lui Abigail înainte ca noaptea să se sfârşească, mai ales dacă Benedict îi va cere mâna. Ura de pe faţa lui Penelope când îl privise

pe Benedict plecând fusese puternică şi evidentă. Dar singurul lucru pe care şi-l dorea Sebastian era ca Abigail să nu îl vadă în starea în care era la un pas de a fi copleşit de suferinţă. Îşi apucă genunchiul cu ambele mâini, ca şi cum putea să stoarcă într-un anume fel durerea din el, atât de tare că degetele îi trosniră. Nu reuşi decât să dea din cap la ultima avertizare venită de la Penelope. Abigail avea să afle toată povestea, dar ea – şi părinţii ei – nu puteau să îl vadă în halul în care era.

— Să chem un doctor, domnule? întrebă Adam în timp ce vâslea.

Sebastian clătină din cap în semn că nu.

— Fratele meu mai mare a fost la Waterloo, spuse servitorul după un moment de tăcere. S-a întors acasă fără un braţ. Nici el nu a vrut vreodată un doctor. Abia dacă a ajuns preotul la timp. Mai vâsli puţin. Mama a jurat să mă bată dacă refuz vreodată să primesc un medic chemat pentru mine.

— Sper că nu o vei trimite după mine, spuse Sebastian şi încercă să respire pe nas ca să îşi calmeze greaţa.

— Sigur că nu. Mă gândeam doar că domnişoara Weston îmi aminteşte de mama uneori. Bună şi grijulie, dar nu se teme niciodată să spună ce gândeşte şi să facă ce vrea.

Gândul că Abigail avea să îl ia la bătaie aproape că îl făcu să râdă. Fundul bărcii scârţâi în clipa în care ajunseră pe malul opus, şi lui Sebastian i se tăie respiraţia când genunchiul lui se izbi de o latură. Adam sări din barcă şi o trase mai la mal, după care îi întinse mâna lui Sebastian. El i-o luă cu recunoştinţă şi reuşi să iasă fără să cadă.

— Trebuie să urc până acasă să aduc trăsura, îi spuse Adam. Vizitiul se aştepta ca familia să se întoarcă într-o oră sau mai mult. Se opri. Domnişoara Weston mi-a ordonat să vă duc până în faţa uşii, domnule.

Sebastian încuviinţă din cap – era prea epuizat să protesteze, îi va lua o eternitate să meargă până acasă, şi nu era atât de nebun cât să se certe cu Adam. Se aşează pe o bancă de piatră aflată lângă locul de debarcare în timp ce auzea paşii slujitorului care se îndepărta pe pajişte.

Privi de partea cealaltă a râului. Stratford Court părea în noaptea aceea un castel cu ferestrele în flăcări. Abigail fusese atât de frumoasă, zâna lui în rochie verde pal.

Ei bine… nu chiar a lui. Poate niciodată a lui.

Poate că totul fusese în zadar. Stratford Court era o atracţie minunată, şi Benedict o putea face stăpână acolo. Poate că asta avea să o influenţeze. Poate că părinţii ei urmau să o convingă să îl accepte pe Benedict. Poate că el fusese prea multă vreme un mizantrop, prea multă vreme singur. Între ei exista o atracţie naturală, pasională, dar poate nu era de ajuns. Poate că fusese nebun când îşi lăsase convingerile iniţiale să se clatine – ea era menită să fie cu cineva mai bun. Doar pentru că atunci când era cu ea se simţea întreg nu însemna că Abigail nu aprecia un pretendent care era cu adevărat întreg. Poate că nu putea să se ia la întrecere cu Benedict nici dacă încerca.

Sebastian încleştă pumnul şi îşi apăsă degetele pe frunte. Nu. Nu gândea limpede – durerea îi afecta starea de spirit şi gândurile. Fata pe care el o ştia şi o iubea nu se va lăsa atât de repede şi de complet orbită de titlul şi de averea lui Ben cât să uite de orice altceva. Ea îl iubea, Sebastian o ştia. Îi spusese că nu îl voia pe Benedict.

Dar se putea ca… părinţii ei să nu fi simţit acelaşi lucru, îşi mişcă cu grijă piciorul. Fusese şi mai bucuros că plecase de la Stratford Court când se gândi la ochii tăioşi ai domnului Weston şi la ambiţia lui şi mai mare. Domnul Jones îi va pansa genunchiul şi într-o zi sau două avea să revină la normal; tot va şchiopăta, dar nu mai rău ca înainte. Fusese o dovadă de orgoliu nemăsurat când se gândise că era bine din nou, dar încrederea lui îi rămase de

neclintit. Se va întoarce la Hart House şi va pune tot ce avea la bătaie. Trebuia să ştie direct de la Abigail, nu de la Benedict, dacă ea nu îl voia.

Capitolul 20

Abigail îşi dăduse seama că era ceva în neregulă când Sebastian părăsise camera însoţit de lordul Atherton şi doar ultimul dintre ei revenise. Se îngrijoră şi mai tare când Penelope, care se scuzase că merge să se aranjeze după cină, se întorsese în salon după ce lipsise foarte mult. Antipatia pe care sora ei o avea faţă de lordul Atherton şi care păruse să se domolească în seara aceea, revenise în plină forţă. Abigail nu ghicise motivul, dar fusese sigură că se întâmplase ceva între cei trei. Penelope nu mai adresase niciun cuvânt gazdei lor, iar veselia lordului Atherton pălise. Prinsă între îngrijorarea provocată de dispariţia lui Sebastian şi curiozitatea crescândă pentru starea de spirit sumbră a lui Penelope, Abigail aşteptase cu înfrigurare sfârşitul petrecerii şi răsuflă uşurată când părinţii îşi luaseră în cele din urmă la revedere.

În timp ce îi însoţea spre trăsura care avea să îi ducă spre barca pe care urmau să treacă râul, Atherton o trase uşor spre el.

— Vă pot vizita mâine, domnişoară Weston?

— Hm? O, sigur, domnule.

Bărbatul zâmbi.

— Splendid. Sper că v-aţi simţit bine la Stratford Court.

— Foarte bine, domnule, spuse ea cu un surâs distrat. Sper că domnul Vane nu s-a simţit foarte rău.

Lordul Stratford le spusese că Sebastian nu se simţise prea bine şi fusese nevoit să plece mai devreme. Abigail se

gândise că dansul agravase starea genunchiului lui mai mult decât o lăsase să vadă, din moment ce îi părăsise pe neașteptate și fără să își ia rămas-bun. Atherton o luă de mână ca să o ajute să urce în trăsura care îi aștepta. La auzul cuvintelor ei, degetele lui tresăriră.

— Sunt sigur că va fi bine.

— Dar ce trist că toate acestea s-au întâmplat la o petrecere. Abigail se scuturã. Noapte bună, domnule.

— Noapte bună, draga mea domnișoară Weston. Se retrase și îi privi plecând.

— Ce seară extraordinară! *Papa* era extrem de exaltat. Asta înseamnă să trăiești, vă zic eu. Dragostea mea, ce părere ai despre șemineul din sala de mese? Ar trebui să îl înlocuim pe cel din oraș cu marmură roz?

Mama zâmbi.

— E mult prea mare pentru gustul meu, domnule Weston! Îți mulțumesc, dar sunt foarte mulțumită cu cel pe care îl avem acum.

El rânji strengărește.

— Cum spui tu, doamnă. Dar ce cină – ce gazde! Abby, draga mea, te-ai simțit bine?

— Da, *papa,* murmură ea.

— Foarte bine, spuse el și îi făcu cu ochiul. Chiar mă bucur să aud asta.

Abigail încercă din răsputeri să mai zâmbească o dată și o căută din priviri pe Penelope. Sora ei se retrăsese într-un colț al trăsurii și se uita pe geam. Când ajunseră la ponton, unde omul contelui îi aștepta ca să îi treacă de partea cealaltă a râului, Penelope se urcă în barcă, își încrucișă mâinile la piept și fu într-o stare de spirit foarte proastă de-a lungul scurtei călătorii pe râu spre locul de debarcare de la Hart House. Se întoarse doar când *papa* întrebă iritat:

— Unde este Adam? I-am spus omului să ne aștepte.

— I-am dat eu ceva de făcut, *papa.* Iată-l că vine.

Papa oftă, dar o lăsă baltă. Totuşi, Abigail prinse clipa în care Penelope schimbă în grabă un cuvânt cu Adam care se urcă repede în trăsură. Remarcă uşurarea de pe faţa surorii ei după ce auzi cele spuse de Adam.

Ce Dumnezeu se întâmplase?

Din fericire, Penelope nu o lăsase să aştepte mult. Menajera abia dacă plecă după ce o ajutase să se pregătească de culcare, că Penelope se furişă în camera ei.

— Trebuie să îţi spun ceva, zise Penelope fără vreo altă introducere.

— Grozav! Abigail îi arătă scaunul de lângă fereastră şi îşi luă şalul. Unde ai fost în seara asta? Ai lipsit mult timp. Şi ce ţi-a spus Adam?

Sora ei ridică o mână, cu o expresie mai gravă decât văzuse Abigail vreodată pe chipul ei.

— Lasă asta. M-am dus să mă aranjez, dar când reveneam spre salon, l-am văzut pe domnul Vane pe coridor. Abby, abia dacă mai putea să meargă. Era încovoiat deasupra bastonului, faţa îi era albă ca varul şi am crezut că i se făcuse rău. Eu... cred că a căzut pe genunchiul lui bolnav.

— Poftim...?!

La exclamaţia ei, Penelope îi făcu un semn să tacă şi privi neliniştită spre uşă.

— Mi-a jurat că se simţea bine, dar nu l-am crezut. În mod ciudat, lordul Stratford şi lordul Atherton au ieşit exact în clipa aceea din camera care se afla în spatele lui. Evident că am presupus că vor sări să îşi ajute musafirul rănit, dar nu a făcut niciunul nimic. Amândoi s-au uitat la el şi au plecat după aceea, în timp ce domnul Vane strângea balustrada ca să se sprijine şi se târa de-a lungul ei.

— Dar Sebastian? exclamă Abigail. Cum a plecat?

— L-am trimis pe Adam să îl ajute. Nu a acceptat să te chem, adăugă Penelope când Abigail deschise îngrozită gura. Cred că nu a vrut să îl vezi aşa.

— Dar de ce? Îşi acoperi gura cu mâna, simţind că i se face greaţă. Era şi aşa groaznică ideea că lui Sebastian i se făcuse rău şi că plecase fără să îşi ia la revedere. Dar fusese rănit şi o lăsase pe Penelope – nu pe ea – să îl ajute.

— Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că lordul Atherton sau tatăl lui i-au făcut ceva. Ochii lui Penelope se aprinseră. Nu doar că l-au văzut cum se chinuia să meargă, dar lordul Stratford părea aproape încântat de imagine. Probabil ai observat că este un bărbat foarte sever – nu mi-a plăcut nici măcar o secundă de el –, dar nu cred că i-a adresat domnului Vane nici măcar un cuvânt toată seara. Nu ţi se pare ciudat?

Abigail tăcu. Era doar vina ei. Dacă nu era ea, Sebastian nu ar fi mers niciodată la Stratford Court şi nu ar fi luat cina la aceeaşi masă cu omul care îl făcuse hoţ şi ucigaş. Probabil că se temuse de întâlnirea aceea – mai putea încă să audă ecoul furiei din vocea lui când îi povestise cum îi răspunsese lordul Stratford în clipa în care Sebastian îşi ceruse înapoi pământul –, dar venise totuşi la cină. Şi îşi pusese în pericol genunchiul ca să danseze cu ea. Dacă dansul îi slăbise genunchiul şi îi provocase căderea? Putea să şi-l imagineze pe lordul Stratford râzând la orice semn de slăbiciune sau neputinţă. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi când se gândi ce bucurie egoistă o cuprinsese în timp ce dansase cu ea, chiar dacă nu îi făcuse deloc bine.

— Şi dacă aş fi în locul tău, nu aş mai accepta niciodată ca lordul Atherton să mă viziteze, continuă Penelope. Înainte să plece, a văzut şi el cât de rău îi era domnului Vane. Nici măcar tu nu ai putea să ierţi asta.

— Poftim? Abigail clătină din cap. Îmi face o vizită mâine. Dar Pen, ce a spus Sebastian?

Ochii surorii ei se îngustară.

— Vine mâine? De ce? Tu ai auzit ce-am spus? A văzut cât de rău îi era domnului Vane şi nu l-a ajutat cu nimic. Un musafir pe care el l-a invitat!

— M-a întrebat dacă poate să îmi facă o vizită, şi cum nu mi-ai menţionat niciun motiv pentru care să nu mă văd cu el, am fost de acord. Abigail sări în picioare şi începu să se plimbe. Trebuia să mă chemi indiferent de ce a spus Sebastian. Este atât de încăpăţânat…

Penelope îşi duse genunchii sub bărbie şi se uită o clipă pe geam.

— Eşti îndrăgostită de el, Abby?

Un zâmbet cald şi fericit apăru pe chipul lui Abigail la auzul acelor cuvinte.

— Da. Se duse la masa de scris şi scoase cutia în care era aşezată cameea. Mi-a oferit-o.

— O, este minunată! Penelope îi aruncă un zâmbet prefăcut. E chiar mai bine decât o carte.

Abigail se îmbujoră în timp ce mângâie cu degetul sculptura delicată.

— Da. Îşi aminti de sărutul pe care i-l dăduse odată cu cadoul, iar inima îi tresăltă de bucurie. Era îndrăgostită şi, dacă nu greşea, şi el era îndrăgostit de ea. Merg mâine la Montrose Hill, murmură ea cu degetul care zăbovea încă pe camee. Ar fi trebuit să o poarte în seara aceea. Trebuie să mă asigur că se simte bine.

Penelope o prinse de mână.

— Ce bine te-ai gândit! O să îi spun mamei că citeşti în seră…

Abigail clătină din cap.

— Eşti o scumpă că vrei să minţi pentru mine, dar cred că o să îi spun mamei unde mă duc.

— Ce? Abby, nu o să te lase niciodată să te duci…

— Oricum o să mă duc. Venise timpul să ia atitudine. Dacă Sebastian putuse să îl înfrunte pe lordul Stratford, şi

ea putea să îşi înfrunte părinţii.

*

Din păcate, în ziua următoare planurile ei merseră prost de la bun început. Cu o sarcină după alta, mama ei o ţinuse ocupată. De obicei era liberă să facă orice voia, dar în ziua aceea, mama ei păruse dornică să o ţină cât mai aproape de ea şi o pusese să pună flori proaspete în vazele din toată casa, să sorteze rufele, să scrie scrisori şi chiar să îşi tundă părul. La început, acceptase binevoitoare. Sigur avea să termine totul până după-amiază şi să câştige bunăvoinţa mamei ei. Credea că vizita ei la Montrose Hill avea motive întemeiate şi mama va fi perfect de acord să meargă însoţită de sora ei şi de cameristă.

Dar orele zburau, şi doamna Weston nu dădea semne că o va lăsa în pace. Abigail începu să se simtă nedreptăţită când o ajută pe mama ei să îşi aranjeze bijuteriile. Marie, fata în casă a mamei, putea să o facă fără probleme.

— Acum pot să plec? întrebă ea când puse deoparte încă o brăţară.

— Nu încă, draga mea. Mama ei zâmbi. Cred că e prea plină cutia. Unele din bijuterii sunt foarte vechi şi nu cred că mi se mai potrivesc. Ridică un şirag de perle. Marie, pune-i asta lui Abigail. Aşa. Îşi întoarse capul în timp ce fata în casă făcu ce îi spusese. Da, arată mai bine pe tine decât pe mine. E al tău, Abby.

— Mulţumesc, mamă. Îşi îndreptă mâna spre încheietoare.

— O, dar păstrează-l, dragă! exclamă mama ei. Bijuteriile nu sunt făcute să stea într-o cutie.

Abigail tăcu. Îşi dorea să poarte cameea de la Sebastian.

— Şi ăştia. Merg de minune cu ochii tăi. Mama ei îi arătă o pereche de cercei cu ametist în filigran de aur.

Cerceii ăştia cu opal i se potrivesc lui Penelope…

— Mamă, aş vrea plec la plimbare, reîncepu Abigail.

— Nu astăzi, spuse absent mama ei şi continuă să îşi sorteze bijuteriile. Aş vrea să rămâi acasă.

— De ce?

Nu i se mai interzisese niciodată să plece de acasă. Afară, cerul era închis şi nori ameninţători se adunau deasupra. Poate că avea să plouă mai târziu şi sigur planurile ei de a merge la Montrose Hill puteau să fie date peste cap.

— Pentru că aşa vreau eu, Abigail.

Strânse din buze.

— Vreau să fac o vizită la Montrose Hill. Domnul Vane a plecat devreme ieri şi vreau să mă asigur că se simte bine.

— Nu astăzi.

— Penelope ar veni cu mine dacă aş ruga-o şi aş lua-o şi pe Jane, insistă Abigail. Nu o să fie decât o vizită ca între vecini.

— Dacă domnului Vane îi este rău, cu siguranţă nu vrea să te vadă. Dar o să îi trimit o oală de supă, nişte portocale şi, evident, urările noastre de bine.

Abigail îşi muşcă buza de supărare. Poate că trebuia să apeleze la tatăl ei. Da, aşa era cel mai bine. Ar avea încă o şansă să vadă cât de decent era Sebastian. Era pe punctul să se scuze ca să meargă să îl caute când majordomul ciocăni în uşă.

— Lordul Atherton şi Lady Samantha doresc să vă vadă, doamnă, anunţă Thomson.

Mama ei se ridică într-o clipită din cale afară de încântată.

— Cât de minunat! Marie, termină tu aici. Thomson, sper că i-ai invitat pe musafirii noştri în salon.

— Da, doamnă.

— Foarte bine. Hai, Abigail, să nu îi lăsăm să aştepte.

Se îndreptă spre uşă.

Şi uite aşa, şansa ei se risipise.

În salon, Abigail salută politicos şi se aşeză pe divan lângă mama ei. Nu avea chef de musafiri în ziua aceea, în parte din cauza dorinţei de a merge să-l vadă pe Sebastian şi în parte din cauza poveştii pe care i-o spusese Penelope cu o seară în urmă. Îl studie cu ochi critici pe lordul Atherton, în timp ce acesta vorbea şi râdea cu obişnuita lui voie bună. Putea un bărbat atât de fermecător şi de atent să întoarcă spatele unui prieten, unui oaspete? Dacă putea să se înjosească şi să îl trateze aşa pe Sebastian, trebuia să existe un miez de răceală în sufletul lui. Abigail acceptă că partea lui de poveste putea să fie diferită şi că îi era greu să îl condamne pentru că îşi dorise să o apere pe sora lui, şi nu pe prietenul lui. Dar inima şi loialitatea ei erau de partea lui Sebastian şi nu putea să ţină în frâu dezaprobarea instinctivă faţă de lordul Atherton, care nu era atât de grozav pe cât îşi imaginase ea.

— Sunteţi foarte tăcută astăzi, domnişoară Weston, spuse el după o vreme. Sper că sunteţi bine.

Abigail se forţă să schiţeze un zâmbet.

— Da, foarte bine. Iertaţi-mă, sunt puţin obosită.

— Ca şi mine, spuse Lady Samantha. Totul a fost minunat aseară, că nu am mai putut să adorm ore întregi după. Mă bucur foarte mult că aţi venit la cină.

— Poate că o plimbare prin grădină ne va revigora, sugeră Atherton. Doamnă Weston?

— Desigur. Ochii tăioşi ai mamei licăriră înspre Abigail. Aerul rece îţi va face bine.

Abigail nu avu de ales, aşa că zâmbi şi îşi luă boneta. Se întâlniră pe terasă cu Penelope şi cu Milo în lesă.

— Iată-te, remarcă mama. Milo trebuie să fie extenuat! Lasă-mă să îl iau eu, Penelope. Te poţi plimba în grădină cu musafirii noştri şi cu sora ta.

Penelope îi întinse lesa cu reticenţă. Abigail se întrebă

dacă ieşise cu Milo afară ca să evite întâlnirea cu mama sau cu musafirii ei, dar iată că era şi ea la fel prinsă ca Abigail. Sora ei îi aruncă o privire, apoi, în clipa în care ajunseră în grădină, făcu în aşa fel încât să meargă alături de Lady Samantha şi să nu îi lase lui Abigail de ales decât să se plimbe alături de lordul Atherton.

— Domnişoară Weston, murmură el. Speram să vă vorbesc între patru ochi.

— Suntem ca între patru ochi aici, domnule.

El le privi pe surorile lor care le-o luară înainte.

— Nu aţi dori să îmi arătaţi Cărarea înmiresmată? Îmi amintesc că era foarte frumoasă.

Inima lui Abigail se strânse de frică.

— Există atât de multă frumuseţe în lume. Găsesc de fiecare dată lucruri noi care să mă încânte aici în grădină.

— Îmi puteţi face pe plac de data aceasta? Îi zâmbi fermecător.

Abigail suspină în sinea ei, dar îşi trecu mâna după braţul întins.

— Desigur.

Încercă să vorbească despre lucruri mărunte în timp ce se plimbau, dar îi era greu. Referirea la trandafirii căţărători îi trezise amintiri legate de sărutul pe care i-l furase Sebastian chiar lângă trandafirii roz. Fiecare comentariu despre pădurea care se ivea înaintea lor o făcea să se gândească la grotă şi la plăcerile senzuale pe care i le oferise Sebastian. Renunţă pur şi simplu la discuţie în clipa în care menţionă norii care se adunau pe cer şi ochii i se pironiră pe Montrose Hill, care se vedea de acolo.

Lordul Atherton îi observă neliniştea. Încetini pasul odată ajunşi la marginea Cărării înmiresmate.

— Poate că nu ar trebui să ne mai continuăm plimbarea.

— Da, norii par destul de ameninţători. Cred că va începe să plouă în curând. Dădu să se întoarcă, dar el o

opri.

— Aşteptaţi o clipă. Vreau să vă spun ceva. Se apropie la un pas de ea. Eşti o fată încântătoare, Abigail.

Un semnal de alarmă îi sună vag în mine. Nu putea să fie ce credea ea că era, nu putea să...? Zâmbi cât putu de vag.

— Vă mulţumesc, domnule! Mă simt măgulită.

— Nu sunt singurul care crede acest lucru. Îi luă mâna. Dar chiar cred că sunt cel care te admiră cel mai mult.

— Nu mă pot pronunţa. Se întrebă dacă era nepoliticos să îşi retragă mâna dintr-a lui. Ca şi cum i-ar fi simţit gândul, Atherton îşi strânse şi cealaltă mână pe mâna lui Abigail.

— Nu ţi-a mai spus nimeni asta? Îşi arcui o sprânceană în timp ce se juca uşor cu nasturele care strângea mănuşa pe încheietura lui Abigail.

Sebastian i-o spusese. Îi spusese că era diafană, atât de frumoasă că îl lăsa fără cuvinte. Înghiţi în sec când se gândi la Sebastian.

— Ba da.

Ochii lordului Atherton se îngustară puţin, apoi se pironiră pe mâna ei.

— Cred că pot ghici şi cine. Îi desfăcu nasturele. Îl crezi mai mult pe el decât pe mine?

Gura lui Abigail era uscată. Voia să fugă înainte ca el să îi spună ceva.

— Nu este... nu este vorba dacă eu cred sau nu, rosti ea cu asprime. Să îi spui cuiva că este frumos este un compliment, o expresie a convingerii pe care o are cel care o spune şi, chiar dacă destinatarul o crede sau nu, acest lucru nu influenţează sentimentele celui care a făcut complimentul. Bănuiesc că nu contează decât dacă destinatarul are încredere că persoana care îl complimentează crede într-adevăr în ce spune.

El zâmbi.

— Cât de perspicace eşti. Şi mă crezi când ţi-o spun?

Abigail îşi dori ca sora ei să îşi facă apariţia şi să îi întrerupă, îşi dori ca Milo să apară pe cărare cu un iepure între dinţi. Îşi dori ceva, orice care să întrerupă discuţia aceea stânjenitoare.

— Nu v-aş pune niciodată la îndoială onestitatea, domnule.

— Eşti atât de cuviincioasă, domnişoară Weston. Descheiase cei trei nasturi în ciuda anumitor eforturi făcute de Abigail ca să îşi elibereze mâna dintr-a lui şi începu, cu mişcări lente, să îi tragă mânuşa de pe fiecare deget în parte. Spune-mi Benedict, te implor.

— Cred că ar fi mult prea familiar, Lord Atherton.

— Dar îţi dau permisiunea. Făcu un pas mai aproape de ea. Mi-ar plăcea să fim mai… familiari.

Ea rămase tăcută. Sebastian păruse sincer când o rugase să îi spună pe nume. Îi mărturisise că nimeni nu îi spunea pe nume. Dar lordul Atherton o invitase să îi spună Benedict, şi ea ştia bine că familia lui îi spunea Ben. Nu era decât o invitaţie parţială ca să devină mai familiari.

Nu că îşi dorea să fie complet familiară cu el. Trebuia să oprească într-un fel tot ce se întâmpla.

Inspiră adânc şi încercă dintr-o smucitură să îşi tragă mâna, dar nu reuşi decât să o scoată din mănuşă.

— Domnule, începu ea, dar Atherton îi puse un deget pe buze.

— Permite-mi să termin, draga mea, te rog. Ochii îi străluciră şi duse mănuşa moale la buze. Părinţii dumitale au fost foarte amabili cu mine.

— Şi la ce v-aţi fi aşteptat? Sunt oameni amabili.

— Nu este un secret pentru nimeni că tatăl dumitale are ambiţii mari pentru copiii lui.

Abigail începu să îşi iasă din fire.

— Şi al dumneavoastră, nu?

El râse.

— Ba este exact la fel.

Abigail avea impresia că totuşi contele de Stratford era mai rău decât tatăl ei din toate punctele de vedere. Excelenţa Sa avea ceva rece şi sever.

— Sora mea se va întreba dacă nu s-a întâmplat ceva! Se forţă să zâmbească. Şi mama. O să mă omoare că am ajuns atât de departe de casă.

— Nu astăzi. El o opri şi o prinse de mâna rămasă goală. Aseară am vorbit cu tatăl dumitale, draga mea Abigail.

O, Doamne! Ea aruncă o privire deznădăjduită peste umăr, dar sora ei sau Lady Samantha nu erau de găsit pe nicăieri.

— Chiar aşa? Sunt sigură că i-a făcut mare plăcere să discute cu dumneavoastră, domnule.

— Benedict. Şi da, a fost încântat de discuţia noastră.

Ea se gândi să se smucească şi să fugă. Ştia ce avea să îi spună – ce îl încântase atât de mult pe tatăl ei – şi nu voia să îl audă când i-o spunea. Benedict Lennox era un bărbat fermecător şi frumos, tot ce îşi doreau părinţii ei pentru ea, dar Abigail nu intenţiona sub nicio formă să îi devină soţie. Nici măcar nu voia ca el să îi ceară mâna, ca să evite scena ciudată în care ea îl refuza.

— Este acasă azi, mai încercă ea o dată. Dacă ne-am întoarce, sunt convinsă că ar fi încântat să vă vadă…

Benedict îi strânse mâna şi mai tare.

— Abigail? Încerc să îţi pun o întrebare foarte serioasă.

— Acum? Sigur este mult prea devreme pentru o conversaţie serioasă.

Încercările ei de a amâna părură să îl enerveze în cele din urmă.

— De ce nu?

Nu mai era nicio scăpare. Se îndreptă din spate şi îl

privi în ochi.

— Foarte bine. Care este întrebarea dumneavoastră, domnule?

Atherton rămase nemişcat pentru o clipă. În albastrul-deschis al ochilor lui strălucitori se citea o notă de frustrare. Pentru un moment, în ochii lui Abigail se aprinse o pâlpâire de speranţă că nu o va întreba ce credea că voia să o întrebe.

— De ce nu îmi spui Benedict?

— V-am mai spus, este mult prea familiar.

— Hm… îi ridică mâna şi îşi apăsă buzele pe interiorul încheieturii ei, dar ochii îi rămaseră aţintiţi pe chipul ei. Mi-ai spune Benedict dacă ţi-aş cere să te măriţi cu mine?

— Pare un pas extrem doar ca să mă auziţi cum vă pronunţ numele de botez.

— Care ar fi răspunsul dumitale dacă te-aş cere de soţie şi te-aş ruga să îmi spui pe numele mic tot restul vieţii?

— Mi-aş dori să nu o faceţi, spuse înainte de a se gândi la un răspuns mai bun.

Lordul încremeni. Trecură câteva secunde, copacii foşneau în bătaia înteţită a vântului.

— Sebastian Vane este un om terminat, spuse el în cele din urmă, cu vocea joasă şi o nuanţă de îngrijorare. Sigur ai auzit zvonurile despre el. Dacă îţi pui la bătaie fericirea pentru el…

— Ar fi riscul meu, nu-i aşa? De data aceea, când Abigail îşi trase mâna, el îi dădu drumul.

— Mă refuzi pentru el? Lordul Atherton părea oarecum şocat.

— Nu, spuse ea. Pentru că nu m-a întrebat nimic. Vă refuz pentru că nu ţin la dumneavoastră aşa cum sper să ţin la viitorul meu soţ.

O privi cu uimire.

— Iartă-mi cuvintele simple, dar… eşti sigură de asta?

Ne-am înţeles atât de bine. Nu m-am mai bucurat niciodată de compania unei doamne cum m-am bucurat de a dumitale. Am crezut că simţim acelaşi lucru. Cu siguranţă ştii cât de avantajoasă ar fi căsătoria noastră. Tatăl dumitale şi-a dat deja binecuvântarea! Crezi că ar fi la fel de binevoitor dacă ar fi vorba de căsătoria fiicei lui cu un bărbat ursuz şi retras care este la un pas de ruină, un bărbat suspectat de crimă şi hoţie? Pentru numele lui Dumnezeu, Abigail, sigur nu eşti atât de naivă şi de sentimentală.

Ar fi putut să îndure dacă i-ar fi înşirat avantajele lui; ar fi suportat dacă mândria lui ar fi fost rănită, iar familia lui ar fi făcut-o de ocară pentru totdeauna. Dar nu suporta să audă cum îl defăima pe Sebastian.

— Nu este nici ursuz, nici retras, i-o întoarse ea. Zvonurile nu sunt decât zvonuri – pălăvrăgeli goale lipsite de substanţă şi pline de duşmănie. E ocolit de lordul Strafford în mare parte doar din vină, pentru că tatăl dumneavoastră a profitat de boala bătrânului domn Vane ca să jefuiască moşia Montrose Hill. Să nu îndrăzniţi să negaţi, îl avertiză în timp ce Atherton se apăsă pe călcâie şi se încruntă. Peste treizeci de hectare la mai puţin de cincizeci de lire? Apoi s-a oferit să le vândă înapoi pentru mai mult de cinci mii de lire?

— Nu a fost doar asta, începu el.

— Poftim? întrebă Abigail răspicat. Credeţi că nu am observat fiecare remarcă tăioasă pe care tatăl dumneavoastră a făcut-o la adresa lui? Domnul Vane a fost musafir la Stratford Court, şi totuşi tatăl dumneavoastră l-a tratat ca pe un lepros. M-am săturat să aud cuvinte şoptite vag despre fapte groaznice când nimeni nu pare să aibă o fărâmă de indicii convingătoare, ca să nu mai vorbim de dovezi. Şi aţi fost prieteni cândva. Îşi deschise braţele cu uimire în timp ce chipul lui se întuneca. Aţi dovedit că şi-a ucis tatăl? Sau că a furat ceva?

Lordul Atherton nu spuse nimic. Un muşchi îi zvâcni în maxilar.

— Întrebaţi-vă ce soţ avantajos aţi fi dacă moşia dumneavoastră s-ar reduce la câteva hectare din jurul unei case ipotecate. Întrebaţi-vă câte tinere doamne s-ar mai fandosi şi ar mai suspina după atenţia dumneavoastră dacă ar zbura prin oraş zvonuri că sunteţi posedat de demoni. Întrebaţi-vă cât de cutezător aţi mai fi fără un venit, fără să vă mai puteţi folosi braţul cu care mânuiţi sabia, fără titlul tatălui dumneavoastră care să vă ajute în fiecare cotlon al vieţii dumneavoastră. Şi apoi întrebaţi-vă cum aţi suporta toate aceste minciuni şi suspiciuni aţintite asupra dumneavoastră de oameni care v-au fost cândva prieteni.

Atherton o privi lung. Furia lui Abigail se domoli şi îi puse mâna pe braţ.

— Nu vă condamn pentru ce a făcut tatăl dumneavoastră, spuse ea mai calm. Chiar vă plac mult, domnule. Aveţi dreptate, să mă mărit cu dumneavoastră ar fi foarte mult în beneficiul meu. Sunteţi chipeş şi fermecător şi îmi place teribil când mă vizitaţi… dar nu vă iubesc şi de aceea nu pot să vă accept propunerea.

— Mă refuzi pentru el, repetă el, dar nu la fel de aprig ca înainte.

Ea clătină din cap.

— V-aş refuza oricum. Ne-am putea înţelege bine ca soţ şi soţie, dar vreau mai mult de la căsnicia mea – şi bănuiesc că e la fel şi pentru dumneavoastră.

— Aceasta îţi este decizia finală. Atherton părea amorţit.

— Da.

El dădu din cap.

— Înţeleg. Cumva smucit, făcu rigid o plecăciune. Merse câţiva paşi spre grădină, apoi se opri şi se uită la ea peste umăr. Domnişoară Weston… e posibil să nu înţelegi tot ce s-a întâmplat între tatăl meu şi domnul Vane, dar… s-

ar putea să ai dreptate în privinţa lui Sebastian. Nu ştiu să existe vreo dovadă care să demonstreze că şi-a ucis tatăl. O privi calm şi uşor crispat. Îţi doresc să fii foarte fericită cu el. Şi înainte ca Abigail să mai spună ceva, se întoarse şi plecă, iar cizmele îi răsunară pe cărare.

Uşurată, Abigail îşi relaxă umerii. Slavă cerului că totul se terminase! Putea să fie şi mai rău; dar dacă părinţii ei vor afla cum ţipase la el…

Gândul îi stărui în minte, în timp ce realiza acel amănunt important. Părinţii ei. Lordul Atherton vorbise cu tatăl ei cu o seară în urmă. Tatăl ei binecuvântase cererea lui. Fără îndoială că *papa* se grăbise să îi spună mamei să înceapă pregătirile pentru nuntă. De aceea mama o ţinuse în preajma ei întreaga zi. Îl aşteptaseră să îi viziteze şi să îi ceară mâna. Ambii ei părinţi aşteptau cu înfrigurare probabil să o felicite. Dacă lordul Atherton se ducea în casă şi le spunea că îl refuzase…

Abigail începu să respire sacadat. Sigur nu avea să facă asta. Lordul Atherton era un domn… dar fusese luat prin surprindere şi rănit de răspunsul ei şi nu trebuia decât să îi ofere câteva detalii importante din răspunsul ei lui *papa* ca să îl îngrozească.

O luă deznădăjduită spre casă. Cum putea să revină acolo şi să zâmbească de parcă nimic nu se întâmplase?

Sebastian. Îl refuzase pe lordul Atherton pentru el? Nu putea să spună asta pentru că nu îl avea pe Sebastian, dar… el îi cucerise inima. Cum putea să se mărite cu alt bărbat când ea nu şi-l dorea decât pe Sebastian?

Fără să se gândească, ridică privirea spre Montrose Hill. Nu putea să o vadă de acolo, dar ştia cum se înălţa singuratică pe deal, cu cărămidă roz decolorată şi acoperită de iederă. Era disperată să ştie dacă Sebastian se simţea bine după seara trecută. Ce bine ar fi fost dacă el ar fi fost cel care ar fi venit să o vadă, şi nu lordul Atherton! Dacă ar fi fost acolo în clipa aceea ca să îi spună că o iubeşte şi că

vrea să o ia de soţie, şi că totul avea să se termine cu bine.

Un tunet bubui deasupra ei. Cerul se întunecase şi mai mult de când ieşise din casă şi se colorase într-o nuanţă de violet. Se gândi vag că putea să revină acasă, dar mintea şi inima ei nu erau îndreptate spre casa ei, ci spre Sebastian. Şi, înainte să-şi dea seama ce făcea, îşi ridică fusta şi se afundă în pădure, spre deal.

Capitolul 21

Genunchiul lui Sebastian nu era rupt. Căderea îi străpunsese pielea şi doamna Jones fusese uimită de cantitatea de sânge găsită în cizma lui, dar de îndată ce îl curăţase şi îi pusese în atele genunchiul, durerea începuse să scadă. Îi adusese o cană cu ceai tare după ce fu complet bandajat, iar Sebastian nu se plânsese de picătura de laudanum pe care o simţise. În seara aceea îşi dorea să uite puţin.

A doua zi dimineaţă, analizase situaţia în care se afla. Pentru prima dată în ultimii ani, simţea nevoia să grăbească lucrurile. Benedict era hotărât să o câştige pe Abigail, iar Sebastian nu voia să mai aştepte nicio clipă în plus ca să nu piardă teren. Când doamna şi domnul Jones încercaseră să renunţe la jumătatea lor de zi liberă, Sebastian le spusese să plece. Doamna Jones se încruntase şi îi ţinuse morală despre cum trebuia să stea în pat, apoi plecaseră. Şi de îndată ce dispăruseră pe drumul care ducea spre oraş, îşi aruncase de pe el hainele de casă şi se îmbrăcase.

Era perfect conştient de dezavantajele lui. Pentru prima dată după multă vreme, îl invidia pe Benedict pentru sănătatea, averea şi statutul lui. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, o iubea pe Abigail! Un bărbat de acţiune –

bărbatul care fusese odinioară – va da buzna în casa ei – la naiba cu averile! — şi o va cere de nevastă. Se va folosi de câteva sărutări convingătoare. Poate chiar mai mult decât simple sărutări dacă o va găsi singură şi ea îl va încuraja.

Boris aştepta deja în clipa în care Sebastian ajunse la uşă. Încercă să îl lase înăuntru, dar câinele începu să latre la uşă şi să combine lătrăturile lui intense şi înfricoşătoare cu chelălăielile scurte şi rugătoare care puteau să fie scoase de un câine de zece ori mai mic decât el. Sebastian înjură printre dinţi şi se întoarse. Familia Jones avea să revină după ore bune şi nu era nimeni în casă care să îi dea drumul afară.

— Dacă ai avea un strop de recunoştinţă în tine, ai veni cu mine şi m-ai ajuta să o conving să trăiască alături de noi, îi spuse animalului care o zbughi din casă ca un prizonier eliberat din puşcărie. Abigail, Boris. Abigail care are mereu brânză pentru tine. Persoana ta preferată în toată lumea asta.

Boris lătră vesel şi se avântă spre pădure, dând fericit din coadă.

Sebastian clătină din cap şi continuă să meargă. Nu era prima dată când îşi dorea să aibă un cal. Călare, ar fi ajuns acolo în câteva minute. Pe jos, îi lua aproape o oră. Pe drum se gândi la fiecare cuvânt pe care avea să îl spună şi speră ca domnul Weston să fie acasă.

Spre marea lui uşurare, domnul era acasă şi îl salută politicos.

— Vane. Ce mai faci, domnule?

— Foarte bine, domnule. Mulţumesc că m-aţi primit.

— Vino, ia loc. Nădăjduiesc că ţi-ai revenit după indispoziţia de aseară.

Atelele şi bandajele se vedeau clar prin pantalonii lui, dar Sebastian încuviinţă din cap.

— Trebuie să vă mulţumesc că i-aţi permis domnişoarei Penelope să îl lase pe Adam să mă ajute să

ajung acasă.

— Nicio problemă, spuse politicos Weston. Mă bucur că ţi-am fost de folos.

Trase adânc aer în piept.

— Am venit să vă cer permisiunea de a-i face curte fiicei dumneavoastră, Abigail.

Weston dădea deja din cap.

— Vane, eşti un vecin bun. Dar trebuie să îţi spun că la ora aceasta e posibil ca fiica mea să fie deja logodită.

— Benedict Lennox intenţionează să o ceară de nevastă, confirmă Sebastian chiar dacă vorbele lui îl făcură să îşi strângă pumnul. Abigail a spus că va accepta?

Bătrânul păru uluit.

— Atherton ţi-a spus ceva?

— Aseară, la Stratford Court.

Weston clipi.

— Înţeleg. Într-adevăr. Mi-a cerut binecuvântarea pentru cererea lui şi i-am dat-o. Cred că plănuieşte să vorbească astăzi cu Abigail.

— Dacă i-a propus deja şi ea a acceptat, le doresc numai fericire şi îmi voi vedea de drumul meu. Totuşi… Mâinile lui Sebastian se încordară. Dacă nu i-a cerut încă mâna sau dacă ea nu a acceptat, m-aş bucura să am permisiunea dumneavoastră, domnule.

Domnul Weston se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Iartă-mă că îţi vorbesc atât de direct, Vane, dar… de ce ar trebui să o fac?

— O iubesc foarte mult pe fiica dumneavoastră.

— A. Weston se strâmbă. Mă tem… mă tem că nu pot.

Sebastian era pregătit să primească răspunsul acela.

— Înţeleg că aţi putea fi reticent din cauza situaţiei mele financiare. Şi eu aş fi dacă aş fi în locul dumneavoastră. Îmi pot permite să întreţin o soţie; recent am intrat în posesia unei sume de bani care îmi va permite să acopăr o bună parte din datoria mea.

— O? Cât? întrebă cu un glas neutru Weston.

— Ceva mai mult de patru mii de lire de la un unchi care a murit în India.

Ochii lui Weston se micşorară.

— India.

Sebastian încuviinţă din cap.

— Am fost la Bristol săptămâna trecută ca să discut cu avocatul lui despre moştenire.

Domnul Weston se ridică şi se îndreptă spre fereastră unde îşi încrucişă mâinile la piept şi privi afară.

— Ştiu că există şi alte motive pentru neîncrederea dumneavoastră, continuă Sebastian. Permiteţi-mi să vă explic zvonurile despre tatăl meu…

— Nu este din cauza asta, îl întrerupse Weston. Vane, cred că ar trebui să îmi iei răspunsul ca atare şi să nu mai insişti.

Asta chiar îl luă prin surprindere. Toată lumea voia să afle mai multe despre zvonurile acelea. Nu îi spusese întreaga poveste decât lui Abigail.

— Atunci de ce, domnule?

În privirea lui Weston se întrezări o urmă de milă

— Nu se va ajunge nicăieri. Urăsc să acuz un bărbat – într-adevăr, cred că multe dintre zvonurile despre dumneata sunt mult exagerate. Dar este unul pe care nu îl pot trece cu vederea. Sursa e de necontestat şi, cum e vorba de viitorul fiicei mele, nu voi risca, îmi pare rău.

Sebastian se uită lung la el. Nu era vorba de acuzaţia de crimă? Dar despre ce era vorba atunci?

— Cred că nebunia tatălui meu a fost provocată de experimentele lui ştiinţifice, nu de sângele lui. A fost inventator şi făcea experimente cu metale şi soluţii…

— Vane, te rog, spuse Weston şi scutură din cap.

Sebastian îşi controlă cu greu respiraţia.

— Atunci de ce? Weston se încruntă la întrebarea lui directă şi încercă să îşi domolească vocea. Mi-ar plăcea să

ştiu de ce.

Maxilarul lui Weston se încleştă. Se întoarse la masa lui de lucru şi se aşeză.

— Foarte bine. Mă aşteptam să vii aici la un moment dat şi să ceri mâna fiicei mele. Vane, nu sunt prost. Bănuiesc că ai întâlnit-o pe Abigail în pădure o dată sau de două ori. Este o fată cu inima de aur, care tinde să vadă ce e cel mai bun în oameni. I se citea pe faţă că e îndrăgostită când ne-ai vizitat. Aşa că am fost în oraş şi am făcut nişte investigaţii. Ştiu că ţi-ai plătit recent unele datorii şi că le-ai dat de înţeles creditorilor dumitale că ai primit o sumă frumuşică de bani după ce, ani de zile, abia dacă ţi-ai mai achitat ratele. Toate bune şi frumoase; există o serie de explicaţii.

— Am moştenit banii, repetă el. Am scrisori de la avocatul unchiului meu.

— Dar scrisorile pot fi falsificate, nu-i aşa? Weston ridică o mână în aer. Nu aduc vreo acuză şi nu dau crezare oricărui zvon pe care îl aud – majoritatea sunt prostii –, dar una din poveşti mi-a atras atenţia. Tatăl dumitale a vândut o mare parte din proprietăţile lui când erai plecat în armata lui Wellington, nu-i aşa? Şi te-ai regăsit într-o situaţie foarte rea când tatăl dumitale a dispărut. Fără cadavru, succesiunea nu s-a putut face şi totul a rămas blocat, nu-i aşa?

Sebastian închise ochii.

— De aceea mă îndoiesc că l-ai ucis, adăugă Weston puţin mai binevoitor. Cel puţin nu deliberat. Nu există niciun beneficiu real de pe urma unui om dispărut, nu? Dar la puţin timp după, o sumă mare de bani a dispărut de la Stratford Court.

Stratford. Sebastian îşi dori ca genunchiul să îi fi fost pur şi simplu rupt de conte cu o seară în urmă.

— Nu am furat banii, spuse el uşor, dar hotărât.

— Patru mii de guinee, spuse Weston de parcă nu îl

auzise. Dubios de aproape de suma pe care... ai moştenit-o chiar în clipa în care poate ai simţit nevoia să îţi speli onoarea. Înţelegi, nu aduc acuze. Dar îmi displac astfel de coincidenţe periculoase. Fiica mea are o zestre foarte frumoasă. Plata unor datorii vechi în valoare de patru mii este o investiţie foarte respectabilă pentru un om care e pe punctul să câştige de zece ori mai mult.

Sebastian se forţă să se ridice de pe scaun. Mâinile îi erau amorţite şi nu mai simţea nimic.

— Vă apreciez sinceritatea. Cuvintele păreau să îi îngheţe pe buze. Nu sunt un hoţ. Orice s-ar fi întâmplat cu banii lordului Stratford, nu are nicio legătură cu mine. Şi m-aş considera cel mai norocos om din lume dacă m-aş însura cu fiica dumneavoastră chiar dacă nu ar avea niciun sfanţ.

— Îmi pare rău, domnule Vane, repetă Weston şi îi risipi ultimele speranţe.

Sebastian clătină din cap şi se întoarse spre uşă. Făcu un pas şi aproape căzu înainte să îşi amintească de bastonul pe care trebuia să îl recupereze. Bâjbâi după el, apoi făcu o plecăciune şi ieşi fără să mai vadă nimic în calea lui.

Nu. Răspunsul lui Weston răsună în mintea lui ca o uşă trântită. *Nu.*

Îi era interzis până şi să îi ceară mâna lui Abigail. *Nu.* Era considerat un hoţ pentru că încercase să îşi folosească moştenirea – norocul care îl lovise ca prin minune – ca să devină un soţ demn de luat în seamă. *Nu.* Era sigur că Stratford ar fi pus să fie arestat dacă ar fi avut o urmă de dovadă că el furase acei bani. În schimb, contele făcuse ceva şi mai rău: îl făcuse să o piardă pe singura femeie pe care o iubise vreodată...

Se lovi de perete când ajunse în coridor. Cu mâini ciudat de ferme îşi desfăcu lavaliera ca să respire mai bine. I se va mai permite să o revadă pe Abigail? Se gândi frenetic la grotă – puteau să se întâlnească acolo chiar dacă

părinţii ei acceptau sau nu... Dar întâlnirile lor urmau să fie vremelnice. Ştia că povestea lor era menită să se sfârşească. Nu îşi spusese asta de la început?

— Domnule Vane! Sebastian se opri. Penelope Weston îl chemă cu un semn din coridor. Îi urmă încet invitaţia şi traversă încăperea spre anticamera în care ea se făcu nevăzută. Aţi venit să o vedeţi pe Abigail?

— Mi-ar plăcea să o văd. Habar nu avea ce să îi spună.

Penelope strălucea de bucurie.

— Excelent! Sincronizarea dumneavoastră este extraordinară. Domnul Atherton doar ce a plecat. Ea radia de fericire. Şi a plecat într-o altă stare de spirit decât cea pe care o avea când a venit. Era numai zâmbete şi linguşeli la început, dar după o discuţie între patru ochi cu Abigail, a luat-o la goană de parcă era vreun incendiu pe aici. Numai bine, nu credeţi?

O parte din el se bucură nespus că Benedict fusese dezamăgit de răspunsul lui Abigail. Măcar nu trebuia să sufere şi acea nefericire.

— Ea unde este?

— Cred că este încă în grădină. Lordul Atherton s-a plimbat cu ea, dar s-a întors singur, apoi s-a grăbit cu sora lui spre trăsură şi au plecat. Îl conduse până în grădină şi îi arătă nordul. Lordul Atherton a venit de acolo, dinspre Cărarea înmiresmată.

— Ştiu unde este. Din instinct, îi luă mâna şi i-o ţinu strâns. Vă rămân dator, domnişoară Weston.

— Să o faceţi pe sora mea nespus de fericită şi vă veţi achita de datorii. Îi făcu semn să plece.

Şchiopătă prin grădină spre Cărarea înmiresmată pe lângă zidul lângă care o sărutase cu câteva zile în urmă. Nu era nici urmă de Abigail. Cercetă prin pădure, dar nu o zări. O picătură mare de ploaie îi căzu pe faţă; observase pentru prima dată cât de mult se întunecase cerul. O furtună se

iscase pe Tamisa. Şovăi. Probabil că Abigail se întorsese acasă şi aşa trebuia să facă şi el înainte să înceapă o ploaie torenţială.

Se blestemă şi se întoarse la Hart House. Sper uşurarea lui, o zări pe Penelope.

— S-a întors? întrebă el. Nu am văzut-o.

— Nu cred, răspunse ea surprinsă. Lăsaţi-mă să verific.

Aşteptă la capătul coridorului, lângă uşă. După zece minute, Penelope reveni încruntată.

— Nu e în cameră, şi camerista ei nu a văzut-o. Nici Thomson. Nu e nici cu mama.

— Putea să se mai ducă undeva? Un tunet bubui în depărtare. O să fie o furtună.

Penelope şovăi.

— Îi place foarte mult să se plimbe prin pădure.

El ieşi pe uşă spre terasă şi privi cerul.

— În ploaie?

— Nu plouă… încă…

— Sigur nu ar… murmură el şi privirea i se aţinti spre Montrose Hill. Nu îşi dăduse niciodată seama cât de bine se vedea de la Hart House.

— Atunci nu o cunoaşteţi pe sora mea dacă aveţi impresia că nu ar face-o, spuse Penelope şi îi întrerupse gândurile. Pare atât de cuminte şi de responsabilă, dar Abigail reuşeşte mereu să obţină ce vrea.

Sebastian schiţă un zâmbet. Dacă îl voia pe el, avea să se asigure că îl va găsi. Nu putea să îl facă pe domnul Weston să se răzgândească, dar poate… Abigail reuşea.

— Vă mulţumesc, domnişoară Penelope. O luă spre pădure.

— Pen, strigă ea după el.

Sebastian privi înapoi, şi ea ridică din umeri.

— Sper să fim ca în familie în curând. Ea râse strengăreşte şi îl salută cu mâna. Succes, Sebastian.

Sebastian traversă din nou grădinile spre Cărarea înmiresmată, în parfumul puternic care avea să îi amintească pentru totdeauna de ea. Tăie pădurea, uitând cât de periculoasă putea să fie pe întuneric. Ben plecase într-o stare sumbră fără să îşi ia la revedere politicos de la gazda lui. Abigail rămăsese afară, singură, şi nu mai fusese de găsit de atunci. Sebastian nu avea motive serioase să creadă că plecase spre Montrose Hill, dar merse cât putu de repede.

În clipa în care ajunse acasă, începu să se îngrijoreze. Cerul era deja de un violet-închis şi devenea şi mai întunecat când un tunet bubui şi urmele unui fulger scăpărară printre norii care clocoteau deasupra lui. Abigail putea să se piardă prin pădure. Poate că nu intenţionase să vină să îl vadă pe el, poate că dorise să îşi limpezească mintea în liniştea pădurii. Inima îi stătu în loc. Poate că se dusese la grotă, care era imposibil de găsit pe ploaie, chiar dacă avea un felinar. Se concentrase atât de mult pe gândul acela – de speranţă – că Abigail poate se dusese la el, că nu se gândise la toate celelalte posibilităţi.

Ce idiot! Se blestemă şi şchiopătă prin iarba răvăşită. Avea nevoie de un felinar şi de mantaua lui, pentru că Abigail era probabil îngheţată. Mai întâi la grotă, apoi pe cărările obişnuite pe care o întâlnise. Dacă nu era pe acolo, se va întoarce la Hart House şi îi va lua cu el pe servitorii lui Weston. Avea să scotocească fiecare cotlon din pădure şi să o găsească, blestemată fie ploaia!

Ceva îi atrase privirea când ajunse aproape de casă. Prin pădure se văzu o mişcare şi, spre uşurarea lui, Abigail apăru dintre copaci cu o expresie de nesiguranţă pe chip. Ea ridică o mână, şi Sebastian văzu capul mare şi negru al lui Boris împungându-se în mâna ei. Ea se opri şi se întoarse spre câine, se lăsă pe vine lângă el şi îl mângâie între urechi. Sebastian recunoscu imediat expresia câinelui, chiar şi în lumina slabă a serii: fericire.

— Eşti un câine bun, murmură el. *Al naibii* de bun. Apoi ridică vocea. Abigail!

Ea se întoarse spre el, iar şovăiala de pe chipul ei dispăru. Pe nesimţite, inima lui Sebastian trecu într-o clipă de la groază la speranţă. Făcu un pas în direcţia ei şi Abigail fugi spre el ţinându-şi poalele rochiei verzi în mână. El aruncă bastonul şi o prinse în braţe cu o răsuflare adâncă de exaltare când simţi atingerea trupului ei.

— O, Sebastian, suspină ea la pieptul lui. Mi-am făcut atâtea griji când ai dispărut noaptea trecută şi Penelope mi-a spus că m-ai evitat…

— Şi când am vrut să te evit, nu am putut. Îi ridică bărbia până ce ochii li se întâlniră. Doar ce am fost la Hart House în speranţa că nu e prea târziu.

Pieptul ei tremura cu fiecare răsuflare pe care o scotea.

— Prea târziu pentru ce?

El privi fix în ochii ei, ochii aceia strălucitori care îl fermecaseră de la bun început.

— Ca să îţi spun că te ador. Am încercat să o neg, apoi să o ignor şi acum pare singurul adevăr pe care îl cunosc. Te iubesc, Abigail Weston.

Zâmbetul ei era luminos.

— Lordul Atherton m-a cerut de nevastă astăzi.

— Ce i-ai răspuns? întrebă el cu o voce joasă şi se încordă fără voia lui. Era posibil ca Penelope să se înşele totuşi…

— Că nu… Ea se opri şi îi trimise o privire rugătoare.

— Ce a făcut? Sebastian simţi o nevoie aprigă să se ducă şi să îl ia la bătaie pe Ben.

— A întrebat… dacă îl refuz pentru tine, şopti ea. Am negat, bineînţeles, pentru că nu m-ai întrebat încă, şi totuşi… Cred că l-am refuzat pentru că speram cu disperare că mă *vei întreba…* pentru că te iubesc şi nu aş putea niciodată să mă mărit cu el când, de fapt, eu te vreau pe

tine.

Lui Sebastian i se zbătu inima în piept.

— Şi ai venit să-mi spui asta?

Ea încuviinţă din cap.

Toată binecuvântarea cerurilor păru să se fi revărsat asupra lui. Lui Sebastian i se păru că auzea cântecele îngerilor. Un zâmbet îi arcui buzele.

— Nu am fost la Hart House doar ca să-ţi spun că te iubesc. Vreau să mă alegi pe mine, nu pe Ben, chiar dacă o merit sau nu.

— Te-am ales deja, spuse ea uşor. Cu săptămâni în urmă.

Degetele lui strânseră şi mai tare braţele ei când bucuria se domoli.

— Dar am vorbit cu tatăl tău azi. I-am cerut permisiunea să mă însor cu tine.

— Da! strigă ea şi se lipi mai tare de el.

Sebastian o ţinu la distanţă.

— A refuzat, draga mea.

— Nu-ţi face griji pentru el! Zâmbetul ei era orbitor de fericit. O să se răzgândească după ce vorbesc cu el.

Sebastian ştia că ar fi trebuit să se îndoiască. Thomas Weston fusese ferm când îl refuzase. Dar răspunsul ei era tot ce îşi dorea să audă; încrederea ei îi îndepărtă neliniştea, şi Sebastian începu să creadă din toată inima.

— Mărită-te cu mine, şopti el într-un sărut.

— Da, murmură ea şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Da, da, da.

Puteau să rămână acolo şi să se sărute o oră, dar furtuna se dezlănţui în acea clipă. Picături de ploaie reci ca gheaţa începură să cadă şi se transformară în câteva secunde într-o ploaie torenţială. Abigail râse în hohote, Sebastian înjură şi se avântară împreună spre casă, mână în mână. În momentul în care deschiseră uşa şi intrară în casă, părul ei cădea în şuviţe din care curgea ploaia, iar

gulerul lui era ud acolo unde apa se scursese prin haină. Boris tropăi pe lângă ei şi se scutură puternic, împroşcând cu apă peste tot.

— Boris! Sebastian se şterse pe faţă în vreme ce Abigail continua să râdă. Îmi pare rău, dar nu aşteptam musafiri, spuse el când realiză cât de nearanjată era casa lui. Focul era pregătit în vatră, dar nu era aprins decât dacă trebuia neapărat. Mobila era veche şi jerpelită, podelele uzate. Putea să îi ofere o cană de ceai, dar nu avea nici lapte, nici prăjituri, nici biscuiţi.

— Nu am venit la ceai. Ochii ei străluciră. Consider că sunt acasă.

Sebastian zâmbi strengăreşte.

— Eşti acasă.

Abigail îşi scoase câteva ace din păr şi scutură din cap, iar buclele umede i se rostogoliră pe spate.

— Poate îmi citeşti.

El rămase nemişcat.

— Ce ţi-ar plăcea să auzi?

O culoare frumoasă înflori în obrajii lui Abigail.

— Cred că ştii…

Ploaia bătea în ferestre. Putea să dureze o oră sau toată noaptea. Un bărbat onorabil rezista. Un bărbat cu conştiinţă nu uita refuzul foarte clar al tatălui ei. Dar Sebastian o terminase cu toate acestea. O dorea pe Abigail; voia să se însoare cu ea. Să facă dragoste cu ea nu însemna decât să îşi satisfacă prima dorinţă şi să facă paşi spre următoarea. Pentru prima dată în viaţa lui blestemată, avea să primească exact ce îşi dorea, şi la naiba cu orice conştiinţă!

— Ştiu, murmură el şi o conduse în sus pe scări.

Capitolul 22

Abigail ştia că se purta ca o femeie uşoară, dar nu îi păsa. Îndepărtase hotărât orice gând care zbura la părinţii ei sau la lordul Atherton. Simţise iniţial nevoia să fugă pentru că îşi dorise să evite o confruntare cu ei, dar de îndată ce se cufundase în liniştea copacilor, ştiuse unde se ducea. Sau, mai bine zis, ştiuse unde voia să meargă – să ajungă acolo fusese o provocare. Aproape că răsuflase uşurată când Boris ieşise în salturi din tufişurile din faţa ei, cu coada agitându-i-se în semn de salut. Ca şi cum o căuta, el o înghiontise spre deal şi, înainte să îşi dea seama, printre copaci îşi făcuse apariţia cărămida roz a casei de la Montrose Hill.

Ajunsese acolo unde îşi dorise să fie – acolo unde îi era locul. Sebastian îi lăsă mâna doar când trebui să îngenuncheze ca să aprindă focul. Dormitorul lui era simplu şi aproape gol.

Un fotoliu din piele uzată, o masă, un scrin, o pătură lângă şemineu care sigur era a lui Boris. Şi un pat.

Când văzu patul, Abigail se opri. Nu era chiar neliniştită, dar îşi dorea să ştie mai bine la ce trebuia să se aştepte. Găsise câteva idei în lecturile ei repetate din *50 de moduri de a păcătui,* dar toate păreau clar insuficiente în clipa aceea. Nu era chiar ca Lady Constance. Dacă Sebastian o credea la fel de lipsită de inhibiţii şi de pasională?

Îşi închise ochii şi îşi spuse să nu fie prostuţă. Sebastian era mult mai bun decât iubiţii lui Constance. El era viu şi adevărat, o iubea şi era gata să facă dragoste cu ea. În grotă şi în pădure ştiuse exact unde să o atingă, exact cât de departe să o împingă pe calea spre dezonoare. El ştia că ea nu avea multă experienţă şi cu toate acestea îi dezvăluise o lume de plăceri la care nici nu visase vreodată şi o făcuse să se simtă adorată în tot acel răstimp. Inima ei tresări la amintirea aceea, şi Abigail deschise ochii –

momentul ei de timiditate se evaporase.

Sebastian o privea.

— Eşti nesigură? întrebă el. Nu fac nimic din ce nu vrei să fac.

Abigail zâmbi.

— Ştiu. Am încredere în tine. În acea clipă zări ceva şi se înroşi. Ai păstrat-o?

Sebastian încuviinţă din cap fără să îşi ia ochii la ea.

— Bineînţeles că am păstrat-o. Îmi aminteşte de tine.

Abigail se îmbujoră şi mai mult. Luă într-o mână *50 de moduri de a păcătui,* numărul în care Lady Constance se satisfăcea singură legată la ochi în timp ce amantul ei o privea.

— Ai amintit-o în grotă.

Un colţ al gurii lui se arcui în sus.

— Mi-a fost greu să mă gândesc la altceva în grotă. Când s-a stins lumânarea, am crezut că Dumnezeu a trimis o altă nenorocire asupra mea.

— Ce vrei să spui? murmură ea.

— Constance spunea că este foarte eliberator când nu vezi. Se îndreptă spre ea. Trebuie să spun că i-am dat crezare. Nu te-aş fi sărutat atunci când am făcut-o pentru prima dată, dacă nu era întuneric.

— Niciodată? se miră Abigail şi ridică o sprânceană.

— Ei bine… îi trimise jumătatea aceea a lui de zâmbet păcătos. Nu în acea zi.

— Câteodată simt că îi sunt datoare lui Lady Constance. Luă cărticica deşucheată şi o deschise, apoi alese la întâmplare un pasaj. „în aventurile mele vădit destrăbălate, nu am simţit niciodată atâta dorinţă. Lipsa vederii mi-a făcut pielea şi mai sensibilă la atingerile lui; urechile mai atente la răsuflările lui”, citi ea cu voce tare. Poate ar trebui să stingem lumina…

Sebastian traversă încăperea şi îi luă broşura din mână.

— Gata. Nu am nevoie de o carte care să îmi dea idei. Se întoarse şi aruncă broşura în foc. Aş putea să scriu propria mea serie şi să nu povestesc decât jumătate din gândurile şi dorinţele pe care mi le-ai inspirat.

— Chiar aşa? Abigail îşi ridică ochii de la broşura care ardea. Ai scrie una?

El zâmbi ştrengăreşte.

— Doar una, dragostea mea. Îi atinse încheietura mâinii. Draga mea Abigail, începu el. Degetele i se plimbară de-a lungul braţului ei. Am dorit să îţi spun multe lucruri de când ne-am cunoscut. Cred că ai roşi dacă le-ai auzi pe cele mai multe dintre ele… Ea râse cu poftă, iar el schiţă un zâmbet. Dar sper să ţi le arăt într-o bună zi.

— Îmi place povestea ta. Ea se întoarse când el se opri în spatele ei şi îi puse o mână pe talie.

— Trebuie să îţi placă, murmură el şi îi atinse uşor părul care îi cădea pe unul din umeri. Este o odă adusă frumuseţii tale, farmecului tău, bunătăţii tale. Unde eram? A… îi depuse un sărut uşor pe ceafă. Mi-ai bântuit visele chiar din noaptea în care ne-am întâlnit. Ai apărut în viaţa mea ca o cometă care mi-a orbit ochii şi inima. Totuşi, nici măcar eu nu eram atât de nebun încât să cred că te vei îndrepta spre mine…

— Nu ai fost niciodată nebun. Abigail se cutremură. Sebastian îi deschidea rochia, încet şi cu grijă. Ea simţea fiecare panglică desfăcută şi cea mai neînsemnată mişcare a corsajului. Strânse tare pumnii în vreme ce el prelungea dulcele supliciu.

— Nu în felul în care a crezut toată lumea, şopti el înainte de a-şi relua povestea. Dar îmbrăţişam fericit nebunia, dacă să mă aflu în preajma ta mă făcea nebun. Să fiu departe de tine a fost un chin pe care nu am putut îl îndur multă vreme. Continuă să slăbească şireturile corsetului, şi Abigail îl lăsă să alunece de pe braţe.

El respira sacadat.

— Doamne, Dumnezeule!

Îşi trecu mâinile peste umerii, apoi peste braţele ei şi îi scoase rochia. Abigail lăsă capul pe spate când săruturile lui plutiră uşor peste gâtul ei. Sebastian apucă uşor cu degetele de panglica cămăşuţei ei, prinsă într-o fundă la sâni.

— Atât de minunată, murmură el, dezmierdându-i pielea cu respiraţia lui fierbinte. Atât de perfectă!

— Şi de nerăbdătoare! Îşi eliberă braţele din mâneci şi îşi puse mâinile pe ale lui ca să desfacă funda. Voia să se întoarcă ca să îi simtă pielea pe a ei.

Sebastian nu se împotrivi. Trase în jos de cămăşuţă şi îi cuprinse sânii în mâini, mai întâi delicat, apoi ferm, trăgând-o cu putere spre el. Fu cuprins de un fior.

— Abigail, şopti el cu vocea răguşită de atâta dorinţă.

Ea se arcui în braţele lui.

— Te iubesc, murmură ea şi se întinse spre el ca să îl sărute.

El îi întoarse cu ardoare sărutul. O lipi strâns de el cu o mână. Iar cu cealaltă continuă să dezlege delicat şireturile corsetului. Fără să îşi ia gura de pe a ei, îi înlătură uşor hainele.

Inima ei o luă la goană. Cu fiecare strat de haine pe care îl îndepărta, pielea ei părea să devină şi mai moale, şi mai sensibilă. Când rămase doar în cămăşuţă şi ciorapi, se simţi cuprinsă de febră, simţi cum în interiorul ei ardea un foc, în vreme ce pielea îi era cuprinsă de fiori asemănători unui vânt răcoros. Îl cuprinse în braţe din instinct.

— Ţi-e frig? O strânse în braţe şi continuă să îşi frece nasul de urechea ei.

— Nu chiar. Ea îşi plimbă mâinile pe pieptul lui şi îi simţi bătăile puternice ale inimii, apoi îi prinse jucăuş lavaliera. Nu am mai văzut niciodată un bărbat cu pieptul gol…

El se opri.

— Ţi-ar plăcea să vezi?

Obrajii ei se înflăcărară, dar încuviinţă din cap. Fără să spună ceva, Sebastian îşi scoase haina şi trase de nodul lavalierei. Simţindu-se dezmăţată şi îndrăzneaţă, Abigail începu să-i desfacă nasturii vestei, care în câteva minute zăcea pe podea alături de lavaliera lui lungă şi mototolită. Cu o ultimă privire prelungă spre Abigail, el îşi desfăcu nasturele de la gât şi îşi scoase cămaşa.

— Oh, murmură Abigail fascinată.

Pieptul îi era un pic mai palid decât chipul, cu o urmă uşoară de păr închis la culoare. Era slab, dar cu muşchi sculptaţi, aşa cum văzuse numai la statui. Privirea i se fixă pe braţ atunci când îşi trase cămaşa de pe el. Dumnezeule, fără cămaşă, părea atât de puternic, şi degetele ei tânjeau să îl atingă.

— Eşti frumos, spuse ea neputincioasă. Nu eşti nicidecum o epavă…

— Nu mi-ai văzut încă genunchiul. Dar chiar am fost o epavă, îi luă mâna şi o aşeză pe piept, chiar deasupra inimii. Până când m-ai salvat tu şi m-ai readus la viaţă.

— Nu am făcut asta, spuse ea cu o voce joasă. Te-ai izolat de lume şi tu ai fost cel care a hotărât să se lepede de singurătate.

— Însă doar mulţumită ţie, draga mea, răspunse el. Doar tu mă puteai ademeni. Nu vreau să spun că m-ai însufleţit, nu-ţi pot spune câtă emoţie şi fericire îmi oferi tu, în timp ce eu nu pot să-ţi ofer nimic…

— Opreşte-te. Abigail îşi puse palmele pe pieptul lui, uimită de cât de cald era. Tu mă înţelegi. Noi doi ne asemănăm – dacă eram în locul tău, reacţionam aproape la fel ca tine în faţa tuturor nedreptăţilor pe care le-ai îndurat. Amândoi suntem mai degrabă fiinţe solitare şi totuşi ne dorim pe cineva alături. Cineva care să aprecieze o grotă de mult uitată sau o carte nepreţuită. Se uită spre el cu o privire piezişă. Cineva care să ne înţeleagă dorinţele şi

curiozităţile indecente…

Muşchii de sub mâinile ei se încordară. Ochii lui se aprinseră.

— Într-adevăr. Îşi trecu un deget prin funda ademenitoare a cămăşuţei ei. Singura mea dorinţă este să îţi arăt fiecare plăcere indecentă după care tânjeşti. Cămăşuţă îi alunecă de pe umeri când el o înlătură blând, dar hotărât.

— De unde ştii că tânjesc după plăceri indecente? Ea se dădu înapoi ca să păşească din cămăşuţa căzută pe podea.

El ridică o sprânceană şi Abigail se îmbujoră.

— Să ştii că nu sunt Lady Constance.

— Ştiu. O cuprinse în braţe. Vrei iubire, dar şi plăceri indecente.

O sărută şi lui Abigail i se păru că avea să se topească în sărutul lui, care ardea de dragoste şi pasiune. Îi dezmierdă urechile cu limba, o tachină, o provocă, o seduse. Aproape că nu simţi când Sebastian o ridică în braţe şi o duse spre pat.

În gând i se dezlănţui o furtună de imagini şi cuvinte în clipa în care el o aşeză pe saltea şi se dezbrăcă de pantaloni şi de cizme. Apoi îl privi, la fel de gol ca ea, şi totul i se şterse din minte. Era frumos – pieptul şi braţele îi erau întărite de la muşchi, picioarele îi erau zvelte şi puternice. Un bandaj alb era înfăşurat în jurul genunchiului stâng, dar Sebastian îi distrase atenţia de la el când se aplecă spre ea pentru un alt sărut. Limba lui îi invadă gura, şi Abigail gemu când îşi dădu seama că nu era decât o simulare a ceea ce urma să se întâmple.

Sebastian se aşeză pe pat şi se aplecă spre ea. O mână i se încolăci în părul ei în timp ce o săruta, mai apăsat şi mai provocator. Ea se foi sub el, se zvârcoli neliniştită când îi cuprinse sânul în mână, iar degetul lui îi tachină sfârcul până ce se întări. Părea că nu avea unde să

îşi punã mâinile, astfel cã Abigail îl luã de gât şi îl ţinu strâns, copleşitã de încântarea chinuitoare a sãrutului lui. Când el îşi întoarse capul, ea scoase un ţipãt de protest.

— Abia am început, spuse el rãguşit, apãsând-o cu greutatea lui. Lasã-mã sã te sãrut peste tot…

Abigail nu reuşi decât sã scoatã un sunet incoerent de încuviinţare în clipa în care el începu sã-i dezmierde sfârcurile excitate. Degetele lui alergau în voie pe trupul ei, de la claviculã în jos, pe coaste şi de-a lungul şoldurilor. Aşa cum fãcuse şi în pãdure, Sebastian fãcea cu ea ce voia. Când ea îi strânse la piept capul, el îi desfãcu larg braţele şi îi înnebuni sânii pânã ce Abigail scânci dupã eliberare. Observase cã îi desfãcuse coapsele doar în momentul în care el alunecã mai jos, iar pieptul lui se cuibãri între picioarele ei. Sebastian ignorã suspinul ei înfiorat şi îşi avântã cu îndrãznealã degetele prin crãpãtura ei, deschizând-o ca sã o priveascã.

Abigail îşi ridicã fruntea, îmbujoratã de stânjenealã, chiar dacã trupul ei pãrea sã pulseze şi sã se aprindã. Dorinţa încordatã din ochii lui Sebastian înãbuşi orice impuls al ei de a vorbi, iar Abigail doar îl privi tãcutã şi absorbitã, în vreme ce el îşi cufundã capul între picioarele ei şi îşi apãsã buzele acolo într-un sãrut prelung.

— Atât de delicatã, murmurã el cu o mângâiere suavã. Atât de minunatã. Limba lui desena cercuri şi o dezmierda exact aşa cum fãcuse în pãdure, şi şoldurile lui Abigail se mişcau de la sine. Un zâmbet întunecat de satisfacţie înflori pe buzele lui. Atât de înfocatã.

Unul dintre degetele lui alunecã în interiorul ei, iar pântecul ei se încordã. Abigail înghiţi cu noduri, uluitã şi fascinatã. El ridicã ochii spre ea şi îi întâlni privirea, apoi încet un al doilea deget alunecã în ea.

Abigail se lãsã pe perne, iar spatele i se arcui fãrã voie. Degetele lui alunecau pe îndelete înãuntru şi în afarã, tachinând neîntrerupt punctul acela de plãcere intensã. Ea

strânse între mâini cearşaful, cu mintea răvăşită. În interiorul ei dădea să izbucnească o furtună, o nevoie febrilă de eliberare. Picioarele i se încordară şi se cutremurară, iar când Sebastian îşi coborî din nou gura, lingând şi învolburând cu limba acolo unde degetele lui aduseseră atâta frenezie, Abigail aproape că ţipă.

— Doamne, Abigail… Se aşeză în genunchi şi îi trase picioarele în jurul taliei lui. Nu vreau să te rănesc…

Ea clătină nebuneşte din cap.

— Nu te opri!

El se înfioră şi se întoarse, apoi Abigail simţi cum trupul lui se apăsa pe al ei. O mângâie din nou, iar ea tresări şi îl trase mai adânc în ea. Imaginaţia lui Abigail se dezlănţui, închipuindu-şi cum carnea lui o desfăcea pe a ei, trupurile lor contopindu-se şi devenind unul. Sebastian îşi ţinu respiraţia şi se împinse iar. Ea abia dacă simţi o înţepătură când el o pătrunse.

— Ştiu, spuse el cu un glas înăbuşit. Doar… lasă-mă… O prinse de talie şi începu să se mişte înainte şi înapoi, cu mişcări scurte şi precise, apoi o făcu să geamă. Aşa… Părea la fel de lipsit de suflare şi de încordat ca ea. Degetele i se fixară pe acel punct din nou şi începu să-l dezmierde în ritmul mişcărilor făcute de trupul său.

Sfârşitul apăru pe neaşteptate, un val brusc de căldură care curse prin venele lui Abigail. Nu era prima dată când atingea culmile plăcerii – ajunsese la punctul culminant în ziua aceea din pădure dar Abigail nu mai simţise niciodată aşa ceva. Sângele i se urcă la cap. Plinătatea lui adăpostită înăuntrul ei părea să mărească valurile de plăcere care îi zvâcneau prin vene. Atinse punctul culminant cu un ţipăt, strângându-l în braţe şi dorindu-şi ca şi el să simtă aceeaşi plăcere insuportabilă.

— Da, gâfâi el, lipit de şoldurile ei. Abby… draga mea…

Se avântă spre ea şi se sprijini în coate. Când o

penetră din nou, ochii i deschiseră larg. Îşi lăsă capul pe spate şi scrâşni din dinţi. Se trase uşor înapoi după care se avântă iar în ea –, era imaginea perfectă a unui bărbat copleşit de extaz. Abigail îi cuprinse talia cu braţul înainte ca el să se mişte iar şi iar, înainte ca el să îşi odihnească fruntea pe a ei şi să se cutremure. Abigail simţi vag zvâcnirea lui înăuntrul ei – chiar dacă întreg corpul ei părea să vibreze în acea clipă –, apoi el încremeni.

— Aşa… aşa îmi doresc eu pasiunea, reuşi ea să spună.

Muşchii lui mai tremurau încă. Expresia sălbatică de pe chipul lui Sebastian se topi şi fu înlocuită de un zâmbet ce-i arcui buzele.

— Şi aşa o să o ai oricând ţi-o vei dori.

Ea chicoti şi se ghemui în braţele lui. O sărută, apoi se întoarse pe o parte şi o trase spre el. Cu capul lui pe umărul ei şi cu braţele lui strânse în jurul ei, Abigail nu mai simţise niciodată atâta fericire.

— Te iubesc, îi şopti plină de fericire.

El o sărută pe frunte.

— Eu te ador.

— Cred că Lady Constance şi le doreşte pe amândouă, spuse ea, trecându-i mâinile alene prin păr.

El rămase nemişcat.

— Hm?

— Iubire şi pasiune, clarifică Abigail. Caută mereu ceva – aventură, diversitate, pasiune –, dar nu este niciodată pe deplin satisfăcută de ceea ce găseşte, chiar şi atunci când spune că aşteptările i-au fost depăşite. Amanţii ei îi oferă plăcere, dar niciunul nu ajunge până la inima ei.

— Pare mai degrabă să caute pasiunea decât iubirea. El se foi, aşezându-se mai bine în jurul ei.

— Poate. Ea privi umbrele pe care flăcările din şemineu le desenau pe tavan. Cred că pasiunea e mai uşor de găsit.

Sebastian rămase tăcut o clipă, apoi se ridică într-un cot.

— Este, dar rareori e suficientă doar pasiunea. Poate că Lady Constance se grăbeşte când acceptă pasiunile trecătoare care îi sunt oferite – deşi mă aştept că tocmai lucrul ăsta le atrage pe tinere la poveştile ei.

Abigail se prefăcu jignită. El râse, şi strălucirea dinţilor lui abia dacă se întrezări.

— Nu de asta le citeşti?

— Oarecum, încuviinţă ea. El clătină din cap şi scoase un sunet de mulţumire, iar ea îl bătu uşor pe umăr. Un bărbat nu poate să înţeleagă. Se presupune că domnişoarele nu trebuie să ştie nimic despre pasiune sau plăcere. E indecent ca o fată să vrea să fie sărutată de un bărbat, dar se presupune că bărbatul trebuie să aibă o vastă experienţă ca să o înveţe şi pe soţia lui. Dar… nu se întâmplă mereu aşa, nu? Sunt o groază de căsnicii nefericite în Londra. Domnişoarele nu sunt singurele care o citesc pe Lady Constance.

— Nu intenţionez să mai ratez vreun număr de acum înainte.

Abigail râse.

— Pentru că şi tu eşti în căutarea pasiunii?

— Nu. Sebastian se aplecă spre ea şi îşi aşeză capul pe umărul ei. Am găsit şi iubirea, şi pasiunea. O să îmi fac un abonament pentru că poveştile ei o încântă şi o excită pe femeia cu care intenţionez să mă însor şi plăcerea ei e plăcerea mea.

Abigail se înroşi, dar nu o ascunse.

— De aceea cred că Lady Constance îşi doreşte iubire. Pasiunea este excitantă, dar e doar trecătoare când îi lipseşte iubirea.

— Sper să o găsească, murmură Sebastian. Este cel mai minunat sentiment de pe pământ. O strânse tare în braţe înainte să adoarmă.

— Şi eu sper, murmură ea, simţindu-se nespus de binevoitoare cu întreaga umanitate. Îi sărută fruntea lui Sebastian încă o dată şi adormi.

Capitolul 23

Sebastian se trezi tresărind puternic. Inima i se zbătea dureros în piept. Oare ce îl deşteptase?

Un zgomot uşor îl readuse în fire. Privi în jos şi îi veni cu greu să creadă. Abigail era acolo încă, în patul lui, minunat de goală, dar acoperită de cearşafuri şi de pătură. Nu i se vedea decât un umăr delicat, iar Sebastian trase cu veneraţie pătura peste el. Doamne, cât era de frumoasă! S-ar fi mulţumit să stea întins toată ziua doar să o privească…

O bătaie înăbuşită îl trezi din reverie. O recunoscu de această dată. Cineva ciocănea cu putere în uşa de la intrare, şi bănuia îngrozit cine putea să fie. Fără tragere de inimă, se ridică din pat şi îşi trase hainele pe el.

Abigail se agită.

— Ce este? şopti ea, cu ochii încă închişi.

Sebastian îşi aranjă cămaşa în pantaloni şi îşi încălţă cizmele.

— Cred că tatăl tău încearcă să-mi spargă uşa.

Ea se încruntă, ca şi cum nu i-ar fi înţeles cuvintele.

— Trezeşte-te, draga mea. Sebastian se aplecă spre ea şi o sărută pe umărul din nou dezvelit. Abigail.

Ea inspiră adânc, deschise ochii şi clipi spre el. Lui Sebastian parcă îi crescu inima în piept.

— Nu o să fie încântat.

El aproape că râse.

— Probabil că nu, încuviinţă Sebastian cu zâmbetul pe buze. Nu se putea opri din zâmbit, cu toate că era posibil să fie împuşcat.

Abigail scoase un oftat iritat şi aruncă la o parte păturile.

— Ar fi bine să mă duc să vorbesc cu el.

— Mă duc eu să vorbesc cu el, murmură Sebastian, chiar dacă rămase nemişcat.

Abigail mergea complet goală prin cameră, şi Sebastian nu se gândi să se uite în altă parte ca să îşi salveze viaţa.

Abigail îşi trase cămăşuţa peste cap şi o legă.

— Ştiu cum face. Lui *papa* îi place să deţină controlul şi se enervează foarte tare când cineva îi strică planurile. Începu să se chinuie cu corsetul.

Sebastian se ridică şchiopătând ca să o ajute.

— Am impresia că în dimineaţa asta nu e doar enervat. Mi-a spus destul de clar că nu te pot avea.

Abigail se întoarse în braţele lui.

— Dar…

— Dar nu am de gând să dau înapoi. O sărută. Eşti a mea acum.

Ea zâmbi triumfător.

— Iar tu eşti al meu. Făcu câţiva paşi înapoi şi îşi luă rochia. Dar *papa* o să fie de acord. Mereu e de acord. Nu te lăsa impresionat de fanfaronada lui.

Sebastian izbucni în râs. Bătăile în uşă îl treziseră pe Boris, şi lătratul lui zgomotos răsuna prin toată casa.

— Pot să înfrunt orice pentru tine, dragostea mea.

Bastonul îi lipsea – zăcea probabil în iarbă acolo unde îl scăpase ca să o prindă în braţe pe Abigail. Abia dacă simţi durerea din genunchi când şchiopătă în jos, pe scări. Boris se linişti un pic când îl văzu, iar Sebastian îi porunci să urce pe scări înainte ca el să deschidă uşa. Thomas Weston stătea în faţa uşii lui şi arăta ca un om gata să ucidă.

— Fiica mea este aici?

Sebastian se încordă fără să vrea.

— Da.

— Dovedeşte-mi-o.

— Sunt aici, *papa.* Abigail păşi mai aproape de Sebastian. Nasturii rochiei erau închişi uşor anapoda şi părul îi curgea pe spate în valuri dezlănţuite, dar vocea îi era fermă şi calmă. Îl luă de mână. Nu vrei să intri?

— Nu o să intru. Îi aruncă din nou o privire lui Sebastian. Mă aşteptam la mai multe din partea dumitale, Vane.

— Nu trebuie să fii supărat pe el pentru că sunt aici, răspunse Abigail. El habar nu avea.

— Dar a profitat de ocazie, nu? mormăi tatăl ei.

— Intenţionam să îmi iau rămas-bun de la ea după cele discutate ieri, spuse Sebastian pe un ton neutru. Sora ei m-a îndreptat spre grădină, dar nu era acolo. Furtuna stătea să înceapă şi m-am temut că o luase prin pădure, care nu e foarte sigură când plouă. Am venit acasă ca să iau un felinar şi să o caut…

— Şi m-a găsit. Îl privi pe Sebastian aproape uluită, cu ochii strălucind de fericire. Sebastian era neputincios în faţa acelei priviri. *Papa,* am venit aici de bunăvoie. Dar nu a fost frumos că te-am făcut să te îngrijorezi; trebuia să îţi las un bileţel scris.

Weston rămase fără cuvinte. Îşi închise ochii, îşi trecu mâna peste faţă şi răsuflă ca şi cum l-ar fi durut.

— Doar pentru că nu ai lăsat un bileţel îţi poţi cere iertare?

— Şi eu îmi prezint scuzele, domnule. Sebastian strânse mâna lui Abigail când ea începu să vorbească. Trebuia să vă trimit de veste că era în siguranţă.

— Trebuia să o trimiţi acasă! Weston arătă spre fiica ei. Iar tu. Vino aici. Vreau să discut cu tine.

Degetele lui Abigail se strânseră mai puternic într-ale lui Sebastian.

— Poţi să-mi vorbeşti de faţă cu Sebastian. Nu am nimic de ascuns de el.

— Nu? Domnul Weston ridică o sprânceană. Şi dumnealui poate să spună acelaşi lucru? Ţi-a spus că m-a vizitat ieri? Şi că i-am spus clar că răspunsul meu este nu? Privirea lui mânioasă reveni spre Sebastian. Sau poate că a uitat.

— Eu i-am spus că răspunsul *meu* este da, replică ea.

— Abigail…

— *Papa,* nu o să mă mărit cu lordul Atherton, continuă ea. Vocea ei rămase calmă şi hotărâtă, dar Sebastian simţi tremurul mâinii ei. M-a întrebat ieri şi i-am spus că nu pot.

— Şi îi mai răspundeai la fel dacă ticălosul ăsta nu îşi aştepta rândul în culise?

Sebastian simţi cum se înfurie. Nu îşi aşteptase rândul în culise; încercase cât putuse de bine să îl convingă pe Weston. O ceruse în căsătorie pentru că o dorea cu o pasiune adevărată şi nestăpânită, dar părea că strategia lui nu avusese câştig de cauză, aşa că invocase starea lui financiară, se forţase să revină în societate şi se abţinuse să facă dragoste cu Abigail. Bine – până noaptea trecută. Iar în clipa aceea urma să afle dacă fusese o mişcare de şah mai sau o greşeală fatală.

Dar tăcu, pentru că simţea că domnul Weston reacţiona cu îngrijorare pur paternă. Însă Abigail se înroşi ca un rac.

— O să mă mărit cu *acest ticălos,* se repezi ea la tatăl ei, şi nici nu te gândi să te împotriveşti! Oricum nu mă măritam cu lordul Atherton pentru simplu motiv că nu vreau să-mi petrec restul zilelor alături de el.

Weston rămase încremenit pentru o clipă.

— Foarte bine. Aşa să fie. Nu o să te oblig să te măriţi cu el. Dar o să te împiedic să te măriţi cu ăsta.

— *Papa,* începu Abigail, dar tatăl ei nu o lăsă să continue:

— Poate te-am răsfăţat prea mult, Abigail. Am promis să îţi respect dorinţele şi rugăminţile. Dar m-am interesat

fără să mă las orbit de dragostea mea şi pur şi simplu nu pot permite aşa ceva.

— De ce nu poţi permite? ţipă ea. Ce motiv ai?

Weston se înroşi până în vârful urechilor. Ochii îi scăpără de mânie când îi mai aruncă o privire lui Sebastian.

— Este un hoţ, draga mea. Lordul Stratford mi-a spus-o cu toată încrederea. I-a furat patru mii de guinee după ce l-a ameninţat că o să-l facă să plătească pentru o bucată de pământ pe care Excelenţa Sa o cumpărase de la Michael Vane. Iar acum, când a dat peste o domnişoară cu zestre, moşteneşte în mod „miraculos" patru mii de lire.

— Dacă Excelenţa Sa avea vreo dovadă pentru această acuzaţie, mă aflam la închisoare în ultimii şapte ani, spuse Sebastian livid. Nu este adevărat. Avocatul din Bristol al unchiului meu v-o poate dovedi.

Weston clătină cu putere din cap.

— Un avocat este exact persoana care să ajute la camuflarea şi tăinuirea unor bani pentru ca, mai apoi, să anunţe o foarte utilă şi bine-venită „moştenire".

— *Papa,* te comporţi nesăbuit! exclamă Abigail. Gândeşte-te un pic – ştiu că ai avut mari speranţe când lordul Atherton a început să mă viziteze, dar sper că vrei ca eu să mă mărit din dragoste, nu pentru un titlu!

— Vreau să te măriţi cum se cuvine, spuse el cu răceală în glas. Iar Sebastian Vane nu este alegerea potrivită. Nu o să risc viitorul tău din cauza lui.

Nu. Sebastian refuzase să audă răspunsul negativ pe care i-l dăduse Weston cu o zi înainte. Abigail îi spusese că îl iubea. Sebastian o iubea mai mult decât îşi putea imagina un bărbat şi era departe de a renunţa. Dar strânsoarea mâinii lui Abigail era atât de puternică încât aproape că nu îşi mai simţea degetele. Weston părea suficient de mânios încât să rănească pe cineva.

Sebastian duse mâna lui Abigail la buze. Chiar dacă ea avea dreptate, tatăl ei avea nevoie de timp ca să se

liniştească.

— Poate că ar trebuie să te duci cu el, draga mea.

Lacrimi licăriră în ochii ei.

— Nu o să mă duc.

— Pentru moment, murmură el atât de încet, că Weston nu-l auzi.

— La naiba, ai face bine să vii, mormăi tatăl ei. Acum, Abigail!

Abigail se întoarse brusc şi se uită urât la el.

— Trebuie să-mi iau pantofii. Sunt sus. În dormitor.

Plecă valvârtej, ştergându-şi ochii.

— Ar trebui să te împuşc, spuse Thomas Weston.

Sebastian aproape că îşi dori să o facă.

Când Abigail reveni, Boris tropăi pe urmele ei de parcă se pregătea să plece împreună la plimbare. La uşă, îi oferi cu dărnicie mângâieri şi sărutări până ce Boris scoase un oftat de fericire. Sebastian înţelese, când Abigail îl privi, că îşi lua rămas-bun de la câine cum şi-ar fi luat de la el.

— La revedere, şopti ea. Pentru moment.

El schiţă un zâmbet împotriva voinţei lui.

— La revedere, dragostea mea.

Îl urmă pe tatăl ei până la trăsura care îi aştepta. Boris dădu să meargă după ea, dar Sebastian îl opri cu o poruncă tăioasă. Thomas Weston, negru de supărare, nu îl mai privi, dar Sebastian se uită după Abigail, care îşi ţinu faţa întoarsă spre el până ce dispărură pe drumul desfundat.

Boris îi înghionti mâna şi îl întrerupse din reverie.

— Da, ştiu, murmură el şi începu să cugete.

Weston îi oferise şansa să facă lucrurile cum se cuvenea. Omul îl considera hoţ, dar nu ucigaş. Nu îl considera potrivit din cauza unei sume de bani dispărute, nu din cauza tatălui dispărut. Sebastian nu ţinuse niciodată cont de zvonurile legate de furt pentru că mereu considerase că Stratford îl acuzase din cauza ultimei lor

confruntări furibunde. Sebastian îl făcuse escroc, iar un bărbat precum contele întorcea insulta aceea înzecit. Şi nici măcar lui Sebastian nu îi trecuse prin minte că Stratford putea să inventeze o poveste din nimic. O sumă de bani lipsea, iar contele nu făcuse decât să profite de ocazie pentru a mai arunca nişte noroi pe numele lui Sebastian.

Trase adânc aer în piept. Era imposibil să descopere ceva după atâţia ani. Nu avea să îl primească nimeni la Stratford Court, darămite să îl ajute. Era la fel de greu de crezut că putea să îşi dovedească nevinovăţia în cazul banilor dispăruţi, pe cât era de greu să şi-o dovedească în povestea legată de dispariţia tatălui său.

Dar, într-un fel sau altul, trebuia să facă exact lucrul acela.

*

Fără să o ştie, şi Abigail ajunsese la aceeaşi concluzie. Refuză să îl privească pe tatăl ei când mâna trăsura prin pădure. Ajunşi la Hart House, fugi în camera ei şi trase masa de scris în faţa uşii. Mama ciocăni, *papa* bătu în uşă cu putere, iar Penelope îi vorbi prin gaura cheii. Ea îi ignoră pe toţi.

Papa îi spusese că Sebastian era prea periculos ca să îşi parieze fericirea pe el. Ea nu era de acord şi intenţiona să o demonstreze. Se plimbă neîncetat prin cameră dorindu-şi din toată inima să mai rămână la Richmond încă un timp. Avea nevoie de informaţii şi nu ştia unde să le găsească. Trebuia să afle mai multe despre banii furaţi înainte să demonstreze cuiva – oricui altcuiva – că Sebastian nu era vinovat.

Pentru că îl iubea. Ştia că nu el îi furase, aşa cum ştia că era singurul bărbat potrivit pentru ea. *Papa* se înşela în privinţa lui, dar odată dovedită nevinovăţia lui, nu va avea de ales. Abigail refuza să accepte orice alt deznodământ.

Doar că avea nevoie de un plan.

Nu avansă prea mult în orele care urmară. Ştia frustrant de puţine lucruri. Când Penelope îi aduse cina pe o tavă, Abigail o lăsă să intre şi pentru mâncare, şi pentru ajutorul de care avea nevoie din partea surorii ei.

— Doamne, Dumnezeule, Abby! Penelope se furişă prin uşă cu ochii mari cât cepele. Am crezut că *papa* o să dărâme casa după ce-ai plecat! Şi acum că te-ai întors, tot într-o stare foarte proastă el

— Dacă ar fi fost calm şi raţional, nu ar fi trebuit să dărâme nimic, spuse ea cu răceală. Pen, am nevoie de ajutor.

— Aşa. Penelope lăsă tava deoparte şi încuviinţă din cap absorbită. Cum?

— Trebuie să demonstrăm că Sebastian nu a furat patru mii de guinee de la lordul Stratford acum şapte ani.

Penelope continuă să dea din cap.

— Cum?

— Habar nu am.

— Da, e un început bun.

Abigail se aruncă pe pat cu un geamăt.

— Ştiu.

— *Ce* ştii?

Abigail arătă spre masa de scris.

— Am făcut o listă, în ordine.

Penelope o citi în gând.

— Nu ştii prea multe din câte văd.

— Nu.

Apoi urmă o tăcere prelungită.

— Trebuie să întrebăm pe cineva, spuse Penelope. Cineva care era acolo pe vremea aia, care să cunoască direct povestea.

Abigail îşi acoperi ochii cu mâinile.

— M-am gândit la asta. Nu mă pot gândi decât la lordul Atherton, şi el nu o să vrea să mă ajute. Eu… l-am

refuzat, Pen.

— Foarte bine ai făcut, murmură sora ei. Dar eu mă gândeam la Lady Samantha.

— Crezi că o să ne spună ceva? Abigail avea îndoieli. Mă aştept ca nimeni de la Stratford Court să nu vrea să mă ajute prea mult. Ai văzut cum s-au purtat cu Sebastian.

— Dar Lady Samantha l-a tratat mai frumos, a fost prietenoasă şi amabilă încă dinainte să apară fratele ei. Ea locuieşte la Stratford Court, aşa că ştie măcar detaliile legate de banii furaţi.

— Dar tatăl ei ar putea să nici nu o lase să ne vorbească din moment ce lordul Atherton…

Penelope pufni.

— Crezi că are de gând să meargă prin târg şi să spună tuturor că i-ai râs în nas? Ăsta se crede mult prea măreţ. Mă aştept să dea fuga la Londra şi să spună că oricum nu a fost niciodată îndrăgostit de tine.

Abigail clipi.

— Chiar îl urăşti.

Penelope flutură uşor mâna în aer.

— Hai să o vizităm pe Lady Samantha. Ne-a invitat seara trecută, şi dacă mergem amândouă poate că o să se înduplece să ne povestească ceva.

Lui Abigail i se părea în continuare puţin probabil, dar oricum nu avea alte idei, aşa că încuviinţă din cap.

— Hai să mergem mâine.

Li se permisese să plece în vizită, fie pentru că părinţii ei credeau că Abigail avea să revină asupra propunerii lui Atherton, fie din alt motiv. Adam le conduse prin oraş şi peste pod într-o călătorie mai lungă decât cea cu barca. Nervii lui Abigail erau întinşi la maximum în clipa în care fură invitate să se alăture lui Lady Samantha în superba grădină ornamentală de la Stratford.

— Domnişoară Weston, domnişoară Penelope. Ea le salută cu un zâmbet încordat. Nu sunt deloc surprinsă să vă

văd aici.

Faţa lui Abigail se aprinse. Oare lordul Atherton îi dăduse vestea?

— Noi… am venit cu un motiv anume.

Samantha ridică o mână.

— Da, ştiu.

Abigail schimbă o privire prudentă cu sora ei.

— Ştiţi?

Cealaltă fată încuviinţă din cap cu o mişcare scurtă şi tremurătoare.

— Am primit o scrisoare în această dimineaţă. Începu să se plimbe cu capul plecat şi ochii fixaţi pe cărarea pe care mergea. Nu ştiu ce să fac.

Penelope o împinse pe sora ei spre Lady Samantha, şi Abigail începu să meargă în pas cu aceasta.

— Nu sper decât că veţi răspunde la câteva întrebări.

Samantha clătină din cap.

— Despre banii dispăruţi, ştiu. Ea scoase din buzunar o scrisoare mototolită şi le-o întinse.

Abigail o deschise astfel încât şi sora ei să poată citi. I se tăie respiraţia când recunoscu scrisul lui Sebastian.

Draga mea Lady Samantha,

Poate că sunt ultima persoană de care vreţi să auziţi în clipa aceasta, dar vă rog să nu aruncaţi pe foc această scrisoare fără să o citiţi. Implor ajutorul dumneavoastră. Am încercat mulţi ani să mă ţin departe de familia dumneavoastră din motive pe care le cunoaşteţi prea bine. Dar acum sunt pe punctul de a pierde tot ce îmi este mai drag, dacă nu dovedesc că nu eu am furat de la tatăl dumneavoastră. Ştiţi la fel de bine ca mine că era imposibil ca eu să fac acest lucru, după cum prea bine ştiţi şi motivele pentru care a fost iscat un astfel de zvon. Ultima dumneavoastră scrisoare a făcut aluzie la ceva. Mi-aţi

spune tot ce ştiţi pentru a mă ajuta să îmi spăl numele? Voi înţelege refuzul dumneavoastră, dar v-aş rămâne etern îndatorat dacă aţi putea lăsa deoparte distanţa pe care am luat-o în amintirea afecţiunii care ne-a legat în copilărie.

Al dumneavoastră servitor, S. Vane

— „Ultima dumneavoastră scrisoare.” Abigail murmură acele cuvinte spre sora ei, care ridică din umeri. Împături scrisoarea şi i-o înapoie lui Lady Samantha. Da, este vorba despre domnul Vane. Se pare că amândoi am avut acelaşi gând.

Zâmbetul Samanthei îi era melancolic.

— Îl iubiţi, nu-i aşa? Şi el pe dumneavoastră.

Abigail încuviinţă uşor din cap.

Samantha oftă.

— Fratele meu mi-a spus că v-a cerut mâna şi că dumneavoastră l-aţi refuzat.

Abigail dădu din nou din cap.

— Mi-a spus şi că e de părere că l-aţi refuzat din cauza domnului Vane. O studie pe Abigail. Aşa este?

— Am refuzat măgulitoarea propunere a fratelui dumneavoastră pentru că nu îl iubesc aşa cum merită să fie iubit, începu Abigail, dar Lady Samantha ridică o mână.

— Ştiu. Zâmbetul ei era puţin trist. Îmi dau seama. Trebuie să recunosc că mi-a părut rău. Mi-ar fi plăcut să-mi fiţi soră.

— Şi mie, spuse Abigail din instinct şi îşi muşcă buza.

— Atunci aţi făcut bine. Benedict urăşte să piardă în faţa lui, dar dacă îl iubiţi pe Sebastian… Ea îşi întinse mâinile.

Era pentru prima dată când auzea cum cineva îi spunea pe nume. Abigail auzi suspinul adânc şi uşor al lui Penelope. Într-un fel sau altfel, suspinul ei o linişti.

— Da, îl iubesc, spuse ea pur şi simplu.

Umerii Samanthei se lăsară puţin. Îşi închise ochii.

— Merită să fie iubit.

Nimeni nu putea să răspundă în vreun fel la cuvintele ei. Samantha ridică privirea, undeva în depărtare.

— Îmi este mai uşor să iau o decizie. Vă voi spune tot ce ştiu, dar e posibil să nu fie suficient ca să vă ajute…

— Samantha!

Toate tresăriră la auzul tonului dur. Lordul Atherton se îndrepta spre ele cu paşi mari şi cu o expresie hotărâtă. Se opri lângă sora lui cu faţa împietrită.

— Domnişoară Weston, domnişoară Penelope. Îmi pare rău, dar trebuie să discut cu sora mea.

— Nu, Ben, nu acum, spuse ea şi se împotrivi intenţiei lui de a o prinde de braţ. Mă simt foarte bine.

— Te rog doar să vii o clipă cu mine, Samantha…

— Vorbesc cu domnişoarele Weston!

Atherton le privi frustrat, apoi îşi coborî vocea.

— Am auzit de scrisoare – nu ar fi trebuit niciodată să îţi fie înmânată.

— Mă bucur, spuse ea vădit înflăcărată. Trebuia trimisă şi livrată cu mulţi ani în urmă! Îl luă de mână. Vino cu noi, Ben. Eram pe cale să le spun o poveste domnişoarelor Weston.

Bărbatul se uită din nou spre Abigail şi Penelope.

— Nu vor să se bage în problemele noastre. Chiar domnişoara Weston mi-a spus-o.

— De data asta, este vorba despre altceva, spuse Penelope cu îndrăzneală. De ce anume vă este teamă?

— Cu ce drept întrebaţi? ripostă el. Ce vă faceţi să credeţi că Samantha ştie ceva?

— Pentru că a fost la Montrose Hill când Michael Vane a dispărut, spuse Abigail încet şi observă paloarea Samanthei.

Lord Atherton făcu o mişcare iute din mână, apoi se opri.

— După cum aţi fost şi dumneavoastră, milord.

Bănuiesc că ştiţi amândoi mai multe decât aţi spus şi aţi permis ca un bărbat nevinovat să sufere din cauza secretelor dumneavoastră.

— Vreau să le spun, Ben. Samantha îi atinse braţul. Este în regulă.

Buzele lui se subţiară. Se uită pe rând la fiecare în parte, apoi făcu un semn cu mâna.

— După cum pofteşti. Continuă, Samantha.

— Trebuie să spun de la bun început că eram disperat de îndrăgostită de Sebastian când eram tânără. Samantha nu luă în seamă încruntătura fratelui ei. Asta s-a întâmplat acum multă vreme, înainte de război. El era… Un zâmbet îi lumină chipul şi stomacul lui Abigail se strânse. Era minunat, spuse Samantha cu melancolie. Frumos, puternic, inteligent, într-un fel liniştit şi mucalit. El şi Benedict erau mai apropiaţi decât nişte fraţi, şi nu pot să nu îmi mai amintesc de vremea în care îşi făceau semne cu felinare unul celuilalt sau când traversau înot râul ca să-şi împărtăşească poznele. Şi lucrul trist este că… nu mai sunt prieteni astăzi din cauza mea.

— Nu e adevărat, murmură fratele ei.

— Am plâns atât de mult când a plecat în armată, dar eram sigură că se va întoarce să se însoare cu mine. Nu aveam decât doisprezece sau treisprezece ani. El avea nouăsprezece şi, fără îndoială, că mă vedea ca pe un copil. Dar încrederea mea a rămas neclintită, iar când s-a întors, m-am convins singură că avea să se îndrăgostească nebuneşte de mine când mă va revedea după ce am crescut. Se opri. Din păcate, totul se schimbase pentru el. Fusese rănit îngrozitor. Tatăl lui îşi ieşise din minţi şi făcuse câteva lucruri groaznice. El… vânduse tatălui meu o parte foarte mare din moşia lor. Le vânduse altora şi alte proprietăţi ale lor, dar bucata cumpărată de tatăl meu era cea mai bună: terenul de lângă râu. Fără ea, Montrose House nu avea acces la apă. Şi chiar mai rău, tatăl meu o

cumpărase pe o sumă de nimic.

Se opri din nou şi îşi muşcă buza, o urmă de regret i se auzi în glas.

— Tatăl meu este un bărbat exigent. Se poartă foarte dur şi aşteaptă acelaşi lucru şi de la ceilalţi. Bănuiesc că s-a gândit că domnul Vane merita să-şi piardă pământul din moment ce-şi pierduse şi minţile. Nu au fost niciodată în relaţii cordiale, adăugă ea repede. Doar Sebastian şi Ben se înţelegeau bine. Dar, cu siguranţă, Sebastian se aştepta ca prietenia lor să cântărească un pic în favoarea tatălui său. A venit la Stratford Court în cârje din cauza genunchiului pus în aţele şi i-a cerut tatălui meu revină asupra vânzării. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat...

Chipul lui Atherton părea sculptat în piatră. Abigail îşi aminti de descrierea lui Sebastian. O ceartă cu tunete şi fulgere care se terminase cu blesteme şi cu o uşă trântită. Contele îl batjocorise, îl întrebase dacă îşi pierduse şi el minţile şi se oferise să îi vândă înapoi terenul – inclusiv parcela pe care se afla mormântul lui Eleanor Vane – la un preţ mult mai mare decât cel cu care îl cumpărase.

— Dar toată lumea a putut să vadă că Sebastian a plecat furios. S-a certat şi cu Ben. Tatăl meu era într-o pasă teribilă şi a plecat la Londra în seara aceea. Eram nebună, continuă Samantha cu vocea uşor ridicată. Încă mai credeam că Sebastian se va căsători cu mine chiar şi atunci când mi-a spus – el *mi-a spus* – că nu va fi un soţ bun pentru mine. Dacă eram mai puţin încăpăţânată, înţelegeam că-mi spunea de fapt că nu mă iubea. În schimb, nu văzusem decât că tatăl lui îşi înstrăinase averea şi-l lăsase pe Sebastian fără niciun ban şi că el îl acuza pe tatăl meu pentru acest lucru. În realitate... în realitate, şi eu dădeam vina pe tatăl meu. Tata nu m-ar fi lăsat niciodată să mă mărit cu un bărbat sărac, lucru care nu conta în faţa hotărârii mele de a mă căsători cu Sebastian.

— Samantha, spuse fratele ei cu disperare. Opreşte-

te! Nimic din toate astea nu mai contează. Erai o copilă – s-a întâmplat acum mulţi ani…

— Am vrut să repar totul, spuse ea, ţintuindu-l cu o privire plină de reproş. Tata tocmai vânduse un tablou foarte valoros, iar cumpărătorul îl plătise în guinee. Nu-mi mai amintesc cum de ştiam acest lucru, dar ştiam că punga cu bani era ţinută în biroul tatei. Am hotărât că era corect să redau familiei Vane banii aceia.

Fratele ei înjură foarte încet şi se trase din prinsoarea mâinii ei. Samantha continuă implacabil, în vreme ce Abigail şi Penelope ascultau concentrate şi cu spaimă.

— Tata plecase la Londra, aşa că i-am luat banii. I-am… pus într-un săculeţ din piele şi i-am trecut peste râu. Ben îmi spusese cu ani în urmă pe unde se trecea cel mai bine cu barca, şi m-am dus la Montrose Hill. Voiam să îi dau banii domnului Vane şi să îi explic că trebuia să i-i dea lui Sebastian şi să îi spună că era o agoniseală ascunsă. Astfel familia Vane nu mai era săracă şi totul se aranja.

— Nu v-a fost teamă de reacţia tatălui dumneavoastră? întrebă Penelope.

Abigail tresări când îi auzi vocea. Fusese atât de prinsă în povestea Samanthei şi o ascultase cu îngrijorare şi exaltare tot mai mari pe măsură ce diferitele enigme se rezolvau de la sine.

Samantha se înroşi.

— Mi-a fost, dar nu mult. Nu cu multă vreme înainte îşi concediase valetul, şi eram convinsă că îl va acuza pe el. Nu mi-am imaginat niciodată că…

Atherton blestemă din nou şi îşi strânse cu degetele baza nasului. Abigail tăcu. I se părea evident ce anume se întâmplase, dar oricum Samantha recunoscuse că era tânără şi încăpăţânată pe vremea aceea.

— Deci, dumneavoastră aţi luat banii, murmură ea.

— Da, eu i-am luat. I-am dus la Montrose House şi am găsit o cale de a intra în casă. Era târziu şi toată lumea

dormea. Am găsit camera domnului Vane… Ea se crispă. Uşa era încuiată. Vă gândiţi că poate detaliul ăsta trebuia să mă pună în gardă. Dar eram concentrată pe planul meu, iar cheia era chiar lângă uşă, aşa ca am deschis şi am intrat. Bătrânul domn Vane… Era un domn foarte bun. Când am intrat în încăpere, mi-a spus Eleanor şi mi-a sărutat mâna. L-am corectat şi îmi aduc aminte că şi-a dus mâna la frunte şi mi-a spus: „Bineînţeles, tânăra şi frumoasa Samantha. Acum îmi amintesc de tine”. Lady Samantha îi privi rugător. Părea să fie el însuşi, părea să mă recunoască. I-am explicat motivul vizitei mele şi el a dat din cap. Înţelesese! A luat banii şi mi-a promis că va face totul cum trebuia. M-a sărutat pe frunte şi m-a certat că venisem acolo atât de târziu. M-a condus chiar el spre ieşire şi mi-a spus să am grijă. Eu… credeam că îşi revenea. Vocea ei şovăi şi se stinse.

Abigail închise ochii profund mâhnită. Aşa se explica felul în care fugise Michael Vane. Sebastian nu uitase să încuie uşa în noaptea aceea. Dar apoi…

— Când v-aţi dat seama că lucrurile nu au mers întocmai? întrebă ea.

— Mi-a luat ceva vreme. Fratele meu avea mare grijă ca nicio informaţie să nu ajungă la mine. I-am trimis un bilet lui Sebastian în care îi explicam că găsisem o soluţie la problemele lui şi l-am implorat să vină în vizită, dar el nu a venit. În cele din urmă, l-am întrebat pe Ben şi atunci am aflat că domnul Vane dispăruse. Nu am auzit zvonul cum că Sebastian îl omorâse decât atunci când s-a întors tata. A descoperit că-i lipseau banii şi… Samantha se opri. Pentru o clipă chipul îi fu răvăşit de suferinţă. Ştiu că l-ai acuzat pe Sebastian, spuse ea către fratele său. O ştiam şi am fost mult prea laşă ca să recunosc că eu eram vinovata. Acum… acum cred că m-ai bănuit în tot acest timp. Acum cred că încercai să îmi ascunzi vinovăţia. Eu nu mi-am dat seama niciodată, dar tu mereu ai ştiut când spuneam poveşti şi

când nu. Nu trebuia să o faci, Ben.

Atherton se mâhni la auzul acuzei ei blânde.

— Nu am ştiut că tu ai luat banii. Nu am crezut decât că ai încercat să fugi cu el.

— Dar ce s-a întâmplat cu domnul Vane? se încumetă să întrebe Penelope.

Samantha clătină din cap.

— Nu am nicio idee. Dar vă jur că era bine şi lucid când mi-am luat la revedere în noaptea acea.

Abigail îşi domoli entuziasmul. Mărturisirea Samanthei îl disculpa pe Sebastian doar de problema dispariţiei banilor. Era aproape la fel de rău dacă îi găsise şi îi păstrase. Iar crima era o variantă şi mai rea. Cum îşi propusese să îi spele onoarea, îşi dorise cu tărie să o facă întru totul, nu doar în privinţa acuzelor contelui Stratford.

— Vă mulţumim că ne-aţi spus, zise ea. Ştiţi că trebuie să îi spun lui Sebastian.

Samantha încuviinţă din cap.

— Chiar vreau să îi spuneţi. Nu vă daţi seama? Nici măcar nu am curajul să i-o spun eu însămi. Dar dumneavoastră chiar îl iubiţi, şopti ea melancolic. Cu multă vreme în urmă, mi-am dat seama că iubirea mea nu era decât o simplă pasiune de moment. Nu am avut niciodată curajul să îl apăr aşa cum o faceţi dumneavoastră. Iar el nu m-a iubit niciodată cu adevărat... aşa cum cred că vă iubeşte. A venit la Stratford Court pentru dumneavoastră şi a dansat cu dumneavoastră. De mulţi ani nu a mai luat cina cu cineva din Richmond şi de dansat, a dansat doar înainte de război. Mi-ar plăcea să fie fericit şi, din moment ce am avut partea mea de vină în povestea ruinei lui, trebuie să fac ceva ca să-l ajut.

— Îi veţi spune şi tatălui dumneavoastră?

Cu faţa albă ca varul, Samantha făcu un semn discret din cap.

— Cumva. Privi în altă parte. Când îi veţi povesti lui

Sebastian, vă rog să îi transmiteţi că îmi pare îngrozitor de rău.

— Vă mulţumesc, Lady Samantha, spuse Abigail cu ardoare. Din tot sufletul meu.

Samantha schiţă un zâmbet îndurerat.

— O zi bună, domnişoară Weston. Şi mult noroc.

— Vă însoţesc până la ieşire, murmură fratele ei.

Abigail îl urmă şi privi înapoi ca să o mai vadă o ultimă dată pe Samantha care continuă să se plimbe prin grădină cu capul plecat.

— Tatăl dumneavoastră se va supăra pe ea? întrebă Penelope.

Gura lui Atherton rămase fermă, iar privirea îi era dură.

— Da.

— Dar cu siguranţă sunteţi bucuros că s-a aflat adevărul, insistă Penelope. Cu siguranţă nu puteţi să acceptaţi ca un om să suporte consecinţele fărădelegii altcuiva, chiar dacă acea persoană este sora dumneavoastră.

— Habar nu aveţi despre ce vorbiţi.

Penelope se înroşi toată. Abigail îi făcu un semn scurt. Nu avea nevoie de o ceartă cu lordul Atherton. Dar sora ei nu o băgă în seamă.

— Poate că veţi dori să-l şi ajutaţi pe Sebastian să-şi spele onoarea pătată din moment ce şi dumneavoastră aţi pătat-o.

— Nu am făcut altceva decât să îl cred pe tata pe cuvânt, spuse el uşor. Vane nu a negat niciodată. Poate Samantha a luat banii, dar nimeni nu i-a mai găsit vreodată. Ciudat, nu credeţi? Cine poate să spună că Vane nu i-a găsit şi nu i-a păstrat, conştient că nimeni nu putea să demonstreze că el a fost la Stratford Court? Mă gândesc că o pungă de guinee a fost foarte bine-venită.

Penelope clătină din cap.

— Aşa este. Doar pentru că a pus mâna pe fata pe care v-o doriţi sigur trebuie să fie un oportunist mincinos.

— Penelope! Abigail o prinse strâns de braţ, neagră de mânie. Taci din gură!

— Nu este nicio problemă, domnişoară Weston. Vocea lui Atherton nu fusese niciodată atât de rece şi de distantă. I-a indus în eroare şi pe alţii, nu doar pe sora dumneavoastră.

Abigail inspiră adânc şi se chinui să îşi menţină stăpânirea de sine.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule. Ştiu că aţi fost reticent în a-l oferi, dar apreciez profund.

Pentru o clipă, ochii lui se îmblânziră când o privi. Abigail îi întoarse privirea cu hotărâre.

În cele din urmă, lordul Atherton mai clătină o dată din cap şi deschise poarta din zidul grădinii, iar în spatele ei apăru Adam care plimba caii în aşteptarea lor.

— La revedere, domnişoară Weston.

Capitolul 24

Abigail nu prea ascultă vorbăria surorii ei despre comportamentul lordului Atherton. Acţionase ca să îşi apere sora, dar povestea se încheiase. Avea o parte din ce îi trebuia: Sebastian nu luase banii. Dar nu crezuse nici măcar o clipă acuzele lui Atherton cum că Sebastian găsise banii şi îi păstrase. Ceea ce însemna că banii dispăruseră odată cu Michael Vane. Dacă găsea banii, Sebastian îi putea returna contelui Stratford. Confruntat cu mărturisirile fiicei lui, contele nu avea de ales şi trebuia să îl ierte pe Sebastian. La gândul acela, inima îi tresări în piept de bucurie. Obiecţiile tatălui ei aveau să fie reduse la tăcere pentru totdeauna.

Dar unde ascunsese Michael Vane banii? Din ce văzuse în casă, era greu de crezut că Sebastian nu îi găsise acolo unde toate podelele şi pereţii erau goi. Sebastian căutase şi prin jurul casei şi nu ar fi putut să nu observe vreo groapă proaspăt săpată. Dar erau hectare întregi de pădure cu locuri infinite unde să ascunzi un săculeţ cu bani. Orice trunchi de copac luat la întâmplare putea să fie un loc potrivit.

Cu excepţia… Michael Vane fusese conştient când Samantha îl văzuse. Ştiuse că banii pe care i-i dădea erau meniţi să îl ajute pe Sebastian. Îi îngropase în pământ? Abigail se încruntă. Poate. Nu aveau cum să afle cât timp ţinuse momentul lui de luciditate. Sebastian spusese că vânduse totul pentru că se temea că Diavolul îl urmărea pentru banii lui.

— Care-i următorul pas?

Întrebarea lui Penelope o readuse la realitate.

— Trebuie să îi spun lui Sebastian.

— Şi apoi? continuă sora ei. Cum o să găseşti banii? Ştii că e singura modalitate prin care lordul Stratford o să recunoască faptul că s-a înşelat.

— Ai dreptate şi, încă o dată, habar n-am. Privi furioasă pe geam. Unde ar fi putut să îi pună domnul Vane?

— Sebastian e singurul care poate cel mai bine să ghicească.

Lui Abigail îi era interzis să îl revadă.

— Trebuie să ne furişăm afară din casă şi să mergem la el.

— Excelent! Ochii lui Penelope străluciră. În noaptea asta?

Nu mai putea să aştepte. Părinţii ei erau deja supăraţi pe ea, aşa că nu avea nimic de pierdut.

— Da.

Tot restul zilei se gândi la soluţii. Lista locurilor în care trebuia să caute era jalnic de scurtă: casa, râul, pădurea.

Scurtă şi la fel de vastă ca deşertul Arabiei. Din păcate, Penelope avea dreptate: doar Sebastian ar şti de unde să înceapă căutările, şi nu avea să îl vadă înainte de lăsarea nopţii. Părinţii ei erau încă la Hart House şi acceptaseră invitaţia la cină din seara aceea la familia Huntley. Strânse pumnii, în speranţa că totul avea să meargă conform planurilor.

Pe înserat, mama ciocăni la uşa ei.

— Te simţi mai bine, draga mea?

— Mă simt foarte bine.

Chipul mamei ei era întunecat de îngrijorare.

— Abby, o să înţelegi într-o bună zi. Când o să întâlneşti un domn cuviincios care să nu aibă toate problemele astea, o să apreciezi ce a făcut tatăl tău.

Nu avea să aprecieze, dar refuză să o provoace pe mama ei. Ridică un umăr.

— Ei, cred că nişte nopţi liniştite o să îţi facă bine, spuse mama după un moment de tăcere. Eu şi *papa* cinăm la familia Huntley în seara asta. O s-o trimit pe Marie să te vegheze. Traversă încăperea până la ea, se aplecă şi o sărută pe frunte. Vrem să fii fericită, draga mea.

Abigail clătină din cap. Ştia aşa cum ştia prea bine că fericirea ei era alături de Sebastian. Spera ca părinţii ei să îşi dea seama de acest lucru cât mai curând.

După ce mama ei plecă, Abigail se ghemui pe scaunul de la fereastră şi privi cum soarele se cufunda în cotul râului. Puse cameea pe pervaz şi răsfoi *Copiii de la abaţie* sperând că o va inspira.

Şi în mod uimitor, paginile pe care le răsfoi o inspirară.

O găsi pe Penelope în salon.

— Am o idee.

Sora ei aruncă într-o parte revista şi sări de pe scaun.

— Una bună?

Inima lui Abigail tresări.

— Poate. Poate nu, dar ignoră gândul acela. Vii?

— Bineînţeles! Nu trebuie decât să mai fac un singur lucru – să nu îndrăzneşti să pleci fără mine! Penelope ieşi valvârtej din cameră.

Aerul nopţii era înviorător. Abigail îşi puse mantia groasă şi boneta înainte să se întâlnească în grădină cu sora ei. Luă un felinar după ce se opri în treacăt în grajd, împrumută busola lui James şi avu grijă să o citească atâta timp cât mai putea să vadă Montrose Hill. Avusese senzaţia că rătăcise în cercuri până când Boris o găsise şi o îndrumase într-acolo ultima dată, iar în noaptea aceea nu avea prea multe ore de pierdut.

— Abby, o să îmi spui unde este grota? întrebă Penelope în timp ce mergeau.

— De ce?

Sora ei ridică din umeri.

— Din curiozitate.

Abigail se întrebă dacă Sebastian lăsase acolo covorul şi pernele. Dar îşi aminti şi de mozaicul din sticlă şi de emoţia resimţită când îl descoperise.

— Este dincolo de Cărarea înmiresmată, spre vale. Cred că odinioară era şi o cărare care ducea spre grotă, dar Sebastian a tăiat tufişurile. Nu mai este greu de găsit acum.

Penelope dădu din cap.

— Mulţumesc.

— Nu ştiam că vrei să o vezi, spuse Abigail, dar Penelope îi făcu un semn cu mâna.

— O! Doar mă întrebam. Poate fi util să ştiu unde este.

Poate. Dacă părinţii ei stăruiau cu îndârjire, putea să fie singurul loc unde se putea întâlni cu Sebastian. Poate nu trebuia să îi spună lui Penelope… Dar privi chipul surorii ei, hotărâtă şi neînfricată în timp ce se adânceau în pădurea întunecată ca să încerce să spele onoarea lui Sebastian şi ideea i se păru ridicolă. Avea încredere în Penelope.

Ajunseră la Montrose Hill chiar când le găsi Boris. Lătră voios şi alergă în salturi, dând din coadă. Penelope încremeni, dar Abigail râse şi îl lăsă să îi lingă mâinile şi faţa înainte să îl premieze cu bucata de şuncă pe care o şterpelise de la cină. Şi apoi apăru Sebastian, care îşi făcea plimbarea de seară. O strânse în braţe fără să spună vreun cuvânt. Abigail se lipi şi mai tare de iubitul ei, fără să îi pese că sora ei îi privea sau că Boris îi mirosea buzunarele pentru mai multe bunătăţi.

— Credeam că nu o să te revăd nici în o mie de ani, şopti el, cu buzele aproape de urechea ei.

— Pentru mine *au fost* o mie de ani.

El râse uşor şi îi dădu drumul.

— Ce faceţi aici? Întrebarea îi era adresată şi lui Penelope.

— Suntem aici ca să găsim banii furaţi, îi spuse Penelope.

Abigail încuviinţă din cap.

— Dacă tata se opune căsătoriei noastre pentru că se teme că eşti un hoţ, nu trebuie decât să îi demonstrăm că nu este adevărat.

Sebastian păru uluit, apoi buzele i se arcuiră.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Din păcate, m-am gândit la asta şapte ani fără vreun mare succes. Şi după atâta vreme…

— Ei bine, noi ştim cine a luat banii: Lady Samantha.

Sebastian se uită lung la ea.

— Cum…?

— Am fost la ea astăzi. Cred că s-a bucurat că a putut să mărturisească. A primit scrisoarea ta şi nu ştia ce să facă, dar ne-a spus în cele din urmă.

Abigail repetă fiecare detaliu pe care şi-l amintea din confesiunea Samanthei. La sfârşit, maxilarul lui Sebastian se încleştă şi privi în gol spre râu.

— Deci, ea chiar a fost aici. Nu credeam că avea cum,

dar… ea i-a dat drumul tatei.

Abigail îşi aminti cum se învinovăţise pentru că nu încuiase uşa în noaptea aceea şi simţi un val nebunesc de recunoştinţă pentru că reuşise să uşureze măcar puţin din vinovăţia pe care o purta pe umeri.

— Ce ţi-a spus în ultima scrisoare? întrebă Penelope. Cea pe care ai menţionat-o în misiva dumitale.

Sebastian schiţă urma unui zâmbet.

— Mi-a scris să îmi spună că a găsit o soluţie pentru problemele mele şi mă invita să o vizitez. Bineînţeles că nu am răspuns invitaţiei – nu îmi era permis sub nicio formă să o văd. Fratele ei mi-a spus-o destul de limpede. Privi peste umăr când auzi un zgomot de copite dinspre drum. Vorbeam de lup…

Benedict Lennox, lordul Atherton, descălecă şi îi privi.

— Văd că deja căutaţi de zor.

— Ce te aduce la Montrose Hill? întrebă Sebastian.

Boris mârâi la nou-venit, iar Abigail observă că Sebastian nu făcu nimic să îl oprească.

Atherton aruncă o privire sumbră spre Penelope.

— Am fost mituit.

Penelope schiţă un zâmbet timid şi drăgălaş.

— Cred că ne descurcăm destul de bine pe cont propriu, spuse Sebastian cu răceală. Nu mai făcea niciun efort să îşi ascundă antipatia. Du-te acasă, Ben.

Atherton îi răspunse cu un rânjet larg.

— Hai să căutăm întâi banii, Bastian.

Mârâitul lui Boris deveni şi mai puternic.

— Orice ajutor e bine-venit, spuse Abigail şi se aplecă să mângâie câinele între urechi. Vă mulţumesc că aţi venit, Lord Atherton. Foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Nu chiar, spuse Sebastian printre dinţi.

— Abia aştept să returnez banii Excelenţei Sale ca să dezmintă public zvonul acesta ridicol, continuă ferm Abigail. Ştiu unde trebuie să căutăm: mausoleul.

Sebastian clătină din cap.

— Am fost acolo în noaptea aia. Înţeleg cum gândeşti, dar am căutat peste tot. Nu era acolo.

— Dar tu îl căutai pe tatăl tău, nu căutai un săculeţ cu bani, afirmă ea. Ai mai fost acolo de atunci?

El ezită.

— Nu.

Pentru că se afla deja pe proprietatea lordului Stratford. Abigail se întoarse triumfătoare spre Atherton.

— Ne permiteţi să mergem acolo?

— Absolut. Legă hăţurile calului. Hai să terminăm odată cu toate astea.

Sebastian şovăi, apoi ridică din umeri. Mormăi ceva despre felinare şi se îndreptă spre grajduri. Abigail profită de ocazie ca să îi vorbească lordului Atherton. Fostul ei pretendent se îngrijea de calul lui şi nu o privi.

— Mulţumesc, spuse ea uşor.

— Încă nu am făcut nimic.

— Dar aţi venit. Încercă să îi atingă mâna, apoi se opri. Îmi pare rău…

— Samantha e hotărâtă să îi spună totul tatălui nostru, rosti el brusc. Va fi mai puţin supărat dacă recuperează banii între timp.

Ea clipi.

— O va pedepsi?

— Da.

O, Doamne!

— O să îi facă rău? întrebă ea şovăitor.

Atherton ridică din umeri.

— Puţin. Nu mult. În schimb, eu mă aştept să fiu biciuit. Suntem gata de plecare?

Sebastian se întoarse cu felinare aprinse în mâini.

— E destul de departe.

— Ce bine că nu am altceva de făcut în seara asta, i-o întoarse Atherton. Întinse mâna şi Sebastian îi dădu un

felinar. Ia-o înainte, Vane.

*

Merseseră mai degrabă în tăcere. Sebastian se gândise că era cea mai donquijotescă încercare imaginată. Îi trecuse şi lui prin minte, asemenea lui Abigail, că Samantha putea să ştie ceva. Îi scrisese pentru că spera din răsputeri că avea să îi răspundă. Povestea spusă de Abigail îl lăsase înmărmurit, chiar dacă totul se potrivea perfect. De îndată ce acceptase că era posibil ca Samantha să se fi aflat acolo în noaptea aceea – cu toate că i se părea în continuare incredibil – apăreau o mulţime de posibilităţi. Povestea ei aproape că îl lăsase fără speranţă pentru o clipă. Dacă tatăl lui fusese lucid în noaptea aceea, poate că nu căzuse în râu şi nu se înecase sau nu se rătăcise prin pădure, şi nu murise de foame. Poate că fusese suficient de raţional şi plănuise să fugă, poate că se gândise la ceva care îl salvase…

Dar era greu de crezut. Sebastian nu prinsese decât câteva clipe în care tatăl său fusese lucid în acele ultime luni. Scotocise fiecare cotlon al pădurii nu doar într-o noapte, ci luni la rând pentru a-şi găsi tatăl. Într-adevăr, nu căutase un săculeţ cu monede şi nu trebuia să uite că ei asta căutau, nu pe Michael Vane. Îi era imposibil să nu se uite instinctiv după mantia verde şi pălăria de paie care dispăruseră odată cu tatăl lui, chiar dacă ştia că nu avea să le vadă…

După vreo jumătate de oră, zăriră mausoleul aproape pierdut în desişul pădurii. Se afla la poalele dealului, şi, nu de puţine ori, Sebastian fu la un pas să alunece. Genunchiul îi era încă sensibil după ce căzuse la Stratford Court. Mâna lui Abigail într-a lui îi dădea putere, şi simţi un fior de speranţă când prin vegetaţia luxuriantă apăru capela din piatră ornamentată.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

Faţa ei era frumoasă şi palidă în întunericul pădurii.

— Cartea pe care mi-ai oferit-o. Este atât de veche, are treizeci de ani sau poate mai mult, dar atât de bine întreţinută. A iubit-o, nu-i aşa?

Sebastian şi-l aminti pe tatăl lui dormind cu mâna înfăşurată în vechea cămaşă de noapte a mamei.

— Foarte mult.

— La început am crezut că tu ai păstrat-o aşa, dar erai copil, apoi ai fost soldat. El a avut grijă de ea. Nu e deloc o carte bună, dar este plină cu notiţe de-ale ei. Înţeleg de ce păstrat-o atât de bine. Era o mică parte din ea.

Şi aşa era. Michael Vane arsese majoritatea cărţilor lui în timpul crizelor sale, dar nu se atinsese de nimic de pe raftul pe care se aflau lucrurile soţiei lui.

— Şi ştiu că ai căutat aici înainte de toate, dar nu ai mai trecut de ani de zile prin locul ăsta din moment ce nu îţi mai aparţine, continuă ea. Eu… nu ştiu dacă o să găsim ceva. Poate e o idee complet nebunească. Dar mă gândesc că nu e rău dacă încercăm.

El zâmbi.

— Este o idee excepţională. Eu trebuia să mă gândesc la asta.

Poate că trebuia să se gândească – poate că nu. Indiferent de cât de mult voia să îşi spele onoarea, până la refuzul pe care îl primise de la Thomas Weston, absolut nimic nu îl împinsese la acţiune. Chiar dacă nu aveau să reuşească – chiar dacă nimic nu le reuşea –, Sebastian va fi fericit pentru că încercase împreună cu Abigail.

— Nu arată prea promiţător. Benedict se opri şi cercetă capela.

Treptele erau întru totul acoperite de muşchi şi ferigi şi trunchiul unui copac căzut ratase cu puţin acoperişul de plumb.

— Ne-am furişat prin locuri şi mai rele.

Sebastian îi întinse felinarul lui Abigail şi începu să cureţe încâlceala de plante. Îl făceau să se gândească la grotă şi la cum o curăţase pentru Abigail.

Benedict i se alătură tăcut şi împreună făcură o cărare îngustă care ducea spre trepte. Sebastian se mişcă prudent pe treptele prăbuşite şi trase zăvorul care ţinea uşa exterioară încuiată. Uşa se deschise cu un scârţâit sonor şi se blocă în pietrişul de la intrare. Benedict se apropie, îşi lipi umărul de ea şi împreună o forţară să se deschidă.

Abigail şi Penelope se înghesuiră între ei şi toţi patru dădură de uşa interioară care era şi ea încuiată. Ţinură în sus felinarele, iar Penelope strănută în timp ce priveau atent în întunericul din faţa lor.

În criptă era beznă. În vreme ce încerca să îşi obişnuiască ochii cu întunericul, Sebastian căută catafalcul mamei lui, aflat undeva în spate. Îşi aminti vag de înmormântarea ei când cripta fusese deschisă pentru ultima dată. Plânsese până ce adormise într-un colţ şi fusese aproape uitat acolo. Îşi aminti pe neaşteptate de braţele tatălui său, afectuoase şi puternice, şi de vocea lui plină de uşurare că îl găsise.

Dar în capelă nu era nimic altceva. Niciun săculeţ cu bani nu şedea ademenitor în mijlocul sarcofagului care ascundea scara care ducea spre cripta subterană. Sebastian îşi spuse că nu trebuia să se descurajeze; şansele fuseseră minime de la bun început. Dar inima i se făcuse grea ca plumbul şi îşi odihni fruntea pe bare.

— Mi-aş dori să putem intra, şopti Abigail. Mişcă felinarul un pic mai spre dreapta, te rog. Îşi apăsă faţa pe barele uşii, făcând-o să zăngănească. Cred că văd ceva…

Sebastian îşi ridică fruntea.

— Ce?

Abigail se strâmbă cu o expresie plină de frustrare.

— Nu ştiu. E prea întuneric.

— Ce crezi că este? întrebă sora ei. Lasă-mă să mă

uit!

Abigail făcu un pas în spate şi o lăsă pe Penelope să îi ia locul.

Sebastian îşi puse mâna pe talia lui Abigail şi o trase aproape de el. Absent, inspiră adânc cu faţa lipită de tâmpla ei. Părul îi mirosea a trandafiri. Îi mai alină puţin dezamăgirea.

Preţ de câteva minute, Penelope se foi şi se apăsă şi mai tare de barele uşii încercând să vadă mai bine. La îndemnul ei, Benedict se ridică pe vârfuri deasupra ei ca să ţină şi felinarul lui şi mai sus. Ea miji ochii câteva minute.

— Da, cred că ai dreptate, Abby! E ceva în spatele sarcofagului!

— Dar ce anume? întrebă Benedict. O să fie nevoie să spargem uşa ca să intrăm şi să ne uităm mai bine, aşa că, vă rog, să nu-mi spuneţi că e un şobolan mort.

— Pare să fie... Penelope se ridică pe vârfuri. Pare să fie un pantof.

Benedict îl privi pe Sebastian cu sprâncenele ridicate. Acesta îi dădu drumul lui Abigail şi îşi scoase cuţitul.

— Nu mă deranjează să spargem lacătul. Pe tine?

Benedict făcu semn din cap că nu.

— Deloc. Le ajută pe Abigail şi Penelope să se dea la o parte în timp ce Sebastian înfipse lama cuţitului său de vânătoare printre bare în locul care se afla deasupra lacătului.

— Eşti gata? Acum!

Benedict trase cu putere de uşă, iar Sebastian apăsă cu toată forţa pe mânerul cuţitului, sprijinindu-se de bare. Barele scârţâiră, apoi, cu un zgomot sec şi puternic, fierul ruginit cedă. Benedict aproape că zbură câţiva paşi în spate când uşa se deschise.

O urmă de raţiune îl făcu pe Sebastian să le oprească pe tinerele doamne care doriră să dea buzna înăuntru.

— Lăsaţi-ne pe noi să ne asigurăm că e totul în regulă,

spuse el şi recuperă felinarul de la Abigail.

În lumina slabă, ochii ei erau mari şi întunecaţi când încuviinţă sobru din cap. Benedict luă un alt felinar şi păşiră împreună în capelă.

Cripta nu era lungă, avea aproape şase metri. Cele trei şiruri de cripte se aliniau de-a lungul pereţilor şi aveau gravate pe ele numele membrilor familiei Vane care muriseră cu multă vreme în urmă, dar erau atât de acoperite de praf, că nu se mai puteau citi. Sarcofagul ornamentat domina centrul încăperii şi mai lăsa doar câte un culoar de trecere liber de-o parte şi de alta. Sebastian o luă la stânga, Benedict la dreapta. La fel cum obişnuiau să facă odinioară.

— E ceva, spuse Benedict când ajunseră la sarcofag. Acolo… în spate…

Sebastian îi prinse din zbor cuvintele exact în clipa în care felinarul lui Benedict lumină colţul spre care arătase.

— Opreşte-te, îi ordonă. Să nu veniţi aici, strigă spre fete, care dădură să înainteze când auziră vorbele lui Benedict. Îl privi pe vechiul lui prieten. Scoate-le afară, îi spuse. Acum, Ben.

Cu o expresie îngrozită, Benedict îl ascultă.

Sebastian abia dacă auzi întrebările lor îngrijorate. Făcu un pas, apoi altul. Îşi ţinu respiraţia. Mai văzuse cadavre până atunci, chiar schelete. Mormintele de pe câmpul de luptă erau renumite pentru felul în care se deschideau la prima ploaie puternică. Dar nu văzuse niciodată cadavrul tatălui său, iar imaginea lui aproape îl făcu să cadă în genunchi.

Michael Vane nu căzuse în râu, nici în vreo groapă. Ajunsese până la cavou şi se ghemuise lângă mormântul iubitei lui Eleanor, unde mai zăcea încă. Pălăria lui de paie putrezise, iar mantia lui verde era toată numai găuri. Dar părul lui sur răvăşit se mai ondula pe frunte, exact aşa cum îşi amintea Sebastian. Şi strâns între oasele braţelor lui se

afla un săculeţ de piele.

— Sebastian? Vocea îngrijorată a lui Abigail răsună în spatele lui. Ce e acolo?

Se aplecă la podea şi zăbovi cu o privire îndurerată la rămăşiţele tatălui lui.

— Tata. Şi banii, cred.

Capitolul 25

Lordul Atherton le însoţi pe Abigail şi Penelope afară din mausoleu. Părea să îi fie puţin rău, şi Abigail îi mulţumi că le oprise înainte să vadă ce era acolo. Sebastian rămase înăuntru.

Ca să se abată de la gândurile ei, îi puse o întrebare lui Penelope.

— Cum l-ai mituit pe lordul Atherton să vină astă-seară?

— O. Cred că îi rămăsese dator lui Sebastian după cină… i-am promis că îi spun unde este grota dacă vine să ne ajute. Penelope zâmbi cu şovăială. A mers.

— Ah. Trebuia să îi spună lui Sebastian să scoată din grotă covorul şi pernele ca să nu dea cuiva vreo impresie greşită. Sau, mai bine zis, impresia corectă.

Lordul Atherton revenise la scări, dar nu intră. Trânti şi închise uşa grea, apoi o deschise din nou.

— Ce faceţi?

— Mă întreb cum de a putut să rămână blocat pe dinăuntru. Scoase zăvorul din interior. Nu credeam că există unul şi pe interior. Privi uşa încă întredeschisă. Bănuiesc că domnul Vane avea cheile de aici.

Penelope i se alătură lui Abigail.

— Ce moarte groaznică, murmură ea. Singur în cripta asta mică.

Domnul Vane îşi dorise să moară. Aşa îi spusese lui Sebastian – şi când fiul lui refuzase să-l ajute, bătrânul găsise o soluţie. Poate chiar îşi dorise să moară aşa: lângă soţia lui iubită, fără să păteze conştiinţa fiului său. Fără cuvinte, Abigail o luă de mână pe Penelope.

Era un întuneric de smoală când Sebastian ieşi din criptă. Haina îi era plină de praf şi păru că şchiopătează mai rău ca niciodată, dar purta în mâini un săculeţ mare din piele. Închise uşor uşa din interior, care totuşi rămase puţin întredeschisă din cauza barelor îndoite, apoi o închise pe cea de la exterior şi puse la loc zăvorul, îi întinse săculeţul lui Benedict.

— Nu i-am numărat, spuse el, dar sunt guinee.

Benedict rămase nemişcat.

— Îmi pare rău.

Sebastian doar îl privi. Se întoarse spre Abigail, care dădu să se arunce în braţele lui fără să ia în seamă murdăria de pe haina lui. Îi făcu un semn şi o opri, apoi o lăsă să alunece pe sub haina lui ca să îl îmbrăţişeze. Fata îşi lipi fruntea de pieptul lui, acolo unde doar ea putea să audă bătăile puternice ale inimii lui.

— Părea să fie împăcat, spuse el cu un glas puţin răguşit. Trebuie să fi venit aici după ce l-am căutat eu… trebuia să acopăr atâtea locuri. Dacă mă întorceam aici să-l mai caut o dată…

Abigail îl strânse în braţe.

— Ce-a fost a fost. Cine ştie la ce se gândea, dar, fără îndoială, a venit aici cu un scop. Gândul îi era la zăvorul dinăuntru şi la uşa ferecată. Michael Vane nu dorise să fie găsit.

— Hai să mergem.

*

În ziua următoare, Sebastian ajunse la Hart House

devreme, înainte ca Abigail să termine cu îmbrăcatul. Întâmplările din seara precedentă o ţinuseră trează până în zori, apoi dormise mai mult ca de obicei. Auzise de venirea lui când sora ei dădu buzna pe uşă în timp ce camerista îi aranja părul.

— Sebastian e aici!

— Ce? De unde ştii? Abigail sări de pe scaun şi ignoră strigătul ascuţit scos de cameristă referitor la părul ei.

— Milo a început să latre, şi m-am dus să văd ce se întâmplă. Penelope radia de fericire. Nu te duci să îl vezi?

— Ba da. Luă în grabă acul de păr de la servitoarea speriată, îl înfipse în păr şi o zbughi pe uşă spre parterul casei.

Thomson stătea de pază la uşa care dădea spre biroul tatălui ei.

— Îmi pare rău, domnişoară Weston, nu aveţi voie să intraţi.

— Permite-mi să bat la uşă.

— Nu aveţi voie nici să bateţi la uşă.

Penelope îşi făcu apariţia lângă ea exact în clipa în care uşa biroului se deschise şi în prag se ivi *papa* cu o expresie încruntată pe chip.

— Abigail, vino aici! Doar Abigail, mârâi el când Penelope încercă să o urmeze.

Abigail îi aruncă o privire spăşită înainte să păşească în biroul tatălui ei.

— Ar trebui să te croiesc bine pentru că te-ai furişat din casă aseară. *Papa* reveni la scaunul lui. La ce naiba te gândeai?

Abigail se grăbi să se aşeze lângă Sebastian pe divan.

— Îl iubesc, *papa.* Ai spus că nu pot să mă mărit cu el pentru că este hoţ, aşa că trebuia să îţi demonstrăm contrariul.

— Şi dacă te înşelai?

Ea îi zâmbi lui Sebastian. El îi răspunse cu un zâmbet.

Inima lui Abigail tresăltă de plăcere. Nu îl mai văzuse niciodată atât de fericit.

— Ştiam că nu mă înşel.

— Tatăl tău e de acord acum că a citit scrisoarea de la lordul Stratford. Sebastian se întoarse spre domnul Weston. Mai aveţi alte obiecţii, domnule Weston?

— Lordul Stratford…?

Tata mormăi ceva pe sub barbă. Îi întinse lui Abigail o hârtie de pe biroul lui.

Dragă domnule,

Trebuie să îndrept o falsă impresie pe care este posibil să v-o fi creat noaptea trecută când am discutat. Sunt absolut convins că Sebastian Vane nu are nicio vină în cazul furtului de la Stratford House.

Stratford

Abigail îl privi cu ochii plini de speranţă pe *papa.* El se uită descurajat la ea o clipă, apoi oftă şi îşi trecu o mână peste faţă.

— Ăsta e momentul în care trebuie să recunosc că m-am înşelat şi tu ai avut dreptate, nu-i aşa?

— Mai aveţi alte obiecţii, domnule Weston? repetă Sebastian. Mâna îi era strânsă în pumn pe genunchi şi părea încordat ca un arc.

Papa oftă. Se uită în altă parte şi clătină din cap, apoi se întoarse spre Abigail. Mânia i se şterse de pe chip, transformându-se într-o uşoară tristeţe.

— Doar că o să îmi fie teribil de dor de ea.

Abigail fremătă şi sări de gâtul tatălui ei.

— Mulţumesc, *papa!*

Se răsuci pe călcâie şi se aruncă în braţele lui Sebastian. El se ridică şi o prinse cu uşurinţă.

— Dă-mi o clipă să ies din cameră, spuse *papa* sec în

timp ce se ridica. Dar sunt chiar afară, lângă uşă. Ţine minte, Vane.

Sebastian o săruta deja când uşa se închise. Nu mai erau decât ei doi pentru moment, agăţaţi unul de celălalt, fără ca nimic să îi mai despartă vreodată.

— Scrisoarea lui Stratford? întrebă ea apoi, când părul i se desfăcuse din ace şi jacheta lui era răvăşită.

El rânji.

— Sunt la fel de uimit ca tine! Benedict a trimis-o de dimineaţă şi m-a rugat să v-o dau. A ghicit cumva că urma să vin aici… îi ridică bărbia şi o sărută din nou până când Abigail uită complet ce îi spusese. A mai trimis o scrisoare, adăugă el şi veselia lui păli. De la tatăl meu. Era în săculeţ. Trebuie să o fi scris el, plănuia să mi-o lase, apoi şi-a pierdut minţile sau s-a răzgândit. El… a spus că se ducea să i se alăture mamei şi că mă lăsa în pace. Dacă o lăsa în urma lui în noaptea aia, poate îl găseam la timp…

Abigail îşi puse degetele pe buzele lui.

— Nu. Nu se mai schimbă nimic acum. Trebuie să te ierţi.

Sebastian încuviinţă şi din cap. O luă delicat de mână şi depuse un sărut pe interiorul încheieturii ei, acolo unde i se simţea pulsul.

— Prefer să mă gândesc la viitor…

— Care va fi…? sugeră ea cu inima care îi tresări cu o bătaie puternică la felul în care ochii lui cu pleoape grele străluciră şi o parte a gurii lui se arcui în sus.

— O nuntă. O sărută. O nuntă. O sărută din nou. O viaţă cu tine.

Abigail oftă şi îl luă de după gât.

— Exact aşa cum trebuie să fie.

Sfârşit